

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL „BUCOVINA”
RĂDAUȚI

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XXII, 1/2015

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

COLEGIUL DE REDACȚIE

Acad. ȘTEFAN ȘTEFĂNESCU
DORIN IEȘAN, membru corespondent al Academiei Române
MIHAI IACOBESCU
ȘTEFAN PURICI
ORTFRIED KOTZIAN
MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU
MARIAN OLARU

Redactor-șef:

D. VATAMANIUC
membru de onoare al Academiei Române

Secretar de redacție:

VASILE I. SCHIPOR

Responsabil de număr:

RODICA IAȚENCU

Revista se poate procura contracost la:

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5, 050711,
București, România, tel. 4021-318 81 46, 4021-318 81 06, fax 4021-318 24 44;
E-mail: edacad@ear.ro

Comenzile pentru abonamente se primesc la:

ORION PRESS IMPEX 2000, S.R.L., P.O. Box 77-19, sector 3, București, România,
tel/fax 4021 610 67 65, 4021 210 67 87, E-mail: office@orionpress.ro

S.C. MANPRES DISTRIBUTION S.R.L., Piața Presei Libere, nr. 1, corp B, etaj 3, cam.
301-302, sector 1, București, tel.: 4021 314 63 39, fax: 4021 314 63 39, E-mail:
abonamente@manpres.ro, office@manpres.ro, www.manpres.ro

DEREX COM S.R.L., E-mail: derex_com@yahoo.com

Apare de două ori pe an.

Coperta: Biserica „Duminica Tuturor Sfinților” din Părhăuți, ctitorită în 1522 de marele logofăt al Moldovei Gavriil Troțușanul († 1541), inclusă pe *Lista monumentelor istorice din județul Suceava*, în anul 2004, la numărul 313.

Adresa redacției:
Calea Bucovinei, nr. 9
754 400 – Rădăuți, jud. Suceava
Tel./fax: 0230561408
E-mail: bucovina_cs@yahoo.com

© 2015, EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE
Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5
Tel: 4021-318 81 06; 4021-318 81 46
Fax: 4021-318 24 44
E-mail: edacad@ear.ro
Adresa web: www.ear.ro

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei”, eine Publikation des Bukowina-Instituts Radautz der Rumänischen Akademie, veröffentlicht Studien und Artikel über die Bukowina aus allen Forschungsbereichen. Die Persönlichkeiten, die kulturellen, wissenschaftlichen und wirtschaftlichen Institutionen und Stiftungen, sowie die Verfasser von Presseberichten, die zur Erweiterung und Verbreitung der Bukowina betreffenden Kenntnissen beitragen, erfreuen sich in den Seiten der vorliegenden Zeitschrift einer besonderen Aufmerksamkeit. Die Geschichte der kirchlichen und fürstlichen Bauten und der gegenwärtige Zustand der Naturdenkmäler, sowie die Themen im Bereich der Ökologie werden ebenfalls in Betracht gezogen.

Die gegenwärtige literarische und wissenschaftliche Bewegung wird durch Rezensionen der Bukowina gewidmeten Bücher und Zeitschriften präsentiert.

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei” verwertet Informationen aus älteren Werken, d. h. aus deutschsprachigen, dem Dokumentenfond des Radautzer Bukowina-Instituts gehörenden Büchern über die Bukowina und bringt sie zur Kenntniss des Publikums.

Die vorliegende Publikation steht dem Zentrum für Bukowina-Forschungen an der Czernowitzer Universität, sowie dem Bukowina-Institut in Augsburg zur Verfügung. Das Bukowina-Institut Radautz organisiert und nimmt an verschiedenen wissenschaftlichen Veranstaltungen und Tagungen zum Thema „Bukowina” teil.

În atenția colaboratorilor

Redacția periodicului „Analele Bucovinei” primește, în vederea publicării, în principal, lucrări originale ce acoperă, prin diversitate, secțiunile sale tradiționale: studii și articole științifice, documentare (corespondență, memorialistică, memorii, note, procese-verbale, rapoarte, referate inedite etc.), recenzii, cronici și dări de seamă privind viața științifică internă și internațională.

Toate materialele vor fi trimise pe adresa redacției, în format electronic, fiind culese în Times New Roman, corp 11, la un rând și având notele numai la subsol, trecute în corp 9, solicitându-se confirmare de primire. Fiecare articol și studiu va avea la început rezumatul în limba română, engleză sau germană, precum și o listă de cuvinte și sintagme-cheie. Pentru a putea contribui la o mai bună diseminare a rezultatelor cercetării științifice privind problematica Bucovinei istorice, redacția este obligată să limiteze dimensiunea materialelor acceptate: studii – cel mult 25 p., documentare – cel mult 25 p., articole – circa 15 p., recenzii – circa 5 p., cronici și dări de seamă – circa 10 p. Reproductorile după fotografii și facsimilele vor avea o rezoluție mare, o bună claritate și, alăturat, explicațiile corespunzătoare, tipărirea în acest caz realizându-se numai în alb-negru, în text ori la sfârșitul acestuia.

Toate materialele vor respecta normele de ortografie și de punctuație stabilite de Academia Română și în vigoare astăzi, precum și exigențele stilului științific, ale deontologiei profesionale. În cazul materialelor primite de la colaboratorii externi, acceptarea pentru publicare se face pe baza unui referat întocmit de specialiști. Toți colaboratorii sunt rugați să-și facă revizia științifică a textelor cu deosebită atenție, înainte de a le trimite redacției, menționând acest lucru în corespondența de însoțire, și să atașeze, totodată, un fișier biobibliografic succint, adus la zi, pentru publicare la sfârșitul fiecărui tom. Redacția „Analelor Bucovinei” adresează tuturor celor preocupați de cunoașterea istoriei Bucovinei, sub toate aspectele ei, rugămintea de a-i semnala toate lucrările nou apărute pe această temă, indiferent de țară și limba de tipărire, pentru a le consemna pe coperta a IV-a și a le semnala, astfel, și utilizatorilor noștri interesați.

Materialele nepublicate în paginile periodicului „Analele Bucovinei” nu se restituie.

Fiind o publicație cu caracter strict științific, „Analele Bucovinei” nu participă la polemicile cu caracter politic și de altă natură, încercând să se mențină pe linia adoptată încă de la înființare, în 1994, dar va promova, cu toate acestea, spiritul critic, în tradiția de prestigiu a presei academice și a culturii din România, cu discernământ, moderație și în mod constructiv, urmărind exclusiv promovarea valorilor de patrimoniu, național și european, ale Bucovinei istorice și emanciparea discursului istoriografic al periodicului.

CĂRȚI NOI DESPRE BUCOVINA

- Ioan Bilețchi-Albescu, Traian Roșu, *Câmpulung în zorile Unirii*, Culegere întocmită de Ion Filipciuc, Câmpulung, [Fundatia Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2014.
- Paul Brașcanu, *Năluți pe ape – plutașii. Istorii și povești din Ciocănești*, vol. II, Iași, Editura Ștef, 2014.
- Paul Brașcanu, *Tunuri la porțile Bucovinei. 1914–1918*, Iași, Editura Ștef, 2014.
- Leon Buburuzan, *Mănăstirea Humorului în cultura și istoria Bucovinei*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014.
- *** *Bucovina de altădată. Chipuri și locuri*, Album apărut cu binecuvântarea Î.P.S. Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților, București, Editura Bibliotecii Naționale a României, Mănăstirea Sucevița, 2014.
- Mihai Camilar, *Arhitectura populară bucovineană*, Suceava, Centrul Cultural „Bucovina”, 2014.
- Valerian L. Ciofu, *Teofil Sauciuc-Săveanu. Viața și opera*, Ediție îngrijită de Cătălin I. Nicolae și Bogdan-Petru Niculică, Iași, Editura Tipo Moldova, 2014.
- Andrei Corbea-Hoișie, Ion Lihaciu, Markus Winkler (Hg.), *Zeitungsstadt Czernowitz Studien zur Geschichte der deutschsprachigen Presse der Bukowina (1848–1940)*, Bukowinastudien II, Parthenon Verlag, Kaiserslautern, 2014.
- Dumitru Covalciuc, *Pagini opriseșene*, Herța, Grupul Editorial „Cuvântul”, 2014.
- Vasile Diacon, *Mitropolitul Nectarie Cotlarciuc și vremea sa*, Ediția a II-a revizuită și adăugită, Iași, Editura Pim, 2014.
- Vasile Diacon, *Un „hidalgo” întârziat: profesorul Ștefan Cuciureanu*, Iași, Editura Timpul, 2014.
- Eugen Dimitriu, *Scrisori bucovinene*, Suceava, f. e., 2014.
- Tatjana Geschwill, *Sprache und Identität im Bukowiner Judentum. Eine sprachbiographische Analyse*, Heidelberg, Universitätsverlag Winter, 2015.
- Corneliu Grigorovici, *Vecinătatea slavă a teritoriilor românești de-a lungul istoriei*, Cluj-Napoca, Editura Risoprint, 2015.
- Constantin Hrehor, *Grănicești, un sat sub pecete domnească*, Cuvânt-înainte, *Carte pentru inimă și minte*, de prof. univ. dr. Mihai Iacobescu, Iași, Editura Timpul, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (37), 2014.
- Ligia-Corina Ihnatiuc (Prejmereanu), *Monografia comunei Cârlibaba, județul Suceava*, Sibiu, Editura Honterus, 2014.
- Filon Lucău, *Șirag de nestemate din vechime adunate*, Suceava, Editura Accent Print, 2015.
- Florea Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. VI, *20 de ani în pribegie*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2015.
- Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. VII, *Refacerea prestigiului familiei Nandriș*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2015.
- Gheorghe Nandriș, *Povestea vieții mele*, vol. I, II, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2015.
- Gheorghe C. Patza, *Din Bucovina. Literatură, etnografie, folclor*, Iași, Editura Pim, 2014.
- Gheorghe C. Patza, *Glasuri bucovinene. Studii, eseuri, recenzii*, București, Editura Maiko, Colecția Fundației „Platon Pardău”, 2014.
- Alexandru-Grigore Pisoschi, *Din heraldica teritorială a Bucovinei istorice, Hotinului și Herței*, Cluj-Napoca, Editura Risoprint, 2014.
- Ion Popescu-Sireteanu, *Termeni pentru adăposturile păstorești din limba română*, Iași, Editura Printis, 2014.
- Ion Popescu-Sireteanu, *Termeni păstorești pentru vase, unelte și instrumente, boli și leacuri*, Iași, Editura Printis, 2015.
- Mariana-Loredana Puiu, *Locul și rolul Hurmuzăcheștilor în societatea românească modernă*, Prefață de Radu-Florian Bruja, Suceava, Editura „George Tofan”, 2014.
- Restitutio Teodor Balan*, Ediție și Prefață de Harieta Mareci-Sabol, Iași, Editura Pim, 2014.
- Gheorghe Schipor, *Domeniul Rădăuților, parte a Fondului bisericesc ortodox-român al Bucovinei – studiu documentar*, Suceava, Editura „Gheorghe Tofan”, 2014.
- Constantin Ștefuriuc, *Pagina de literatură a ziarului „Zori noi” din Suceava, mediu fertil de afirmare scriitoricească*, Ediție îngrijită, cuvânt-înainte și notă editorială de Nicolae Cărlan, Suceava, Editura Lidana, 2014.
- Maria Toacă, Doina Cerncia, *Dulce de Suceava, amar de Cernăuți*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014.
- Dumitru Valenciuc, *Arhiereul Eugeniu Laiu Suceveanul (1894–1967)*, Suceava, Editura Cygnus, 2014.

ISSN 1221 – 9975

Analele Bucovinei, XXII, 1 (44), p. 1–352, București, 2015

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XXII

1 (44) / 2015

S U M A R

EDITORIAL

MARIAN OLARU, <i>Bucovina în timpul Primului Război Mondial – câteva considerații</i>	5
---	---

EVOCĂRI

HARIETA MARECI-SABOL, <i>Teodor Bălan: devotamentul și vocația abordărilor originale</i>	21
--	----

VIAȚA POLITICĂ, CULTURALĂ, LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ

D. VATAMANIUC, <i>Imperiul Habsburgic la sfârșitul existenței sale multisekulare, constituirea Monarhiei Austro-Ungare și sfârșitul stăpânirii dualiste</i>	33
IHOR ZHALOBA, SERGIJ OSACIUK, <i>Konsulate in Czernowitz (1868–1940)</i>	43
LIGIA-MARIA FODOR, <i>Învățământul gimnazial de stat în Cernăuțiul habsburgic: evoluție și importanță (II)</i>	49
CONSTANTIN UNGUREANU, <i>Sistemul de învățământ din Bucovina la sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea</i>	75
VASILE I. SCHIPOR, <i>Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice (VI)</i>	105

ISTORIE, DEMOGRAFIE, TOPONIMIE, ONOMASTICĂ, STATISTICĂ

MIRCEA IGNAT, <i>Spiritualitatea antichității clasice la Suceava</i>	129
IONEL-MUGUREL MARTINIUC, <i>Practici și repere administrative în Biserica Ortodoxă din Bucovina (1774–1918)</i>	141
ȘTEFAN PURICI, <i>Elitele din Bucovina la începutul Marii Conflagrații: stări de spirit și reacții</i>	165
IOANA SCRIDON, <i>Istoria trăită a celor două războaie mondiale. Însemnările bucovineanului Peter Schäfer: „Meine Lebensgeschichte”</i>	179
ANGHEL POPA, <i>Studentele Universității din Cernăuți și Societatea Academică „Junimea”</i>	193
MARIAN OLARU, <i>Bucovina în perioada interbelică. Istorie și statistică (II)</i>	211
ORTANSA ȘLINCUI, <i>Onomastica din comuna Șaru Dornei, județul Suceava (I)</i>	223

FOLCLOR, ETNOGRAFIE, ARHITECTURĂ

- ELENA PASCANIUC, *Bucovina și bucovinenii în scrierile academicianului Dimitrie Dan. Oameni, mentalități, culturi*..... 247

ȘTIINȚELE NATURII

- OVIDIU BĂTĂ, *200 de ani de la moartea naturalistului Balthasar Hacquet (1739/40–1815)*..... 255

OPINII

- VASILE I. SCHIPOR, *Fundația Culturală a Bucovinei la împlinirea a două decenii de la fondare* 271

DOCUMENTAR

- SOPHIE A. WELISCH, *Letter of Ignatz Schaffhauser to his son Karl, Written on the eve of world War I*..... 277
- RODICA IAȚENCU, *Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Adunarea Deputaților, sesiunea 1920–1922 (I)*..... 285

CĂRȚI. REVISTE

- Paul Brașcanu, *Năluci pe ape, plutașii*, Iași, Editura Stef, 2014, 290 p. (Vasile I. Schipor)..... 303
- Petru N. Bărbuță, *153 de ani de învățământ la Straja*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 450 p. (Vasile I. Schipor)..... 306
- Ligia-Maria Fodor, *Învățământul secundar în Bucovina (1861–1918)*, București, Editura Etnologică, 2014, 349 p. (Rodica Iațencu)..... 309
- „Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul, XXI, nr. 1–2 (81–82), nr. 3–4 (83–84), 2014, 398 p. (Rodica Iațencu) 312

CRONICĂ

- VASILE I. SCHIPOR, *Manifestările științifice ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române din 2014* 317

ANIVERSĂRI

- ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, *Marianne Vincent (1900– 1988). 115 ani de la naștere*..... 327

IN MEMORIAM

ELENA PASCANIUC, *Dragoș Cusiac (11 noiembrie 1936 – 1 august 2014)*.....335

NOTE ALE AUTORILOR

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XXII

1 (44) / 2015

INHALTSVERZEICHNIS

LEITARTIKEL

MARIAN OLARU, <i>Die Bukowina während des Ersten Weltkriegs – einige Betrachtungen</i>	5
--	---

NACHRUF

HARIETA MARECI-SABOL, <i>Teodor Bălan: Hingabe und Neigung zu originellen Behandlungen</i>	21
--	----

POLITISCHES, KULTURELLES, LITERARISCHES UND KÜNSTLERISCHES LEBEN

D. VATAMANIUC, <i>Das Habsburgische Reich am Ende seines jahrzehntelangen Bestehens, die Entstehung der österreichisch-ungarischen Monarchie und der Untergang der dualistischen Herrschaft</i>	33
IHOR ZHALOBA, SERGIJ OSACIUK, <i>Konsulate in Czernowitz (1868–1940)</i>	43
LIGIA-MARIA FODOR, <i>Der Czernowitzer staatliche Mittelschulunterricht in der Habsburgerzeit: Entwicklung und Bedeutung (II)</i>	49
CONSTANTIN UNGUREANU, <i>Das Unterrichtswesen der Bukowina am Ende des 19. – Anfang des 20. Jahrhunderts</i>	75
VASILE I. SCHIPOR, <i>Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit (VI)</i>	105

GESCHICHTE, DEMOGRAPHIE, TOPONYMIK, ONOMASTIK, STATISTIK

MIRCEA IGNAT, <i>Die Spiritualität des klassischen Altertums in Suczawa</i>	129
IONEL-MUGUREL MARTINIUC, <i>Verwaltungspraxis und -richtlinien innerhalb der Orthodoxen Kirche in der Bukowina (1774–1918)</i>	141
ȘTEFAN PURICI, <i>Die Eliten der Bukowina am Anfang des Grossen Krieges: Stimmungen und Reaktionen</i>	165
IOANA SCRIDON, <i>Die erlebte Geschichte der beiden Weltkriege. Die Aufzeichnungen des Bukowiners Peter Schäfer: Meine Lebensgeschichte</i>	179
ANGHEL POPA, <i>Die Studentinnen der Czernowitzer Universität und die Akademische Gesellschaft „Junimea”</i>	193
MARIAN OLARU, <i>Die Bukowina in der Zwischenkriegszeit. Geschichte und Statistik (II)</i>	211

ORTANSA ŞLINCUI, *Onomastik der Gemeinde Şaru Dornei, Bezirk Suczawa (I)*..... 223

FOLKLORE, ETHNOGRAPHIE, ARCHITEKTUR

ELENA PASCANIUC, *Die Bukowina und die Bukowiner in den Schriften des Akademikers Dimitrie Dan. Menschen, Mentalitäten, Kulturen* 247

NATURWISSENSCHAFT

OVIDIU BĂTĂ, *200 Jahre seit dem Tod des Naturforschers Balthasar Hacquet (1739/40–1815)* 255

STANDPUNKTE

VASILE I. SCHIPOR, *Die Bukowiner Kulturstiftung zum zwanzigjährigen Gründungsjubiläum* 271

DOKUMENTAR

SOPHIE A. WELISCH, *Der Brief Ignatz Schaffhausers an seinen Sohn Karl, geschrieben zu Beginn des ersten Weltkrieges* 277

RODICA IAŢENCU, *Bukowiner Vertreter im Parlament Grossrumäniens. Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922 (I)* 285

BÜCHER. ZEITSCHRIFTEN

Paul Braşcanu, *Năluци pe ape, plutaşii*, Iaşi, Editura Stef, 2014, 290 p. (Vasile I. Schipor) 303

Petru N. Bărbută, *153 de ani de învăţământ la Straja*, Suceava, Editura Muşatinii, 2014, 450 p. (Vasile I. Schipor) 306

Ligia-Maria Fodor, *Învăţământul secundar în Bucovina (1861–1918)*, Bucureşti, Editura Etnologică, 2014, 349 p. (Rodica Iaţencu) 309

„Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie şi cultură, Cernăuţi–Bucureşti, anul, XXI, nr. 1–2 (81–82), nr. 3–4 (83–84), 2014, 398 p. (Rodica Iaţencu) 312

TAGESBERICHTE

VASILE I. SCHIPOR, *Die wissenschaftlichen Veranstaltungen des „Bukowina”-Instituts der Rumänischen Akademie 2014* 317

JAHRESTAGE

ŞTEFĂNIŢA-MIHAELA UNGUREANU, *Marianne Vincent (1900–1988). 115 Jahre seit der Geburt* 327

IN MEMORIAM

ELENA PASCANIUC, *Dragoş Cusiac (11. November 1936 – 1. August 2014)*.....335

BEMERKUNGEN ZU DEN VERFASSERN

BUCOVINA ÎN TIMPUL PRIMUL RĂZBOI MONDIAL – CÂTEVA CONSIDERAȚII

MARIAN OLARU

Die Bukowina während des Ersten Weltkriegs – einige Betrachtungen

(Zusammenfassung)*

Der Verfasser des Artikels zeigt, wie die militärischen, politischen, sozialen und ökonomischen Ereignisse aus der Bukowina zwischen den Jahren 1914–1918 in der Nachkriegszeit empfangen wurden. Auf Grund veröffentlichter und unveröffentlichter Quellen werden die wichtigen Informationen über die militärischen Feldzüge zwischen 1914 und 1917 und die Art und Weise, wie diese die Entwicklung der Verhältnisse zwischen der kaiserlichen Verwaltung und den Provinzbürgern, zwischen den letzteren und den Besatzungstruppen des Zarenreichs beeinflussten, hervorgehoben. Im vorliegenden Artikel werden die Absichten der beiden Nachbarmächte gegenüber der Zukunft der Bukowina dargestellt: entweder eine Angliederung der Provinz an einen ukrainischen (galizischen) Staat unter österreichischem Schutz, oder eine Angliederung derselben als Teil Grossrusslands. Gleichzeitig werden aus dem Text des Artikels die Umstände, unter denen die politischen und nationalen Projekte der Rumänen und der Ukrainer ins Leben traten, sowie die Kräfte ersichtlich, die in der Vereinigung der Bukowina mit dem Königreich Rumänien (infolge der Entscheidungen des Nationalausschusses vom 27. Oktober und der Beschlüsse des Bukowiner Generalkongresses vom 28. November 1918) mit inbegriffen waren.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: der Erste Weltkrieg, der Österreichisch-Ungarische Kaiserstaat, das Herzogtum Bukowina, politisches und nationales Projekt, politische und nationale Eliten, Nationalbewegung, Parlament, politische Parteien, Grenze, Nation.

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

O primă chestiune relevantă pentru subiectul abordat este aceea dacă războiul mondial din 1914–1918 era previzibil și în ce măsură era pregătită Bucovina pentru o asemenea confruntare. Cât privește prima parte a chestiunii, din informațiile culese din presa vremii din provincie, din memoriile edite sau inedite pe care le-am consultat, din informațiile de arhivă rezultă că izbucnirea războiului era previzibilă. Însă declanșarea Primului Război Mondial îi găsea pe bucovineni în plină luptă politică și națională. Experiența politică a administratorilor austrieci ai Țării Bucovinei îi îndemna să mențină o stare de continuă fărâmițare a mișcărilor politice și naționale din Ducat. În Bucovina se resimțeau reverberațiile disputei întreținute de Imperiul Țarist, care sprijinea mișcările naționale ale slavilor din Monarhia Dunăreană și, mai cu seamă, pe sârbii care doreau înființarea unei Serbii Mari¹. Această politică era menită a crea o contrapondere tendințelor austriece în Răsărit, de înființare a Ucrainei Mari din țările maloruse². În același timp, în primăvară și vara lui 1914, societatea bucovineană era cuprinsă de buruiana unui „politicianism netrebnic”, și nu ne gândim doar la români³. Temele care se regăsesc în presa vremii sunt atentatul de la Debrețin, unde, în februarie 1914, a explodat o „mașină infernală” în Palatul Episcopal de la Hajdudorogh și care l-a ucis pe episcopul rutean Iaczkovicz⁴, de încercarea contelui Rudolf von Meran, guvernatorul Bucovinei, de a îmbunătăți relațiile dintre Austria și Regatul României prin vizita la regele Carol I⁵, pentru a păstra România de partea Triplei Alianțe și lupta dintre „democrații” lui Aurel Onciul⁶ și „naționali”, în timp ce Iancu Flondor se retrăsese din viața politică. Din anul 1911, se aplica sistemul Ausgleich-ului bucovinean, în urma căruia românii își pierduseră întâietatea politică în Ducat, fapt care satisfăcea parțial cererile rutenilor și care întărea poziția în Dietă a celorlalte grupuri etnice din ducate, altele decât românii. Atunci, au fost aleși 13 deputați naționali, șase democrați și trei conservatori, care, împreună cu mitropolitul, întruneau

---

¹ Lucian Boia, *Primul Război Mondial. Controverse, paradoxuri, reinterpretări*, București, Editura Humanitas, p. 32–35.

² Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, 1991, p. 354.

³ *Ibidem*, p. 338.

⁴ *Cazul de la Dobrițin*, în „Neamul Românesc”, București, anul IX, nr. 7, 23 februarie 1914.

⁵ *Contele Meran la Regele Carol*, în „Viața nouă”, Suceava, anul III, nr. 8, 21 februarie 1914, p. 4–5.

⁶ Aurel Onciul reluse în periodicul ieșean „Viața românească” (vol. XXXI, an VIII, 1913, p. 5–10) teza românizării Bucovinei, pe care o susținuse și în revista „Privitorul” (anul I, nr. 4, 15 mai 1902, p. 3).

23 de mandate pentru români, față de 17 mandate pentru ucraineni, 10 mandate pentru evrei, șapte pentru nemți și șase pentru polonezi. Președinte al Dietei a fost ales Alexandru Hurmuzaki și vicepreședinte Ștefan Smal-Stocki⁷. Cu o pondere importantă în organul legislativ provincial, românii nu puteau decide favorabil în cazul problemelor lor economice, sociale sau naționale, pentru că erau mai tot timpul în stare de divergență, naționalii cu democrații și conservatorii. Grație aceleiași reforme, ucrainenii și-au îmbunătățit reprezentarea în Dietă, dar erau și ei împărțiți în mai multe curente politice, nu de puține ori cu exprimări politice divergente în chestiunile politice ale Ducatului. În scrierile din epocă și în cele ulterioare sunt numeroase referirile la starea de inferioritate politică a ucrainenilor (rutenilor), determinată de o repartizare necorespunzătoare a mandatelor, cu mult sub ponderea înregistrată de recensământul austriac din 1910 și cu referire la „bunăvoința” pe care românii au avut-o din partea imperialilor.

Credința cea mai des răspândită la nivelul oamenilor obișnuiți, cu o valorificare ulterioară în scrierile memorialistice, dar prezentă în zierele vremii, era aceea că vremuri tulburi sau rele aveau să vină, dovadă stând „semnele” de rău augur: în anul 1909, în Bucovina a fost secetă mare și brumă timpurie (la 1/14 octombrie); în 1910, pe la mijlocul lui ianuarie, a apărut pe cer o cometă iar în 18 spre 19 mai, de la orele 2 la 4 dimineața, a fost observată cometa Halley, care a determinat o adevărată psihoză colectivă; în anul 1911, în octombrie, a fost observată o altă cometă, care a fost văzută de la orele 22 și până dimineața; în 1912 a plouat foarte mult, încât s-au produs inundații cu mari pagube⁸ în agricultură, mai ales la culturile cerealiere (în zierele vremii se preciza că, din 1864, în Bucovina, nu mai plouase așa de mult); anii 1913 și 1914 au fost ploioși, omizile au atacat masiv copacii iar molizii au fost atacați de larvele unor fluturi care au dus la uscarea multora dintre aceștia și prin Cernăuți a trecut un stol uriaș de lăcuste, spre Basarabia⁹.

În preajma declanșării Marelui Război, cel puțin la nivelul presei din acea vreme, precum și în memorialistica vremii, constatăm că Ausgleich-ul nu produsese efectele invocate de o parte a istoriografiei contemporane (cea mai mare parte de expresie germană). Partidele politice bucovinene erau învrăjbite unele cu altele, grupurile etnice erau nemulțumite de prea puținele drepturi și libertăți obținute până atunci și de politica de echilibru practică de autorități, care îi nemulțumea pe toți cei interesați din rândul elitelor naționale. Exista și o anumită categorie de susținători fervenți ai ordinii economice, sociale și ritualice din imperiu. Este vorba de acei „bucovineni” sau

---

⁷ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 337.

⁸ Constantin Ursache, *Condica cronică a Parohiei Frătăuții Noi*, în vol. Viorel Dutciac, *Cronica de la Frătăuții Noi*, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2011, p. 50.

⁹ *Ibidem*.

beamteri, recrutați, mai ales, dintre cei pentru care existența Monarhiei Dunărene era condiția *sine qua non* a confortului lor social. Filo-austrieci prin convingere și poziție socială, aceștia au susținut, în principal, eforturile militare, economice și administrative ale imperialilor în Bucovina, pe timpul războiului, în timp ce grupurile etnice cu o pondere însemnată, după etapa inițială și de entuziasm a războiului, pe măsura prelungirii conflagrației, au îmbrățișat tot mai mult proiectul politic național ce presupunea despărțirea de Austria. Valorile specifice multiculturalismului bucovinean au fost, în bună parte, abandonate. Fidelitatea sau „trădarea” diverșilor supuși sau chiar învinuirea unor comunități etnice (ruteni¹⁰, români), a unor sate (Climăuți, Fântâna Albă) de colaborare cu ocupantul rus și chiar fidelitatea excesivă a unora dintre evrei pentru administrația austriacă sunt prezente în presa vremii, în memorialistică și în lucrări dedicate prezentării situației Bucovinei dintre 1914 și 1918.

La declararea stării de război între Astro-Ungaria și Serbia, la 28 iulie 1914, cum este firesc, cei cu sentimente de admirație pentru imperiu – aceștia nu erau puțini – au primit cu entuziasm vestea, crezând într-o „bine meritată corecție” ce trebuia aplicată sârbilor și în faptul că războiul ce urma să fie susținut de falnicele armate imperiale avea să dureze puțin. Acest lucru îl aflăm din următorul pasaj scris de Maximilian Hacman, într-un jurnal al său, rămas până acum inedit: „La întoarcerea noastră, fac propunerea să mergem în oraș pentru a afla dacă n-a sosit, eventual, deja răspunsul din Belgrad sau chiar decretarea mobilizării. Ajunși în apropierea Templului, ne bate la urechi melodia unui marș militar executat de taraful de muzică al Kaiserkioskului. Am înțeles! Și o ediție separată a «Tagblattului», pe care o iau din mâna unui străin din apropierea Kaiserkioskului, ne comunică lapidar – cum e textul – totul: împăratul a decretat mobilizarea parțială. Am rămas adânc emoționat și emoțiunea mea creștea la auzul cântecelor războinice, al strigătelor de «ura» ale mulțimii [care] umplea chioșcul și piața, deși, de-a dreptul vorbind, entuziasmul acesta zgomotos îmi părea ceva silit, să nu zic artificial, astfel că în emoțiunea mea se strecura și un pic de dezgust. Ne-am întors acasă și, culcându-ne, auzeam încă tot strigătele de «ura» ale tinerimii de stradă”¹¹. În ziua următoare, 26 iulie 1914, autorul amintit consemna: „Știrile din urmă [26 iulie 1914 – n.n.], ajunse tocmai la Cernăuți, aduc detalii din care înțeleg că,

---

¹⁰ Виталий Гайсенюк, *Репрессии австрийских властей против москвофилов буковины в годы первой мировой войны* [Retaliations of austrian authorities against moscowphiles in Bukovina during the years of the first world war], în „Codrul Cosminului”, Suceava, anul XX, nr. 2, 2014, p. 443–462.

¹¹ Maximilian Hacman, *Amintiri din Războiul Mondial, 25 iulie – 10 octombrie 1914*, mss., Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale, Fond 1586, p. 2.

răspunzând Sârbia în mod nesatisfăcător la ultimatumul Austriei, aceasta din urmă e silită să pregătească războiul inevitabil, declararea oficială de război urmând în curând. Citesc și despre manifestarea de simpatie «însuflețită și plină de entuziasm a mii de cetățeni» din seara trecută, precum și de o orațiune patriotică, nu mai puțin însuflețită, ce a ținut-o deputatul Benno Straucher aseară, în Kaiserkiosk și a trebuit să râd. *Vulgus vult decipi* – m-am gândit eu¹².

În ceea ce privește partea a doua a întrebării de mai sus, dacă Bucovina era pregătită pentru război, răspunsul nu este simplu. Întâi de toate, din dispunerea pe hartă a combatanților de pe Frontul de Răsărit, rezultă că Bucovina – provincie aflată la marginea de răsărit a Imperiului – era una dintre cele mai expuse atacului trupelor rusești. Acest fapt poate fi constatat de desfășurarea operațiunilor militare pe teritoriul Ducatului, de desele răsturnări de situație și de schimbare a stăpânirii austriece cu cea rusească, înregistrate pe parcursul anilor 1914–1918. Însă, la începutul operațiunilor, atenția militarilor austriece era concentrată pe sectorul militar din Galiția și Polonia, Bucovinei rezervându-i-se o poziție periferică, neimportantă pentru desfășurarea operațiunilor. Realitățile militare ulterioare aveau să contrazică această optică.

Cadrul juridic necesar care asigura funcționarea instituțiilor Ducatului Bucovinei și căruia i se supuneau locuitorii provinciei a fost asigurat de articolul 14 al Legii din 1867, care prevedea că, pe timpul cât Parlamentul nu se putea întruni, puteau fi emise decrete-legi care angajau răspunderea „întregului minister”. În acest fel, întreaga administrație civilă, în frunte cu guvernatorul Țării, se supuneau conducerii militare, adică treceau din subordinea Ministerului de Interne în cea a „vremelnicului comandament al armatei austriece, care opera în Bucovina”¹³. Pregătirea pentru război a început cu mult înainte de data declarării stării de război și a impus multiple măsuri, de la interzicerea unor drepturi și libertăți, până la mutarea administrației civile și a instituțiilor provinciale în timpul războiului (Vatra Dornei, Rădăuți și Câmpulung). Cu toate acestea, pe parcursul desfășurării războiului, nu puține au fost situațiile care arătau ineficiența acestor măsuri, înregistrându-se abuzuri numeroase făcute de către autoritățile austriece sau de către ocupanții ruși, ale căror victime au fost civilii nevinovați și neimplicați în vreun fel în operațiunile militare. Au fost multe procese de „trădare”, de „spionaj” sau „atitudine dușmănoasă”¹⁴; numeroase au fost și delatările,

---

¹² *Ibidem*, p. 3 („Masele vor să fie mințite”).

¹³ Teodor Bălan, *Suprimarea mișcărilor naționale din Bucovina pe timpul războiului mondial, 1914–1918*, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, 1923, p. 42.

¹⁴ Emilian Slușanschi, *Articole, amintiri, mărturii*, Ediție îngrijită și notă bibliografică de Liviu Papuc, cu un studiu introductiv de Ion Agrigoroaiei, Iași, Editura Tipo Moldova, 2011, p. 110. Autorul consemna următoarele: „Mai amintesc pentru azi că, [împreună] cu brigada [austriacă din Storojineț – n.n.] au fost escortați și opt țărani ruteni din Rarancea, împreună cu arendașul Eduard Winiarski, arestați pentru pretinsă înaltă trădare. I-am văzut în convoi. E vorba să fie judecați la Vijița de

rechiziționările de bunuri, animale, atelaje și chiar ale clopotelor de la biserici, precum și ridicarea de către austrieci a satelor de lipoveni de la Fântâna Albă și Climăuți¹⁵, sub acuzația de „trădare”. În același context menționăm și tratamentul brutal aplicat unora dintre evrei de către ocupanți ruși ai Bucovinei, pedepsirea de către austrieci a unora dintre români sau ruteni sub acuzația de „iloialitate”, pentru motivul că erau de aceeași religie cu soldații rușii și că ar fi colaborat cu aceștia.

Cât privește efectivele militare ce trebuiau să apere Bucovina, indiferent de concepția tactică și de dotarea tehnică a armatelor care s-au înfruntat, rezultă clar că austriecii nu se așteptau ca Bucovina să devină un teatru de operațiuni important, așa cum aveau să o dovedească înfruntările ulterioare. Conform dispunerii trupelor la începutul războiului, Bucovina trebuia apărată de militarii din Divizia 43, respectiv Regimentele 23 și 41 Infanterie, Regimentul 4 Dragoni și glotașii Brigăzii 35, cea mai parte a trupelor austriece fiind dispuse între Nistru și Prut, ajutate de 50 de jandarmi, 600 de milițieni și 80 de călăreți. Rezerva de trupe a fost masată la 10–20 km de graniță și era egală, ca efective, cu cele dispuse de-a lungul graniței. Cât de eficient a fost planul acesta o dovedește faptul că numai la câteva zile de la începutul efectiv al confruntărilor (6 august 1914 – st.n.), trupele ruse pătrundeau în Bucovina (10 august) și, pe 30 august 1914, Galiția și nordul Bucovinei era ocupate de ruși. Deficitul de trupe care ar fi trebuit să apere Bucovina a fost subliniat și de acțiunea lui Aurel Onciul și a lui Koko Wasilko de înființare a corpurilor de voluntari români și ruteni, bărbați cu vârste între 24 și 42 de ani, lipsiți de pregătire militară, care au fost risipiți la începutul lui 1915 de forțele militare ruse. Oricum, relieful muntos al provinciei a permis trupelor austriece să revină, în 1915, să reocupe teritoriile pierdute în 1914 (la retragere rușii cântau „Dorna voastră, moartea noastră!”). O nouă înfrângere a trupelor austriece

---

tribunalul marțial”. Pe 1 septembrie 1914, Emilian Slușanschi era martorul unei scene ce ținea de absurdul războiului: „De la Mihalcea, sat situat lângă Cernăuți, a sosit un transport de «prizonieri». Erau câțiva bărbați, partea cea mai mare, însă, femei și copii, unii dintre aceștia din urmă chiar la piept, în total 32 de persoane, însoțiți de câțiva polițiști rurali (țărani) din Mihalcea, înarmați cu ciomege și coase. Acești bieți oameni erau țărani «moldoveni» din satul Stroiești, situat în Basarabia, aproape de frontiera austriacă. Mi-au spus că veniseră înainte cu patru săptămâni la Noua Suliță la târg, unde au fost arestați, și de atunci sunt purtați necontenit din sat în sat. Erau, bieții, istoviți de atâta osteneală și foame ce duseseră”.

¹⁵ *Condica cronicală a Parohiei Frătăuții Noi*, în vol. Viorel Dutciac, *op. cit.*, p. 71. Cunoscând realitatea, părintele Ursachi scria următoarele: „Cei mai mulți dintre ei, care au făcut serviciu rușilor, nu mai sunt în sat, ci, la retragere, s-au dus cu rușii, așa că cei rămași aproape toți erau nevinovați, dară trebuiau să sufere pentru cei fugiți”. Ofițerii austrieci ar fi vrut să dea foc satelor Fântâna Albă, Climăuți și Camenca, pentru că le considerau vinovate de înfrângerile lor din 1914. S-a opus maiorul Daniil Pop, ofițer, care, după război, avea să fie general în Armata Română.

s-a produs în martie, soldată cu reocuparea Bucovinei, în iunie 1916. Rușii au rămas în provincie până în 1917.

Cât timp s-au aflat pe teritoriul Bucovinei, trupele imperiale ruse s-au dedat la numeroase abuzuri și jafuri, confiscări și rechiziționări, contribuind alături de trupele austriece și cele germane la secătuirea economică a provinciei¹⁶. În același timp, Revoluția rusă și dorința decidenților ruși, apoi sovietici, precum și a celor austro-maghiari de a realiza planuri expansioniste pe seama Regatului României, cu impact direct și asupra Bucovinei¹⁷, au contribuit la înrăutățirea climatului socio-politic și interetnic din Bucovina¹⁸. Mai ales pătrunderea ideilor bolșevice era cea care îi speria pe localnici¹⁹, cu mai mare impact în Cernăuți, unde erau numeroase unități militare ruse și unde „agitatori” ai Revoluției ruse au înființat filiale ale P.S.D.M.R., au editat periodice ce exprimau ideile Revoluției ruse, au sărbătorit ziua de 1 mai 1917 etc.

Înfrântă după contraatacul german din iulie 1917, armata rusă a început să se retragă din Bucovina la 1 august 1917, aruncând în aer, prin dinamitare, clădirile ridicate de stat. Trupele Puterilor Centrale au ocupat poziții strategice în Bucovina și, chiar dacă, în septembrie și octombrie 1917, rușii au încercat să reocupe pozițiile pierdute, la Volovăț, Vadul Vlădichii, Ruda și Rădăuți, înfrângerea lor era evidentă. La 5 decembrie 1917, au început negocierile între ruși și austrieci și, pe 10 decembrie 1917, a fost încheiat armistițiul de pe frontul românesc. Armata austriacă a ocupat cea mai mare parte a Ucrainei, nordul Basarabiei și era prezentă pe întreg teritoriul Bucovinei. La încheierea Păcii de la București, România a fost nevoită să evacueze trupele aflate pe teritoriul Bucovinei și, în locul lor, au venit trupele regimentelor nr. 29, 33 și 101 ale armatei austriece. În octombrie 1918, nota T. Bălan, pe teritoriul Bucovinei se aflau soldații din Regimentul nr. 203. În partea de sud, de la Siret și până la hotarul Galiției, erau legionarii ucraineni, comandați de ducele Wilhelm de

---

¹⁶ Sugestiv este și faptul că, după Primul Război Mondial, se dezbătea în Parlamentul României întregite despre împrumuturile forțate pe care autoritățile austriece le-au impus Fondului Religionar Ortodox din Bucovina, sume care nu au fost recuperate niciodată.

¹⁷ Ion Varta, *Bătălia pentru Bucovina în ajunul Unirii cu România (1913–1917). Documente inedite din arhivele din Federația Rusă și Republica Moldova*, Chișinău, Editura Cartdidact, 2008, p. 181–201. Aici sunt prezentate memoriile lui B. Miller, A. Gherovschi și D. Vergun din anii 1916 și 1917.

¹⁸ Referitor la situația din România și la atitudinea românilor bucovineni față de evenimentele din Rusia, relevant este următorul pasaj: „După cum raporta Biroul de Informații britanic, vechea neîncredere și aversiunea la adresa rușilor s-au accentuat deosebit, mai întâi ca urmare a trădării guvernului țarist față de România”, apoi prin faptul că Rusia bolșevică nu și-a onorat „promisiunile referitoare la sprijinul militar” și, în sfârșit, prin „indisciplina și ilegalitățile” produse de trupele rusești. Cf. Larry Watts, *Fereștemă, Doamne, de prieteni. Războiul clandestin al Blocului Sovietic cu România*, București, Editura RAO, 2011, p. 72.

¹⁹ Viorel Dutciac, *op. cit.*, p. 88.

Habsburg și, în Cernăuți, erau Regimentele 22 și 41²⁰. În partea de sud a Bucovinei, până în 18 martie 1918, s-au aflat și soldați români din subunitățile Batalionului 1 al Regimentului 9 Vânători²¹, care au fost apoi retrași. Situația acesta a fost privită cu adâncă durere de către românii bucovineni, după cum reiese din memoriile sau jurnalele invocate mai sus.

Chiar în condițiile în care Puterile Centrale dominau pe câmpurile de luptă ale Europei, au fost formulate diferite proiecte politice și naționale ce priveau viitorul popoarelor din cuprinsul Monarhiei Dunărene. Încă de la 30 mai 1917, cehii cereau transformarea Imperiului în confederație de popoare libere, polonezii voiau independența, slovenii, croații și sârbii doreau un stat al lor, iar ucrainenii revendicau Galiția. În 1917, aceștia reiterează proiectul de stat care ar fi cuprins Haliciul, Podolia, Volinia și Cholm. În 12 iunie 1917, deputatul Romanczuk cerea cuprinderea Bucovinei septentrionale și a Galiției Orientale într-un stat ucrainean. Nicolai Wassilko, cam în aceeași perioadă, voia și el constituirea unui stat sub oblăduire austriacă și care ar fi trebuit să cuprindă Bucovina integrală. Cum proiectul politic și național al polonezilor era în curs de înlăptuire, posibila protecție a austriecilor asupra Ucrainei era în pericol. La Brest-Litovsk, cererile delegației rusești nu au fost luate în seamă de Czernin. Tratatul ministrului de Externe al Austro-Ungariei au continuat, însă, cu delegația ucraineană²², care și-a restrâns cererile la o provincie autonomă a Galiției Orientale și a Bucovinei. În compensație, ucrainenii aveau să înceapă imediat exportul de cereale spre Austria. Situația aceasta a fost consacrată, în principiu, și de Consiliul de Miniștri al Austriei, din 22 ianuarie 1918, prezidat de către împăratul Carol²³. În anexele secrete ale păcii se preciza că austriecii se obligau să treacă prin Parlament, până la 15 iulie 1918, proiectul de constituire a unei „provincii ucrainene”²⁴. Cum acest proiect politic afecta grav dorințele polonezilor, guvernul Seidler a căzut. În locul lui a fost adus un guvern mai concesiv față de polonezi, condus de cancelarul Hussarek. În aceste condiții, cei cinci parlamentarii români de la Viena aflați, cum scria T. Bălan, în

---

²⁰ T. Bălan, *Bucovina în războiul mondial*, Extras din „Codrii Cosminului”. Buletinul Institutului de Istorie și Limbă de la Universitatea din Cernăuți, Cernăuți, anul VI, 1929, p. 44–45.

²¹ Nicolae C. Popescu, *op. cit.*, p. 120. Paul Leu arată că unități ale armatei române au intrat în Suceava la 2 februarie 1918 și au fost nevoite să se retragă la 8 martie 1918. Cf. Paul Leu, *Gr. – Or. K.K. Obergymnasium din Suceava în întâmpinarea unirii Bucovinei cu România*, în „Suceava». Anuarul Complexului Muzeal Bucovina”, Suceava, anul XXIX–XXX, vol. II, 2002–2003, p. 186.

²² Reprezentanții Rusiei îi considerau pe delegații ucraineni, participanți la tratative, „delegați fără țară”, care posedau doar camerele de hotel. Apud T. Bălan, *op. cit.*, p. 44.

²³ T. Bălan, *op. cit.*, p. 81.

²⁴ *Ibidem*, p. 82.

două organizații politice, aveau să se pronunțe mai întâi prin vocea lui Isopescu-Grecul, că „stăm pe punctul de vedere al Bucovinei nedezmembrate”²⁵. La 4 octombrie 1918, același Isopescu-Grecul afirma: „Și noi, cei patru milioane de români din Monarhia Austro-Ungară, cerem autonomia noastră în cadrul Austriei”, iar deputatul Gheorghe Sârbu îl completa: „Toți românii Monarhiei Austro-Ungare cer să fie uniți într-o provincie națională autonomă”²⁶. În acest context, deputatul român Aurel Onciul, austrofil convins, și-a susținut cu tenacitate ideea că pentru români și România „singura salvare este Austria”²⁷, cerând chiar întregirea națională în cadrul Monarhiei Habsburgice. Pentru aceasta el s-a servit de mijloacele pe care le avea la îndemână.

Încercând să salveze Monarhia de la disoluție, împăratul Carol de Habsburg a lansat manifestul *Către popoarele mele credincioase*, în ziua de 3/16 octombrie 1918²⁸. Acesta a avut un efect devastator, toate națiunile din Imperiu l-au repudiat, fiecare dintre ele urmărind propriul proiect politic național-identitar. Reamintim că manifestul lui Carol al IV-lea, așa cum avea să fie explicat și de pozițiile ulterioare ale primului-ministru Hussarek și ale altor oficiali austrieci, se referea la statele austriac, maghiar, ceh, iugoslav, polonez și ucrainean și nu avea în vedere, în niciun caz, și situația celor șase milioane de români din Imperiu. Transilvania avea să rămână Ungariei, împreună cu o parte din Banat, cealaltă parte a Banatului trebuia să revină Iugoslaviei și Bucovina avea să fie dată Ucrainei vestice²⁹. Ca reacție, la 17 octombrie 1918, românii din Viena constituie Consiliul Național Român, al cărui

---

²⁵ *Ibidem*, p. 83.

²⁶ *Ibidem*, p. 84.

²⁷ *Ibidem*, p. 84–85

²⁸ „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, anul I, nr. 1, 22 octombrie 1918, p. 5. Pentru că în istoriografie există discuții dacă Manifestul împăratului Carol al IV-lea se referea la Austria, ca federație ce trebuia să cuprindă state autonome, reproducem următorul pasaj: „Austria va deveni, în sensul dorinței popoarelor ei, un stat federativ, în care fiecare popor să formeze o comunitate de stat proprie, în cuprinsul teritoriului său. Acesta nu prejudiciază întru nimica împreunarea ținuturilor polone ale Austriei cu statul independent polon. Orașul Triest, cu împrejurimile lui, primește, în conformitate cu dorința populației sale, o poziție deosebită. Această nouă alcătuire, prin care integritatea țărilor coroanei sfinte a Ungariei nu se atinge deloc, va trebui să asigure fiecărui stat național independența sa. [...] Cât timp reorganizarea aceasta nu va fi împlinită pe calea legilor, rămân nealterate instituțiile actuale, spre apărarea intereselor obștești. Guvernul actual e însărcinat să facă imediat toate lucrările pregătitoare spre clădirea noii Austrii. Către popoarele mele, pe al căror drept suveran de liberă dispoziție se va întemeia noul stat, se îndreaptă chemarea mea, să conlucreze sfaturile naționale – compuse din deputații din Parlament ai fiecărei națiuni – care să reprezinte intereselor naționale unul față de altul, precum și față de guvernul meu. Deie Dumnezeu ca patria noastră, întărită prin concordia între națiunile care o compun, să iasă din vijeliile acestui război ca o ligă de popoare libere”.

²⁹ Pavel Țuguș, *Primul Război Mondial și reîntregirea României, năzuințe, fapte, idei*, București, Editura Academiei Române, 2014, p. 60.

președinte a fost Constantin Isopescu-Grecul. Acesta s-a prezentat în audiență la împărat, la 18 octombrie 1918, și a arătat că deputații români „refuză menținerea Transilvaniei în cadrul Ungariei și a Bucovinei în cadrul Ucrainei”³⁰. Aceasta schimbare de atitudine a parlamentarilor români din Bucovina era „târzie și amară” – crede Pavel Țugui – și ea avea darul să îi alăture „demersurilor politice românești de amploare, din marile metropole europene și S.U.A.”³¹.

La 22 octombrie 1918, cei cinci deputați români din Parlamentul de la Viena, reprezentând Bucovina, și-au prezentat poziția, impulsionați fiind de atitudinea împăratului și a cercurilor oficiale din capitala imperiului față de români. Deputatul Isopescu-Grecul, susținând dreptul la „autodeterminare și independență” al românilor din Austria și Ungaria, încheia discursul intonând prima strofă din cântecul „Deșteaptă-te, române!”. Deputatul socialist Gheorghe Grigorovici, afirmând dorința de unire a românilor, considera că oricare soluție ar fi fost adoptată, ar fi fost una viabilă: fie unirea Regatului Român și a provinciilor locuite de români cu Austria, într-un stat federalist, fie unirea românilor din Monarhia Dualistă cu Regatul Român. În mod deosebit, ne reține atenția faptul că Gheorghe Grigorovici sublinia că Bucovina trebuia restituită patriei de la care fusese smulsă sau „cumpărată”, contrar oricărui drept al ginților și că „din țară românească ce a fost, Bucovina, pe cale artificială, a devenit țară poliglotă”³². Din aceeași declarație a deputatului Grigorovici în Parlamentul de la Viena, publicată de „Glasul Bucovinei”, reproducem următoarele: „În cele 14 puncte enunțate de Wilson se găsesc alături două idei: autonomia popoarelor subjugate și restituirea țărilor răpite [...]. În cadrele acestea și în baza acestei concepții trebuie procedat, se înțelege, și cu Bucovina, ca și cu Alsacia și Lorena. [...] În felul acesta și în baza acestei idei ar trebui să se întoarcă la țara-mumă și Bucovina întreagă, care a fost despărțită de România într-un mod detestabil din punct de vedere al dreptului internațional”³³. În aceeași zi, în numele nemților din Bucovina a vorbit deputatul Keschmann, care a arătat că nemții din Bucovina doresc „să împartă soarta românilor”. Nicolai Wassilko, în numele ucrainenilor, a cerut plebiscit.

Activitatea românilor bucovineni, bine cunoscută, atât în Monarhia Dualistă, în Regatul Român, Basarabia sau Bucovina, s-a circumscris unor rapide schimbări de situație, determinate de prăbușirea marilor imperii și afirmarea națiunilor. În trecut

---

³⁰ *Ibidem*, p. 61.

³¹ *Ibidem*.

³² Apud T. Bălan, *op. cit.*, p. 91.

³³ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 4, 1 noiembrie 1918, p. 50–51.

menționăm constituirea Secției Militare a Consiliului Național Român de la Viena, înființarea Senatului Central al Ofițerilor și Soldaților Români și apariția ziarului „Timpul Nou”. Foaia Soldaților Români, Organ al Senatului Central al Ofițerilor și Soldaților Români de la Viena, înființarea legiunilor române de la Praga, din Italia și din Rusia, activitatea exilului românesc din Franța, Italia și S.U.A. etc.

Căderea frontierelor Dublei Monarhii și situația extrem de complicată a națiunilor care formaseră Imperiul, la sfârșitul lui octombrie și începutul lui noiembrie 1918, au îngreunat legătura cu Cernăuții a membrilor Consiliului Național Român de la Viena. Totuși, Constantin Isopescu-Grecul a reușit să comunice telegrafic cu liderii mișcării naționale a românilor de la Cernăuți, încât s-a putut face o raliere a deputaților bucovineni din Viena cu acțiunile românilor bucovineni de la Cernăuți³⁴, după cum afirma T. Bălan. Aceștia au fost cuprinși în Consiliul Național (este vorba de Constantin Isopescu-Grecul și Teofil Simionovici care, fiind împiedicați de evenimentele din teritoriile poloneze, hotărâsc să se întoarcă la Viena. Ei au aderat la moțiunile adoptate la 4 noiembrie 1918, printr-un curier trimis la Alexandru Hurmuzaki³⁵).

În Bucovina, datorită evenimentelor, o serie de primari din partea de sud a Bucovinei au cerut sprijinul autorităților militare române. Astfel, la 23 octombrie 1918, ca urmare a hotărârii Consiliului Comunal din Gura-Humorului și a primarului Titus Winzinger, o delegație s-a prezentat la Comandamentul Militar din Fălticeni, cerând sprijin în acțiunea de unire a Bucovinei cu România. Delegația a fost condusă de țăranul Gheorghe a lui Pricop Netea³⁶. Apeluri pentru a trimite sprijin militar au mai fost primite din Ițcani și Suceava. Ca urmare, primul-ministru Alexandru Marghiloman a dispus, pe 5 noiembrie 1918, intervenția unor detașamente de jandarmi și de cavalerie³⁷.

La 12 octombrie 1918, în condițiile căderii Imperiului Austro-Ungar, un număr mare de intelectuali români, în frunte cu Sextil Pușcariu, s-a reunit în casa medicului Isidor Bodea, directorul Spitalului de Copii din Cernăuți. Discutându-se situația politică din Imperiu, aceștia ajung la concluzia că trebuie să se organizeze „pentru a

---

³⁴ În „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 3, 29 octombrie 1918, p. 48, la rubrica *Ultima oră*, aflăm că „în momentul de față, când încheiem foaia, sosește la adresa d-lui baron Alexandru Hurmuzachi, următoarea telegramă din Viena, cu data de 27 oct.: «Fiind nevoiți să rămânem în Viena, vă rugăm să dați cetire următorului salut al nostru către adunare: în ajunul unui viitor mai fericit al neamului nostru, salutăm cu căldură manifestarea de astăzi, dorind din toată inima împlinirea năzuințelor noastre. Simionovici, Isopescu»”.

³⁵ Radu Economu, *Unirea Bucovinei*, București, Editura Fundației Culturale, 1994, p. 9.

³⁶ Nicolae C. Popescu, *op. cit.*, p. 123.

³⁷ Radu Economu, *op. cit.*, p. 15.

întâmpina evenimentele politice care se întrezăreau³⁸. Tot atunci, s-a hotărât înființarea unui ziar românesc, denumit „Glasul Bucovinei” de către Vasile Bodnărescu, care avea să fie condus de Sextil Pușcariu. În numărul 2, la 25 octombrie 1918, a fost publicată convocarea deputaților bucovineni din Parlamentul vienez și din Dieta Bucovinei, a primarilor și a reprezentanților tuturor stărilor sociale din sate și orașe³⁹. În articolul *Dumnezeu s-o ierte!*, redacția „Glasului Bucovinei” face un inventar al stărilor de lucruri care îi aduseseră pe românii bucovineni la ideea despărțirii de Austria, dintre care enumerăm: „mijloacele diplomatice atât de imorale, spre a spori hotarele unui vechi și glorios imperiu” în anul 1775; ajunși sub stăpânirea austriacă, moldovenilor „li s-au dat asigurări liniștitoare că vor putea trăi în deplină libertate, că nu li se va crea o situație inferioară față de ceilalți cetățeni ai Monarhiei, că în țara acesta nu se va admite nicio schimbare în detrimentul vieții culturale și naționale”, drept care moldovenii s-au străduit să devină buni patrioți austrieci, iar țara a fost schimbată în defavoarea lor, în timp ce ei au „încetat din capul locului de a fi stăpânii țării”, pentru că „administrația a încăput pe mâini străine”; „cu onoruri au fost înzestrați dintre noi doar cei slabi de înger, renegarea și lipsa de dragoste de neam în rândurile noastre, care deformează caracterele, trecând de obicei în ochii ocârmuitorilor de o mare virtute”; li s-a luat dreptul de a „întocmi biserica noastră după placul nostru, congresul ei a fost dizolvat încă înainte de a-și începe activitatea, episcopii ei au fost siliți tot mai mult de a se supune dictatului guvernului, cu averea noastră bisericească guvernul gospodărește cum vrea. Noi am ajuns străini în biserica strămoșilor noștri, care astăzi românească nu mai este”; „părerea noastră nu ne-am putut-o rosti niciodată cu toată hotărârea, căci de cele mai multe ori n-am putut alege deputat pe cine n-a fost ocrotit de baioneta jandarmului străin”; „românului nu-i este îngăduit să-și facă în școală toată instrucția în limba maternă. Acesta este un privilegiu al concetățeanului german, polon, ceh sau italian, inadmisibil până acum pentru românul bucovinean⁴⁰. În același număr al periodicului „Glasul Bucovinei” a fost publicat și *Apelul răzeșimii*, prin care se „protestează cu toată energia contra oricărei

---

³⁸ T. Bălan, *op. cit.*, p. 96.

³⁹ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 2, 25 octombrie 1918. Textul convocării era următorul: „Reprezentanții partidelor politice române din Bucovina s-au întrunit zilele trecute la Cernăuți și au hotărât să convoace, pe ziua de duminică 27 l.c., orele 3 p.m., în Palatul Național, o adunare la care vor participa deputații români din Parlament, foștii deputați din Dietă și primarii români din întreaga țară. La adunarea aceasta vor lua parte și ceilalți intelectuali români, după ce vor fi ridicat biletele de legitimație de la Dimitrie Bucevschi, la Societatea Tipografică (Palatul Național). Adunarea se ține în baza paragrafului 2 al Legii de întruniri, deci invitarea-legitimație trebuie prezentată la intrare”.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 18–19.

înstrăinări a pământului strămoșesc”. Acest document aducea în discuție procesul de deznaționalizare a satelor românești dintre Prut și Nistru și era menit să se opună proiectului unui stat ucrainean care ar fi trebuit să cuprindă partea septentrională a Bucovinei. *Apelul* cerea ca românii bucovineni să își hotărască soarta împreună cu frații din Transilvania, Maramureș, Crișana și Banat, considerând că, odată ce hotarul cu Galiția ar fi fost închis, și sporirea ucrainenilor în Bucovina ar fi încetat⁴¹.

La 27 octombrie 1918, la orele 15 și 20, sub conducerea lui Dionisie Bejan, s-a deschis Adunarea Națională, la care au participat 300–400 de persoane, în Palatul Național al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. Președinte al Adunării Naționale a fost ales Iancu Flondor. Dori Popovici a propus Adunării Naționale și aceasta a votat în unanimitate următoarele moțiuni: „I. Reprezentanții poporului român din Bucovina, întruniți astăzi, în ziua de 27 octombrie 1918, în capitala Bucovinei, se declară în puterea suveranității naționale Constituantă a acestei țări. II. Constituanta hotărăște unirea Bucovinei integrale cu celelalte țări românești într-un stat național independent și va purcede spre acest scop în deplină solidaritate cu românii din Transilvania și Ungaria. III. Spre a conduce poporul român din Bucovina și a-i apăra drepturile și spre a stabili o legătură strânsă cu toți românii, Constituanta instituie un Consiliu Național de 50 de membri. IV. Constituanta respinge cu hotărâre orice încercare care ar ținti la știrbirea Bucovinei; dorește, însă, să se înțeleagă cu popoarele conlocuitoare”⁴². Consiliul Național l-a avut în frunte pe Dionisie Bejan, în calitate de președinte, și a instituit Comitetul Executiv (guvernul Bucovinei), în frunte cu Iancu Flondor⁴³, compus din 14 secretari de stat⁴⁴. Au fost aleși în lipsă Alexandru Hurmuzaki și Aurel Onciu (ambii se aflau la Cernăuți) – primul considerând că prin participarea sa l-ar fi trădat pe împărat (fusesse mareșal al Țării), iar cel de al doilea credea că viitorul Bucovinei era cel preconizat de imperiali și anume o înțelegere cu ucrainenii. Tot în lipsă, au fost aleși și Constantin Isopescu-Grecul și Teofil Simionovici, aflați la Viena, în condițiile precizate mai sus.

---

⁴¹ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 2, 25 octombrie 1918, p. 22.

⁴² Idem, nr. 3, 29 octombrie 1918, p. 35–36.

⁴³ *Ibidem*. Cu această ocazie Iancu Flondor a ținut următorul discurs: „Domnilor, o iobăgie de aproape un secol și jumătate, pe cât de dureroasă, pe atât de rușinoasă, e pe sfârșite. Poporul român din Bucovina e pe cale a șterge și a lepăda lanțul care i-a ferecat sufletul. Liberi, în puterea suveranității noastre, D-Voastră veți hotărî, astăzi, ce veți afla de bine pentru un viitor fericit și falnic al neamului românesc din Bucovina. Dară să nu uităm, domnilor, că acest moment înălțător s-a născut din suferinți grele și adâncă jale și e sfințit cu sângele abundant al eroilor noștri. Vă provoc să vă sculați în picioare, ca semn de juruință că nu-i vom uita niciodată și că ne vom arăta totdeauna demni de sacrificiul lor. Închei cu rugămintea fierbinte: deie Dumnezeu ca momentul acesta mare și acelea care vor urma să afle în rândurile noastre numai suflete mari”.

⁴⁴ Așa cum avea să fie publicat în „Monitorul Bucovinei”, anul I, nr. 1, din 14 octombrie 1918.

În timpul cât se desfășura Adunarea Națională, s-au strâns cam 1 000 de bucovineni, care s-au deplasat pe străzile orașului Cernăuți, cântând cântece naționale, oprindu-se în fața Palatului guvernatorului și a Primăriei orașului, unde s-a desfășurat steagul tricolor. În fereastra Palatului Național a fost arborat Tricolorul, iar Dionisie Bejan a afirmat: „Acum slobozește, Doamne, pe robul tău, căci îmi văzură ochii mântuirea neamului”⁴⁵. Prima ședință a Consiliului Național s-a ținut în după-amiaza aceleiași zile, în care au fost dezbătute chestiuni precum: raporturile cu autoritățile austriece, constituirea secțiilor Aprovizionare și Administrativă, alcătuirea delegației ce urma să se deplaseze la guvernator⁴⁶ etc. În aceeași zi, reprezentanții germanilor din Bucovina, adunați sub conducerea lui dr. Khohlruß, au adoptat în unanimitate o moțiune prin care se pronunțau fie pentru păstrarea „cadrelor vechi ale țării acesteia”, fie să urmeze „împreunarea cu Ardealul și Banatul”, alături de români⁴⁷. Hotărârile Constituantei au fost aduse la cunoștință guvernatorului Etzdorf a doua zi, pe 28 octombrie 1918, de o delegație compusă din Iancu Flondor, Gheorghe Sârbu și Dori Popovici. Atunci, delegația românilor bucovineni i-a cerut lui Etzdorf să predea puterea, să ceară retragerea românilor din armata imperială și aducerea lor acasă. Etzdorf a căutat să poarte discuțiile cu delegația românilor în spiritul manifestului imperial și a fost interesat de posibila intervenție a unei armate străine în Bucovina, refuzând oferta lui Sârbu de a se ocupa de aprovizionarea populației. Iancu Flondor a cerut ca, până la venirea trupelor române, jandarmii austrieci să ocrotească Consiliul Național Român. Așteptând alte evenimente pentru a acționa, guvernatorul Etzdorf a informat guvernul central și a propus evacuarea funcționarilor la Stanislav. Cum se aștepta rezultatul întrevederii delegației Consiliului Național Român cu Etzdorf, următoarea ședință a fost planificată pe 28 octombrie 1918, însă, datorită evenimentelor din Bucovina, ea a fost ținută abia pe 12 noiembrie 1918⁴⁸. Între timp, membrii Consiliului Național Român au fost nevoiți să treacă în clandestinitate.

În perioada cuprinsă între 2 și 11 noiembrie 1918 s-au petrecut o serie de evenimente care arată îndârjirea cu care ucrainenii și românii au luptat pentru împlinirea propriilor proiecte naționale, în care Bucovina era cuprinsă fie parte a unei Galiții sau a unui stat ucrainean –, proiect care avea și sprijinul imperialilor aflați în ultimele lor zile de autoritate sau mai bine zis fără nicio autoritate în provincie –, fie ca

---

⁴⁵ „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 3, 29 octombrie 1918, p. 37.

⁴⁶ Radu Economu, *op. cit.*, p. 10.

⁴⁷ *Ibidem*, p. 48.

⁴⁸ *Ibidem*, p. 10.

parte a Regatului României, situație favorizată de existența unei autorități statale care a acționat la îndemnul Puterilor Asociate și Aliate pentru unire, în consens cu imensa majoritate a românilor și a unora dintre etniile Bucovinei.

Pe 9 noiembrie 1918, o companie austro-ungară din Regimentul 8 Honvezi – Lugoj, condusă de Ilie Lazăr, se afla în Cernăuți și ea a arborat Tricolorul pe Primăria orașului și a organizat patrule pentru menținerea ordinii periclitată de legionarii ucraineni.

La chemarea unora dintre autoritățile îndrituite din Bucovina și a Consiliului Național Român, soldații Diviziei a VIII-a, condusă de Iacob Zadik, intră în Bucovina și pe 10 noiembrie aceste trupe se aflau la Corovia. În ziua de 11 noiembrie 1918, la orele 12, trupele române au intrat în Cernăuți, pe trei coloane. În aceeași zi, la orele 14, generalul Zadik a fost întâmpinat la sediul Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina de românii conduși de Iancu Flondor.

Rezoluția Congresului General al Bucovinei, adoptată la 28 noiembrie 1918, consacră „unirea pe vecie” a Bucovinei cu România. Împlinirea proiectului politic și național de unire a Bucovinei cu România nu a fost bine apreciat sau primit de o parte dintre ucraineni, care au încercat, la 17 noiembrie 1918, să organizeze o așa-numită „republică” la Coțmani, condusă de un comitet, în frunte cu preotul Catereniuc. Ofițerii români trimiși să asigure ordinea în zonă i-au urcat pe membrii comitetului de la Coțmani în două căruțe și i-au trimis la Cernăuți, la generalul Iacob Zadik. Să notăm că speranțele ucrainenilor din Bucovina se corelau, în timp și spațiu, cu acțiunile bolșevicilor din Rusia și ale lui Cristian Rakovski, de cooperare ruso-maghiară pentru destructurarea României⁴⁹. Agitatorii bolșevici și naționaliștii ucraineni, împreună cu toți nemulțumiții de căderea Imperiului Austro-Ungar au opus rezistență față de măsurile care erau luate de către autoritățile române venite în Bucovina, criticându-le pentru că erau luate prea în pripă și că nu țineau seama de realitățile etno-demografice sau de tradițiile birocratice din provincie⁵⁰. În același timp, pe fondul participării României la tratativele de pace de la Paris, o parte dintre adversarii unirii, între care cei mai mulți erau reprezentanți ai unor grupuri etnice din Bucovina (evrei, ucraineni ș.a.), au căutat să slăbească poziția de negociere a României și să prezinte nefavorabil situația din provincie, pentru a obține condiții mai bune pentru proiectele lor politice și naționale, valorificate ulterior de extremismul național ce s-a manifestat în perioada interbelică.

---

⁴⁹ Larry L. Watts, *op. cit.*, p. 76–80.

⁵⁰ O serie dintre argumentele vehiculate de adversarii unirii Bucovinei cu România se regăsesc în presa rusă sau bolșevică din Cernăuți anilor 1917 sau 1918 și în documentele ulterioare ale Internaționalei Comuniste privitoare la România.

În acest context, nu putem să nu consemnăm și o anumită opacitate a autorităților românești față de unele cereri ale noilor cetățeni ai Regatului și tendința politicianilor români de a neglija specificul provinciei și de periferizare a acesteia în raport cu centrul politico-administrativ, Bucureștii. Așa se explică faptul că, prin anii '30, au apărut și în rândul românilor bucovineni manifestări de evocare a bunelor rânduieli din vremea austrieilor.

Desfășurarea războiului pe teritoriul Bucovinei a provocat imense pagube materiale și a dus la numeroase pierderi de vieți omenești. Din păcate, nici până acum nu se știe care a fost tributul de vieți omenești pe care Bucovina l-a plătit între anii 1914 și 1918. În același timp, desfășurarea războiului pe teritoriul Bucovinei a pus în evidență slăbiciunile administrației civile și militare austriece din provincie, fapt evidențiat de comportamentul brutal sau jignitor al unor funcționari, care îi tratau pe unii dintre cetățenii provinciei după apartenența etnică sau religioasă. Acest fapt, precum și aplicarea parțială sau părtinitoare a legislației, cu toate consecințele ce decurg de aici – numeroase procese de „trădare”, condamnările nedrepte, deportarea unor cetățeni ai Bucovinei în lagăre din interiorul Imperiului, numeroasele rechiziționări de bunuri și produse etc. – au contribuit la erodarea mitului „bunului supus austriac” și a proverbialei eficiențe a birocrăției austriece (în timp de război, contemporanii găseau numeroase asemănări cu cea instituită de Imperiul Rus în teritoriile cucerite). În același timp, comportamentul unor funcționari austriece a pus la grea încercare cunoscuta toleranță și înțelegerea interetnică existente în provincie. Aceasta a contribuit la radicalizarea pozițiilor grupurilor etnice existente în Bucovina, care au acordat o atenție sporită proiectelor lor naționale, contribuind în acest fel la slăbirea Imperiului, formarea statelor sau întregirea celor existente pe ruinele acestuia, între care și România. Ulterior, mișcările extremiste naționale au folosit drept argumente stările de lucruri din timpul Primului Război Mondial și de la începutul perioadei interbelice.

În condițiile dificultăților ivite în integrarea provinciilor unite cu Regatul României⁵¹, între care și Bucovina, au apărut reacții nostalgice și resentimente mai ales între cei care regretau căderea Imperiului Austro-Ungar. Astfel, tarele stăpânirii austriece au fost atenuate sau uitate de cei ce trăiseră în Imperiul dualist. Chiar și apariția granițelor statelor naționale în centrul și răsăritul Europei era un bun prilej pentru a aminti de libertatea de mișcare între Cernăuți și Viena, ce existase până la 1918, după aceea împiedicată de numeroasele vămi.

---

⁵¹ Proces pe care îl regăsim la toate statele formate sau întregite după 1918.

Marian Olaru

TEODOR BĂLAN: DEVOTAMENTUL ȘI VOCAȚIA ABORDĂRILOR ORIGINALE

HARIETA MARECI-SABOL

The Devotion and Vocation of Original Approaches

(Abstract)*

In the 130th anniversary year of Teodor Bălan's birth, the evocation of his distinguished personality is more than suitable, especially since the profit of such approach proves to be twofold: for the remembrance of a representative of historical research of Bucovina, and for the identification of important stages in the evolution of Romanian historiography itself.

About the historian's life it is asserted that it was influenced by a combination of peaceful detachment and bitter stubbornness, similar to the land where he grew up and lived. Born in Gura Humorului, on the 26th of July 1885, Teodor Bălan experienced the simple joy of childhood, but also the pain of separation from the loved ones. He was contaminated by the enthusiasm of Romanian national movement in the early years of the twentieth century, but forced to wear the Austrian military uniform during the First World War, fighting on the Italian front. After the Great Union, in 1918, he lived both the exuberance of his generation and the uncertainty of the reconstruction period. However, he avoided the temptation to participate fully in the political life, believing that there is no compatibility between a career in history and a political career. He chose to be a committed teacher, a devoted archivist and a good researcher of Romanian historical realities.

Teodor Bălan is known for his contributions to the development of historiography on Bucovina, fitting – in a personal manner, with devotion and a genuine vocation – the information about his native province into the general frame of the national history. Many of his works (*Documents of Bucovina*, *Documents of Bucovina's Monasteries*, *Documents of Hurmuzachi Family*, *Bucovina in the First World War*, *History of the Romanian Theater in Bucovina* etc.) remain important tools for the historical research, preparing substantial monographs, and (somewhat) announcing new investigations. Moreover, their repeatedly citation confesses the permanence of Teodor Bălan's ideas, unspoiled by temporal circumstances, and converted into terms of reference.

---

* Traducere: Harieta Mareci-Sabol.

Key words: Teodor Bălan, historiography, Bukovina, retrospective, documents, monography, devotion, recognition.

La 130 de ani de la naștere și după alte câteva decenii de evaluare segmentată a operei sale, istoricul Teodor Bălan își redobândește înălțimea științifică la care trudise și pe care a atins-o atât prin spiritul său, cât și prin marile lui construcții istoriografice. Lucrările sale fundamentale sunt, începând cu anii 1990, fie reeditate, fie publicate în premieră, iar cele două monografii¹ apărute după anul 2000 indică faptul că restituția istorică poate fi considerată profitabilă de mai mulți reprezentanți ai aceleiași generații.

Teodor Bălan s-a născut la 26 iulie 1885, în Gura Humorului, într-o familie ai cărei descendenți pe linie paternă fuseseră strămutați din vatra istorică transilvană. Bălanii, originari din ținuturile maramureșene, sunt menționați în documentele Brașfălăului, Blăjenilor de Sus și Mintiului bistrițean încă din veacul al XVIII-lea, dar de-abia în secolul următor ies din obscuritate atât prin Grigorie, directorul Oficiului de Carte Funciară de pe lângă Judecătoria din Gura Humorului, cât, mai ales, prin Nicolae, mitropolitul Ardealului între anii 1920 și 1955 și membru de onoare al Academiei Române.

Apartenența centenară a Bucovinei la imperiul cosmopolit din centrul Europei generase mutații în aspectele defînitorii ale vieții cotidiene, iar căsătoria lui Grigorie Bălan cu Maria Krzemienicko – fiica lui Vicentii și a Josephei, născută Bartkiewicz, din Cacica – ilustrează, în chip grăitor, modul în care natura umană și sentimentele pot transcende barierele etnice și religioase; la fel putem conchide în cazul consemnării numelui viitorului istoric în registrul de stare civilă al Parohiei greco-catolice din Cacica². De altfel, o anume obsesie a familiei bucovinene mixte avea să-l însoțească pe Teodor Bălan timp de jumătate de veac, când a exteriorizat-o, în chip surprinzător, în *Fănuță*, un roman scris „limpede și curgător”,

---

¹ Harieta Mareci, *Teodor Bălan (1885–1972). Viața și opera*, Iași, Editura Junimea, 2003, 294 p.; Ileana Maria Ratcu, *Teodor Bălan (1885–1972), istoric și arhivist al Bucovinei*, Târgoviște, Editura Cetatea de Scaun, 2013, 259 p.

² Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Colecția de stare civilă, *Parohia greco-catolică Cacica*, Dosar III/1870–1911, p. 86.

așa cum obișnuia să spună Nicolae Iorga. Aceeași obsesie a trecutului, alimentată de nostalgiile vârstei începuturilor, a făcut-o pe Silvia Bălan să insiste, în schițarea biografiei soțului ei, asupra anilor petrecuți în casa părintească din Cernăuți, acolo unde „viața fericită” însemna „atmosfera împletită din contactul menținut cu rudele din Transilvania, care comunicau frământările naționale ale subjugăților, cu duioșia specific bucovineană în emotivitatea ei”³.

În ambianța idilică și cosmopolită a Cernăuților de la cumpăna veacurilor XIX și XX, unde germana avea statutul de *lingua franca*, începea traseul formativ al lui Teodor Bălan, mai întâi la Școala ortodoxă primară (1892–1896) și Liceul German de Stat Nr. 1 (1896–1904), apoi la Facultatea de Litere și Filosofie din cadrul Universității Francisco-Josephine (1904–1908). Aprofundarea limbilor germană, rusă și poloneză s-a dovedit benefică pentru întreaga activitate viitoare, de această aplecare nefiind, desigur, străini dascălii care îi călăuziseră pașii. În timp ce profesorul de limba germană din liceu se remarcase prin preocuparea de a „realiza la elevi corectitudine în exprimare și un stil sobru, dar expresiv, grăitor”⁴, cel care merita deplina apreciere rămânea „excepționalul pedagog Ion Litviniuc-Liteanu”, pentru că știuse „să-i învețe pe elevii lui foarte bine dificila limbă germană, dar să le insuflă totodată înflăcărat naționalism”⁵.

Dat fiind că mai mulți apropiați ai săi se dedicaseră opțiunilor naționaliste, de factură academică, tânărul Teodor Bălan a fost pătruns de entuziasmul mișcării, multiplicând, în cele din urmă, rosturile „Junimii” cernăuțene prin înființarea unei noi societăți academice, generic denumite „Dacia”. Aspectul cultural-național ce conferea particularitate dacienilor îl constituia predilecția pentru venerarea valorilor românești tradițional-rurale, predilecție manifestă inclusiv în vestimentația purtată „la cursuri” sau la „orice altă manifestare publică”: costumul național, cu șemnul distinctiv, „panglica tricoloră, cu roșu în sus”⁶. În ceea ce privește ajutorul acordat țăranimii românești, el era departe de cel inițiat, cu decenii în urmă, prin intermediul „cabinetelor de lectură”, dar apropiat „mentalității rudimentare”⁷ de la sate. În locul revistelor, se cereau „steaguri, costume, brâ[i]e”, iar „în locul cetitului au fost introduse exercițiile gimnastice” sau acele „lucruri care pot fi înțelese și gustate de țărani”⁸. În

---

³ Silvia Bălan, *Viața lui Teodor Bălan*, mss., Biblioteca Muzeului Național al Bucovinei, Secția *Memoriale*, Inv. nr. 103, f. 1–2.

⁴ *Ibidem*, f. 4.

⁵ *Ibidem*, f. 2.

⁶ Ion Negură, *Societatea academică „Dacia” (1905–1938)*, mss., Biblioteca Muzeului Național al Bucovinei, secția *Memoriale*, nr. inv. 75, f. 33.

⁷ Teodor Bălan, *Arcășiile din Bucovina*, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1926, p. 4.

⁸ *Ibidem*.

această cheie trebuie înțeles tabloul „petrecerii populare” din Boian, parte a exercițiului literar aparținând lui Teodor Bălan, în care interzicerea „abordării steagului tricolor”, a portului brâului tricolor de către țărani și a împodobirii „cosițelor cu panglici tricolore” de către fetele acestora îndemna la acțiune. Era, cu alte cuvinte, o transpunere literară a realităților afirmării conștiinței naționale prin recurgerea la simboluri, subiect dezvoltat în studiul istoric *Conflictul pentru Tricolor. Un capitol din istoria politică a Bucovinei (1898–1904)*. Mult mai practice și de durată s-au dovedit a fi inițiativele „Societăților de arcași” – cunoscute în forma prescurtată a „arcășiilor” – care, sub pretextul „instrucției pompierilor”, prin efectuarea de exerciții „cu material de incendiu”, își propuneau să „strângă la un loc tineretul”, „înfrățindu-l și cultivându-l fizicește și moralmente” și învățându-l să apere, odată cu posesiunile și „viața aproapelui”, averea românului, limba, legea și gloria strămoșească⁹.

La scurt timp după mobilizarea celor 2 000 de bucovineni și participarea, împreună cu ei, la Expoziția Generală Română, organizată „în Dealul Filaretului” din București, în vara anului 1906, Teodor Bălan și-a încredințat proiectele culturale confrăților săi. Pasiunea și competența îi asiguraseră, printr-o bursă de aproape doi ani, o experiență vieneză în compania remarcabililor profesori Josef Jireček, August Fournier, Alfons Dopsch și, mai ales, Oswald Redlich, cel față de care „a nutrit, până la moarte, un adevărat cult de admirație, recunoștință și pietate”¹⁰. Dacă la Cernăuți își însușise recomandările datorită cărora avea să reușească, peste ani, să citească în original documente referitoare la istoria popoarelor slave, la Viena învățase „cum trebuie să se scrie istorie, dar, mai ales, cum nu este permis să se scrie istorie”¹¹.

După scurtul „hiatus austriac”, interpus între anul III de studii și examenul de absolvire, în toamna anului 1908, Teodor Bălan și-a început cariera didactică, mai întâi ca suplinitor la Gimnaziul utracvist din Câmpulung Moldovenesc (1908–1910) și ulterior ca titular la Liceul Real din Cernăuți (1910–1912) și Liceul de Băieți din Suceava (1912–1914). Rânduiețile nedeslușite ale soartei au făcut ca Bălan să se întoarcă la Viena, în 1922 – într-o eșuată încercare de a obține acolo titlul de doctor, dar și într-o profitabilă perioadă de studiu la Haus-Hof-Staatsarchiv – și, mai înainte, în 1915, atunci când locul studiilor de istorie a fost luat de instrucția militară într-o școală de ofițeri, situată în apropierea capitalei austriece. Deteriorarea situației pe frontul italian, în toamna anului 1917, avea să-l implice pe combatantul Teodor Bălan în luptele din Italia, în Carst, pe Isonzo și Piave, la Tolomino și Udine, oferindu-i nedorita

---

⁹ *Ibidem*, p. 6–7.

¹⁰ Silvia Bălan, *op. cit.*, f. 5.

¹¹ *Ibidem*.

șansă de a vedea cu proprii ochi „măcelul îngrozitor”, de a trăi viața în tranșee și de a lua parte la „istovitoarele marșuri”¹².

Revenit la Cernăuți, după înfăptuirea Unirii, Teodor Bălan a experimentat, alături de exuberanța descătușării dintr-un regim străin, incertitudinea perioadei de reconstrucție, cu suficient de multe umbre și dezamăgiri rămase ca aluviuni ale unor timpuri agitate. A renunțat la orice tentație de a se angaja, plenar, în viața politică, retrăgându-se din disputele vremii, în numele unui altfel de rost civic. Spre deosebire de alți colegi de generație și de breaslă, el a crezut că între profesiunea de istoric și calitatea de om politic nu poate exista compatibilitate și că pentru a rămâne fidel carierei științifice trebuia să se detașeze de ispitele politicianismului. În consecință, a ales să se afirme ca devotat profesor, arhivist conștiincios și bun cunoscător al realităților istorice românești.

Aplecarea spre universul școlii a însemnat pentru profesorul Teodor Bălan mai mult decât a transmite elevilor săi informații găsite în cărți, pentru a le evalua ulterior capacitatea de a memora și de a le nota prestația. Lucrul cu elevii era o misiune asumată și responsabilă, recunoscută în diverse forme, public – prin gradația „a șaptea de merit”¹³, prin diverse distincții¹⁴ („Răsplata Muncii”, „Coroana României cu grad de cavaler”, „Meritul Cultural clasa a II-a”, „Crucea Meritul de Aur”, „Ordinul Muncii clasa a III-a”) și, în final, prin titlul de Profesor Emerit¹⁵ – dar, mai, ales prin admirația foștilor săi elevi și studenți. Ținuta doctă și captivantă a orelor de istorie de la liceul cernăuțean sau a prelegerilor sale de la Facultatea de Litere și Filosofie i-a fost recunoscută în epocă și apoi rememorată, în repetate rânduri, de cei care, la rândul lor, ajunseseră repere ale vieții științifice și culturale românești și universale: Radu Grigorovici, Milan Pavel Șesan, Vladimir Trebici, Ștefan Munteanu. Într-o scrisoare, datată 7 noiembrie 1971, inginerul Wilhelm Landskrau, din Linz-Austria, îi descria fostului său profesor, Teodor Bălan, modul în care fusese sărbătorită la Linz revederea după 50 de ani a absolvenților Liceului German de Stat din Cernăuți, promoția 1921¹⁶. Corespondența purtată de cei doi devenise expresia celei mai nedisimulate prețuiri pe care elevul o arăta, după o jumătate de veac, profesorului său.

Dar traiectoria didactică și onestitatea civică aveau să se îngemăneze cu temeinicia operei sale, exemplară prin ambiția de a oferi temeuri cât mai complete

---

¹² *Ibidem*, f. 6.

¹³ P. Țugui, *Teodor Bălan. Profil biobibliografic*, în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul VII, nr. 1, 2000, p. 54.

¹⁴ *Ibidem*, p. 53–54, 66.

¹⁵ *Ibidem*, p. 66.

¹⁶ Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Teodor Bălan*, Dosar III, doc. 81/7 noiembrie 1971.

pentru reconstituirea istoriei Bucovinei. Și, cum istoria nu se scrie oricum, ci pe bază de documente, în absența unui riguros plan de organizare, documentele din arhivele bucovinene ar fi fost expuse risipei și distrugerii. Efervescenta produsă de Marea Unire l-a contaminat și pe Teodor Bălan, el răspunzând unei chemări generale adresate intelectualilor de a participa, în chip nemijlocit, la recuperarea trecutului, prin descoperirea și exploatarea izvoarelor. Pasionat de cercetările în arhive, instruit în spiritul seminariilor de paleografie slavă, latină și germană conduse de Milkowicz și Przi Bram și convins de principiul scrierii istoriei „așa cum a fost” – însușit de la von Ranke, prin Oswald Redlich –, Teodor Bălan a ajuns să fie recomandat drept „bun cunoscător” al diplomatiei și un „harnic culegător” de izvoare istorice. Munca migăloasă și obstinația de a găsi documente în Bucovina și Polonia, la autoritățile centrale și comunale, în biserici sau casele colecționarilor particulari au făcut dovada devotamentului față de instituții, mici și mari, de la Comisiunea arhivistică (la care a colaborat, alături de Ion Nistor) și până la Arhivele Statului din Cernăuți (pe care le-a condus, în calitate de director, între anii 1933 și 1941).

Iată de ce, pentru cei care s-au încumetat să contureze efigia istoricului Teodor Bălan, ipostaza culegătorului și editorului de izvoare a fost una primordială, de aici pornind orice întreprindere de investigare a trecutului. Este adevărat că, în 1942, Academia Română a premiat volumele IV și V din colecția *Documente bucovinene*, înscrise în competiție, de altfel, în 1940, atunci când autorul lor se afla în refugiu la Sibiu. Împrejurările dramatice, evacuarea și apoi pierderea „muncii de o viață” – biblioteca, colecțiile numismatice, de fotografii și afișe, tablourile, mobila sau, cu alte cuvinte, ceea ce făcuse din locuința sa un „muzeu istoric”¹⁷ – creau, în opinia generalului Radu Rosetti, o „situațiune specială”¹⁸. Suma înmănată lui Bălan era, în egală măsură, o recunoaștere a valorii muncii sale și un simbol al solidarității de breaslă, într-o vreme în care condiției intelectualului din Bucovina (și a bucovineanului, în general) îi fuseseră hărăzite registre dintre cele mai întunecate. Paradoxal, cu numai câțiva ani în urmă, redactorii periodicului „Făt-Frumos” îl numeau pe „docentul universitar și director al Arhivelor Statului” un „muncitor tăcut [...], adică unul care tace și face [...] fără niciun salariu” ca „jertfa a Bucovinei culturale”, care „muncește totdeauna mai din greu ca alții, beneficiari ai subvențiilor oficiale”¹⁹.

---

¹⁷ Teodor Bălan, *Raport al Direcției Regionale Cernăuți*, în „Revista arhivelor”, București, anul V, nr. 2, 1943, p. 241.

¹⁸ Vasile Gh. Miron, Mihai Ștefan Ceaușu, *Scrisori de la C. C. Giurescu, M. I. Kogălniceanu, Andrei Oțetea, Sextil Pușcariu, R. Rosetti, I. E. Torouțiu către Teodor Bălan*, în „Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, anul XI–XII, 1984–1985, p. 337.

¹⁹ „Făt-Frumos”, Cernăuți, anul XI, 6 decembrie 1936, p. 329.

Același devotament față de munca temeinică i-a confirmat vocația abordărilor originale chiar și atunci când privațiunile fizice și morale din anii războiului l-au adus în pragul disperării. Nu a urmărit obținerea unor privilegii și nici nu și-a epatat calitatea de profesor eminent; și-a dorit doar recunoașterea unor merite pentru care muncise, așa cum o arată și corespondența purtată în anii 1960 cu universitarul bucureștean Vasile Grecu (un alt bucovinean pe care destinul l-a purtat departe de locurile natale) în încercarea de a obține „acceptarea” doctoratului²⁰. Spre deosebire de alții, a reușit să treacă peste tensiunile de moment și peste orgoliile de orice fel, oferind mai tinerilor săi confrăți din țară sau străinătate sugestii, cărți și documente²¹, deopotrivă cu amintirea sa de om integru, erudit, riguros și generos.

Nu vom stărui asupra valorii aparte a documentelor sau colecțiilor de izvoare – de neignorat pentru cei care își propun să sondeze istoria Bucovinei –, dar vom spune că, fără îndoială, toate cele nouă volume de *Documente bucovinene*, apoi *Documentele mănăstirilor din Bucovina*, *Nouii documente câmpulungene*, *Documente câmpulungene culese de la particulari*, *Memoriile țăranilor din Câmpulung Moldovenesc*, *Dezvoltarea teatrului românesc din Bucovina în perioada 1855–1913*, *Documentele familiei Hurmuzachi (1636–1856)* și *Din corespondența familiei Hurmuzachi (1831–1898)* rămân pilonii veritabili, rezistenți și absolut necesari unui vast edificiu istoriografic. O asemenea performanță a stat în puterea istoricului bucovinean, iar ea a presupus nu doar răbdare și minuție, ci și vocație și înzestrare.

Pe temeiul trudnicelor explorări arhivistice, Teodor Bălan a construit studii, monografii și sinteze. Prospectarea lor indică aceeași stăruință laborioasă, indiferent dacă subiectul abordat aparține Evului Mediu, începuturilor stăpânirii habsburgice în Bucovina, Revoluției de la 1848 și Marelui Război sau vieții culturale de la cumpăna secolelor XIX și XX. În aproape toate aceste aspecte, lui Teodor Bălan i se datorează contribuții fundamentale: *Sistemului fiscal din Moldova până în secolul al XIX-lea*; *Bucovina în anul 1848*; *Conflictul pentru Tricolor*; *Suprimarea mișcărilor naționale din Bucovina pe timpul Războiului Mondial, 1914–1918*; *Bucovina în Războiul Mondial*; *Istoria teatrului românesc din Bucovina*; *Istoricul artei grafice din Bucovina*; *Din istoricul Câmpulungului Moldovenesc*. Lor li se adaugă multitudinea de articole, de dimensiuni reduse, diseminate în periodicele culturale și istorice ale vremii: *Numele Moldova*; *Administrația și justiția în Bucovina sub generalii Splény și Enzenberg*; *Forum Nobilium în Bucovina*; *Emigranți poloni în Bucovina și Moldova în secolul al XIX-lea*; *Activitatea refugiaților moldoveni în Bucovina, 1848*; *Moșia Cernauca și*

---

²⁰ Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Teodor Bălan*, Dosar III, doc. 67/8 mai 1964, doc. 68/14 mai 1964.

²¹ *Ibidem*, dosar III, doc. 1/6 octombrie 1963, doc. 14/24 mai 1971; Dosar IV, doc. 33/23 ianuarie 1967.

familia Hurmuzachi; Serbarea de la Putna; Procesul „Arboroasei”; Rolul lui Vasile Bodnărescul în preajma Unirii.

Simpla și selectiva enumerare a acestor titluri este sugestivă pentru anvergura personalității istoricului Teodor Bălan. Că aprecierea nu este deloc exagerată o arătase, dintr-un bun început, condeiful lui Nicolae Iorga, care, în 1930, numea *Vornicia în Moldova* drept „model de lucrare istorică”²². Asemenea ei, majoritatea scrierilor istorice relevă spiritul exigent și migălos, cunoștințele profunde și detaliate, rigoarea exemplară, stilul limpede și echilibrat, prudența, dar și disponibilitatea spre interdisciplinaritate. O parte dintre ele au apărut înainte de 1972, primind cuvenite laude și sporind prestigiul autorului lor. Altele au căpătat în ultimele decenii atenția editorilor și bunăvoința editurilor, iar câteva încă mai așteaptă în rafturi, liniștite, „să le vie timpul ca să vadă lumina tiparului”²³. Rămâne, așadar, o datorie a posterității să-și conjuge eforturile spre a propaga, cu eficiență, munca stăruitoare a devotatului istoric al Bucovinei. Poate acesta ar fi și modul cel mai adecvat de a evoca, la moment aniversar, personalitatea lui Teodor Bălan.

Adăugăm articolului două scrisori adresate de către Teodor Bălan lui N. Adăniloaie (Arhivele Naționale ale României, Fond *Teodor Bălan*) și o fotografie cu istoricul bucovinean, obținută de la nepotul acestuia, Corneliu Bălan, din București.

---

²² Silvia Bălan, *op. cit.*, f. 9; Arhivele Naționale ale României, Fond *Teodor Bălan*, Dosar III, doc. 4/15 octombrie 1963.

²³ Arhivele Naționale ale României, Fond *Teodor Bălan*, Dosar II, doc.1/1958, f. 13.

J. Hum. 15/X 1963.

Dragă Doamnelor Adănculoare!

La scrisoarea D'ale Dni 6/X a.c. Vi trimis următoarele lucrări
de măt, pe care le-am găsit într-unădri laji: ce se găsece în port:

1. Suprimarea mișcărilor naționale din Bucovina, 1923.
2. Teodor Racoc și Chrestomaticul românesc, 1925
3. Berladnicii, 1928.
4. Teodor Racoc: Chrestomaticul românesc din anul 1820, 1930.
5. Voruicia în Moldova, 1931.
6. Documente Bucovinene, vol. I, 1502-1653, 1933.
7. Răspuns d-lui Constantin V. Dimitriu, 1935.
8. Rolul lui Vasile Boduărenu în preajma lui, 1938.
9. Domnul Moldovei: Drizorie și lica și țiarul, Bucovina "1850", 1943.
10. Lămurirea unei confuzii istorice, 1945.

în Indeeal. Voile Documente pōite le auzez la acōastă lucrare.
Păcat că lucrarea acōastă nu poatē vedea lumina tipăriturii
la Iordani, ce ești, lucrarea acōastă țo va putea interesa în
special. Dar cum am întrerupt lețōturile mele cu Unu
- resti, lucrarea va face tōmă-ueelt în arhive uea particu-
-lară.

Rugăndu-țō să-mi confirmi primirea lucrărilor mele,
vădăm cu cele uei bune sentimente el Diab

Teodor Galan.

P.S. Uoricia în bolșoia este lucrarea uea de docenta, depe
ce N. Jorja a sustinut că e model de lucrare.

Gh. 5/XI 1963.

Mulțumiri bunele Adăncioare!

Confirm primirea scrisorii Dăla din Craiova
cu date de 30 oct.-a.c.

Notam de mult să-ți ținut a doua serie de
lecții ale mele. Dar bănuind că ești „pe teren”,
am așteptat până să-ți trimis de la Dăla un semn
de răta.

Cățile pe care ți le ținut sunt:

1. Din corespondența lui Urheil Kozăchian cu frații
Hermuzaki 1840-1865.
2. Câteva documente bisericești, 1946, scoase din arhiva
Urheilului din Sibiu.
3. Războaie țărănilor din secolul Episcopiei moldove-
-nești din 1805.
4. Der Ursprung der Familie Constantinescu - București, 1932.
5. Forum Nobilium din Bucovina.

**IMPERIUL HABSBURGIC LA SFÂRȘITUL EXISTENȚEI
SALE MULTISECULARE, CONSTITUIREA MONARHIEI
AUSTRO-UNGARE ȘI SFÂRȘITUL
STĂPÂNIRII DUALISTE**

D. VATAMANIUC

**Das Habsburgische Reich am Ende seines jahrzehntelangen Bestehens, die
Entstehung der österreichisch-ungarischen Monarchie und der Untergang der
dualistischen Herrschaft**

(Zusammenfassung)*

Der Verfasser präsentiert historische Daten über das Ende des habsburgischen Reiches, die Zusammenstellung der österreichisch-ungarischen Monarchie und der Untergang der dualistischen Herrschaft. In diesem Sinne wird über Folgendes berichtet: die Verfassung Österreichs (vom 4. März 1849), das Silvesterpatent (vom 31. Dezember 1851), die Einführung des Neuabsolutismus, die Verfassung vom 26. Februar 1861 (das Februarpatent), die Situation der kaiserlichen Regierungen in Wien, die Gouverneure des Herzogtums Bukowina.

Die Märzverfassung wurde von den Historikern wenig beachtet, wahrscheinlich weil ihre Vorschriften nicht in Kraft getreten worden sind. Einige von diesen Vorschriften wurden zum ersten Mal in der jahrzehntelangen Geschichte des österreichischen Kaiserstaates formuliert. Im ersten Kapitel der *Reichsverfassung für das Kaiserthum Oesterreich* wird die neue Einteilung des Reiches (die Kronländer) präsentiert. Im Kapitel IX – wieder zum ersten Mal in der Geschichte des habsburgischen Reichs – wurden das Recht und die Pflicht jedes Kronlandes bestätigt, eigene Landesverfassungen und Regierungsformen zu erhalten. Dasselbe galt auch für die Bukowina; in der gleichnamigen Provinzzeitung wurde später den Entwurf einer *Landesverfassung für das Großherzogthum Bukowina* in 57 Abschnitten veröffentlicht.

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Der Ausgleich mit Ungarn im Jahre 1867 bedeutete das Ende des habsburgischen Kaiserstaates und das Entstehen der österreichisch-ungarischen Monarchie, bestehend aus zwei Reichshälften: Österreich (Hauptstadt: Wien) und Ungarn (Hauptstadt: Budapest), mit eigenen Verfassungen und Regierungen. Die rumänischen Provinzen werden auch neu eingeteilt. Die Bukowina wird zum Teil Österreichs als Herzogtum; Siebenbürgen ist kein Großherzogtum mehr und wird zusammen mit dem Banat dem Königreich Ungarn angegliedert. Die Gouverneure der Bukowina wurden von der Wiener Regierung ernannt und hatten die Aufgabe, die Bukowina in das administrative, ökonomische und kulturelle Organisierung des Reiches zu integrieren.

Das Attentat in Sarajevo am 24. Juni 1914 und der Ausbruch des ersten Weltkriegs kündigten das Ende der Doppelmonarchie an. Auch die Bukowina wurde zum Kriegsschauplatz und hatte unter den drei russischen Besetzungen sehr viel zu leiden. Das Jahr 1918 bedeutete der Untergang der österreichisch-ungarischen Monarchie.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: das habsburgische Reich, die österreichisch-ungarische Monarchie, die Bukowina, Gouverneure, Verfassung, Gesetze.

Francisc Iosif (Franz Joseph) ajunge în fruntea Imperiului Habsburgic, „din grația lui Dumnezeu”, la 18 ani să conducă imperiul prin voința miniștrilor săi. Sancționează Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, în 4 martie 1849. Elaborată de Adunarea Constituantă între iunie 1848 și februarie 1849, votată în Parlamentul de la Viena, aceasta înscrisă, în cele 16 capitole ale sale, cuceririle Revoluției din 1848¹.

Felix Schwarzenberg (1800–1852), prințul, semnatar al Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei, între cei opt miniștri, numește guvernator civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei și guvernator civil în Ducatul Bucovinei, pentru a pune în aplicare prevederile din Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849. Guvernator civil și militar al Marelui Principat al Transilvaniei îl numește pe Ludwig baron de Wohlgemuth (1788–1851), cu începere din iulie 1849, pentru a aplica, în spiritul disciplinei militare și a gradului său de general, prevederile înscrise în Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849 și al legilor care urmează. Împarte Marele Principat al Transilvaniei în districte, cu comisii districtuale

---

¹ „Bucovina”, [anul II], nr. 4, 4/16 martie 1849, p. 21–39. Se publică *Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei* pe două coloane, text român în stânga, text german în dreapta. Semnată de opt miniștri numai cu numele de familie, asemeni marilor demnitari din imperiu: Schwarzenberg, Stadion, Krausse, Bach, Gordon, Bruck, Threnfeld, Kulmer. Dăm numele complet al miniștrilor pe care le avem: Felix Schwarzenberg (1800–1852), prinț, prim-ministru; Francisc Stadion (1806–1853), conte, ministru de Interne; Alexandru Bach (1813–1870), ministru de Interne; Filip Krausse, ministru de Finanțe; Bruck, ministru de Comerț. Sunt personalitățile cu cele mai înalte demnități din Imperiul Habsburgic, față de care Francisc Iosif, în vârstă de 19 ani, nu avea cuvânt, pentru a fi ascultat.

și comandanți militari în fruntea lor. Desființează „orice comitet național sau politic, încât nici urmă să nu-i rămână”². Avea în vedere hotărârea deputaților unguri din 14 aprilie 1849, prin care îi detronează pe habsburgi și îl proclamă pe Lajos Kossuth (1802–1894) guvernator al Ungariei³.

Ludwig baron de Wohlgemuth dă un comunicat, *Către poporul țăran*, care suna ca un sfârșit de epocă în istorie: „Robia (iobăgia, claca) este ștearsă pentru toți vecii”. Se vestea și sfârșitul speranțelor proprietarilor că se vor mai întoarce la stările de lucruri de dinainte de Revoluție. „Mai declar o dată cu solemnitate – ținea să precizeze guvernatorul civil și militar – că robota este ștearsă pentru toți vecii și nu se va mai întoarce niciodată”. Comunicatul este datat: „Sibiu, 27 noiembrie 1849” și semnat: „Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul ces[aro] reg[esc] civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei”⁴.

Guvernatorul civil și militar este atacat violent pentru politica sa de către sași și unguri și denunțat Curții din Viena că se comportă ca un „walachischer Tribun” – tribun valah. Dacă ungurii nu aveau cuvânt la Curtea din Viena, reclamațiile sașilor sunt ascultate. Ludwig baron de Wohlgemuth este chemat să dea explicații. Încetează din viață, poate nu întâmplător, în drum spre Viena, în martie 1851⁵.

Felix Schwarzenberg îl numește guvernator civil al Ducatului Bucovinei pe Eduard Bach, fratele lui Alexandru Bach (1813–1870), ministru de Interne, să aplice și în Ducatul Bucovinei prevederile Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849⁶. Eduard Bach dă publicității o *Înștiințare*, datată: „Cernăuți, 23 martie 1849” și semnată: „Eduard Bach k.k., consilieriu de guvern și șef politic”⁷. Informa că era numit la conducerea Ducatului Bucovinei, „Țară a Coroanei” și că va comunica măsurile pe care le va lua guvernul imperial de la Viena și guvernul de la Lemberg.

---

² Cornelia Bodea, *1848 la români*, vol. III, *Revoluția în viziunea contemporanilor*, București, Editura Enciclopedică, 1998, p. 614.

³ Cornelia Bodea, Bujor Surdu, Camil Mureșan, Constantin Nuțu, Acațiu Egyed, Vasile Curticăpeanu, *Din istoria Transilvaniei*, București, Editura Academiei Republicii Populare Române, [1961], p. 111.

⁴ „Gazeta Transilvaniei”, anul XII, nr. 18, 1 decembrie 1849, p. 68.

⁵ Cornelia Bodea, *op. cit.*, p. 616.

⁶ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, 1991, p. 107.

⁷ „Bucovina”, [anul II], nr. 6, 18/30 martie 1849, p. 35.

Eduard Bach reprezenta „o încarnare a reacțiunii” și, în loc să aplice prevederile din Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, „se reorganiza și se pregătea să ia puterea”⁸. Felix Schwarzenberg îl înlocuiește cu Adalbert Henniger (1849–1853), care nu mai apucă să pună în aplicare sarcina predecesorului său⁹.

Francisc Iosif abrogă Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, în 31 decembrie 1851, și oferă un cadou de Anul Nou claselor stăpânitoare din imperiu. Anulează cuceririle Revoluției din 1848 și introduce neoabsolutismul¹⁰.

Francisc Iosif face pregătiri pentru abrogarea Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei, după cum aflăm din trei Patente împărătești, datate: „Viena, 31 decembrie 1851”, semnate: „Francisc Iosif [și] F. Schwarzenberg”. Patentele împărătești sunt publicate în „Gazeta Transilvaniei”, în 2 ianuarie 1852¹¹ și sunt prezentate într-un editorial, *Anul Nou MDCCCLII*, în care se arată că Francisc Iosif intra, după abolirea Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei, cu „nețărmită putință și neflexibilă voie”, în exercitarea prerogativelor sale, după ce fusese silit să o semneze¹², deși s-a elaborat în afara autorității sale imperiale. „Gazeta Transilvaniei” îi face și o urare: „Să fie mai fericit decât August și mai bun decât Traian”. Frumoasă urare, însă aceasta nu se va îndeplini.

Patenta împărătească, cu care se deschide prezentarea lor, informează că s-a încredințat sarcina, prin ordonanță împărătească, Consiliului ministerial și Consiliului împărătesc să întreprindă „cercetări pătrunzătoare” cu privire la Constituția pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849. Se constata că „atinsa [amintita] Constituțiune” nu era „amăsurată [potrivită] referințelor statului împărătesc al Austriei” și că „legămintele [prevederile]” decretate în ea nu se puteau „pune în ființă [aplicare]”. Francisc Iosif declara, „după o cumpănire serioasă”, că „zisa Constituțiune din 4 martie este desființată”.

Francisc Iosif înșiră, în a doua *Patentă împărătească*, unitățile administrative ale imperiului, stabilite în Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei: regate, un voievodat, un mare principat și mai multe ducate, în număr de 26. Acestea au fost supuse unui „examen studios” din partea Consiliul ministerial și a Consiliul împărătesc, în

---

⁸ Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I (1774–1862), *De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 427.

⁹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 107.

¹⁰ *Ibidem*, p. 106.

¹¹ „Gazeta Transilvaniei”, [anul XIII], nr. 1, 2 ianuarie 1852, p. 1. Editorialul *Patente imperiale*, p. 2.

¹² Ion Nistor, *op. cit.*, p. 107.

urma căruia împăratul a fost determinat ca „drepturile fundamentale”, înscrise în „zislul” *Patent* din 4 martie „să le declare desființate” și să le ia „puterea legală”.

Francisc Iosif îl numește, în a treia *Patentă împărătească*, pe Felix Schwarzenberg „președintele ministerial”, pentru a pune în aplicare „noua tocmeală de stat”.

Felix Schwarzenberg, prințul, figurează primul între cei opt miniștri la sfârșitul Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei, unde semnează numai cu numele de familie, asemeni înalților aristocrați din imperiu; în Patentele împărătești adaugă și numele de botez, însă numai cu inițiala „F[elix]”.

Sunt de făcut câteva observații în legătură cu aceste Patente împărătești. Se vede din prezentarea lor că nu se dă titlul de *Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei*, ci se folosesc formele prin care se coboară importanța ei: „atinsa”, „zisa Constituțiune” sau, și mai nou, „zislul *Patent* din 4 martie 1849”, prin care cea mai importantă realizare constituțională din ultima parte a existenței Imperiului Habsburgic, elaborată de o Adunare Constituțională și votată în Parlamentul imperial de reprezentanții tuturor popoarelor din imperiu, este coborâtă la o măsură luată, fie și de un împărat.

Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei era semnată, pe de altă parte, de opt miniștri cu cel mai înalt rang din imperiu, în vreme ce patentele împărătești poartă semnătura, după cea a lui Francisc Iosif, numai a lui Felix Schwarzenberg, „președintele ministerial”.

Se mai notăm, în sfârșit, că Francisc Iosif se acoperă de răspundere în fața istoriei prin declarația că lua hotărârea abrogării Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei după „o cumpănire serioasă” și numai în baza propunerii Consiliului administrativ și Consiliului împărătesc.

Francis Iosif introduce, prin abolirea Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei, neoabsolutismul și anulează cuceririle Revoluției din 1848, moment de răscruce în istoria Imperiului Habsburgic.

Istoricii nu acordă importanța cuvenită acestei Constituții pentru Împărăția Austr[i]ei, poate pentru faptul că prevederile ei nu s-au aplicat. Nu s-a dorit, însă, și nu s-a voit să se aplice. Sunt înscrise în ea prevederi pentru prima dată în istoria multiseculară a Imperiului Habsburgic. Se trec în Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, în capitolul I, unitățile administrative, prin care se face o nouă împărțire a imperiului în regate, un voievodat, un mare principat, mai multe ducate și alte unități administrative. Se stabilea, în capitolul IX, pentru prima dată în istoria Imperiului Habsburgic, dreptul și obligația fiecăreia dintre aceste unități administrative să-și

elaboreze Constituția sa și să organizeze forma proprie de guvernare¹³. Mai notăm că în capitolul IX se prevedea și elaborarea primei Constituții din istoria Bucovinei. Se publica în „Bucovina”, sub formă de *Proiect de Constituție provincială pentru Ducatul Bucovinei*, în 57 de articole¹⁴.

Felix Schwarzenberg, însărcinat să pună în aplicare „noua tocmeală de stat”, cu alte cuvinte neoabsolutismul, în locul fostului regim constituțional, îl numește la conducerea guvernului imperial pe Karl Schwarzenberg (1851–1852), pentru a pune în aplicare „noua tocmeală de stat”. Felix Schwarzenberg se naște în 2 octombrie 1800 și încetează din viață în 5 aprilie 1859 și Francisc Iosif îl menține în continuare pe Karl Schwarzenberg la conducerea guvernului imperial (1852–1858), înlocuit ulterior cu Agenor von Goluchowski (1859–1861). Aceștia nu pot depăși criza internă prin menținerea neoabsolutismului. Vine la conducerea guvernului imperial Anton Ritter von Schmerling (1861–1865), care proclamă o nouă Constituție, în 26 februarie 1861, și alegeri noi pentru Dietele provinciale și Senatul imperial, cum se prevedea în Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, și introduce în locul neoabsolutismului regimul constituțional. Deputații unguri trimiși în Parlamentul imperial de la Viena, prin alegerile din martie 1861, la care se alătură și cei polonezi și cehi, subminează guvernul lui Anton Ritter von Schmerling, prin pretențiile lor la autogovernare într-o bună parte a imperiului. Francisc Iosif trece conducerea guvernului imperial lui Richard Belcredi (1865–1867), care reintroduce neoabsolutismul și agravează și mai mult situația internă a imperiului. Regele Victor Emanuel al II-lea se folosește de ea și îi alungă pe austrieci, cu intervenția francezilor, din Piemont, Lombardia și Venetia, iar Wilhelm, regele Prusiei, atacă în Boemia armata austriacă și, după victoria zdrobitoare de la Sadova (3 iulie 1856), armata germană ajunge la marginea Vienei.

Francisc Iosif, în speranța salvării Imperiului Habsburgic de la sfârșitul său apropiat, îl aduce la conducerea guvernului imperial pe Friedrich Ferdinand Beust, care semnează, însă, cu reprezentanții unguri, în 17 februarie 1867, Pactul dualist (Ausgleich), prin care Imperiul Habsburgic își încheia existența multiseculară¹⁵. Se

---

¹³ „Bucovina”, [anul II], nr. 4, 4/16 martie 1849, p. 22–30. *Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei*, capitolul I, p. 22–23; capitolul IX, p. 26–27.

¹⁴ Idem, nr. 29, 9/21 septembrie 1849, p. 160–162; nr. 31, 23 septembrie/5 octombrie 1849, p. 167–169, *Proiect de Constituție provincială pentru Ducatul Bucovinei*, cu 57 de articole. Se deschide cu un *Patent publicatoriu*, în care se stabilește ca „averea Bucovinei în credit și în alte trebi”, integrată în Galiția, să fie scoasă „prin coînțelegere” și redată Bucovinei. Condiția nu putea fi adusă însă la îndeplinire prin „coînțelegere” cu Galiția.

¹⁵ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 107, 114, 115, 178 (informații despre miniștrii de la conducerea guvernului imperial de la Viena de la abolirea Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei, în

constitua Monarhia Austro-Ungară din două state: Austria, cu capitala la Viena, și Ungaria, cu capitala la Budapesta, cu constituții și guverne separate. Prin încetarea existenței Imperiului Habsburgic și împărțirea lui în două state, și provinciile românești din fostul Imperiu Habsburgic se împart la cele două state. Bucovina rămâne la Austria, cu păstrarea statutului de Ducatul Bucovinei, prevăzut în Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849. Transilvania nu mai păstrează statutul de Marele Principat al Transilvaniei din aceeași Constituție și este integrată, împreună cu Banatul, în Regatul Ungariei.

Francisc Iosif sancționează Pactul dualist prin Patenta împărătească din 21 decembrie 1867. Se prevedea în noua Constituție imperială: „egala îndreptățire” pentru toate „națiunile” din Austria, precum și „admiterea limbilor” în toate serviciile publice. Asemenea prevederi din noua Constituție austriacă aminteau de cele înscrise în Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849. Se mențineau legături între cele două state ale Monarhiei Austro-Ungare prin câteva ministere comune. Francisc Iosif rămânea împărat al Austriei, însă devenea și rege al Regatului Ungariei. Francisc Iosif putea fi mulțumit prin noua organizare statală. Salva dezmembrarea imperiului în state naționale, iar ungerii erau și ei mulțumiți. Ajungeau la egalitate în Monarhia Austro-Ungară. Nemulțumirile rămăneau, în continuare, la popoarele din fostul imperiu, care își vedeau amânată constituirea lor în state naționale.

Francisc Iosif îl aduce la conducerea guvernului imperial pe Karl von Auersperg (1867–1868), care mută discuția de la situația internă la reglementarea raporturilor cu Vaticanul, o chestiune temporară. Este adus la conducerea guvernului imperial Alfred Potocki (1870–1871), care cheamă la conducerea statului pe reprezentanții tuturor națiunilor din Austria. Se încearcă salvarea noii organizări statale, prin întoarcerea la prevederile din Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849. Acesta este înlocuit, în 7 februarie 1871, cu Carol Sigismund Hohenwart (1824–1890), pentru a continua orientarea politică a lui Alfred Potocki, predecesorul său. Acesta dizolvă Dieta imperială, în 14 august 1871, și declară noi alegeri. Este obligat să demisioneze. Vine la conducerea guvernului imperial Adolf Auersperg (25 octombrie 1871 – 15 februarie 1879). Organizează alegeri parlamentare și dietale. Ne întoarcem din nou la Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, din 4 martie 1849.

Congresul de Pace de la Berlin, din 1/13 iunie – 1/13 iulie 1878, dă mandat Austriei să ocupe fostele provincii turcești Bosnia, Herțegovina și sangeacul Novobazar. Această acțiune nu este aprobată de Partidul Centralist din Austria din

---

31 decembrie 1851, până la încheierea Pactului dualist, în 17 februarie 1867, când Imperiul Habsburgic își încheia existența sa multiseculară).

considerente de ordin național german, pe motiv că, prin alipirea acestor provincii sârbești, se asigura predominarea slavă în imperiu față de elementul german.

Guvernul lui Adolf Auersperg cade la alegeri și vine guvernul lui Karl Ritter Stremayr, care se poate menține la conducere numai câteva luni (15 februarie – 12 august 1879).

Situația guvernelor imperiale de la Viena continuă să fie instabilă. După căderea lui Adolf Auersperg în alegeri, Karl Ritter Stremayr, succesorul său, nu găsește sprijinul politic din interior și nu poate rămâne la conducere decât câteva luni, cum am arătat mai sus. Găsește acest sprijin Eduard Taaffe, care poate să conducă guvernul imperial 14 ani (12 august 1879 – 11 decembrie 1883). Se sprijină în orientarea sa politică pe participarea la guvernare a cehilor, polonezilor și a feudalilor clericali. După guvernarea lui Alfred Windischgrätz (1893–1895), care nu poate asigura stabilitatea internă a predecesorului său, Francisc Iosif trece conducerea contelui Erich Kielmansegg, care o părăsește după câteva luni, în locul acestuia venind Kasimir Badeni (29 septembrie 1895 – 28 noiembrie 1897). Acesta modifică legea electorală pentru Parlament, introduce sufragiul universal și vot direct și secret. Mai notăm că Badeni se remarcă prin capacitatea sa organizatorică și va fi chemat și a doua oară să conducă guvernul imperial de la Viena¹⁶.

Schimbările la conducerea guvernului imperial de la Viena continuă în dependență de sprijinul intern, instabil ca durată în timp: Paul Gautsch von Frankenthurn (28 noiembrie 1897 – 5 martie 1898), Franz Anton Thun (17 martie 1898 – 2 octombrie 1899), Ernest von Körber (1900–1904), Heinrich Clam Martinic (1904–1906), Vladimir Beck (1906–1908), Richard Bienert (1908–1911)¹⁷.

Asasinarea lui Franz Ferdinand, moștenitorul tronul Monarhiei Austro-Ungare și a soției sale, în 28 iunie 1914, la Sarajevo, în Bosnia, provincie sârbească ocupată de austrieci în 1878, hotărăște, prin provocarea și intrarea în conflagrația mondială, sfârșitul și al Monarhiei dualiste.

Mai trec pe la conducerea guvernului imperial de la Viena: Karl Stürgkh (1911–1916), Ernest Seidler (23 iunie 1917 – 25 iulie 1918), Max Hussarek (25 iulie 1918 – 25 octombrie 1918), Heinric Lammazk (27 octombrie 1918)¹⁸.

---

¹⁶ *Ibidem*, p. 178, 182, 187, 257, 258 (informații despre miniștrii de la conducerea guvernului imperial de la Viena de la încheierea Pactului dualist, până la guvernul lui Kasimir Badeni inclusiv).

¹⁷ *Ibidem*, p. 258, 331, 333 (informații despre miniștrii de la conducerea guvernului imperial de la Viena de la Kasimir Badeni până la Richard Bienert inclusiv).

¹⁸ *Ibidem*, p. 334, 378 (informații despre ultimii miniștri de la conducerea guvernului imperial de la Viena).

Guvernatorii Ducatului Bucovinei nu erau aleși, ci numiți de guvernul imperial din Viena. După numirea lui Eduard Bach, în 1849, și înlocuirea lui în același an cu Adalbert Henniger (1849–1853), urmează la conducerea Ducatului Bucovinei: Franz von Schmück (1853–1857) și după el, până în 1918, încă zece guvernatori, dintre care unul de două ori: Karl Graf Rothkirch-Panthen (februarie 1858 – mai 1860), Jacob von Mikuli (septembrie 1860 – martie 1861), Wenzel von Martina (martie 1861 – mai 1862), Rudolf Graf Amadei (mai 1862 – octombrie 1865), Franz Myrbach von Rheinfeld (octombrie 1865 – octombrie 1870), Felix Freiherr von Pino-Friedenthal (octombrie 1870 – iulie 1874), Hieronymus Freiherr von Alesani (octombrie 1874 – februarie 1887), Felix Freiherr von Pino-Friedenthal (februarie 1887 – august 1890, a doua oară), Anton Graf Pace (ianuarie 1891 – mai 1892), Franz Freiherr von Kraus (mai 1892 – iunie 1894), Leopold Graf Goess (noiembrie 1894 – decembrie 1897), Friedrich Freiherr Bourignon de Baumberg (decembrie 1897 – februarie 1903), Prince Konrad Hohenlohe-Schillingsfürst (februarie 1893 – octombrie 1904), Octavian Regner Ritter von Bleyleben (octombrie 1904 – decembrie 1911), Rudolf Graf von Meran (ianuarie 1912 – aprilie 1917), Josef Graf von Etdorf (aprilie 1917 – octombrie 1918)¹⁹. Un tabel privind succesiunea guvernatorilor la conducerea Ducatului Bucovinei întocmește Otto Hallabrin în comunicarea sa²⁰.

Conducerea guvernului imperial de la Viena manifestă o preocupare deosebită să nu fie numiți guvernatori din Bucovina, din care a făcut parte, până la anexarea ei de Imperiul Habsburgic, în 1775. Excepție face numai Iacob von Miculi, cernăuțean, armean, numit de Agenor von Goluchowski să aplice neoabsolutismul în Ducatul Bucovinei. Este înlocuit de Anton Schmerling la introducerea regimului constituțional. Misiunea acestor guvernatori a constat în integrarea Bucovinei în organizarea din Imperiul Habsburgic, administrativă, economică și culturală.

---

¹⁹ *Ibidem*, p. 107, 108, 114, 309, 342, 357, 385.

²⁰ Otto Hallabrin, *Administrația Bucovinei în perioada Ducatului. Tendințe de modernizare în administrația de stat*, p. 4. Comunicare susținută în cadrul Conferinței Științifice Internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, manifestare închinată centenarului nașterii academicianului Radu Grigorovici, Rădăuți, 10–11 noiembrie 2011. Aici este prezentată succesiunea guvernatorilor civili din Ducatul Bucovinei, de la promulgarea *Constituției pentru Împărăția Austr[i]ei*, în 4 martie 1849, abrogarea ei, în 31 decembrie 1851, încetarea existenței Imperiului Habsburgic, în 17 februarie 1867, constituirea Monarhiei Austro-Ungare și sfârșitul și al stăpânirii dualiste, în 1918. Comunicarea a fost publicată sub titlul *Die Administration der Bukowina während ihrer Selbständigkeit*, în „Analele Bucovinei”, anul XIX, nr. 1 (38), 2012, p. 83–99. Este o cercetare întemeiată pe documente care nu se găsesc în bibliotecile noastre.

Un singur guvernator al Ducatului Bucovinei, Friedrich von Bourguignon-Baumberg, participă și la viața politică și, sprijinitor al ucrainenilor, este împotriva luptei naționale a românilor bucovineni²¹.

Intrarea Monarhiei Austro-Ungare în conflagrația mondială, pe care o provoacă asasinarea lui Franz Ferdinand, moștenitorul tronului, și a soției sale, în 24 iunie 1914, la Sarajevo, în Bosnia, provincia sârbească ocupată de Austria în 1878, vestea sfârșitul și al stăpânirii dualiste. Se schimbă la conducerea guvernului imperial de la Viena, între 1914–1918, în patru ani, cum am arătat mai sus, patru miniștri, dintre care trei în 1918.

Bucovina devine și ea teatru de război, cu retragerea armatei austriece din fața armatei rusești, în trei rânduri, cu mari pierderi pentru ele, dar și cu mari suferințe pentru populația Bucovinei. Ion Nistor, cu rol important din partea română în desfășurarea acestor evenimente, le evocă cu o mare bogăție de informații, cu încadrarea lor și în context internațional²². Eduard Fischer, comandantul jandarmeriei austriece – să reluăm de aici un singur exemplu –, sprijinit de justiția militară, vedea în fiecare român din Bucovina un vinovat pentru pierderile armatei austriece. Remarcăm un fapt despre care nu găsim informații în tratatele de istorie: cu câteva săptămâni înainte de 28 noiembrie 1918 – revenirea Bucovinei la România, prin Marea Unire –, în unele comune, foștii soldați români din armata austriacă, întorși de pe front răniți, au format comitete care au înlăturat autoritatea stăpânirii austriece²³. Dacă nu intervenea actul Marii Uniri, din 28 noiembrie 1918, Eduard Fischer putea, cu autoritatea pe care o avea, să-i trimită pe membrii unui asemenea comitet și pe sprijinitorii lui la spânzurătoare sau să-i execute prin împușcare și să-i arunce la groapa comună.

Francisc Iosif (Franz Joseph) vine la conducerea Imperiului Habsburgic pe valurile Revoluției din 1848, „din grația lui Dumnezeu”, la 18 ani, cu speranța popoarelor de sub stăpânirea sa în punerea în aplicare a prevederilor înscrise în Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, elaborată de Adunarea Constituantă și votată în Parlamentul imperial de reprezentanții tuturor popoarelor din imperiu. Abrogă Constituție pentru Împărăția Austr[i]ei, introduce neoabsolutismul, anulează cuceririle Revoluției din 1848 și face un cadou claselor stăpânitoare din Imperiu. A avut la viața sa o singură pasiune, partidele de vânătoare și o singură preocupare intelectuală,

---

²¹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 264, 265, 267, 309, 341, 343, 351, 384.

²² *Ibidem*, p. 354–404.

²³ Valerian I. Procopciuc, *Sucevița, sat al Obcinilor Bucovinei și gropniță a Movileștilor*, Rădăuți, Editura Septentrion, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (10), 2003, p. 168 (informații despre constituirea comitetului care înlătură administrația austriacă, în 7 noiembrie 1918 și numele persoanelor care fac parte din acest comitet).

lectura regulamentelor militare. Își sfârșește călătoria pământească în noiembrie 1916, la 76 de ani. Soarta a fost, totuși, generoasă cu el, a făcut să nu asiste la ceea ce nu a înfăptuit pentru popoarele de sub stăpânirea sa – nu a vrut sau nu a fost în măsură să facă în lunga, foarte lungă sa domnie.

Monarhia Austro-Ungară rămâne, din 1918, numai în istorie, asemeni Imperiului Habsburgic din 1876.

KONSULATE IN CZERNOWITZ (1868–1940)

IHOR ZHALOBA, SERGIJ OSACIUK

Consulatele din Cernăuți

(Zusammenfassung)*

Articolul de față analizează rolul consulatelor din Cernăuți în dezvoltarea economică a orașului și a Bucovinei, în cadrul relațiilor comerciale cu Rusia și România din perioada 1868–1940. Autorii prezintă, mai întâi, activitatea consulatelor înființate în perioada stăpânirii habsburgice (rusesc, român, german, turcesc), când Cernăuții concureau, din punct de vedere economic, cu orașul Brody, din estul Galiției. După finalizarea rețelei de căi ferate, capitala Bucovinei a devenit un important centru comercial pe axa Lemberg – Tarnopol – Odessa – Galați.

În continuare este analizată perioada interbelică, mai exact modul în care prăbușirea Monarhiei Austro-Ungare și schimbarea raportului de forțe din Europa de Est au influențat situația consulatelor cernăuțene. Orașul Cernăuți cunoaște o perioadă de modernizare, mai ales în anii 1920–1930, sub aspectul infrastructurii, al transporturilor și al industriei. Acest lucru a favorizat deschiderea de agenții consulare, viceconsulate și consulate noi (austriac, polonez, cehoslovac, francez, olandez etc.).

Articolul evidențiază și rolul politic al consulatelor din Cernăuți, pe baza informațiilor oferite de rapoartele consulare studiate de autori.

Cuvinte și expresii-cheie: Cernăuți, Bucovina, Monarhia Austro-Ungară, perioada interbelică, economie, comerț, consul, consulat, relații politice, raport consular.

Einführung

In *Meyers Konversations-Lexikon* (5. Auflage vom J. 1897) ist über den Konsuln und das Konsulat folgendes zu lesen: „Konsul, der von einem Staate zur Wahrung der Interessen seiner Angehörigen und seines Handels insbes. in einem fremden Lande und an einem fremden Handelsplatz bestellte Beamte. Der K. und die Behörde, welche er repräsentiert (das Konsulat), haben vorwiegend, aber nicht ausschließlich

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

handelspolitischen Charakter¹. Vor dem Ersten Weltkrieg profitierte das Herzogtum Bukowina und seine Hauptstadt Czernowitz vor allem von dem Handel mit Russland und Rumänien. In dieser Vermittlungsrolle mit dem Osten konkurrierte Czernowitz in der ersten Hälfte des 19. Jahrhunderts mit dem ostgalizischen Ort Brody. Nach dem Ausbau des Eisenbahnnetzes in der Region verlor Brody seine einstige Rolle. Denn jetzt ging der Verkehr von Lemberg über Ternopol nach Odessa und von dort aus in das Innere von Russland – oder eben von Lemberg über Czernowitz zum Teil ebenfalls nach Odessa, mehr aber noch zum rumänischen Hafen Galatz und umgekehrt. Aufgrund der Konkurrenz der beiden Schwarzmeerbahnen und der Vielfalt der Handelsstränge zwischen Österreich-Ungarn und seinen Nachbarstaaten in Osteuropa gewannen oder verloren die Städte, die an diesen Routen lagen, je nach Situation². Czernowitz konnte sich behaupten, was auch die Eröffnung hier konsularischer Institutionen beweisen.

Konsulaten in Czernowitz in der österreichischen Zeit (1775–1918)

Das erste Konsulat, das in der Bukowina eröffnet wurde, war das russische. Im Jahre 1868 als Vizekonsulat mit dem Vizekonsul Andreas Nazimov gegründet, wurde es schon im nächsten Jahr, 1869, zum Range des Konsulats mit dem Konsul Dimitri Kira-Dinjan erhoben³. D. Kira-Dinjan blieb auf seiner Post bis zum Jahre 1887, als ihm Nicolas Ladyjensky folgte. 1891 wurde zum russischen Konsul in Czernowitz Sergius von Goriainov ernannt, dem 1896 Wigel-Pantschoulitzeff folgte. Letzter kaiserlich russischer Konsul in Czernowitz war Alexander Dolivo-Dobrowolsky (1903–1914)⁴.

---

¹ *Meyers Konversations-Lexikon*. Ein Nachschlagewerk des allgemeinen Wissens, 5. Auflage, Leipzig-Wien, 1897, 10. Bd.: Kaustik bis Langenau, S. 502.

² Über Czernowitz als ein Verkehrs- und Handelsknotenpunkt zur Habsburger Zeit siehe mehr: Жалоба Ігор, *Чернівці у комунікаційному просторі імперії Габсбургів 1774-1914*, в „Незалежний культурологічний часопис «Б»“, 2009, Число 56, http://www.ji.lviv.ua/n56texts/zhaloba.htm#_ednref54.

³ „Czernowitzer Zeitung“, 1869, 9. Juli.

⁴ Rudolf Agstner, *Von Kaisern, Konsuln und Kaufleuten – Österreich und die Ukraine 1785–2010*, Berlin-Münster-Wien-Zürich-London, 2010, S. 135–136. In der modernen ukrainischen Historiographie gibt es zwei Artikeln, die der Tätigkeit des russischen Konsulats in Czernowitz gewidmet sind. Im ersten von Ivan Hryzenko ging es über die Unterlagen des russischen Konsulats als Quelle zur Geschichte der Bukowina (Ivan Gryzenko, *Матеріали російського консульства у Чернівцях як джерело з історії Буковини*, в „Вісник Центру буковинознавства“, Чернівці, 1993, Серія історична, Вип. 1, с. 78–92); und im zweiten analysierte Olexander Dobrjanskyi die politische Tätigkeit der russischen Konsuln zur Unterstützung der russophilen Bewegungen in der Bukowina und die Unterdrückung der ukrainischen Nationalbewegung im Land und die Stellung dazu der österreichischen politischen Macht (Олександр Добржанський, *Російське консульство у Чернівцях і український національний рух на Буковині в*

Aus politischen Gründen („mit Rücksicht auf die bekannten rumänischen Aspirationen auf die Bukowina“, wie es in einem Akt des österreichisch-ungarischen Ministerium des Äußern vom 19.11.1878 hieß) stieß die Initiative Rumäniens, ein rumänisches Konsulat in Czernowitz zu errichten, auf eine ablehnende Haltung Wiens. Erst im Jahre 1893 konnte Rumänien sein Ziel erreichen und den Herrn Stamatiade zum ersten rumänischen Konsul in Czernowitz ernennen. Sein Nachfolger war Constantin M. Kogalniceano, der im Jahre 1905 Generalkonsul wurde. Letzter königlich rumänischer Konsul in Czernowitz war Demêtre Georgescu, der seine Funktion vom 1908 bis zum 27. August 1916, dem Tag der Kriegserklärung Rumäniens an Österreich-Ungarn, verwickelte⁵.

Das Deutsche Reich hatte schon in zweiter Hälfte des 19. Jh. ein Interesse in der Region, was in der Eröffnung einer Konsularagentur in Russisch-Nowosielitza verwirklichte⁶. Erst am 1910 wurde in Czernowitz ein Honorarvizekonsulat des Deutschen Reiches eröffnet. Der erste deutsche Honorarvizekonsul war der Kaufmann Max Duesterberg. Sein Nachfolger, der Generalvertreter der Hamburg-Amerika-Linie Friedrich von Schrötter bekleidete den Post in Jahren 1913–1914. Und kurz vor dem Ersten Weltkrieg, nämlich im Jahre 1912 wurde die letzte in der Hauptstadt des ehemaligen Herzogthums Bukowina Konsulatsinstitution – ein Honorarkonsulat des Osmanischen Reiches – eröffnet und die bis zum Jahr 1918 existierte. Der Honorarkonsul war Bogdan Ritter von Prunkul⁷.

Die Konsulaten in der Bukowina in der Zwischenkriegszeit

Die Niederlage von Österreich und Deutschland im Ersten Weltkrieg und der Zerfall Österreich-Ungarns veränderten die Situation in Osteuropa grundlegend. Aus

---

другій половині XIX – на початку XX ст., в „Питання історії України: Збірник наукових статей“, Чернівці, 2002, Т. 5, с. 130–137).

⁵ Rudolf Agstner, *Von Kaisern, Konsuln und Kaufleuten*, S. 137–141.

⁶ Am Ende der 70-er der deutschen Konsularagent Georg Ration wurde sogar zum provisorischen österreich-ungarischen Gerenten ernannt. Mehr dazu siehe: Ігор Жалоба, *Діяльність консульських установ Габсбурзької монархії другої половини XIX ст. (за матеріалами засідань Буковинської торгово-промислової палати)*, в „Науковий вісник Дипломатичної академії України“, Київ, 2009, Вип. 15, с. 392–402.

⁷ Rudolf Agstner, „Um die Interessen der Unterthanen und Kaufleute meines Reiches, die in diesen Gegenden wohnen oder reisen zu schützen [...]“. Die türkischen Konsulate in Österreich (-Ungarn) 1718–1918, in Rudolf Agstner, Elmar Samsinger (Hg.), *Österreich in Istanbul. K. (u.) K. Präsenz im Osmanischen Reich*, Wien-Berlin, 2010, S. 129; Rudolf Agstner, *Von Kaisern, Konsuln und Kaufleuten*, S. 142.

den Trümmern des ehemaligen Habsburger Reiches entstanden unabhängige Staaten. Die Bukowina mit Bessarabien, Siebenbürgen und einem Teil des Banat wurde zum Teil des erweiterten Königreichs Rumänien.

Zusammen mit der Statusänderung des ehemaligen Herzogtums Bukowina erfuhr auch die Stadt Czernowitz in der Zwischenkriegszeit einige Veränderungen. Nach der Meinung des ukrainischen Historikers Olexander Masan begann für Czernowitz eine Zeit der umfassenden Modernisierung, „weil Czernowitz in den zwanziger und dreißiger Jahren hinsichtlich der städtischen Infrastruktur, der Wirtschaft und des Verkehrs einen deutlichen Wandel erfahren hat“⁸. In vielerlei Hinsicht wurde dieser Wandel durch die damaligen politischen Veränderungen und durch den geänderten politischen Status der Stadt erzwungen. In einem Artikel in der „Czernowitzer Deutschen Tagespost“ von 1928 wurde unter dem Titel *Fortschritt oder Rückschritt von Czernowitz? Eine wirtschaftliche Betrachtung* ausgeführt und begründet, wie sich die Stadt von einem administrativen in ein Industrie- und Handelszentrum verwandelte⁹. Die ehemaligen Militärs und Beamten „flüchteten sich“ in die Industrie, den Handel usw. Nach der Meinung des ukrainischen Forschers Sergij Osatschuk war diese „Flucht“ für Czernowitz eine rettende, weil die staatlichen, politischen und administrativ-wirtschaftlichen Strukturen auf die Wirtschaftsmacht Rücksicht nehmen mussten¹⁰.

Positiv für Czernowitz war auch das, dass die Stadt sich weiter als ein wichtiger Verkehrsknotenpunkt behaupten konnte¹¹. So betonte der polnische Konsul in Czernowitz, Eustahij Lorenowicz, in seinem Bericht an das Außenministerium der Republik Polen schon am 15. Januar 1923: „Czernowitz liegt am besten Weg von Rumänien nach dem Westen und vom Westen nach Rumänien“¹². Er sah damit gute Perspektiven für einen Ausbau der Handelsbeziehungen. Ein ähnliches Votum gab sein französischer Kollege ab¹³.

---

⁸ Olexandr Masan, *Czernowitz in Vergangenheit und Gegenwart*, in Harald Heppner (Hrsg.), *Czernowitz: die Geschichte einer ungewöhnlichen Stadt*, Köln, 2000, S. 32.

⁹ Сергій Осачук, *Соціальна динаміка і політичні орієнтації німців Буковини у 1918–1940 рр.*, в Сергій Осачук (Упор.), *Буковина 1918–1940 рр.: зовнішні впливи на внутрішній розвиток (Матеріали і документи)*, Чернівці, 2005, с. 102.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ Mehr dazu: Ihor Zhaloba, Ihor Piddubnyj, *Verkehrs- und Kommunikationsnetze in Czernowitz in der Zwischenkriegszeit (1918–1940)*, in Ralf Roth (Hrsg.), *Städte im europäischen Raum: Verkehr, Kommunikation und Urbanität im 19. und 20. Jahrhundert*, Stuttgart, 2009, S. 63–86.

¹² Archiwum Aktów Nowych RP, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Akt. 12621.

¹³ Archives du Ministère des Affaires étrangères de France à Nantes. Fonds de l’Ambassade de France à Bucarest. Carton 220.

Die Entwicklung in der späteren Zeit gab ihnen zwar grundsätzlich recht, doch im Einzelnen verlief die Entwicklung dann doch anders. Czernowitz verlor nämlich seine Handels- und Wirtschaftskontakte zur ehemaligen Hauptstadt, konnte diese Verluste jedoch durch den intensiveren Handel zwischen Polen, der Tschechoslowakei und Deutschland einerseits, sowie Rumänien andererseits kompensieren. Weiterhin war Czernowitz nun eine rumänische Stadt und es gab keine Grenze zu Bessarabien mehr. Im sogenannten „Regatul Vechi“ entstand ein freier Zugang nach Galatz und zu anderen rumänischen Häfen.¹⁴ Odessa wiederum war damals „noch nicht aktuell“, wie es in einem polnischen Konsularbericht hieß¹⁵. Deswegen erfuhr der Handel über Czernowitz einen großen Aufschwung.

Das bestätigte unter anderem die Zahl der Konsulate, Ehrenkonsulate oder Konsularagenturen, die in Czernowitz in der Zwischenkriegszeit gegründet wurden. Die Entstehung und die Entwicklung einigen von diesen Konsulaten werden wir kurz skizzieren.

Österreich eröffnete sein Konsulat unter der Leitung von Erwin Hügel am 25. August 1921. Die Gründe dafür waren: „[...] Einschränkung des unerwünschten Zuzuges aus dem Osten [...] Hierzu kommen noch die stetig steigenden Interessen des österreichischen Exportes [...], sowie auch die Beobachtung der Verhältnisse im benachbarten Russland abzielenden politischen Interessen“¹⁶. Im Jahre 1923 wurde das Konsulat in Czernowitz (wie auch andere österreichische Konsulate in Brünn, Mährisch-Ostrau und Lemberg) in ein Honorarkonsulat umgewandelt. Zum Honorarkonsul wurde im November 1923 Richard Lippert – der ehemalige Hofrat der k. k. Post- und Telegraphendirektion für die Bukowina in Czernowitz – bestellt¹⁷.

Lippert leitete das Honorarkonsulat in Czernowitz bis November 1936, als er zum Honorargeneralkonsul *ad personam* ernannt wurde. Heiße Diskussion über den neuen Honorarkonsuln (es gab eine lange Liste der Kandidaten, die sich bewirbt hatten) dauerte bis zum 13. März 1938 – dem Anschluss Österreichs an Deutsches Reich. In der Zwischenzeit leitet der Amtsrat Johann (Lodegar) Medl das Honorarkonsulat als „provisorischer Gerent“¹⁸. Schon am 19. März 1938 übergab J. Medl die

---

¹⁴ Archivum Aktów Nowych RP, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Akt. 11416; Archiv Ministerstwa zahraničních věcí, fond I. sekce-prezidium 1918–1939, kartón 31.

¹⁵ Archivum Aktów Nowych RP, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Akt. 533.

¹⁶ Zitiert nach: Rudolf Agstner, *Von Kaisern, Konsuln und Kaufleuten*, S. 166–167.

¹⁷ *Ibidem*, S. 170–171; Сергій Осачук (Упор.), *Буковина 1918–1940: зовнішні впливи та внутрішній розвиток (Матеріали і документи)*, Чернівці, 2005, с. 6, 255–258.

¹⁸ Bei der Gründung des Honorarkonsulats in Czernowitz war er als Konsularkanzleirat tätig. Siehe mehr dazu: Rudolf Agstner, *Von Kaisern, Konsuln und Kaufleuten*, S. 170–181.

„Amtsgeschäfte des österreichischen Konsulats an den derzeitigen Leiter des Deutschen Konsulats Herrn Oberinspektor Friedrich Springer“¹⁹.

Das deutsche Konsulat in Czernowitz unter der Leitung von Paul Drubba wurde am 1. Februar 1923 gegründet. Am 18. April 1934 leitete das Konsulat dr. Fritz Schellhorn, der in seinem Dienst bis zum November 1940, also, zur Übersiedlung der Bukowiner Deutschen nach Deutschland nach dem sowjetischen Einmarsch in die Bukowina im Juni 1940 blieb²⁰.

Polnisches Konsulat begann sich seine Tätigkeit im Frühjahr 1919, als dr. Stanislaw Kwiatkowski zum Honorarkonsul der Republik Polen in Czernowitz ernannt wurde. Am 1. Mai 1920 wurde das Honorarkonsulat in das Konsulat umgewandelt und stand seit dem 9. Oktober 1920 unter der Leitung des Konsuls Eustachius Lorenowicz²¹. Das polnische Konsulat wurde im J. 1936 in das Generalkonsulat umgewandelt und existierte bis zum J. 1939. Seine Nachfolger waren Henrik J. Korybut-Voroneckyj, Mieczeslav Grabinski (von 1930 bis zum 1. Februar 1933) und Marian Uzdowski.

Die Entwicklung der konsularischen Institutionen in der Bukowina in der Zwischenkriegszeit kann man aus folgenden Daten ersehen: im Jahre 1921 gab es in Czernowitz ein britisches, ein österreichisches, ein polnisches und ein ukrainisches Konsulat²² und ein tschechoslowakisches Vizekonsulat²³; 1928 gab es schon sechs: polnisches Konsulat, österreichisches Honorarkonsulat, tschecho-slowakisches Vizekonsulat, deutsches Konsulat, französische Konsularagentur und in diesem Jahr gegründete holländisches Honorarkonsulat²⁴; und im Jahre 1937 bestanden in Czernowitz Konsulatsinstitutionen der Länder England, Polen, Frankreich, Österreich,

---

¹⁹ Zitiert nach: *Ibidem*, S. 180.

²⁰ Сергій Осачук (Упор.), *Буковина 1918–1940*, с. 5.

²¹ Archiwum Aktów Nowych RP, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Akt. 12621.

²² Das Konsulat der Ukrainischen Volksrepublik existierte in Czernowitz in den Jahren 1919–1923. Mehr dazu: Олександр Масан, *Покіль більшовики не будуть вигнані з України (Документи представництва в Чернівцях Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Румунії 1919–1922 рр.)*, в „Буковинський журнал“, 2008, № 2, с. 81–96; Василь Ботушанський (Ред.), *Чернівці: Історія і сучасність (Ювілейне видання до 600-річчя першої писемної згадки про місто)*, Чернівці, 2009, с. 170–171.

²³ Archiv Ministerstwa zahraničních věcí, fond I. sekce-prezidium 1918–1939, kartón 30. Das tschechoslowakische Vizekonsulat wurde im J. 1932 ins Honorarkonsulat umgewandelt (Archiv Ministerstwa zahraničních věcí, fond I. sekce-prezidium 1918–1939, kartón 31).

²⁴ Archiwum Aktów Nowych RP, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Akt. 11758.

Deutschland, Tschechoslowakei, Holland und Schweden²⁵. Später kam dazu auch die Konsularagentur der Schweiz²⁶.

„In der aufgeheizten politischen Atmosphäre“ (der Ausdruck gehört dem amerikanischen Historiker D. F. Good²⁷) der Zwischenkriegszeit hatten die oben genannten Konsulaten auch politische Aufgaben, was auch aus ihren Berichten sehr ersichtlich ist²⁸. Deswegen haben die Konsularberichten als historische Quelle eine Bedeutung nicht nur für wirtschaftliche, aber auch für politische Geschichte der Bukowina.

---

²⁵ *Industria din Bucovina. Indicatorul întreprinderilor industriale pe anul 1937*, Cernăuți, 1936, p. 35–36.

²⁶ Сергій Осачук (Упор.), *Буковина 1918–1940*, с. 203.

²⁷ David F. Good, *Der wirtschaftliche Aufstieg des Habsburgerreiches 1750–1914*, Wien-Köln-Graz, 1986, S. 113.

²⁸ In der Ukraine wurden zwei Bände mit den Auszügen oder vollen Texten von polnischen, deutschen, österreichischen, tschechoslowakischen, schweizerischen und französischen konsularischen Berichten veröffentlicht. Siehe: Сергій Осачук (Упор.), *Буковина 1918–1940 рр.: зовнішні впливи на внутрішній розвиток (Матеріали і документи)*, Чернівці, 2005, 328 с; Володимир Заполовський, Сергій Осачук (Упор.), *Буковина: національні рухи та соціально-політичні процеси 1918–1944 рр. Погляд дипломатів (Документи)*, Чернівці, 2007, 228 с.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL GIMNAZIAL DE STAT ÎN CERNĂUȚIUL HABSBURGIC: EVOLUȚIE ȘI IMPORTANȚĂ (II)

LIGIA-MARIA FODOR

Der Czernowitzer staatliche Mittelschulunterricht in der Habsburgerzeit: Entwicklung und Bedeutung (II)

(Zusammenfassung)*

Das erste, in der Bukowina gegründete Gymnasium wurde in Czernowitz 1808 eröffnet. Am Anfang hatte es fünf Klassen. In der Periode 1814–1849 gab es an dem Gymnasium auch das Institut für Philosophie (2 Studienjahre), auch Lyzeum genannt. Im Rahmen der Umgestaltung aller Gymnasien in der ganzen habsburgischen Monarchie wurde das Czernowitzer Gymnasium in ein achtklässiges Institut mit deutscher Unterrichtssprache umgewandelt. Am Anfang des Schuljahres 1848/1849 wurde hier das Lehrstuhl für Rumänische Sprache und Literatur gegründet. Die hohe Schüleranzahl, die dieses Gymnasium besuchten, hatte als Folge die Eröffnung weiterer vier deutschen Parallelklassen (im Schuljahr 1896/1897). Diese vier neue Klassen, zusammen mit anderen vier deutsch-ruthenischen Klassen bildeten die Grundlage für die Eröffnung des Staats-Untergymnasiums in Czernowitz, mit Deutsch und Ruthenisch als Unterrichtssprachen. Dieses Gymnasium wurde dann 1901/1902 zum Obergymnasium mit acht Deutschklassen und acht deutsch-ruthenischen Parallelklassen, mit dem Namen „Das II. Staatsobergymnasium Czernowitz“. Folgenderweise wurde das alte Gymnasium „Das I. Staatsobergymnasium Czernowitz“ genannt. Beginnend mit dem Schuljahr 1898/1899 wurden an der letzterwähnten Anstalt rumänisch-deutsche Parallelklassen eröffnet. 1901 bildeten diese eine Filiale derselben und 1906 funktionierten sie schon als selbstständiges Institut mit dem Namen „Das III. Staatsobergymnasium Czernowitz“, mit Deutsch und Rumänisch als Unterrichtssprachen. Alle diese Gymnasien wurden von Schülern besucht, deren Muttersprache Deutsch, Ruthenisch, Rumänisch, Polnisch, Ungarisch, Tschechisch usw. war.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Mittelschulunterricht, Gymnasium, Czernowitz, deutsche Klassen, deutsch-ruthenischen Parallelklassen, rumänisch-deutsche Parallelklassen.

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Gimnaziul Superior de Stat II din Cernăuți

Demersurile pentru înființarea unui gimnaziu inferior de stat la Cernăuți au fost inițiate în anul 1880 de către Consiliul local, în urma raportului întocmit, la 20 aprilie 1880, de către directorul Gimnaziului Superior de Stat, Stefan Wolf. Acesta semnala numărul mare de elevi existent la institutul pe care îl coordona, argumentând necesitatea deschiderii unui gimnaziu nou, în contextul creșterii numărului de locuitori al țării și a frecvenței elevilor în învățământul secundar¹. Prin Petiția nr. 7 966, din 9 iulie 1880, Consiliul local a solicitat ministerului înființarea unui gimnaziu cu limba de predare germană, fiind prezentate în acest sens următoarele argumente: frecvența mare, existentă la gimnaziile din Bucovina la începutul anului școlar 1879/1880, și anume: la Gimnaziul Superior de Stat Cernăuți – 806 elevi, la Gimnaziul Superior Greco-Oriental Suceava – 357 elevi, la Gimnaziul Inferior de Stat Rădăuți – 184 elevi; localul școlar al Gimnaziului Superior de Stat din Cernăuți devenise neîncăpător și nu mai corespundea necesităților pentru desfășurarea în condiții bune a activității didactice, întrucât existau pe lângă clasele de bază și opt clase paralele; de asemenea, nu exista spațiu necesar pentru predarea disciplinei gimnastică și pentru depozitarea materialelor didactice; la cele trei secții ale clasei I erau înscriși 215 elevi și posibilitatea ca numărul acestora să scadă în următorii ani era puțin probabilă; personalul didactic al gimnaziului din localitate era format din 26 de profesori și o conducere centralizată nu mai avea capacitatea de a îndeplini atribuțiile specifice; înființarea unui nou gimnaziu presupunea cheltuieli pentru remunerarea directorului și achiziționarea unui local școlar, însă creșterea numărului de profesori titulari, stabiliți conform prevederilor Ordinului nr. 4 297, din 12 mai 1865, nu presupunea cheltuieli suplimentare față de bugetul inițial aprobat².

În ședința Consiliului Școlar al Țării din 15 octombrie 1880 s-a hotărât că era necesară înființarea unui nou gimnaziu inferior cu sprijinul Primăriei³. Ca urmare a raportului Consiliului Școlar al Țării nr. 980, din 5 noiembrie 1880, Ministerul Cultelor și Instrucțiunii a dispus, prin Ordinul nr. 283, din 13 aprilie 1880, ca tratativele pentru înființarea unei noi școli secundare să fie demarate numai în cazul în care Consiliul local se angaja să asigure spațiul necesar pentru desfășurarea activității didactice și

---

¹ Serviciul Arhive Naționale Istorice Centrale (în continuare se va cita S.A.N.I.C.), Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 16.

² *Ibidem*, f. 16–18.

³ *Ibidem*, f. 18.

fondurile necesare pentru întreținerea acestuia, precum și remunerarea personalului de serviciu⁴.

Întrucât Consiliul local nu a acceptat condițiile impuse de minister, solicitarea de înființare a unui gimnaziu inferior la Cernăuți a fost respinsă, la 21 februarie 1881, din motive financiare. Demersurile de înființare a unui gimnaziu inferior au fost reluate în anul 1883 de către Consiliul local, care a adresat o nouă petiție Consiliului Școlar al Țării. Prin Ordinul ministerial nr. 17 351, din 11 decembrie 1883, cererea de înființare a fost respinsă din motive financiare, fiind invocat, totodată, faptul că numărul mare de elevi existent la acel moment nu reprezenta o garanție sigură pentru o frecvență constantă în anii ulteriori⁵. Acest argument putea fi ușor combătut, întrucât, începând cu anul școlar 1854/1855, s-a constatat la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți o creștere constantă a frecvenței elevilor, ajungându-se ca în anul 1864 să funcționeze 12 clase paralele⁶.

Această chestiune a fost analizată și în Parlamentul de la Viena. În ședința din 20 martie 1884, deputatul Anton cavalier de Kochanowski a solicitat înființarea unui gimnaziu inferior la Cernăuți, care să fie finanțat de către stat, invocând următoarele argumente: existența a doar două școli secundare finanțate de stat în Bucovina, în imperiu existând în total 124 de școli secundare; raportul dintre numărul de elevi care frecventa gimnaziul și numărul de gimnazii superioare în imperiu era de 385 elevi per gimnaziu și în Bucovina era cea mai mare medie a raportului dintre frecvența școlară și gimnazii, și anume de 514 elevi per gimnaziu, în timp ce pentru celelalte provincii din imperiu situația era următoarea: Dalmația – 168 elevi per gimnaziu; Tirol, Voralberg, Trieste, Istria, Carintia, Silezia, Craina și Silezia Superioară – de la 260 până la 298 elevi; Boemia – 344 elevi; Austria Inferioară – 378 elevi; Știria – 406 elevi și Galiția – 480 elevi; existența unui număr de 17 clase, pentru că erau constituite câte două-trei clase paralele pentru anumiți ani de studiu; spațiul insuficient pentru desfășurarea activității didactice; existența unui număr mare de elevi într-o clasă, de exemplu în clasa I B erau înscriși 64 de școlari; majoritatea personalului didactic de la clasele paralele era format din profesori suplینitori, care își desfășurau activitatea la acest institut maximum doi ani, ceea ce genera o fluctuație mare de personal și, implicit, metode diferite de predare, care afectau rezultatele școlare ale elevilor⁷.

---

⁴ *Ibidem*, f. 16.

⁵ *Stenographische Protokolle über der Sitzungen des Hauses der Abgeordneten des österreichischen Reichsrathes*, Wien, IX Session, XII. Band 339. bis 379. Sitzung (S.11769 bis 13176), Aus der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1884, p. 12152–12154.

⁶ *Ibidem*, p. 12154.

⁷ *Ibidem*, p. 12151–12152.

Acțiunile de înființare a unui gimnaziu inferior la Cernăuți au fost reluate în mod constant de către Consiliul Școlar al Țării, care a înaintat, la 5 ianuarie 1886, 15 noiembrie 1891 și 25 iunie 1894 noi rapoarte către Ministerul Cultelor și Instrucțiunii⁸. În anul 1891, Consiliul local Cernăuți a reiterat ideea înființării unui gimnaziu inferior cu limba de predare germană, iar în anul 1893, comunitățile din Cernăuți, Coțmani și Vijnița au solicitat înființarea unui gimnaziu cu limba de predare ruteană⁹.

La 22 iunie 1895, Consiliul Școlar al Țării a solicitat ministerului înființarea unui Gimnaziu Inferior de Stat la Cernăuți cu limba de predare germană la clasele de bază și cu limbile de predare germană și ruteană la clasele paralele¹⁰. În baza raportului ministrului dr. Paul baron Gautsch de Frankenthurn, din 16 octombrie 1895, a fost aprobată, prin Rezoluția imperială din 25 octombrie 1895, înființarea Gimnaziului Inferior de Stat din Cernăuți¹¹.

Existența în perioada 1880–1895 a unui număr de peste 800 de elevi la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți și constituirea, în medie, a 8 clase paralele, au reprezentat premisele înființării unui nou gimnaziu, întrucât procesul de învățământ fusese afectat din punct de vedere didactico-pedagogic și disciplinar¹².

Ca reacție la înființarea gimnaziului rutean în anul 1895, au fost adresate petiții pentru înființarea de clase paralele române la Gimnaziul Superior sau la noul Gimnaziu Inferior. La 5/17 martie 1895, Consistoriul Greco-Oriental al Bucovinei a adresat ministerului o petiție, în care a solicitat înființarea de clase paralele române la Gimnaziul Superior sau la noul Gimnaziu Inferior, susținând că numărul elevilor români, care a frecventat, în perioada 1884–1894, Gimnaziul Superior, era mai mare decât cel al rutenilor (1 133 români față de 986 ruteni) și că astfel apărea „un pericol pentru pacea naționalităților din țară [...] și că, prin neglijarea elementului românesc în capitală, echilibrul de până acum s-ar tulbura, [...] ar exista pericolul deznaționalizării

---

⁸ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 31–35, 44–45, 48–50.

⁹ Kornel Kozak, *Schulnachrichten*, în „VIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1904/1905 von Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1905, p. 60 (în continuare se va cita VIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905).

¹⁰ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 82.

¹¹ *Ibidem*, f. 82–92.

¹² *Ibidem*, f. 82.

progresive, ceea ce ar genera nemulțumirea populației românești”¹³. Și mazilii și răzeșii din Voloca pe Ceremuș au adresat Parlamentului de la Viena, în martie 1895, o petiție cu același conținut, invocând principiile prevăzute în Diploma imperială din 9 decembrie 1862, prin care se recunoștea individualitatea și caracterul țării, în special prin populația pământeană, românii, de veacuri moșneni¹⁴. În acest context, Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina a adresat, la 29 martie 1895, Parlamentului de la Viena o petiție în care se menționa că elitele române bucovinene, care au studiat în institute cu limba de predare germană, nu și-au însușit un vocabular corespunzător pentru limba română, iar stilul lucrărilor era greoi și dificil de înțeles; totodată, românilor le era îngreunată formarea superioară, întrucât majoritatea locuia la sate și nu reușea să dobândească cunoștințe suficiente pentru a putea fi admisă la examenul de admitere în școlile secundare¹⁵.

Prin Ordinul ministerial nr. 25 519, din 18 februarie 1896, a fost aprobat statutul de funcționare al gimnaziului, în care era prevăzut că institutul avea în componență patru clase de bază inferioare, cu predare exclusivă în limba germană, și patru clase paralele, cu limbile de predare germană și ruteană. Totodată, era prevăzută angajarea a patru profesori titulari. Începând cu anul școlar 1896/1897, au fost deschise cele patru clase de bază cu limba de predare germană, care au fost desprinse din clasele paralele de la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți și prima clasă paralelă cu limba de predare ruteană, celelalte fiind deschise succesiv în anii ulteriori¹⁶. Conducerea Gimnaziului Inferior a fost asigurată, inițial, de către directorul Gimnaziului Superior. Materialele didactice necesare în procesul de învățământ au fost puse la dispoziția personalului didactic și a elevilor de Gimnaziul Superior¹⁷.

Cheltuielile pentru înființarea și întreținerea institutului au fost acoperite de către stat, Primăria Cernăuți obligându-se, în baza hotărârii Consiliului local din 2 aprilie 1895, să ofere statului, cu titlu gratuit, un teren de 3 474,40 metri pătrați, situat în Ferdinandplatz, pentru construirea unui nou local școlar, nefiind precizat un termen limită de finalizare a construcției¹⁸. Departamentul tehnic al Guvernământului Bucovinei avea ca atribuție întocmirea proiectului noului local școlar, care trebuia să

---

¹³ Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale (în continuare se va cita S.J.S.A.N.), Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 11, Dosar nr. 1, f. 57–58.

¹⁴ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 73–76.

¹⁵ *Ibidem*, f. 69–72.

¹⁶ VIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz 1904/1905, p. 60–61.

¹⁷ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 135.

¹⁸ *Ibidem*.

cuprindă: zece săli de curs, un cabinet de fizică, o sală de gimnastică, un vestiar și o încăpere pentru depozitarea aparatelor de gimnastică¹⁹. Gimnaziul Superior urma să doneze noului gimnaziu materialele didactice și mobilierul care nu îi mai erau necesare. În anul 1896 a fost alocată din bugetul de stat suma de 1 500 guldeni pentru achiziționarea de materiale didactice și mobilier²⁰.

Numărul mare de elevi existent la Gimnaziul Superior de Stat (1 102 elevi, distribuiți în 21 clase) și, în special, la clasele superioare ale acestuia, a constituit premisa înființării cursului superior la Gimnaziul Inferior din Cernăuți²¹. În baza raportului ministrului, dr. Wilhelm cavaler de Hartel, nr. 18 976, din 26 septembrie 1900, a fost aprobată, prin Hotărârea imperială din 10 octombrie 1900, transformarea succesivă a Gimnaziului Inferior de Stat Cernăuți, începând cu anul școlar 1901/1902, într-un gimnaziu superior complet, cu opt clase germane și opt clase paralele germano-rutene, care a fost denumit Gimnaziul de Stat II cezaro-crăiesc din Cernăuți, iar Gimnaziul Superior a primit numele de Gimnaziul de Stat I din Cernăuți²². Elevii de la Gimnaziul de Stat I, care studiau disciplinele relativ obligatorii, limba ruteană și religia greco-orientală în limba ruteană, trebuiau să se transfere la Gimnaziul de Stat II, iar elevii de la Gimnaziul II care studiau ca discipline obligatorii limba română și religia greco-orientală în limba română urmau să fie repartizați la Gimnaziul de Stat I²³.

În primii ani școlari, activitatea gimnaziului s-a desfășurat într-o clădire veche, situată în Schulgasse, nr. 2 311, care aparținuse Școlii principale²⁴ și Școlii Reale Inferioare, fiind efectuate lucrări de reamenajare²⁵. Pentru adaptarea și mobilarea localului, precum și pentru achiziționarea de materiale didactice, ministerul a prevăzut suplimentarea bugetului alocat acestui institut, astfel încât în vacanța de vară au fost mutate obiectele de mobilier și materialele didactice oferite de către Gimnaziul

---

¹⁹ *Ibidem*, f. 136.

²⁰ *Ibidem*, f. 137.

²¹ *Ibidem*, mapa XXXVII, Dosar nr. 6, f. 10; *Ein Appell an den Landespräsidenten*, în „Bukowinaer Rundschau”, XIX. Jahrgang, nr. 3419, 1900, p. 1–2.

²² S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XLVIII, dosar nr. 8, f. 32–42; Kornel Kozak, *Schulnachrichten. Chronik*, în „Vierter Jahresbericht des k.k. Zweiten Staatsgymnasiums, bisher k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz”, 1900/1901, 1901, p. 45–46 (în continuare se va cita *Vierter Jahresbericht des k.k. Zweiten Staatsgymnasiums, bisher k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz 1900/1901*).

²³ *Vierter Jahresbericht des k.k. Zweiten Staatsgymnasiums, bisher k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz*, 1900/1901, p. 46.

²⁴ Școala principală – formă specifică învățământului primar.

²⁵ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 136.

Superior²⁶. Începând cu anul școlar 1898/1899, întrucât localul școlar devenise neîncăpător, au fost închiriate încăperi pentru clasele a III-a și a IV-a paralele rutene în casa aparținând lui Jeremias Reichenberg, situată în Reitschulgasse, nr. 6²⁷.

La 26 iunie 1899, guvernatorul Bucovinei, Friedrich baron de Bourgignon-Baumberg, și inspectorul general școlar, Karl Tumlirz, au asistat la cursurile a două clase și au constatat necesitatea stringentă de construire a unui nou local școlar, solicitând directorului să facă demersurile necesare în acest sens, exprimându-și totodată sprijinul pentru acest proiect²⁸. Deschiderea celor două secții ale clasei a VI-a și a clasei pregătitoare ruteano-germane în anul 1902/1903 a determinat închirierea a trei încăperi într-o altă casă, ajungându-se ca activitatea didactică să fie desfășurată în trei locații diferite²⁹, iar în anul școlar 1903/1904 în patru sedii distincte³⁰. Noul local școlar a fost inaugurat odată cu deschiderea anului școlar 1904/1905, la acest eveniment participând guvernatorul Bucovinei, prințul Konrad Hohenlohe-Schillingsfürst, mitropolitul Vladimir de Repta și consilierul Friedrich Haberlandt, în calitate de președinte al Comitetului de construcții. Șeful de șantier a fost inginerul Elias Finkelstein³¹, localul fiind construit pe terenul donat statului de către Primărie. Acesta avea 12 încăperi, o sală de gimnastică și spații

---

²⁶ Vincenz Faustmann, *Schulnachrichten*, în „Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1897/1898, 1898, p. 70–71 (în continuare se va cita Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898).

²⁷ Idem, *Schulnachrichten*, în „Zweiter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1898/1899, 1899, p. 68 (în continuare se va cita Zweiter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1898/1899); Idem, *Schulnachrichten*, în „Dritter Jahresbericht des k.k. Staats-Untergymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1899/1900, 1900, p. 70 (în continuare se va cita Dritter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1899/1900).

²⁸ Zweiter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1898/1899, p. 72.

²⁹ Kornel Kozak, *Schulnachrichten*, în „VI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1902/1903 von Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1903, p. 63 (în continuare se va cita VI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1902/1903).

³⁰ Idem, *Schulnachrichten*, în „VII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1903/1904 von Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1904, p. 71 (în continuare se va cita VII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904).

³¹ VIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 57–58.

necesare pentru depozitarea hainelor³², pentru construirea și dotarea localului fiind investită suma de 232 000 coroane³³.

Localul școlii era situat în apropierea bisericii iezuite, între Eberhardgasse, Isopesculgasse, Stefan-Wolf - Gasse și Haydngasse. La parterul clădirii erau organizate cursurile secției germane, iar la etajele I și II cursurile secției rutene³⁴. Întreținerea localului școlar a fost asigurată de către un om de serviciu angajat pe perioadă nedeterminată și de patru persoane angajate temporar, în lunile de iarnă³⁵, pentru ca, începând cu anul 1908, să mai fie prevăzut un post permanent aferent activităților de asigurare a curățeniei³⁶.

Programele școlare ale gimnaziului au fost întocmite în conformitate cu prevederile Ordinilor ministeriale nr. 10 128/26 mai 1884³⁷, nr. 8 752/2 mai 1887, nr. 370/14 ianuarie 1890, nr. 1786/30 septembrie 1891, nr. 11 372/24 mai 1892, nr. 2 093/ 18 februarie 1896, nr. 9 519/19 mai 1896, nr. 14 852/19 iunie 1898, nr. 26 031/4 octombrie 1899³⁸, nr. 5 141/23 februarie 1900³⁹, nr. 4 216/20 februarie 1902⁴⁰ și nr. 11 662/29 martie 1909⁴¹, cu o singură deosebire, constând în predarea obligatorie a disciplinei limba ruteană la toate clasele, fiind prevăzute câte trei ore pe săptămână pentru clasele I–III și câte două ore pe săptămână pentru clasele IV–VIII.

---

³² S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 136v.

³³ VIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz 1904/1905, p. 58.

³⁴ Eduard Wagner, *Czernowitz*, în vol. Adolf Armbruster (coord.), *Vom Moldauwappen zum Doppeladler. Ausgewählte Beiträge zur Geschichte der Bukowina*, Band II, *Festschrift zum 75. Geburtstag von Frau Dr. Paula Tiefenthaler*, herausgegeben im Auftrag der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen (Bukowina) e.V., Augsburg, Hofmann-Verlag, 1993, p. 145.

³⁵ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa L, Dosar nr. 6, f. 7–9, 12–85; Zweiter Jahresbericht des K.K. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1898/1899, p. 37.

³⁶ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa L, Dosar nr. 6, f. 50.

³⁷ *Ibidem*, mapa XXXVIII, Dosar nr.1, f. 134–135.

³⁸ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 31–36; Dritter Jahresbericht des K.K. Staats-Untergymnasiums in Czernowitz, 1899/1900, p. 43–47.

³⁹ VII. Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 38–47.

⁴⁰ Vincenz Faustmann, *Schulnachrichten*, în „V. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1901/1902, 1902, p. 82 (în continuare se va cita V. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1901/1902).

⁴¹ Kornel Kozak, *Schulnachrichten*, în „XIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1909/1910 von Regierungsrat Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1910, p. 87 (în continuare se va cita XIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910).

Programa școlară pentru clasele de bază a fost cea specifică gimnaziilor, limba de predare fiind limba germană. La clasele paralele au fost utilizate două limbi de predare, și anume: limba ruteană pentru disciplinele religie, limba latină, matematică și limba ruteană, și limba germană pentru celelalte discipline⁴². În conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 4 216, din 20 februarie 1902, disciplina geografie a fost predată în limba ruteană la clasa I paralelă⁴³.

Numărul de ore prevăzut în programa școlară specifică claselor paralele era același cu cel pentru clasele de bază, singura diferență constând în suplimentarea cu o oră, la clasele I-III, a numărului de ore pentru disciplina limba germană. Predarea disciplinelor limba ruteană, limba română și religia a fost efectuată în comun pentru elevii celor două gimnazii din Cernăuți de către personalul angajat la Gimnaziul Superior de Stat, în conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 25 519, din 18 februarie 1896, și a ordinului Consiliului Școlar al Țării nr. 4 674, din 27 septembrie 1899⁴⁴. Religiile romano-catolică, armeano-catolică, evanghelică și mozaică au fost predate în limba germană, iar religia greco-catolică și greco-orientală în limba ruteană. Pentru disciplinele limba ruteană, muzica bisericească greco-catolică și greco-orientală și muzica a fost utilizată ca limbă de predare limba ruteană⁴⁵, însă muzica a fost predată și în limba germană⁴⁶. Pentru disciplina desen a fost alocat, la clasele I și a II-a, un număr mai mic cu o oră (două ore pe săptămână) decât cel prevăzut în planul de învățământ pentru gimnazii, aprobat prin Ordinul ministerial nr. 11 662, din 29 martie 1909⁴⁷.

---

⁴² S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 1, f. 134-135; XIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 48.

⁴³ V. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1901/1902, p. 82.

⁴⁴ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 1, f. 135.

⁴⁵ Kornel Kozak, *Schulnachrichten*, în „XI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1907/1908 von Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1908, p. 36 (în continuare se va cita XI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1907/1908).

⁴⁶ Idem, *Schulnachrichten*, în „XIV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1910/1911 von Regierungsrat Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1911, p. 73 (în continuare se va cita XIV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911).

⁴⁷ Idem, *Schulnachrichten*, în „XVI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1912/1913 von Regierungsrat Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1913, p. 62-74 (în continuare se va cita XVI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913).

Ca disciplină relativ-obligatorie a fost predată limba ruteană pentru elevii de altă etnie decât cea ruteană de la clasele germane, fiind prevăzute câte două ore pe săptămână pentru clasele cursului inferior și câte trei ore pe săptămână pentru clasele cursului superior⁴⁸. Ca discipline facultative au fost studiate: limba ruteană (elevi de altă etnie decât cea ruteană), limba polonă, limba franceză, stenografia, muzica, muzica bisericească greco-catolică, romano-catolică și greco-orientală, desenul și gimnastica (începând cu anul școlar 1907/1908, gimnastica a fost introdusă disciplină obligatorie)⁴⁹. Orele de gimnastică au fost organizate în sala Asociației de Gimnastică din Cernăuți⁵⁰. La acest gimnaziu au existat exhorțe pentru confesiunea mozaică⁵¹.

În cadrul gimnaziului a fost înființată, începând cu anul școlar 1902/1903, prin Ordinul ministerial nr. 18 952, din 28 septembrie 1901, o clasă pregătitoare, cu scopul de a fi îmbunătățite cunoștințele de limba germană ale elevilor de etnie ruteană care aveau să se înscrie la examenul de admitere la acest institut. În programa școlară aprobată prin Ordinul ministerial nr. 26 548, din 22 octombrie 1901, modificat parțial prin Ordinul ministerial nr. 29, din 19 ianuarie 1904⁵², au fost incluse următoarele discipline obligatorii: religie (2 ore), limba germană (11 ore), limba ruteană (7 ore), matematică (4 ore), geografie (o oră), științele naturii (o oră), caligrafie (2 ore) și facultative: gimnastica și muzica împreună cu elevii clasei I a gimnaziului. Prin Ordinul ministerial nr. 49 770, din 10 noiembrie 1913, s-a dispus ca, începând cu anul școlar 1913/1914, să fie suplimentat cu o oră numărul de ore prevăzut pentru disciplinele limba germană și caligrafie și a fost introdusă gimnastica – obiect de studiu obligatoriu, cu un număr de două ore pe săptămână⁵³. Limba de predare a fost limba ruteană pentru disciplinele religia, limba latină, limba ruteană și matematică și limba

---

⁴⁸ XIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 47–48, XIV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911, p. 73.

⁴⁹ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p.74; Zweiter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1898/1899, p. 70; Dritter Jahresbericht des k.k. Staats-Untergymnasiums in Czernowitz, 1899/1900, p. 47–48, 70; XI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1907/1908, p. 34–36; XIV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911, p. 73.

⁵⁰ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 72.

⁵¹ XVI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 116.

⁵² VII. Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 46–47.

⁵³ Kornel Kozak, *Schulnachrichten*, în „XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1913/1914 von Regierungsrat Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1914, p. 53 (în continuare se va cita XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914).

germană pentru geografie, științele naturii și limba germană⁵⁴. La caligrafie au fost utilizate scrierile cu alfabet gotic, latin și chirilic⁵⁵. Predarea tuturor disciplinelor, cu excepția religiei, era efectuată de către un învățător, iar religia a fost predată de către profesorii de religie ai gimnaziului⁵⁶. Această clasă a fost frecventată în perioada 1902–1914, în medie, de către 55 elevi, cota de promovabilitate fiind de aproximativ 95%⁵⁷.

În primii ani de activitate, conducerea gimnaziului a fost asigurată de către profesorul Vincenz Faustmann. În urma analizării dosarelor depuse pentru ocuparea funcției de director⁵⁸ și în baza raportului ministrului, dr. Paul baron Gautsch de Frankenthurn, nr. 13 781, din 24 mai 1896⁵⁹, a fost aprobată, prin Rezoluția imperială din 3 iunie 1896, numirea profesorului Vincenz Faustmann în funcția de director⁶⁰. Născut în anul 1853 la Câmpulung (Bucovina), calificat pentru disciplinele matematică și fizică, acesta a fost numit, în anul 1875, suplinitor la Școala Reală Inferioară de Stat din Siret; în anul 1876 a fost profesor titular la Școala Reală Greco-Orientală Cernăuți iar în anul 1881 la Gimnaziul Superior de Stat Cernăuți. Începând cu 1 aprilie 1896 a îndeplinit, concomitent, atribuții specifice funcției de inspector școlar districtual⁶¹. Vincenz Faustmann era considerat un profesor cu o pregătire temeinică, dând dovadă de credință, loialitate și devotament față de profesie, obținând în activitate rezultate foarte bune, dovedind tact în relația cu elevii și colegii, fiind loial și corect, bucurându-se de considerație generală și mare încredere. Aceste calități, familiaritatea acestuia cu Bucovina și cunoașterea limbii rutene, care era limba de predare la clasele paralele, l-au recomandat pentru funcția de director⁶². La 6 iulie 1896 i-a fost predat acestuia localul fostei Școli principale, pentru a fi desfășurată activitatea didactică specifică gimnaziului inferior⁶³.

---

⁵⁴ VI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1902/1903, p. 63; VII. Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 46.

⁵⁵ VII. Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 46.

⁵⁶ *Ibidem*.

⁵⁷ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LXX, dosarele nr. 9, 10, 11, 12. Cifrele au fost stabilite în baza datelor prezentate în tabelele cuprinzând frecvența elevilor, publicate în anuarele gimnaziului, precum și din rapoartele de inspecție anuale.

⁵⁸ *Ibidem*, mapa XXXVIII, Dosar nr. 2, f. 9–11.

⁵⁹ *Ibidem*, f. 4–7.

⁶⁰ *Ibidem*, f. 7.

⁶¹ *Ibidem*, f. 4–5.

⁶² *Ibidem*, f. 5.

⁶³ Erster Jahresbericht des K.K. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 71.

În baza Ordinului ministerial nr. 26 933, din 20 septembrie 1901, prin care s-a dispus instituirea unei conduceri proprii la clasele paralele ruteano-germane de la Gimnaziul de Stat II, profesorul de la Gimnaziul I Kornel Kozak a fost numit director pentru chestiunile didactico-pedagogice ale claselor rutene⁶⁴. Kozak, născut în anul 1853 la Cernăuți, cunosător al limbilor germană, ruteană, română și polonă, calificat pentru geografie și istorie cu limba de predare germană, a activat, din anul 1880, la Gimnaziul Superior din Cernăuți; în anul 1901 a fost desemnat la conducerea claselor paralele de la Gimnaziul II, fiind obiectiv, sever și obținând rezultate bune în activitate⁶⁵.

Ca urmare a decesului directorului Faustmann (2 octombrie 1901), profesorul Josef Bittner a fost numit director interimar, în baza Ordinului Consiliului Școlar al Țării nr. 5 624, din 14 octombrie 1901⁶⁶.

În baza Raportului ministrului, dr. Wilhelm cavaler de Hartel, nr. 6 521, din 18 februarie 1902, profesorul Kornel Kozak a fost numit director, prin Hotărârea imperială din 28 februarie 1902, întrucât acesta avea cunoștințe de limba ruteană, deși în raportul Consiliului Școlar al Țării nr. 444, din 21 ianuarie 1902, era propus pe primul loc profesorul Carl Wolf, de la Gimnaziul de Stat I, iar Kozak pe locul doi. Ministrul considera că, dacă ar fi fost numit Wolf, ar fi fost necesară numirea unui director pentru clasele rutene⁶⁷. Prin Hotărârea imperială din 13 iulie 1909 (Ordinul ministerial nr. 2 023/17 iulie 1909) a fost acordat directorului Kornel Kozak titlul de consilier guvernamental, acesta fiind scutit de la plata taxelor⁶⁸. La izbucnirea războiului, Kozak s-a refugiat la Viena⁶⁹ și, în baza Rezoluției imperiale din 22 decembrie 1914, s-a pensionat⁷⁰.

Începând cu anul școlar 1915/1916, la conducerea gimnaziului a fost desemnat temporar, prin Ordinul ministerial nr. 30 662, din 19 octombrie 1915, inspectorul

---

⁶⁴ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XLVIII, Dosar nr. 13, f. 1–2.

⁶⁵ *Ibidem*, f. 28–29.

⁶⁶ V. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1901/1902, p. 79–80.

⁶⁷ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XLVIII, dosar nr. 13, f. 25–31; VIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 62.

⁶⁸ Galina Czeban, Elmar Lechner (coord.), *Deutschsprachige Quellen zur Geschichte des Bildungswesens der Bukowina um 1900*, III (Erste Hälfte), în „Retrospektiven in Sachen Bildung”, R. 5 (Historico-Paedagogica Europea), nr. 4, 1994, p. 23; XIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 79.

⁶⁹ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XLVIII, Dosar nr. 13, f. 93.

⁷⁰ *Ibidem*, f. 100.

școlar general Anton Klem⁷¹. Prin Rezoluția imperială din 19 aprilie 1918, a fost numit director titular dr. Agenor Artymowicz, directorul Gimnaziului de Stat din Coțmani⁷².

Personalul didactic al gimnaziului a fost preocupat de pregătirea profesională, desfășurând o bogată activitate științifică, care a constat în elaborarea de manuale școlare și publicarea de articole de specialitate în diverse publicații. Profesorii au participat, totodată, la diverse conferințe și stagii de pregătire în străinătate⁷³. Profesorul dr. Alois Lebouton a fost beneficiar, pentru a doua oară în activitatea sa didactică, al unor burse de studiu în Italia și Grecia⁷⁴. Profesorul Friedrich Loebel a contribuit, într-o mare măsură, la dotarea și realizarea cabinetului de arheologie; de asemenea, a donat mai multe cărți bibliotecii școlii, iar pentru merite deosebite i-a fost acordat, în anul 1909, titlul de consilier școlar⁷⁵.

O contribuție importantă la promovarea învățământului în limba ruteană au avut-o profesorii Wladimir Kmicikiewicz și dr. Julian Kobylanski, care au elaborat un dicționar germano-rutean și un dicționar latino-rutean, publicate în anul 1912⁷⁶. Pentru merite deosebite în activitatea pedagogico-didactică, profesorului dr. Julian Kobylanski i-a fost acordată, prin Hotărârea imperială din 2 iunie 1913, Crucea în grad de cavaler a Ordinului „Franz Josef”⁷⁷. Profesorul Johann Tiron, împreună cu alți colegi, au elaborat manuale școlare în limba ruteană pentru clasele paralele⁷⁸.

Pentru încurajarea frecventării acestui gimnaziu a fost înființată, prin Ordinul Consiliului Școlar al Țării nr. 100, din 12 ianuarie 1897, ca urmare a Deciziei corpului didactic din ședința ținută în 4 octombrie 1896, Asociația de ajutorare a elevilor săraci și sărguincioși de la Gimnaziul Inferior de Stat din Cernăuți, indiferent de etnie și confesiune⁷⁹. Prin hotărârea imperială din 5 iunie 1900, aceasta a fost denumită Fundația în memoria împărătesei Elisabeta a Asociației de ajutorare de la Gimnaziul

---

⁷¹ *Ibidem*, f. 96.

⁷² *Ibidem*, f. 99–101.

⁷³ XVI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 122–123, XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914, p. 60–61.

⁷⁴ Kornel Kozak, *Schulnachrichten*, în „XV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1911/1912 von Regierungsrat Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1912, p. 80 (în continuare se va cita XV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912).

⁷⁵ *Ibidem*.

⁷⁶ XV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912, p. 80, XVI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 120, 122.

⁷⁷ XVI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 120, 122.

⁷⁸ XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914, p. 56–57.

⁷⁹ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 58.

Inferior de Stat din Cernăuți⁸⁰. La inițiativa profesorului de gimnastică Leonidas Bodnarescul, a fost alocată, în primul an școlar, de către Consiliul local, suma de 30 coroane pentru achiziționarea de pantofi de sport pentru elevii săraci ai gimnaziului⁸¹. Elevii cu o situație financiară precară, dar care obțineau rezultate școlare bune, au beneficiat de scutirea parțială sau totală a taxei de școlarizare, de burse, manuale școlare, îmbrăcăminte și hrană, acordate de către diverse asociații și persoane fizice⁸². Corul elevilor ruteni, coordonat de către profesorul de muzică Alexander Sadagórski, a contribuit la strângerea de fonduri, prin organizarea de concerte, banii strânși fiind donați Asociației de ajutorare a elevilor gimnaziului⁸³.

La acest gimnaziu au fost organizate anual serbări cu prilejul zilei onomastice a împăratului Franz Josef (4 octombrie) și a împărătesei Elisabeth (19 noiembrie), a zilei de naștere a împăratului (18 august), precum și manifestări ocazionale cu prilejul unor evenimente. În acest sens au fost organizate activități de comemorare a unor muzicieni, poeți și scriitori austrieci, germani, români și ruteni (Mozart, Franz Grillparzer, Goethe, Schiller, Taras Szewczenko)⁸⁴.

În conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 19 097, din 15 septembrie 1890, a fost acordată o mare atenție îngrijirii corporale și sănătății elevilor, fiind incluse în programul de activitate a elevilor institutului diverse activități sportiv-recreative, precum: înotul, patinajul, mersul pe bicicletă, efectuarea de trasee montane și excursii în împrejurimi și diferite orașe ale Bucovinei, care au fost organizate în zilele de miercuri și sâmbătă⁸⁵. În anul 1911, elevii gimnaziului au participat la concursul de atletism organizat de către Clubul Sportiv din Bucovina⁸⁶. Elevii au beneficiat de acces gratuit și contra cost la băile publice din oraș⁸⁷ și de

---

⁸⁰ Dritter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1899/1900, p. 60.

⁸¹ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 58.

⁸² I. XVII. Jahresberichte des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz 1898–1914.

⁸³ Galina Czeban, Elmar Lechner (coord.), *op. cit.*, p. 25; XIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 81; XIV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911, p. 48.

⁸⁴ XIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 78; XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914, p. 60.

⁸⁵ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 77–78; Zweiter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1898/1899, p. 72; Dritter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1899/1900, p. 73.

⁸⁶ XV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912, p. 83.

⁸⁷ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 77–78; Zweiter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1898/1899, p. 72; Dritter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1899/1900, p. 73.

control medical în fiecare sâmbătă, între orele 12.00–13.00, din partea medicilor școlari dr. Michael Lewicki⁸⁸, dr. Rudnik⁸⁹, dr. Sammler⁹⁰ și dr. Arnold Flinker⁹¹.

Elevii claselor a VII-a și a VIII-a au frecventat, începând cu anul școlar 1910/1911, în conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 772, din 1 iulie 1910, cursul facultativ de exerciții de tragere, sub coordonarea ofițerilor de armată și a profesorilor de gimnastică ai gimnaziului, aplicațiile desfășurându-se în fiecare sâmbătă după-amiaza⁹².

Începând cu anul școlar 1904/1905, părinții elevilor au putut obține informații despre situația școlară a acestora în cancelaria gimnaziului în fiecare zi, între orele 10.00–11.00⁹³.

Elevii acestui gimnaziu s-au implicat în acțiuni de emancipare națională. În acest sens, prezentăm cazul elevului Michael Zapotocki, care a fost anchetat sub acuzația de instigare împotriva statului de drept, prin afilierea la mișcarea rusofilă. În raportul Poliției din Cernăuți, din 6 mai 1914, se preciza că acest elev a locuit în internatul înființat de Asociația „Bursa” și a afirmat că rușii din Bucovina aveau o situație foarte grea, el însuși fiind silit să renunțe la școală din cauza sărăciei și că datoria lui era de „a-și vărsa sângele pentru Sfântul Imperiu Țarist”⁹⁴.

De la înființarea gimnaziului s-a observat o creștere progresivă a numărului elevilor, la acest institut studiind elevi de diferite etnii și confesiuni. În primul an școlar, 1896/1897, gimnaziul a fost frecventat, după limba maternă, de 226 de elevi, dintre care germani (inclusiv evrei) – aproximativ 45%, ruteni – aproximativ 38%, polonezi – aproximativ 15%, români – aproximativ 2%. În anul școlar 1913/1914, studiau la acest institut 768 elevi, dintre care ruteni – aproximativ 53%, germani (inclusiv evrei) – aproximativ 43%, polonezi – aproximativ 4%. Din punct de vedere confesional, au urmat cursurile gimnaziale, în anul școlar 1896/1897, elevi de confesiune mozaică

---

⁸⁸ VI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1902/1903, p. 66.

⁸⁹ Zweiter Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1898/1899, p. 74.

⁹⁰ XI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1907/1908, p. 66.

⁹¹ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LI, Dosar nr. 8, f. 1–2; XI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1908/1909, p. 84.

⁹² XIV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911, p. 53; XV. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912, p. 88–89; XVI. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 112–115; XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914, p. 55.

⁹³ VIII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 90.

⁹⁴ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa I, Dosar nr. 7, f. 263–265.

(aproximativ 25%), romano-catolică (aproximativ 25%), greco-catolică (aproximativ 15%), armeano-catolică (aproximativ 3%) și evanghelică (aproximativ 2%), iar în anul școlar 1913/1914, elevi de confesiune greco-orientală (aproximativ 39%), mozaică (aproximativ 29%), romano-catolică (aproximativ 16%), greco-catolică (aproximativ 13%) și evanghelică (aproximativ 3%)⁹⁵.

Elevii au avut posibilitatea de documentare la biblioteca gimnaziului. În primul an de activitate au existat dificultăți la predarea disciplinelor în limba ruteană, pentru că nu au existat manuale școlare corespunzătoare, cele utilizate în Galiția fiind „învechite”, pentru disciplina matematică fiind folosit, la clasa paralelă ruteană, un manual școlar redactat în limba germană⁹⁶. La acest gimnaziu au existat cabinete de fizică, științele naturii, arheologie, istorie-geografie și colecții de materiale didactice pentru matematică, gimnastică și desen, precum și colecția de monede, care au contribuit la îmbunătățirea procesului didactico-educativ⁹⁷.

Rezultatele școlare au fost bune, fapt reflectat și de numărul mare de elevi care a obținut certificate de maturitate. Astfel, la prima sesiune a examenului de maturitate, organizată în anul 1905, din 27 de elevi înscriși, au fost declarați admiși 22 de elevi (o cotă de promovabilitate de aproximativ 81%)⁹⁸, însă numărul elevilor care a obținut certificate de maturitate a crescut în anii următori, ajungându-se ca la sesiunea organizată la sfârșitul anului școlar 1912/1913 să fie înregistrată cea mai mare cotă de participare, de 70 de elevi, fiind declarați admiși 66 de elevi (o cotă de promovabilitate de aproximativ 92,4%)⁹⁹. Cota medie de promovabilitate la examenul de maturitate în perioada 1905–1914 a fost de aproximativ 85%¹⁰⁰.

În timpul Primului Război Mondial, orașul Cernăuți a fost ocupat de trei ori de către armata rusă: 2 septembrie – 15 octombrie 1914, 27 noiembrie 1914 – februarie 1915, 18 iunie 1916 – 2 august 1917, iar gimnaziul a funcționat cu întreruperi. În conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 14 760, din 26 august 1915, începând cu anul școlar 1915/1916, elevii claselor II–VIII au studiat într-un an materia

---

⁹⁵ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 80; XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914, p. 73.

⁹⁶ Erster Jahresbericht des k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz, 1897/1898, p. 75.

⁹⁷ XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914, p. 28.

⁹⁸ Kornel Kozak, *Schulnachrichten*, în „IX. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1905/1906 von Kornel Kozak, k.k. Gymnasialdirektor, 1906, p.79–80.

⁹⁹ XVII. Jahresbericht des k.k. zweiten Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1913/1914, p. 40–43.

¹⁰⁰ Cifra a fost stabilită în baza rezultatelor examenului de maturitate prezentate în anuarele publicate ale gimnaziului.

aferență pentru doi ani școlari¹⁰¹. Elevii, care în anul școlar 1913/1914 au fost scutiți de la plata taxei școlare, au beneficiat de acest drept și în anii de război, conform Ordinului ministerial nr. 35 655, din 1 decembrie 1915¹⁰².

Mare parte din personalul didactic a emigrat ori s-a înrolat pe front, iar numărul elevilor s-a diminuat semnificativ. La sfârșitul anului școlar 1917/1918 s-au înscris pentru susținerea examenului de maturitate 37 de elevi (dintre care 31 publici, 3 privațiști și 3 externi), fiind declarați admiși 33 elevi¹⁰³.

Gimnaziul Superior de Stat III din Cernăuți

Existența, în anul școlar 1900/1901, la Gimnaziul de Stat I din Cernăuți, a unui număr de 1105 elevi, distribuiți în 21 clase, pentru anul școlar 1901/1902 prefigurându-se deschiderea a 23–24 clase, localul școlar neîncăpător, întrucât prin lucrările de reamenajare efectuate în perioada 1892–1894 se asigurase spațiu doar pentru 16 clase, a constituit argumente pentru guvernatorul Bucovinei, Friedrich Bourguignon-Baumberg, în calitate de președinte al Consiliului Școlar al Țării și dr. Karl Tumlirz, inspector școlar general, invocate pentru a solicita, prin Raportul nr. 1 128, din 5 martie 1901, adresat Ministerului Cultelor și Instrucțiunii, înființarea unei filiale la acest gimnaziu, formată prin separarea claselor paralele româno-germane deschise în anul 1898¹⁰⁴. Drept urmare, deputații Eudoxiu Hurmuzaki și dr. George Popovici au adresat, în luna martie a anului 1901, un memoriu ministerului, prin care au contestat decizia Consiliului Școlar al Țării de înființare a unei filiale a Gimnaziului de Stat I, considerând că populația română era defavorizată, propunând deschiderea unui al treilea gimnaziu cu 8 clase începând cu anul școlar 1901/1902, care să aibă în componență cele patru clase inferioare paralele române, clasele superioare urmând a fi deschise succesiv începând cu anul școlar 1902/1903¹⁰⁵.

Cu toate acestea, prin Ordinul ministerial nr. 6 826, din 1 aprilie 1901, a fost dispusă separarea a patru clase paralele germane și organizarea ca filială a Gimnaziului de Stat I din Cernăuți¹⁰⁶, aceasta urmând să aibă în componență și patru

---

¹⁰¹ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LX, Dosar nr. 19, f. 17–22.

¹⁰² *Ibidem*, f. 41.

¹⁰³ Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți, Fond *Staatsgymnasium II*, nr. 940, Dosar nr. 24, f. 1.

¹⁰⁴ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, Dosar nr. 6, f. 79–82.

¹⁰⁵ *Ibidem*, mapa LIII, Dosar nr. 7, f. 16–21.

¹⁰⁶ *Ibidem*, mapa XXXVII, Dosar nr. 6, f. 67–78.

clase paralele românești. Din punct de vedere administrativ, filiala era coordonată de către directorul Gimnaziului I și nu avea buget propriu, abia în cursul anului 1901/1902 fiind dispusă alocarea unei sume pentru cheltuielile de cancelarie¹⁰⁷.

Deschiderea filialei a avut loc în cadru festiv, la 4 septembrie 1901, fiind oficiat serviciul divin pentru fiecare confesiune, manifestările desfășurându-se într-un cadru solemn, la sediul acesteia, unde a avut loc și slujba de sfințire a institutului, potrivit ritului greco-oriental¹⁰⁸. Momentul deschiderii filialei a fost mediatizat în presa din 5 septembrie 1901, respectiv în „Czernowitzer Zeitung”, „Bukowiner Post” și „Bukowiner Nachrichten”¹⁰⁹.

Activitatea didactică s-a desfășurat, pentru o perioadă de 15 ani, într-o clădire situată pe ulițele Cecina și Roșa, spațiu închiriat de la Sophie Zaloziecki, pentru suma de 7 800 coroane anual. Acest spațiu a fost, ulterior, reamenajat¹¹⁰.

În cadrul gimnaziului a fost înființată, începând cu anul școlar 1903/1904, o clasă pregătitoare cu scopul de a fi îmbunătățite cunoștințele de limba germană ale elevilor de etnie română care doreau să se înscrie la examenul de admitere la acest institut¹¹¹. Programa școlară a clasei pregătitoare, întocmită în conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 26 548, din 22 octombrie 1901, modificat parțial prin Ordinul ministerial nr. 29, din 19 ianuarie 1904, cuprindea următoarele discipline obligatorii: religie (2 ore), limba germană (11 ore), limba română (7 ore), matematică (4 ore), geografie (o oră), științele naturii (o oră), caligrafie (2 ore) și următoarele obiecte de studiu facultative: gimnastica și muzica, împreună cu elevii clasei I a gimnaziului¹¹². Prin Ordinul ministerial nr. 36 892, din 3 septembrie 1912, a fost introdusă gimnastica ca disciplină obligatorie, cu un număr de două ore pe săptămână¹¹³. Limba de predare a fost limba română pentru disciplinele religie, limba

---

¹⁰⁷ Johann R. v. Kuparenko, *Die Geschichte des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, nach den Akten und Aufzeichnungen der Direktion*, în „I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht von Theodor Bujor, 1909/1910, 1910, p. 4.

¹⁰⁸ *Ibidem*, p. 6–7.

¹⁰⁹ *Ibidem*, p. 7.

¹¹⁰ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, Dosar nr. 6, f. 77v., 80.

¹¹¹ Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 9.

¹¹² Theodor Bujor, *Schulnachrichten*, în „I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht von Theodor Bujor, 1909/1910, 1910, p. 27 (în continuare se va cita I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910).

¹¹³ Idem, *Schulnachrichten*, în „IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1912/1913 von Theodor Bujor, k.k. Regierungsrat und Direktor, 1913, p. 64 (în continuare se va cita IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913).

latină, limba română și matematică, și limba germană pentru geografie, științele naturii și limba germană¹¹⁴. Predarea tuturor disciplinelor, cu excepția religiei, era efectuată de către un învățător, iar religia a fost predată de către profesorii de religie ai gimnaziului. Această clasă a fost frecventată, în perioada 1902–1914, în medie, de către 50 de elevi, cota de promovabilitate fiind de aproximativ 85%¹¹⁵.

Datorită faptului că filiala nu avea statutul de școală secundară, clasele paralele române funcționau numai la nivelul cursului inferior, iar elevii români erau obligați să frecventeze clasele germane ale cursului superior gimnazial. Numărul mare de elevi (402 elevi în anul școlar 1903/1904), condițiile improprii existente în localul școlar, faptul că directorul nu avea putere deplină de decizie, au constituit argumente pentru deputatul român Dionisie Bejan de a susține, începând cu anul 1903, demersul de organizare a filialei ca gimnaziu de sine stătător pentru populația românească din nordul provinciei¹¹⁶.

La 6 mai 1904, ministrul Cultelor și Instrucțiunii a fost interpelat în Parlamentul de la Viena cu privire la transformarea filialei în gimnaziu româno-german, fiind semnalată necesitatea acestui act, întrucât existau 8 clase cu un număr de 400 de elevi, condițiile nu erau corespunzătoare din punct de vedere igienico-sanitar (acestea determinând decesul unui elev), nu erau prevăzute posturi didactice definitive și directorul era numit temporar¹¹⁷. În ședința Dietei din 18 octombrie 1904 a fost depusă cererea deputaților dr. Alexandru baron de Hurmuzaki, Theofil Simionovici, Alexandru Buburuzan, dr. Aurel Onciul, dr. Beno Straucher, Dionisie Bejan, Theodor Flondor ș.a. referitoare la transformarea, începând cu anul școlar 1905/1906, a filialei existente la Gimnaziul Superior de Stat I din Cernăuți în gimnaziu superior independent, cu limba de predare română¹¹⁸. Această propunere a fost dezbătută în ședința Dietei din 21 octombrie 1904 și s-a hotărât înființarea, într-o primă fază, de clase paralele române superioare, decizie care a fost înaintată Comisiei de Învățământ¹¹⁹. În ședința din 2 noiembrie 1904, Dieta a hotărât transformarea urgentă a filialei în gimnaziu¹²⁰. La 4 noiembrie 1904, Comisia de învățământ a avizat această

---

¹¹⁴ I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 27.

¹¹⁵ Cifra a fost stabilită în baza datelor prezentate în anuarele publicate ale gimnaziului.

¹¹⁶ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, Dosar nr. 8, f. 24–31.

¹¹⁷ *Ibidem*, mapa LIII, Dosar nr. 7, f. 25.

¹¹⁸ *Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages der ersten Session der zehnten Wahlperiode 1904*, Czernowitz, Bukowinaer Vereinsdruckerei, 1904, p. 63.

¹¹⁹ *Ibidem*, p. 108–110.

¹²⁰ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, Dosar nr. 8, f. 36.

decizie, precizând că această chestiune era rezolvată din punct de vedere financiar¹²¹. Consiliul Școlar al Țării a adresat, la 28 aprilie și 21 octombrie 1904, ministerului propunerile deputaților români¹²². Ca urmare, în raportul ministrului Cultelor și Instrucțiunii, din 4 aprilie 1905, se preciza necesitatea înființării unui al treilea gimnaziu, care să cuprindă o clasă pregătitoare și câte patru clase germane și germano-române și că se vor lua măsurile necesare în perioada 1905–1906¹²³. La interpelarea deputatului Hurmuzaki în ședința Dietei din 13 noiembrie 1905, adresată președintelui Țării, dr. Oktavian Alfred Wenzel cavalier de Regner-Bleyleben, privind stadiul acțiunilor de transformare a filialei existente la Gimnaziul Superior de Stat I din Cernăuți în gimnaziu superior, guvernatorul Bucovinei a răspuns, în ședința din 23 noiembrie 1905, precizând că, prin Ordinul ministerial nr. 16 231, din 15 aprilie 1905, a fost aprobată deschiderea succesivă, începând cu anul școlar 1906/1907, a câte unei clase a cursului superior al filialei Gimnaziului I, fiind pregătită documentația în acest sens¹²⁴. În ședința Dietei din 17 noiembrie 1905 a fost aprobată transformarea filialei Gimnaziului de Stat I în gimnaziu independent, această hotărâre fiind înaintată guvernului¹²⁵.

În baza raportului ministrului, dr. Richard baron de Bienerth, a fost aprobată prin hotărârea imperială, din 29 aprilie 1906, transformarea filialei, începând cu 1 septembrie 1906, într-un institut superior independent, denumit Gimnaziul de Stat III din Cernăuți. Acesta avea în componență o clasă pregătitoare, câte patru clase germane și patru clase româno-germane pentru cursul inferior și o primă clasă superioară paralelă cu predarea în română și germană. Celelalte clase ale cursului superior au fost deschise treptat începând cu anul școlar 1907/1908¹²⁶.

În perioada 1 septembrie 1906 – 31 august 1911, activitatea claselor superioare nou deschise s-a desfășurat conform Ordinului ministerial nr. 6804, din 14 februarie 1906, în clădirea care a aparținut Gimnaziului de Stat II din Cernăuți, situată în Reitschulgasse¹²⁷. Existența unui număr mare de clase a determinat ca, în

---

¹²¹ *Beilage 106 zum stenographischen Protokolle des Bukowinaer Landtages*, X. Wahlperiode, 1. Session 1904.

¹²² S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, Dosar nr. 8, f. 24–31.

¹²³ *Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtags der zweiten Session der zehnten Wahlperiode 1905*, Czernowitz, R. Eckhadtsche k.k. Universitäts-Buchdruckerei (J. Mucha), p. 438–439.

¹²⁴ *Ibidem*, p. 855–856.

¹²⁵ *Ibidem*, p. 608.

¹²⁶ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LIII, Dosar nr. 7, f. 38–42.

¹²⁷ Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 10–11.

anul școlar 1909/1910, activitatea didactică să se desfășoare într-o locație principală, care cuprindea trei clădiri, separate de o curte mare, situată în Austriaplatz, două expoziții situate departe una de cealaltă (una în Reitschulgasse și alta la Școala profesională de agricultură), două clase volante și în sala Asociației de Gimnastică, situată în Josefgasse, care se afla la o distanță mare față de celelalte sedii. De asemenea, nu a existat spațiu pentru cabinetele școlare¹²⁸, iar locațiile nu îndeplineau criteriile igienico-sanitare, acest fapt fiind semnalat în rapoartele medicului districtului, dr. Eugen Kobrynski¹²⁹.

La 20 mai 1911, Cercul profesorilor secundari români din Cernăuți a adresat un memoriu ministrului Cultelor și Instrucțiunii, contele Karl Stürgkh, în care argumenta necesitatea construirii unui edificiu școlar nou pentru Gimnaziul de Stat III, întrucât cursurile se desfășurau în patru locații diferite, și anume: sediul central era situat în Austriaplatz, sucursala I în Rittergasse, sucursala a II-a în localul Școlii de Agricultură și sala de gimnastică în strada Joseph (locația Asociației de Gimnastică), accentuând faptul că, în mod deosebit iarna, se circula foarte greu, fiindu-le destul de dificil profesorilor să se deplaseze de la un local la altul, iar catalogul nu era întotdeauna la îndemâna profesorului și de aceea elevii profitau de această situație, absentând de la ore¹³⁰. În acest context, în ședința Dietei din 1 februarie 1910¹³¹, deputatul Theofil Simionovici și colegii acestuia au adresat o interpelare guvernatorului Bucovinei, Oktavian Alfred Wenzel cavalier de Regner-Bleyleben, privind construirea în primăvara anului 1910 a unui local școlar pentru Gimnaziul de Stat III din Cernăuți. Guvernatorul Bleyleben a răspuns la această interpelare în ședința din 4 februarie 1910, precizând că spațiul situat pe Roschagasse și Cecinagasse, în care își desfășura gimnaziul activitatea, a fost închiriat de la Sophie Zalozieki pentru o perioadă de 15 ani, de la 1 august 1901 și până la 1 august 1916, contractul de închiriere putând fi reziliat cu acordul ambelor părți abia la 1 august 1911. Astfel, clasele paralele urmau a-și desfășura activitatea în localul Școlii de Agricultură, o clasă funcționând deja în clădirea Gimnaziului de Stat II din Reitschulgasse, subliniind faptul că guvernul a făcut demersuri către minister pentru a fi construit un local școlar propriu¹³². Despre condițiile improprii ale spațiilor în care își desfășura activitatea Gimnaziul de Stat III

---

¹²⁸ *Ibidem*, p. 14–15, 65.

¹²⁹ IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 58.

¹³⁰ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LV, Dosar nr. 5, f. 102.

¹³¹ *Ibidem; Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtags der fünften Session der zehnten Wahlperiode 1909/1910*, Czernowitz, Bukowinaer Vereinsdruckerei, 1910, p. 572–573.

¹³² *Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtags der fünften Session der zehnten Wahlperiode 1909/1910*, p. 867–868.

din Cernăuți au fost publicate numeroase articole în presa din Bucovina și România¹³³. În ciuda eforturilor inițiate, nu s-a reușit construirea unui local școlar propriu.

Întreținerea și curățenia localurilor au fost asigurate de către un om de serviciu angajat definitiv și patru persoane numite temporar¹³⁴. În timpul războiului au avut grijă de localul școlar Johann Traci și Mathilde Twers, soția omului de serviciu Karl Twers, acesta fiind înrolat în armată¹³⁵.

Planurile de învățământ ale gimnaziului au fost întocmite în conformitate cu prevederile Ordinelor ministeriale nr. 10 128, din 26 mai 1884¹³⁶ și nr. 11 662, din 29 martie 1909¹³⁷, cu o singură deosebire, constând în predarea obligatorie a disciplinei limba română la toate clasele, fiind prevăzute câte 3 ore pe săptămână pentru clasele I-IV și câte două ore pe săptămână pentru clasele IV-VIII. Începând cu anul școlar 1909/1910, la clasele paralele române I-IV a fost prevăzut pentru disciplina limba germană un număr mai mare de ore decât planul oficial – cu o oră; pentru desen la clasele I-II era prevăzut un număr mai mic cu o oră (două ore pe săptămână), pentru limba română fiind suplimentat numărul de ore aferent acestei discipline la clasele inferioare cu o oră pe săptămână (clasele I-II, 4 ore; clasele III-VIII, 3 ore)¹³⁸.

Programa școlară pentru clasele de bază a fost cea specifică gimnaziilor, limba germană fiind limba de predare, cu excepția disciplinelor religia și limba română. La clasele paralele au fost utilizate două limbi de predare, și anume: limba română pentru disciplinele religie, limba latină, matematică și limba română, și limba germană pentru celelalte discipline¹³⁹. În conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 4 216,

---

¹³³ *Descripția Bucovinei în 1913 (I-II)*, în „Românismul”, București, anul I, nr. 2, 1913, p. 78; nr. 3, p. 131-134; *Școala secundară din Bucovina*, în „Românismul”, anul I, nr. 7-8, p. 319; *Gimnaziul III de stat*, în „Voința poporului”, organ poporal independent, Cernăuți, anul VII, nr. 37, 1908, p. 2-3; *Liceul al III-lea al statului*, în „Viața nouă”, organ politic național poporal, Cernăuți, anul II, nr. 95, 12/25 octombrie 1913, p. 6.

¹³⁴ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LIV, Dosar nr. 6, f. 1-41; I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 25.

¹³⁵ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LIV, Dosar nr. 6, f. 42-45.

¹³⁶ Heinrich Klauser, *Schulnachrichten*, în „Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1903/1904 von Regierungsrat Heinrich Klauser, k.k. Gymnasialdirektor, 1904, p. 103 (în continuare se va cita Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904).

¹³⁷ I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 27.

¹³⁸ *Ibidem*.

¹³⁹ Heinrich Klauser, *Schulnachrichten*, în „Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1904/1905 von Regierungsrat Heinrich Klauser,

din 20 februarie 1902, disciplina geografie a fost predată în limba română la clasa I paralelă¹⁴⁰.

Numărul de ore prevăzut în programa școlară specifică claselor paralele era același cu cel pentru clasele de bază, singura deosebire constând în suplimentarea cu o oră, la clasele I-II, a numărului de ore pentru disciplina limba germană¹⁴¹. Obiectele de studiu, religiile romano-catolică, greco-catolică, armeano-catolică, evanghelică și mozaică au fost predate în limba germană, iar religia greco-orientală în limba română. Ca disciplină relativ-obligatorie a fost predată limba română pentru elevii de altă etnie decât cea română de la clasele germane, fiind prevăzute câte două ore pe săptămână (începând cu anul școlar 1909/1910 câte 3 ore pe săptămână)¹⁴². Drept urmare, românii au inițiat un atac în presă împotriva deciziei ca limba română să nu fie studiată ca disciplină obligatorie la clasele inferioare ale secției germane¹⁴³. Ca discipline facultative au fost studiate: limba română (pentru elevii de altă etnie decât cea română), limba polonă, limba franceză, limba engleză, stenografia, muzica, muzica bisericească romano-catolică și greco-orientală și desenul¹⁴⁴.

Până în anul școlar 1906/1907, predarea disciplinelor facultative s-a realizat în comun cu elevii Gimnaziului de Stat I, ceea ce a determinat ca disciplinele obligatorii să fie efectuate la filială după-amiaza, ajungându-se în situația ca elevii să nu aibă după-amiezele libere, cu excepția zilelor de miercuri și sâmbătă¹⁴⁵. Predarea religiei s-a realizat în comun pentru cele două institute de către profesorii Gimnaziului I, astfel: pentru elevii romano-catolici, evanghelic și mozaici la Gimnaziul I; pentru elevii greco-orientali de la cursul inferior al gimnaziului și ai filialei la filială; pentru elevii greco-orientali de la cursul superior al gimnaziului la Gimnaziul I, în timp ce serviciul religios se organiza la filială pentru elevii celor două institute¹⁴⁶.

---

k.k. Gymnasialdirektor, 1905, p. 96 (în continuare se va cita Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905).

¹⁴⁰ I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 27.

¹⁴¹ Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 103.

¹⁴² Theodor Bujor, *Schulnachrichten*, în „III. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht von Theodor Bujor, 1911/1912, 1912, p. 15 (în continuare se va cita III. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912).

¹⁴³ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, Dosar nr. 6, f. 93; *Un nou atac în contra limbei române*, în „Deșteptarea”, foaia Partidului Poporal Național, Cernăuți, anul IX, nr. 66, 26 august/8 septembrie 1901, p. 1–2.

¹⁴⁴ Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 11; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 116; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 96; III. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912, p. 15.

¹⁴⁵ Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 5.

¹⁴⁶ *Ibidem*.

Conducerea institutului a avut în primii ani de funcționare atribuții limitate, desfășurând numai activități didactico-pedagogice, chestiunile administrative revenind în sarcina directorului Gimnaziului de Stat I din Cernăuți. În baza Ordinului ministrului Cultelor și Instrucțiunii, dr. Wilhem cavaler de Hartel, nr. 8 607, din 30 mai 1901, profesorul Ion I. Bumbac a fost numit director pentru chestiunile didactico-pedagogice¹⁴⁷, însă din cauza unor probleme de sănătate acesta a fost nevoit să-și ia concediu, perioadă în care, prin ordinul Consiliului Școlar al Țării nr. 3 636, din 21 mai 1902, a fost desemnat temporar la conducerea filialei profesorul Theodor Bujor. Datorită faptului că la 25 mai 1902 a survenit decesul profesorului Ion Bumbac, profesorul Theodor Bujor a preluat definitiv această funcție¹⁴⁸. Theodor Bujor, născut în anul 1855 la Berhomet (Bucovina), calificat pentru limbile latină și greacă, cu limbile de predare germană și română, a activat în perioada 1879–1885 ca suplinitor la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți și la Gimnaziul Greco-Oriental din Suceava; în anul 1885 a fost numit profesor titular la Gimnaziul Greco-Oriental din Suceava, unde a desfășurat activitate didactică până în anul 1890, când s-a transferat la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți. Începând cu anul școlar 1901/1902, a fost numit director la filiala Gimnaziului I din Cernăuți, dând dovadă de responsabilitate, de o atitudine colegială și apropiată față elevi și de o moralitate ireproșabilă, conform aprecierilor ministrului, dr. Gustav Marchet¹⁴⁹. Începând cu anul școlar 1905/1906, directorul filialei a avut în atribuții și chestiuni administrative, conform Ordinului ministerial nr. 4 880, din 2 iunie 1905¹⁵⁰.

Profesorul Theodor Bujor a fost numit, prin Hotărârea imperială din 10 august 1906, în baza raportului ministrului, dr. Gustav Marchet, nr. 27 327/25 iulie 1906, în funcția de director al Gimnaziului de Stat III din Cernăuți¹⁵¹. Theodor Bujor a fost decorat cu Crucea Ordinului Regal Român „Coroana României” și Medalia Jubiliară „Carol I” și a fost membru în Comisia pentru verificarea manualelor școlare și a textelor școlare scrise în limba română¹⁵². Totodată, în baza Ordinului ministerial nr.

---

¹⁴⁷ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, Dosar nr. 6, f. 84–88; Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 5.

¹⁴⁸ Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 7.

¹⁴⁹ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LIII, Dosar nr. 9, f. 9–10.

¹⁵⁰ Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 99.

¹⁵¹ S.A.N.I.C., Fond *Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LIII, Dosar nr. 9, f. 8–12.

¹⁵² I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 22.

200, din 7 martie 1913, și a Hotărârii imperiale, din 6 martie 1913, directorului Bujor i-a fost acordat titlul de consilier guvernamental¹⁵³.

Profesorii gimnaziului au fost preocupați de pregătirea profesională, desfășurând o bogată activitate științifică, care a constat în participarea la diverse conferințe și publicarea de articole de specialitate în anualele gimnaziului. În anul școlar 1906/1907, directorul Bujor și profesorul Buga au participat la Congresul Igienei, organizat la Londra¹⁵⁴.

În primii ani de funcționare, personalul didactic era format în mare parte din suplinitori, însă, odată cu constituirea gimnaziului, s-a constatat o creștere a numărului cadrelor didactice calificate¹⁵⁵. La acest gimnaziu au activat mai mulți profesori români: Radu Sbiera, Ion Cuparenco, Dimitrie Țopa, Dumitru Vasilovici, Alexe Procopovici, Eusebie Tudan, Vasile Grecu și Emil Forgaci¹⁵⁶. La acest institut și-au desfășurat activitatea suplinitori și profesori din alte provincii ale imperiului, care au fost transferați la acest gimnaziu din motive disciplinare (de exemplu, cazul profesorului Hellmann). În același context, o situație negativă, de nerespectare a codului de deontologie profesională, a fost cazul profesorului Markus Wolfram, care a intervenit la examenul de maturitate în favoarea unei eleve private¹⁵⁷.

Pentru încurajarea frecventării institutului, elevii au beneficiat de ajutoare bănești și burse din partea Asociației „Împăratul Franz Josef”, în perioada cât a funcționat ca filială a Gimnaziului de Stat I¹⁵⁸. Înființarea, ca gimnaziu independent, a determinat întreruperea acordării de ajutoare elevilor de către Asociația „Împăratul Franz Josef”. Ca urmare, conducerea și corpul didactic au început să pună bazele unei asociații de ajutorare a elevilor, care a fost înființată prin Ordinul Guvernământului Bucovinei nr. 14 611, din 11 aprilie 1908. Aceasta a fost denumită Asociația de ajutorare a elevilor săraci și sărguincioși de la Gimnaziul de Stat III din Cernăuți

---

¹⁵³ IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 68.

¹⁵⁴ Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 12.

¹⁵⁵ *Ibidem*, p. 16; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 101–102; Heinrich Klauser, *Schulnachrichten*, în „Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1905/1906 von Regierungsrat Heinrich Klauser, k.k. Gymnasialdirektor”, 1906, p. 81 (în continuare se va cita Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1905/1906).

¹⁵⁶ Mircea Grigorovița, *Învățământul în nordul Bucovinei (1775–1914)*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1993, p. 63–64.

¹⁵⁷ *Liceul al III-lea al statului*, în „Viața nouă”, organ politic național poporal, Cernăuți, anul II, nr. 95, 12/25 octombrie 1913, p. 6.

¹⁵⁸ Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 104–105; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 97–99.

„Arhiducesa Marie Valerie I”¹⁵⁹. Directorul gimnaziului, Theodor Bujor, a acționat pentru strângerea de fonduri, publicând, în acest sens, în presa locală, un apel de solidaritate și de ajutorare a elevilor acestui institut de către părinții și prietenii acestora, semnalându-le că puteau face donații Societății „Maria Valeria”, întrucât mare parte dintre elevi erau săraci¹⁶⁰. Elevii cu o situație financiară precară, dar care obțineau rezultate școlare bune, au beneficiat de scutirea parțială sau totală a taxei de școlarizare. Totodată, elevii au beneficiat de burse și ajutoare acordate de diverse asociații, constând în distribuirea de îmbrăcăminte, manuale școlare, rechizite, tratament medical și accesul la băile publice din oraș. Elevii săraci au avut posibilitatea să fie găzduiți la Internatul băieților români „Împăratul Franz Josef”¹⁶¹ și au beneficiat de ajutoare din partea Societății „Școala Română”¹⁶².

În conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 19 097, din 15 septembrie 1890, a fost acordată o mare atenție îngrijirii corporale și sănătății elevilor, fiind incluse în programul de activitate a elevilor institutului diverse activități sportiv-recreative, precum: înotul, patinajul, mersul pe bicicletă, efectuarea de trasee montane și excursii în împrejurimi și diferite orașe ale Bucovinei, care au fost organizate în zilele de miercuri și sâmbătă¹⁶³. Elevii au beneficiat de acces gratuit și contra cost la băile publice din oraș și de control medical în fiecare sâmbătă, între orele 12.00–13.00, din partea medicilor școlari, dr. Arnold Flinker¹⁶⁴, dr. Moritz Vogel¹⁶⁵ și dr. Eugen Kobryanski¹⁶⁶, iar farmaciștii din oraș, Gregor și Füllenbaum, au acordat medicamente gratuite elevilor săraci¹⁶⁷. În anul 1903 au fost depistate cazuri de scarlatină la elevii cazați la Internatul de băieți români¹⁶⁸.

---

¹⁵⁹ Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 12; IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 43, 46.

¹⁶⁰ Teodor Bujor, *Apel la adresa părinților și prietenilor elevilor liceului III al statului*, în „Voința poporului”, organ popular independent, anul VII, nr. 9, 1908, p. 2–3.

¹⁶¹ Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 107–108; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 100–101.

¹⁶² I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 59.

¹⁶³ Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 107–108; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 100–101.

¹⁶⁴ Prof. Dr. Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 11.

¹⁶⁵ S.A.N.I.C., *Fond Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LIV, Dosar nr. 8, f. 1–2.

¹⁶⁶ IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 65.

¹⁶⁷ Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 100; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1905/1906, p. 80.

¹⁶⁸ Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1903/1904, p. 109.

Începând cu anul școlar 1910/1911, elevii claselor a VII-a și a VIII-a au frecventat, în conformitate cu prevederile Ordinului ministerial nr. 772, din 1 iulie 1910, cursul facultativ de exerciții de tragere, sub coordonarea ofițerilor de armată și a profesorilor de gimnastică ai gimnaziului, curs ce s-a desfășurat în fiecare sâmbătă după-amiaza¹⁶⁹.

La acest gimnaziu au fost organizate anual serbări cu ocazia zilei onomastice a împăratului Franz Josef (4 octombrie) și a împărătesei Elisabeth (19 noiembrie), a zilei de naștere a împăratului (18 august), precum și manifestări ocazionale cu prilejul unor evenimente. În acest sens, au fost organizate activități de comemorare a unor muzicieni, poeți și scriitori austrieci, germani și români (Mozart, Franz Grillparzer, Goethe, Schiller, Mihai Eminescu și Ion Creangă)¹⁷⁰.

De la înființarea gimnaziului s-a observat o creștere progresivă a numărului elevilor, la acest institut studiind elevi de diferite etnii și confesiuni. Astfel, dacă în primul an școlar 1906/1907, gimnaziul a fost frecventat, după limba maternă, de 514 de elevi, dintre care români – aproximativ 60%, germani (inclusiv evrei) – aproximativ 30%, polonezi – aproximativ 5%, ruteni, unguri, cehi – aproximativ 5%, în anul școlar 1913/1914 s-a constatat o cotă de participare de 903 de elevi, dintre care germani (inclusiv evrei) – aproximativ 55%, români – aproximativ 35%, polonezi – aproximativ 7%, ruteni, unguri, cehi, filipinezi, americani – aproximativ 3%. Din punct de vedere confesional, la acest gimnaziu au studiat, în anul școlar 1906/1907, elevi de confesiune greco-orientală (aproximativ 60%), mozaică (aproximativ 25%), romano-catolică (aproximativ 10%), greco-catolică (aproximativ 2%), evanghelică (aproximativ 2%), armeano-catolică (aproximativ 1%), iar în anul școlar 1913/1914, elevi de confesiune mozaică (aproximativ 45%), greco-orientală (aproximativ 40%), romano-catolică (aproximativ 12%), greco-catolică (aproximativ 2%) și evanghelică (aproximativ 1%)¹⁷¹.

---

¹⁶⁹ Theodor Bujor, *Schulnachrichten*, în „II. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1910/1911 von Theodor Bujor, k.k. Gymnasialdirektor, 1911, p. 56 (în continuare se va cita II. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911); III. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912, p. 51–52; IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 61–62.

¹⁷⁰ Galina Czeban, Elmar Lechner (coord.), *op. cit.*, p. 29; Jahresbericht des k.k. I. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1904/1905, p. 102; I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 15.

¹⁷¹ Gheorghe Palamarescu, *Date statistice*, în „Anuarul Liceului Statului No.1 «Aron Pumnul» în Cernăuți pe anii școlari 1921/1922 și 1922/1923”, 1924, p. 18.

Elevii au avut posibilitatea de documentare la biblioteca proprie a gimnaziului¹⁷², la acest institut existând cabinete de fizică, științele naturii, arheologie, istorie-geografie și colecții de materiale didactice pentru matematică, muzică și desen, precum și colecția de monede, care au contribuit la desfășurarea în condiții optime a activității didactice¹⁷³.

Rezultatele școlare au fost bune, fapt reflectat și de numărul mare de elevi care au obținut certificate de maturitate. La prima sesiune a examenului de maturitate, organizată în anul 1910, din 62 de elevi înscriși, au fost declarați admiși 61 de elevi (o cotă de promovabilitate de aproximativ 98,3%)¹⁷⁴. Numărul elevilor înscriși a scăzut în anii ulteriores, ajungându-se ca la sesiunea organizată la sfârșitul anului școlar 1912/1913 să fie înscriși numai 45 de elevi, fiind declarați admiși 36 de elevi (o cotă de promovabilitate de aproximativ 80%)¹⁷⁵. Cota medie de promovabilitate la examenul de maturitate în perioada 1910–1914 a fost de aproximativ 85%¹⁷⁶.

În timpul Primului Război Mondial, activitatea gimnaziului a fost suspendată. Profesorul suplinitor dr. Dimitrie Marmeliuc s-a refugiat, în anul 1915, în România¹⁷⁷, participând, în august 1916, la Congresul extraordinar al studenților din București, prilej cu care a contestat modul de guvernare a Monarhiei Habsburgice și repercusiunile negative ale acesteia asupra populației românești din Bucovina, precizând că numai soldații români pot schimba această stare de fapt, prin întregirea României. Aceste declarații au apărut în ziarul „Dimineața”, din 7 august 1916. În baza acestora a fost pus sub acuzarea de înaltă trădare de către autoritățile austriece, fiind suspendat din activitate¹⁷⁸.

Concluzionând, se poate afirma că existența unor disensiuni intercomunitare privind înființarea de gimnazii de stat, condiționarea impusă de stat comunităților locale de a asigura localul școlar, întreținerea acestuia și salarizarea personalului de serviciu, precum și imposibilitatea susținerii totale de către acestea a cheltuielilor

---

¹⁷² Johann R. v. Kuparenko, *op. cit.*, p. 4.

¹⁷³ I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 38–51.

¹⁷⁴ II. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911, p. 44–48.

¹⁷⁵ IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 53–55.

¹⁷⁶ I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1909/1910, p. 58; II. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1910/1911, p. 48–49; III. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1911/1912, p. 41–44; IV. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, 1912/1913, p. 53–55.

¹⁷⁷ Eusebie Vicol, *Popas cu prilejul unei jumătăți de veac. 1886–1936*, în vol. *Lui D. Marmeliuc*, Cernăuți, 1936, p. 232.

¹⁷⁸ S.A.N.I.C., *Fond Guvernământul cezaro-crăiesc al Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LIV, Dosar nr. 5, f. 17–20.

aferente, au tergiversat procesul de deschidere a școlilor secundare. În pofida acestor impedimente, se constată o dezvoltare importantă a rețelei gimnaziilor de stat în Cernăuți, aici fiind deschise trei institute: unul german (Gimnaziul de Stat I Cernăuți), unul germano-rutean (Gimnaziul Superior de Stat II Cernăuți) și unul germano-român (Gimnaziul de Stat III Cernăuți).

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN BUCOVINA LA SFÂRȘITUL SECOLULUI AL XIX-LEA – ÎNCEPUTUL SECOLULUI AL XX-LEA

CONSTANTIN UNGUREANU

Das Unterrichtswesen der Bukowina am Ende des 19. – Anfang des 20. Jahrhunderts

(Zusammenfassung)*

Das Unterrichtswesen der Bukowina hat sich besonders am Ende des 19. – Anfang des 20. Jahrhunderts entwickelt. In der Bukowina existierten gemischte Volksschulen mit drei und sogar mit vier Unterrichtssprachen. Im Schuljahr 1912/13 gab es in der Bukowina 564 öffentliche Grundschulen, unter ihnen 219 ukrainische, 190 rumänische, 97 deutsche, 15 polnische, 4 ungarische und 39 gemischte. Die Zahl der Gymnasien stieg am Anfang des 20. Jahrhunderts schnell an. Im Schuljahr 1913/14 gab es in der Bukowina 13 Knabengymnasien, unter ihnen 4 deutsche, 4 deutsch – rumänische, zwei deutsch – ukrainische, zwei ukrainische und ein polnisches Gymnasium. Im Jahr 1913 lernten in diesen Gymnasien 6.108 Schüler, davon 51,3% deutschsprachig (die Mehrheit Juden), 22,8% Ukrainer, 20,8% Rumänen und 4,8% Polen. Am Ende der österreichischen Herrschaft bestanden noch in der Bukowina zwei Realschulen, eine Berufsschule, einige öffentlichen und privaten Mädchenlyzeen, zwei Bildungsanstalten für die Vorbereitung von Lehrern und Lehrerinnen.

Am 4. Oktober 1875 ist in Czernowitz eine Universität mit deutscher Unterrichtssprache eröffnet worden. In der Zeit zwischen 1875 und 1918 funktionierten an der Universität von Czernowitz drei Fakultäten: Theologie, Recht und Philosophie. An dieser Hochschule arbeiteten Professoren verschiedener Nationalitäten und politischen Ansichten. Die Rektoren und die Dekane der Fakultäten wurden ohne die Betrachtung des ethnischen oder konfessionellen Ursprungs gewählt. Eine besondere Rolle im Rahmen der Universität hat die Fakultät der orthodoxen Theologie gespielt. An dieser Fakultät studierten nicht nur rumänische und ukrainische Orthodoxen aus der Bukowina, sondern auch viele Orthodoxen aus Rumänien, Siebenbürgen und sogar aus Bulgarien, Serbien, Bosnien, Dalmatien.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Grundschulunterricht, Landesschulrat, Normalschule in Czernowitz, Gymnasien, Realschulen, Mädchenlyzeen, Berufsschulen, Czernowitzer Universität, Fakultät der orthodoxen Theologie, Studentengesellschaften.

---

* Traducere: Ștefănița–Mihaela Ungureanu, Constantin Ungureanu.

Legislația, consiliile școlare și inspectorii școlilor primare

La sfârșitul anilor '60 ai secolului al XIX-lea, Monarhia Habsburgică a cunoscut profunde transformări politice și constituționale. În anii '60-'70, Parlamentul austriac a adoptat mai multe legi importante, menite să modernizeze economia și societatea, inclusiv și cea referitoare la învățământ, care a fost promulgată la 14 mai 1869. Prin adoptarea acestei legi, se conferea un caracter uniform organizării școlare din Austria, fiind proclamată independența învățământului față de autoritatea bisericească.

După adoptarea legii imperiale, Dieta Bucovinei a votat o lege privitoare la controlul școlilor, care a fost sancționată la 8 februarie 1869. La 26 martie 1869 a fost aprobată altă lege cu privire la organizarea Consiliului școlar provincial și a consiliilor districtuale. Legea provincială din 8 februarie 1869 a fost ulterior modificată prin alte legi, votate la 13 decembrie 1869, 16 noiembrie 1871, 26 noiembrie 1874 și la 8 iulie 1895¹. La 30 ianuarie 1873, Dieta Bucovinei a votat legea provincială despre învățământ, care reglementa modalitatea de înființare, întreținere și de frecvență a școlilor primare. Școlile primare din Bucovina au funcționat în baza acestei legi până la izbucnirea Primului Război Mondial.

Legile școlare imperiale și provinciale au acordat un rol important consiliilor școlare provinciale, districtuale și locale, care erau împuternicite să conducă și să controleze învățământul primar pe plan local. Autoritatea supremă de control școlar în Bucovina a fost Consiliul școlar provincial. Membrii în Consiliul școlar provincial și în consiliile școlare districtuale erau numiți prin rezoluție imperială, pentru o perioadă de activitate de șase ani. La sfârșitul stăpânirii austriece, fiecare consiliu școlar districtual avea circa 9–11 membri, iar Consiliul Școlar al Țării era constituit din 16 persoane (împreună cu președintele), dintre care șase germani, patru români, patru ucraineni, un polonez și un evreu.

La începutul secolului al XX-lea, românii și ucrainenii din Bucovina au cerut ca instituția Consiliului școlar provincial, cele districtuale și locale să fie separate pe criterii etnice, dar aceste revendicări nu au fost realizate, iar procedura de constituire a acestor organe școlare a rămas neschimbată pe parcursul perioadei 1869–1914. Consiliile școlare din Bucovina au avut un rol hotărâtor în privința dezvoltării și modernizării învățământului primar din provincie. În Consiliul Școlar al Țării au

---

¹ Constantin Ungureanu, *Învățământul primar din Bucovina (1774–1918)*, Chișinău, Editura Civitas, 2007, p. 56.

activat persoane cu mare autoritate și experiență, care erau bine cunoscute de către corpul didactic din Bucovina.

Un rol foarte important în învățământul primar din Bucovina l-au jucat și inspectorii școlari provinciali și districtuali, care erau membri ai Consiliului școlar provincial al Bucovinei, respectiv ai consiliilor școlare districtuale. Aceștia erau obligați să verifice școlile primare aflate în subordinea lor. Până la sfârșitul stăpânirii austriece, procedura de inspectare și examinare a școlilor primare din Bucovina fusese în totalitate naționalizată. În ajunul declanșării războiului, școlile primare germane, românești, ucrainene, poloneze și maghiare dispuneau de inspectorii școlari provinciali și districtuali proprii, care aveau dreptul să verifice doar școlile sau clasele cu limba respectivă de instruire. Atunci, în orașul Cernăuți erau un inspector german, unul român, unul ucrainean și unul polonez, iar în celelalte districte școlare activau cinci inspectorii germani, șapte români, opt ucraineni, doi polonezi și un maghiar².

De asemenea, Comisia pentru examinarea școlilor primare fusese reorganizată pe criterii etnice, fiind create patru comisii autonome, care erau obligate să examineze numai școlile cu limba respectivă de instruire. Această modalitate de inspectare și de examinare a școlilor primare constituia un caz unic în întreaga Monarhie Austro-Ungară și reprezenta un exemplu modern de soluționare a unor probleme sensibile din domeniul învățământului într-o provincie multiethnică.

Frecvența școlilor primare și știința de carte

La momentul adoptării noii legi a învățământului, frecvența școlilor primare din Bucovina era cea mai scăzută din toate provinciile austriece. În 1871, doar circa 12–13% dintre copiii de vârstă școlară erau școlarizați. În deceniile următoare s-a dezvoltat rapid sistemul de învățământ primar din Bucovina, mărindu-se atât numărul de școli oficiale și particulare, cât și procentul copiilor școlarizați. Astfel, în anul de învățământ 1881/1882 doar circa 19 000 de copii erau școlarizați. În anul școlar 1889/1890 deja 54,5% din numărul total de copii frecventa o școală primară publică sau particulară ori o altă școală. La începutul secolului al XX-lea, din totalul de 96 973 de copii de vârstă școlară, 75 836 (78,2% din total) erau școlarizați, iar în anul de învățământ 1912/1913 frecvența se ridicase la 96,1%.

În ultimii ani de stăpânire austriacă s-a modificat și contingentul de elevi după limba de instruire. La începutul secolului al XX-lea a crescut foarte rapid mai ales numărul elevilor care erau instruiți în școlile cu limbile de predare română și polonă; în

---

² *Ibidem*, p. 89.

schimb, s-a micșorat ponderea elevilor din școlile germane și ucrainene. La sfârșitul anului 1913, școlile primare publice și cursurile de repetiție erau frecventate de 117 009 elevi, inclusiv 44 246 (37,8%) la școlile românești, 40 700 (34,8%) – în școlile ucrainene, 18 972 (16,2%) – în școlile germane, 1 709 (1,5%) – în școlile maghiare, 1 470 (1,2%) – în școlile polone și 9 912 – în școlile mixte³.

Potrivit statisticilor publicate de Consiliul școlar provincial, în anul 1913, la școlile primare publice și private din Bucovina, erau școlarizați 109 441 de copii, dintre care 41 635 (38%) români, 38 081 (34,8%) ucraineni, 23 072 (21,1%) germani și evrei, 4 791 (4,4%) poloni și 1 510 (1,4%) maghiari⁴. În localitățile urbane, peste 50% dintre elevi erau vorbitori de germană, circa 20–21% români, circa 17–18% ucraineni și circa 10% polonezi. În schimb, la sate cei mai mulți elevi erau de origine română sau ucraineană; germanii constituiau circa 13%, maghiarii – circa 2%, iar polonezii – mai puțin de 2%. În perioada 1896–1913, ponderea elevilor români din localitățile rurale a crescut de la 37,4% la 42,7%, dar s-a redus ponderea elevilor ucraineni (de la 43,5% la 40,1%) și germani (de la 15,5% la 12,5%)⁵.

La sfârșitul anului 1913, școlile primare din capitala Bucovinei erau frecventate de 9 771 de elevi. Mai mult de jumătate dintre elevii din orașul Cernăuți erau germani și evrei, urmați de români (16,3%), polonezi (15,1%) și ucraineni (14,3%). După confesiuni, cei mai mulți elevi erau mozaici (32,7%) și romano-catolici (30,5%), urmați de ortodocși (20,8%), greco-catolici (10%) și evanghelici (5,7%). Școlile primare publice din partea centrală a orașului erau frecventate de 5 445 de elevi, dintre care 57,7% germani, după limba maternă, 22,4% polonezi, 16,5% ucraineni și numai 3,1% români. În schimb, la școlile din suburbii își făceau studiile 3 018 copii, inclusiv 41,4% români și 40,4% germani și evrei. Peste 1 300 de copii frecventau diferite școli particulare din capitala Bucovinei⁶.

În preajma declanșării Primului Război Mondial, sistemul de învățământ din Bucovina era superior față de cel din Basarabia, din Vechiul Regat și chiar din Transilvania și Banat. Atunci, circa 62% dintre copiii de vârstă școlară din România, circa 2/3 dintre copiii români din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș și circa 95–97% dintre copiii români din Bucovina erau înscriși la o școală primară oficială,

---

³ *Statistische Nachweisung über den Stand der Volksschulen und Lehrerbildungsanstalten nebst einem Schematismus der Volksschulen und Lehrer in der Bukowina nach dem Stande vom 31. Dezember 1913*, Czernowitz, 1914, p. XIV–XV.

⁴ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 195.

⁵ *Ibidem*, p. 193, 194.

⁶ *Ibidem*, p. 196.

confesională sau particulară. În Basarabia, însă, marea majoritate a copiilor nu frecventa nicio școală și era neștiutoare de carte.

Pentru învățământul primar din Bucovina problema cea mai delicată era alegerea limbii de predare în școli. În provincie existau multe localități cu populație mixtă, ceea ce îngreuna considerabil alegerea limbii de predare în școală. Cel mai greu se rezolva această problemă în localitățile cu populație mixtă, românească și ucraineană. Pentru a soluționa cât mai judicios aceste probleme, au fost deschise, inițial, multe școli primare mixte cu două, trei și chiar patru limbi de instruire. Treptat, odată cu dezvoltarea rețelei școlare, multe dintre aceste școli au fost separate pe criterii etnice.

Procesul de naționalizare a învățământului primar s-a intensificat mai ales după anul 1905, când Dieta Bucovinei și Consiliul școlar provincial au adoptat hotărâri cu privire la înființarea și întreținerea școlilor minoritare. Până în anul 1914, practic toate școlile mixte cu trei și patru limbi de instruire au fost desființate, iar în multe școli mixte încă existente clasele au fost separate pe criterii etnice. Dacă în anul 1900, în Bucovina existau 362 de școli primare oficiale, dintre care 147 ucrainene, 121 românești, 42 germane, trei maghiare, una poloneză și 48 cu mai multe limbi de instruire, atunci în anul școlar 1912/1913, deja ființau 564 de școli primare oficiale, inclusiv 219 ucrainene, 190 românești, 97 germane, 15 poloneze, 4 maghiare și 39 mixte⁷.

În perioada 1900–1913, în Bucovina s-a produs o scădere rapidă a numărului elevilor de la școlile mixte – de la circa 22 000 (31,6% din total) în anul 1900, la circa 10 000 (8,6%) în anul 1913. Naționalizarea învățământului primar la începutul secolului al XX-lea a asigurat, în mare parte, instruirea în limba maternă a copiilor de diferite naționalități și a contribuit la îmbunătățirea nivelului de școlarizare a copiilor de vârstă școlară, mai ales a celor de etnie română și ucraineană.

În unele cazuri, însă, autoritățile școlare au neglijat nenumăratele revendicări ale locuitorilor de a avea învățământ public în limba română. În majoritatea cazurilor nu au fost înființate școli sau clase oficiale românești, fiindcă, după recensămintele oficiale, numărul românilor din satele respective era foarte mic. De aceea, după anul 1910, în mai multe sate mixte româno-ucrainene din nord-vestul Bucovinei au fost deschise 14 școli private românești, în care au fost instruiți circa 1 400 de copii. Aceste școli particulare erau susținute financiar de către societățile culturale românești din Bucovina și de diferite persoane particulare. A fost înființat și un fond special, Fondul „Hurmuzachi”, pentru ajutorarea materială a acestor școli. După cinci ani de activitate, aceste școli puteau fi transformate în școli publice. Înființarea acestor școli particulare

---

⁷ *Ibidem*, p. 187.

a contribuit la redeșteptarea națională a românilor din mai multe sate mixte, unde anterior limba română pierduse teren în fața limbii ucrainene.

Dezvoltarea rapidă a învățământului primar din Bucovina în ultimele decenii de stăpânire austriacă a contribuit la diminuarea semnificativă a populației neștiutoare de carte din acest teritoriu (de la 87,5% în anul 1880, la 53,9% în anul 1910), reducându-se astfel și decalajul dintre Bucovina și alte provincii austriece în ceea ce privește ponderea populației analfabete. La începutul secolului al XX-lea erau știutori de carte 46,1% dintre locuitorii de peste 10 ani din Bucovina (în anul 1910), 43,5% din totalul populației din Transilvania și Banat (în anul 1910), 39,3% dintre locuitorii de peste opt ani din România (în anul 1912) și doar 15,6% din totalul populației Basarabiei (în anul 1897)⁸. În Bucovina, 39,6% dintre români în vârstă de peste zece ani puteau, în anul 1910, să scrie și să citească. În Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș ponderea locuitorilor cărturari era mai scăzută la români decât la alte popoare, precum germani și maghiari. Astfel, în ajunul izbucnirii războiului, nivelul de instruire al românilor bucovineni era ceva mai bun decât la românii din Transilvania și Vechiul Regat, dar incomparabil mai bun decât la românii basarabeni.

Pregătirea, salarizarea și activitatea cadrelor didactice din învățământul primar

Una dintre prioritățile autorităților școlare din Bucovina a fost pregătirea unor învățători calificați. Încă de la sfârșitul administrației militare au fost deschise două școli normale, la Cernăuți și Suceava, la care urmau să fie pregătiți și învățători pentru școlile elementare din Bucovina. Sub presiunea evenimentelor revoluționare din anul 1848, s-a realizat și o doleanță a românilor bucovineni, aceea de a avea o Preparandie ortodoxă la Cernăuți. După adoptarea, în anul 1869, a noii legi imperiale cu privire la reorganizarea învățământului, a fost necesar de a se modifica substanțial și modul de pregătire a cadrelor didactice. La 1 octombrie 1870 a fost deschisă, la Cernăuți, Școala Normală de Învățători, iar în toamna anului 1872 s-a înființat și Școala Normală de Învățătoare.

Școala Normală de Învățători și Învățătoare din Cernăuți a fost o instituție școlară unită, cu o singură direcție și cu aceleași cadre didactice, dar procesul de instruire s-a realizat separat pentru clasele de băieți și cele de fete. În perioada 1870–1895, la Școala Normală, atât la cele două școli de aplicație cât și la grădinița de

---

⁸ *Ibidem*, p. 207–208.

copii au activat în total 108 cadre didactice⁹. Dimitrie Isopescul a fost director al acestei instituții mai bine de 30 de ani, până în anul 1901.

Până la începutul secolului al XX-lea, limba de instruire la Școala Normală a fost germană, dar s-au predat și unele discipline în română sau ucraineană. Odată cu naționalizarea învățământului primar, s-a cerut ca la Școala Normală elevii români și ucraineni să studieze toate obiectele în română, respectiv în ucraineană. Această doleanță s-a realizat parțial în anul 1909, când Școala Normală de Învățători a fost separată în trei secții naționale (germană, română și ucraineană). Fiecare secție națională a fost condusă, din punct de vedere didactico-pedagogic, de către un coadiutor (adjunct), subordonat directorului. Viitoarele învățătoare, însă, au continuat să fie instruite în germană, cu excepția religiei, limbii materne și a orelor practice, care erau predate în română, respectiv în ucraineană. De aceea, după anul 1910 s-au deschis la Cernăuți câteva școli normale private pentru fete, dintre care două germane, una română și una ucraineană. Școală normală privată românească a luat ființă la Cernăuți în septembrie 1912. Această instituție a funcționat și în perioada războiului, reușind să dea în total două promoții.

În perioada 1869–1914 a crescut semnificativ numărul școlilor primare, al claselor și al cadrelor didactice din învățământul primar, dar costurile pentru întreținerea învățământului au crescut într-un ritm și mai accelerat. Cheltuielile pentru susținerea școlilor primare erau suportate de Fondul școlar provincial și de către autoritățile publice locale. Școlile primare din orașul Cernăuți erau finanțate de către autoritățile municipale. La începutul secolului al XX-lea, pentru învățământul primar s-au alocat sume foarte mari, care constituiau mai mult de 1/3 din totalul cheltuielilor Fondului provincial al Bucovinei.

Salariile învățătorilor din Bucovina au fost reglementate prin câteva legi provinciale, adoptate în anii 1873, 1885, 1898, 1903, 1904 și 1908. În ajunul declanșării războiului, învățătorii definitivi din Bucovina erau repartizați în categorii de salarizare, în dependență de anii de activitate și nivelul de instruire. 30% dintre învățători aveau salarii de 2 200–2 800 de coroane anual; 50%: 1 600–2 200 de coroane, iar 20%: 1 200 de coroane pe an¹⁰. Diriginții școlilor mai primeau suplimente de funcție și bani pentru locuință, iar ceilalți învățători definitivi beneficiau de suplimente de activitate. Costurile pentru plata salariilor și a suplimentelor cadrelor

---

⁹ Dimitrie Isopescul, *Zur Geschichte des 25jährigen Bestandes der Anstalt*, în *Bericht der k.k. Lehrer- und Lehrerinnenbildungsanstalt in Czernowitz über die Schuljahre 1870/71 bis 1895/96*, Czernowitz, 1896, p. 106–113.

¹⁰ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 103.

didactice reprezentau circa 75–80% din totalul cheltuielilor necesare pentru învățământul primar bucovinean.

Prima conferință provincială a învățătorilor s-a desfășurat la Cernăuți, în perioada 28 iulie – 1 august 1874. A șaptea și ultima conferință provincială a avut loc în capitala Bucovinei în perioada 8–10 iulie 1913. Conferințele provinciale ale învățătorilor au jucat un rol foarte important în dezvoltarea sistemului de învățământ, în cadrul acestor manifestări fiind dezbătute cele mai actuale probleme ale învățământului și propuse soluții pentru îmbunătățirea situației existente. Atât procedura de alegere a delegaților, cât și modul de organizare și de desfășurare a acestor conferințe, au avut un profund caracter democratic, asigurându-se libera expunere a diferitor puncte de vedere pe parcursul discutării anumitor probleme.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, cadrele didactice din Bucovina s-au organizat și în asociații profesionale, cu scopul de a-și apăra mai eficient drepturile, de a-și îmbunătăți nivelul de trai și condițiile de lucru, de a contribui la dezvoltarea calitativă și cantitativă a sistemului de învățământ din Bucovina. În anul 1872 a fost înființată Societatea învățătorilor din Bucovina, în cadrul căreia au activat învățători de diferite etnii și confesiuni. Organul de presă al acestei societăți a fost „Bukowiner Pädagogische Blätter”, care a fost publicat pe parcursul a 30 de ani, din anul 1873 până în anul 1902. În fiecare vară, în diferite localități din Bucovina, se organiza adunarea generală a acestei asociații.

La începutul secolului al XX-lea, cadrele didactice și-au manifestat tot mai hotărât dorința de a se organiza și activa în societăți pedagogice naționale. Astfel de societăți au înființat învățătorii ucraineni, români, germani, evrei. La 27 august 1905 a avut loc adunarea de constituire a Reuniunii Școlare Române din Bucovina. La 31 ianuarie 1909, Reuniunea a fost transformată în Asociația Corpului Didactic Român din Bucovina. Președinte al Asociației a fost ales George Tofan. Organul de presă al Asociației a fost revista „Școala”, care a apărut în perioada mai 1907 – aprilie 1908 și ianuarie 1911 – iulie 1914. În perioada 7–8 iunie 1914 s-a desfășurat la Suceava primul congres al corpului didactic român, la care au participat peste 500 din totalul de circa 700–800 de învățători români bucovineni¹¹. Congresul învățătorilor români s-a bucurat de un mare succes, fiind, totodată, ultima mare manifestare națională a românilor din Bucovina în cadrul Monarhiei Habsburgice.

Gimnaziile pentru băieți din Bucovina

---

¹¹ „Viața Românească” (Iași), anul IX, nr. 3, 1914, p. 255.

Pe parcursul secolului al XIX-lea, în Monarhia Habsburgică s-a produs o dezvoltare evidentă a învățământului secundar, mai ales a gimnaziilor pentru băieți. Până la mijlocul secolului al XIX-lea, în Monarhia Habsburgică au existat gimnaziile cu șase clase (patru clase de gramatică și două clase umaniste), o mare importanță fiind acordată studierii limbilor clasice, latină și greacă. Revoluția din 1848 a contribuit și la reorganizarea învățământului secundar, fiind create gimnaziile inferioare și superioare, cu câte patru clase fiecare. În Monarhia Habsburgică școlile secundare pentru băieți se numeau gimnaziile, cu cele două trepte: Untergymnasium (cursul inferior, cu patru clase, echivalent cu denumirea de gimnaziu în prezent) și Obergymnasium (cursul superior, mai întâi cu două, apoi cu patru clase, echivalent cu clasele de liceu în prezent). Termenul de „Lyzeum” se utiliza atunci în limba germană numai pentru liceele de fete, realizându-se astfel o diferențiere între școlile secundare pentru băieți și cele pentru fete.

În ajunul izbucnirii războiului, numărul gimnaziilor din partea austriacă a Monarhiei a ajuns la 324, dintre care 138 germane, 72 poloneze, 68 cehe, 10 ucrainene, 9 italiene, 7 sârbo-croate, 2 slovene și 18 mixte. În anul școlar 1913/1914, la toate gimnaziile din provinciile austriece erau înscriși circa 103 000 de elevi, dintre care, după limba maternă, 36,9% erau germani, 26,8% polonezi, 17,5% cehi, 8,9% ruteni, 3,6% sloveni, 3,3% italieni, 1,6% sârbo-croați, 1,3% români¹².

Primul gimnaziu din Bucovina s-a deschis la 16 decembrie 1808. Până la mijlocul secolului al XIX-lea, majoritatea cadrelor didactice de la Gimnaziul din Cernăuți provenea din Galiția. Deși aproape 1/3 dintre elevii de la gimnaziu erau români, până în anul 1848 la această instituție nu a activat niciun învățător român, cu excepția celor care au predat religia ortodoxă.

În anul 1849, Gimnaziul din Cernăuți a devenit superior, de opt clase. În timpul Revoluției din anul 1848 s-a realizat și dorința românilor bucovineni de a obține o Catedră de limba și literatura română. În urma unui concurs, profesorul Aron Pumnul a devenit profesor titular la Catedra de limba și literatura română a Gimnaziului din Cernăuți. Aron Pumnul și-a orientat activitatea în două direcții principale: atragerea elevilor spre studierea și cultivarea limbii și literaturii române, precum și elaborarea și asigurarea manualelor necesare pentru acest obiect. Elevii români au dispus, după anul

---

¹² Hannelore Burger, *Sprachenrecht und Sprachgerechtigkeit im österreichischen Unterrichtswesen 1867–1918*, Wien, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1995, p. 256, 258.

1858, de o bibliotecă a gimnaziștilor, unde timp de două decenii au fost colectate aproape 900 de cărți și reviste, majoritatea în limba română¹³.

Gimnaziul din Cernăuți a cunoscut o dezvoltare deosebită în perioada 1859–1887, cât timp director al instituției a fost profesorul Stefan Wolf. Următorii directori ai gimnaziului au fost Christoph Würfl (1887–1892), Karl Tumlirz (1892–1894), Heinrich Klauser, primul bucovinean în conducerea acestei instituții (1895–1909) și Karl Wolf (1909–1918)¹⁴. Până în anul 1914, la acest gimnaziu au activat, în total, 299 de cadre didactice, inclusiv mai mulți profesori români, care au predat, în principal, limba și literatura română sau religia ortodoxă, dar și alte obiecte, precum istoria, geografia, limba latină.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea a crescut semnificativ numărul elevilor de la Gimnaziul Superior din Cernăuți, acesta apropiindu-se de 1 000 la începutul secolului al XX-lea. Majoritatea elevilor vorbitori de limbă germană era de confesiune mozaică. Astfel, deși gimnaziul era cu limba germană de instruire, elevii de etnie germană constituiau doar o minoritate. Totodată, la începutul secolului al XX-lea, s-a diminuat brusc numărul elevilor români și ucrainenii de la această școală, fiindcă atunci au fost deschise două gimnazii noi la Cernăuți, cu predare parțială în română și ucraineană.

Gimnaziul de Stat Nr. I din Cernăuți a fost cea mai importantă școală secundară din Bucovina în perioada austriacă, care a ființat mai bine de 100 de ani. În perioada 1808–1908, la acest gimnaziu au învățat 11 191 de elevi, iar 3 824 (34% din total) au absolvit gimnaziul complet. Totodată, în perioada 1849/1850–1907/1908, 2 536 de absolvenți ai claselor de liceu au susținut examenul de bacalaureat. Dintre aceștia, 40% și-au continuat studiile la facultăți de drept și științe ale statului, 18% la medicină, 15% la teologie, 14% la filosofie și 4% la facultăți tehnice¹⁵.

Al doilea gimnaziu din Bucovina a fost înființat abia în anul 1860, la Suceava. În anul școlar 1865/1866, Gimnaziul ortodox din Suceava a devenit complet, cu opt clase. În primul deceniu de existență a Gimnaziului din Suceava, s-a remarcat la această instituție, între alții, directorul Josef Marek. În perioada 1870–1883, cât timp a fost

---

¹³ Dimitrie Vatamaniuc, *Intellectualii bucovineni, Eminescu și biblioteca gimnaziștilor români din Cernăuți*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul IV, nr. 2, 1997, p. 332.

¹⁴ Erich Prokopowitsch, *Die Entwicklung des Schulwesens in der Bukowina* (în continuare se va cita Erich Prokopowitsch, *Die Entwicklung des Schulwesens*), în *Buchenland. 150 Jahre Deutschtum in der Bukowina*, München, Verlag des Südostdeutschen Kulturwerks, 1961, p. 284.

¹⁵ Vladimir Trebici, *Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți (1918–1940 și 1941–1944)*, în „Almanahul Societății pentru Cultura Românească «Mihai Eminescu» din Cernăuți”, București, 1993, p. 26.

director Johann Limberger, s-a produs românizarea treptată a corpului didactic și s-a trecut la înființarea primelor clase paralele românești. În anul școlar 1870/1871, din 15 profesori de la gimnaziu, numai doi erau români, iar în anul de învățământ 1883/1884, deja 14 profesori erau români și numai trei de alte etnii. În anul 1884, profesorul Ștefan Dracinschi a fost numit director, acesta fiind astfel primul conducător de etnie română al Gimnaziului din Suceava. Ștefan Dracinschi a fost director al gimnaziului mai bine de zece ani, până în august 1895. Toți directorii ulteriori ai acestui gimnaziu au fost, de asemenea, români: Ștefan Repta (1895–1906), Constantin Cosovici (1907–1910) și Constantin Procopovici (1910–1918)¹⁶.

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, Gimnaziul din Suceava a dispus de un corp didactic remarcabil, constituit din multe personalități bine cunoscute atunci în Bucovina, majoritatea fiind de naționalitate română. Datorită străduințelor profesorilor de la acest gimnaziu, între anii 1881 și 1884 s-au înființat secții române în clasele inferioare, iar în perioada 1902–1905 și în clasele V–VIII. În perioada 1860–1918, în această școală secundară au fost angajate și au activat în total 173 de cadre didactice, mai mult de jumătate fiind de naționalitate română¹⁷.

În anul 1872, a fost deschis un gimnaziu german la Rădăuți. În primii ani de funcționare, Gimnaziul din Rădăuți a activat ca o școală secundară reală, cu predarea obligatorie a desenului în toate cele patru clase și a limbii franceze, începând cu clasa a III-a. Însă, la 30 iunie 1878, Ministerul Cultelor și Învățământului a emis un ordin de transformare a 19 gimnazii reale în clasice. Aceeași soartă a avut-o și Gimnaziul din Rădăuți. Începând cu anul școlar 1878/1879, toți elevii de la această școală secundară au fost obligați să învețe limba greacă, iar franceza s-a predat ca obiect facultativ.

În perioada 1872–1914, Gimnaziul din Rădăuți a avut trei directori, toți de naționalitate germană: Ernst Rudolf Neubauer (1872–1883), Heinrich Klausner (1883–1895) și Gabriel von Mor (1895–1914), care a publicat și câteva materiale foarte valoroase și detaliate despre Gimnaziul din Rădăuți în primii 25 de ani de activitate. Marea majoritate a cadrelor didactice de la Gimnaziul din Rădăuți era din diferite provincii austriece. Din 45 de profesori și învățători titulari și suplinitori, care au activat la acest gimnaziu în perioada 1872–1897, numai 14 erau originari din

---

¹⁶ Eusebie Popovici, *Din istoricul Liceului „Ștefan cel Mare” din Suceava, 1860–1935*, Suceava, Editura „Beiner”, 1935, p. 128.

¹⁷ Ligia-Maria Fodor, *Învățământul multinațional secundar în Ducatul Bucovinei (1861–1918). Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava*, în „Analele Bucovinei”, anul XVII, nr. 1, 2010, p. 92–96.

Bucovina¹⁸. În această perioadă, la Gimnaziul din Rădăuți au predat doar câțiva profesori și învățători de etnie română.

Deși Gimnaziul din Rădăuți era situat în partea centrală a Bucovinei, cu populație majoritar românească, numărul elevilor români de la această instituție școlară a fost destul de redus. Anual își făceau studiile la acest gimnaziu circa 50–60 de elevi de naționalitate română. Numai în perioada 1895–1901 s-au înscris în fiecare an circa 75–80 de elevi români. În total, în perioada 1872–1914, la Gimnaziul din Rădăuți s-au înscris 12 676 de elevi, adică, în medie, câte aproximativ 300 de elevi pe an. Din totalul acestor elevi, 5 445 (43%) au fost evrei, 3 783 (29,8%) etnici germani, 2 234 (17,6%) români, 704 (5,5%) polonezi, 438 (3,5%) ruteni, restul de alte etnii¹⁹.

Până în anul 1910, elevii români de la Gimnaziul din Rădăuți au fost obligați să studieze toate obiectele în limba germană, cu excepția lecțiilor de română și religie ortodoxă. Pe măsură ce se dezvoltă învățământul primar și românii din zona Rădăuților au revendicat învățământ secundar în limba maternă, dar abia în anul școlar 1910/1911, printr-un decret din 4 iulie 1910, s-a decis aici înființarea claselor paralele cu limba de instruire germană și română. Clasele românești de la acest gimnaziu au fost conduse de Leonida Bodnarescu și Emanoil Isopescu. Deși toți elevii din secția paralelă a gimnaziului erau români, doar unele dintre obiecte au fost predate în română.

În septembrie 1899 s-a deschis Gimnaziul „Franz Josef” din Siret. Deși acest gimnaziu a activat în partea centrală a Bucovinei, unde marea majoritate a locuitorilor era formată din români și ucraineni, limba de instruire la această școală a fost doar germana. În decursul anilor 1899–1919, Gimnaziul de Stat din Siret a avut șase directori și 71 de profesori. Directori ai acestei școli au fost Anton Paul (1899–1910), Josef Jenko (1910–1911), Hermann Rump (1912–1914), Michael Babor (1914–1915, 1918–1921), Romuald Würzer (1915–1916)²⁰. În ajunul declanșării războiului, românii și ucrainenii din zona Siretului au revendicat înființarea aici a unor secții paralele române, respectiv ucrainene, dar aceste solicitări nu a fost aprobate de către autorități.

Începând cu anul școlar 1898/1899, la Gimnaziul Nr. I din Cernăuți s-a înființat prima clasă paralelă românească, în care aproape toți elevii erau români, dar majoritatea obiectelor era predată în limba germană. În următorii doi ani s-au mai creat

---

¹⁸ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung und Erweiterung des k.k. Gymnasiums in Radautz, in XVII Jahresbericht des k.k. Staats-Ober-Gymnasiums in Radautz über das 25. Schuljahr 1896–1897*, Radautz, 1897, p. 56–64.

¹⁹ Emanoil Isopescu, *Anuarul I al Liceului de Stat „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți pe anul școlar 1921–1922*, Cernăuți, 1923, p. 72–73.

²⁰ Franz Pieszczocho, *Din istoria Liceului „Lațcu-Vodă” Siret*, Siret, f. e., 2005, p. 141.

secții paralele românești în clasele inferioare, astfel că în anul școlar 1900/1901 existau deja trei grupe paralele românești la acest gimnaziu.

La 1 aprilie 1901 a fost emis un ordin ministerial de înființare a unei filiale germano-române, care a existat timp de cinci ani școlari, din 1901/1902 până în 1905/1906. La 29 aprilie 1906 a fost emisă o ordonanță împărătească, prin care se decidea transformarea filialei germano-române în Gimnaziul de Stat Nr. III din Cernăuți. Începând cu anul școlar 1909/1910, Gimnaziul Nr. III germano-român din Cernăuți a devenit complet, cu opt clase germane și opt clase germano-române. Director al Gimnaziului Nr. III din Cernăuți a fost profesorul Teodor Bujor. La sfârșitul anului școlar 1913/1914, la acest gimnaziu activau 20 de profesori și învățători titulari, dintre care zece erau de naționalitate română²¹.

Înființarea Gimnaziului de Stat Nr. III germano-român din Cernăuți a fost benefică nu numai pentru românii din capitala Bucovinei. La acest gimnaziu veneau la studii tineri români din satele apropiate, dar și din localități mai îndepărtate, mulți fiind din satele ucrainizate din partea de nord a Bucovinei. Astfel, în 1913 învățau la Gimnaziul Nr. III 406 elevi români, inclusiv 29 originari din diferite sate ucrainizate din nord-vestul Bucovinei, unde nu existau școli primare în limba română²².

La 27 septembrie 1907 a fost emis un decret împărătesc de înființare a unui gimnaziu de stat bilingv la Câmpulung Moldovenesc. În anul școlar 1912/1913 existau deja șase clase germano-române la acest gimnaziu, frecventate de 245 de elevi. Circa 70% dintre elevi erau români ortodocși și aproximativ 30% germani și evrei²³. Gimnaziul din Câmpulung a fost organizat conform planului de învățământ al claselor germano-române de la Gimnaziul Nr. III din Cernăuți.

Pe parcursul înființării Gimnaziului de Stat din Câmpulung, aproape toți profesorii și învățătorii de la această școală au fost de naționalitate română. Totuși, ca și la alte gimnazii germano-române din Bucovina, elevii au studiat în limba română doar orele de română, limba latină, matematică și religia ortodoxă, restul obiectelor fiind predate în germană, dar tot de profesori români. Până la izbucnirea războiului, director al acestui gimnaziu a fost profesorul Daniel Verenca.

La începutul secolului al XX-lea au fost înființate câteva gimnazii pentru băieți, în care instruirea s-a realizat parțial și în ucraineană. În anul școlar 1896/1897 a fost

---

²¹ Rudolf Wagner, *Das multinationale österreichische Schulwesen in der Bukowina*, München, Verlag „Der Südostdeutsche”, 1985, p. 97–98.

²² George Tofan, *În ce măsură alimentează satele noastre școlile secundare din țară*, în „Școala”, nr. 7–8, 1913, p. 181.

²³ *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 14, Caietul 3, Wien, Hrsg. von der k. k. statistischen Central-Comission, 1918, p. 74–75.

deschis un gimnaziu germano-rutean la Cernăuți. Ca și în gimnaziile germano-române, la această școală secundară au existat clase germane și clase paralele germano-rutene, în care o parte dintre obiecte s-a predat în ucraineană, restul în germană. Gimnaziul de Stat Nr. II germano-rutean din Cernăuți a fost cea mai importantă școală secundară din Bucovina, unde instruirea s-a realizat parțial și în ucraineană. La acest gimnaziu au studiat mulți elevi de etnie ucraineană din Bucovina, dar și un număr însemnat originari din Galiția. Director al acestui gimnaziu a fost profesorul Kornel Kozak.

În anul 1904 s-a înființat al doilea gimnaziu germano-rutean la Coțmani. La acest gimnaziu au existat doar clase de bază germano-rutene, la fel ca la Gimnaziul germano-român din Câmpulung Moldovenesc. Programul de învățământ de la acest gimnaziu a fost asemănător cu cel de la Gimnaziul Nr. II din Cernăuți, dar, totuși, mai multe obiecte s-au predat în ucraineană. Majoritatea absolută a elevilor de la acest gimnaziu a fost de naționalitate ucraineană, o bună parte fiind ruteni greco-catolici, originari din Galiția. De asemenea, mai mult de jumătate dintre profesorii acestui gimnaziu erau veniți din Galiția.

În ultimii ani de stăpânire austriacă au mai fost înființate două gimnazii în nordul Bucovinei, în care instruirea s-a realizat în limba ucraineană. La 1 septembrie 1908 a fost emis un ordin ministerial de înființare a unui gimnaziu de stat în orașul Vijnița, situat la hotar cu Galiția. Deși acest gimnaziu a funcționat într-o localitate din teritoriul Bucovinei, mai mult de jumătate dintre elevii acestei școli secundare și majoritatea profesorilor erau veniți din Galiția. În anul școlar 1912/1913, ucrainenii au obținut încă un gimnaziu cu instruire în ucraineană, la Vașcăuți pe Ceremuș.

Autoritățile școlare din Bucovina au urmărit scopul de a păstra echilibrul între români și ucraineni, inclusiv în domeniul învățământului secundar. De aceea, când se deschidea un gimnaziu cu instruire parțială în română, în scurt timp era înființat și un gimnaziu cu instruire parțială în ucraineană. În ajunul declanșării războiului, în Bucovina funcționau patru gimnazii mixte germano-române (la Cernăuți, Suceava, Rădăuți și Câmpulung Moldovenesc), două gimnazii germano-rutene (la Cernăuți și Coțmani) și două gimnazii cu instruire în ucraineană, la Vijnița și Vașcăuți. În anul școlar 1911/1912 s-a realizat și dezideratul polonezilor din Bucovina de a dispune de un gimnaziu cu predare parțială a obiectelor în limba polonă, la Cernăuți.

În anul școlar 1913/1914, în Bucovina ființau 13 gimnazii pentru băieți, care erau frecventate de 6 108 de elevi. După limba maternă, 3 136 (51,3%) de elevi erau vorbitori de germană, 1 393 (22,8%) – ruteni, 1 268 (20,8%) – români, 292 (4,8%) – polonezi și 19 de alte naționalități. După confesiuni, cei mai mulți elevi erau mozaici

(2 422 – 39,6%) și ortodocși (2 107 – 34,5%), urmați de romano-catolici (815 – 13,3%), greco-catolici (510 – 8,3%) și protestanți (218 – 3,6%)²⁴.

Deși limba germană încă era dominantă în gimnaziile pentru băieți, totuși marea majoritate a elevilor de naționalitate română și ucraineană învăța în clase sau secții paralele, în care aproape toți elevii și profesorii erau români, respectiv ucraineni. În anul școlar 1912/1913, în patru gimnazii germano-române din Bucovina existau 25 de clase paralele române sau germano-române, în care învățau 1 209 de elevi, inclusiv 1 126 (93,1%) români, 69 de germani și evrei, cinci ruteni, trei polonezi. Tot atunci, ucrainenii dispuneau de 22 de clase rutene sau germano-rutene la patru gimnazii, care erau frecventate de 1 482 de elevi, dintre care, după limba maternă, 1 411 (95,2%) erau ucraineni, 48 germani, 21 polonezi²⁵. Astfel, în anul școlar 1912/1913, din totalul de 1 290 de elevi români de la 13 gimnazii din Bucovina, 1 126 (87,3% din total) erau concentrați în 25 de clase naționale, iar din 1 490 de vorbitori de ucraineană, 1 411 (94,7%) studiau în 22 de clase cu instruire parțială în ucraineană.

Școlile reale din Bucovina

Până la mijlocul secolului al XIX-lea, în Monarhia Habsburgică au existat puține școli reale, iar cei mai mulți copii își făceau studiile la diferite gimnazii. Dezvoltarea rapidă a industriei, comerțului și a căilor de comunicații, după Revoluția din anul 1848, a necesitat tot mai mulți specialiști și muncitori cu pregătire tehnică, de aceea a crescut interesul și pentru înființarea mai multor școli reale. Deja în anul 1851 au fost adoptate câteva legi școlare, care precizau statutul și programul de învățământ din școlile reale, precum și modalitatea de organizare și funcționare a acestor instituții școlare.

În anul 1851, în întreaga Monarhie Habsburgică (inclusiv în provinciile ungare și italiene) ființau 38 de școli reale. Limba de instruire în 16 școli reale era germană, în 11 se predă în italiană, în cinci se studia într-o limbă slavă, iar în trei școli reale se predă în limba maghiară. În aceste școli reale erau înscriși 4 251 de elevi, dintre care 1 685 germani, 1 669 slavi de diferite naționalități, 297 evrei, 292 maghiari, 236 italieni²⁶. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea a crescut atât numărul școlilor

---

²⁴ *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 17, Caietul 3, Wien, 1919, p. 50–52.

²⁵ Calculat după *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 14, Caietul 3, p. 74–75.

²⁶ *Die höheren Lehranstalten und Mittelschulen der österreichischen Monarchie im Studienjahre 1851*, în *Mitteilungen aus dem Gebiete der Statistik*, 1 Jg., 4 Heft, Wien, 1852, p. 197.

reale, cât și al elevilor de la aceste instituții școlare. În ajunul declanșării Primului Război Mondial, în provinciile austriece ale Monarhiei Austro-Ungare funcționau 148 de școli reale, dintre care 83 în limba germană, 43 cehe, 14 poloneze, șase italiene. În anul școlar 1913/1914, în școlile reale din provinciile austriece erau instruiți 47 730 de elevi, dintre care 52,3% erau vorbitori de germană, 31,7% cehi, 7,6% polonezi, 4,3% italieni, 1,7% sloveni, 0,9% sârbi și croați, doar 0,7% ruteni și 0,2% români²⁷.

Reprezentanții românilor bucovineni au cerut încă în timpul Revoluției din anul 1848 înființarea unei școli reale inferioare separate la Cernăuți, dar abia peste mai bine de un deceniu avea să se realizeze această doleanță. La 4 septembrie 1862 a fost emisă o rezoluție împărătească, care prevedea înființarea în capitala Bucovinei a unei școli reale superioare de șase clase. În anul 1863 au fost deschise concomitent patru clase, iar din anul școlar 1865/1866, Școala Reală Ortodoxă din Cernăuți a devenit completă, cu șase clase. În conformitate cu prevederile Legii imperiale din 19 septembrie 1868, Școala Reală Superioară s-a transformat într-o instituție școlară cu șapte clase.

Potrivit unor estimări, în intervalul 1863–1888, la această instituție au învățat anual în total 5 773 de copii germani și evrei, 2 064 polonezi, 683 români, 488 ucraineni, restul de alte etnii²⁸. Numărul elevilor de la Școala Reală Superioară a crescut constant la începutul secolului al XX-lea, trecând de 500 în anul 1901 și ajungând la peste 600 în anul școlar 1905/1906. Primul director al acestei școli a fost Hermann Tausch, urmat de Wenzel Korn și românul Constantin Mandicevschi, ultimul aflându-se la conducerea școlii în perioada 1896–1918.

În anul 1914, la Școala Reală Superioară Ortodoxă din Cernăuți activau 22 de profesori și învățători titulari, 18 fiind originari din Bucovina, iar cel puțin 12 erau români. Astfel, după 50 de ani de la înființare, se realizase parțial dorința românilor bucovineni ca la această școală secundară să fie angajați cu prioritate bucovineni de confesiune ortodoxă și de naționalitate română. Nu s-a realizat, însă, doleanța românilor bucovineni ca instruirea la această școală să se efectueze și în română.

Pe parcursul stăpânirii austriece, în Bucovina au funcționat doar câteva școli secundare cu profil real. Gimnaziul inferior din Rădăuți, în primii ani de ființare, a activat ca o școală secundară reală, dar în anul școlar 1878/1879 a fost transformat în gimnaziu clasic. În perioada 1873–1889, o Școală Reală Inferioară a existat în orașul Siret, condusă de trei profesori: Titus Alth (1873–1880), Michael Godlowski

---

²⁷ Hannelore Burger, *op. cit.*, p. 252.

²⁸ Constantin Morariu, *Părți alese din istoria românilor bucovineni*, Cernăuți, Tipografia „Mitropolitul Silvestru”, 1893, p. 136.

(1880–1881) și Rudolf Junowicz (1881–1889). În această perioadă, la Școala Reală din Siret au activat 26 de cadre didactice, iar 175 de elevi au absolvit școala²⁹.

În anul 1908 a fost înființat un gimnaziu cu profil realist în orașul Gura Humorului. În comparație cu gimnaziile clasice, la acest gimnaziu realist s-a acordat o mai mare atenție învățării limbilor moderne, în special franceză și engleză, fiind prevăzute mai puține ore pentru limbile latină și greacă. În ultimii ani de stăpânire austriacă au mai fost înființate câteva gimnazii particulare cu profil real la Storojineț, Vașcăuți pe Ceremuș și Cernăuți. Gimnaziul Real Privat din Storojineț, susținut de comunitatea evreiască din oraș, a funcționat în limba germană, dar elevii au avut în programul de învățământ și șase ore pe săptămână de limbă ebraică. La Gimnaziul Real Privat germano-polonez din Cernăuți, deschis în anul 1911, practic toți elevii erau de naționalitate poloneză, iar o parte dintre obiecte s-a predat în poloneză. În anul 1912, un gimnaziu particular, cu profil real și cu predare în ucraineană, s-a înființat la Vașcăuți pe Ceremuș.

La 31 iulie 1911 a fost emisă o decizie împăratească de înființare a Școlii Reale de Stat din Cernăuți, cu limba germană de instruire, care și-a început activitatea în septembrie 1911. Deschiderea acestei școli a permis începerea procesului de naționalizare a Școlii Reale Superioare Ortodoxe, unde, în ajunul războiului, s-a consemnat o creștere a ponderii elevilor ortodocși, de naționalitate română.

Școlile reale din Bucovina, deși în număr foarte mic, au avut o contribuție importantă la dezvoltarea învățământului secundar și la pregătirea tinerilor specialiști pentru a profesa o meserie sau pentru a-și continua studiile la o universitate tehnică. Bucovina fiind o provincie cu o economie preponderent agrară, învățământul cu profil realist nu a cunoscut o dezvoltare atât de importantă ca în alte provincii austriece mai industrializate din partea de vest a Monarhiei Austro-Ungare. Instruirea în limba germană a constituit, totuși, o piedică serioasă pentru copiii români și ucraineni din Bucovina, care nu posedau suficient de bine germana, pentru a învăța și absolvi o școală secundară cu profil realist.

Liceele pentru fete

La sfârșitul secolului al XIX-lea au început să fie deschise licee pentru fete în cele mai importante orașe din Austria, ca rezultat al reorganizării școlilor superioare de fete. La 11 decembrie 1900 a fost emis un ordin ministerial, prin care se aproba statutul provizoriu al acestor școli secundare și programul de învățământ, potrivit căruia liceele

---

²⁹ Franz Pieszczoeh, *op. cit.*, p. 13–14.

de fete urmau să fie de șase clase, iar absolventele să susțină examene de maturitate. Liceele aveau dreptul să activeze ca instituții oficiale sau particulare. Programa de învățământ era mai apropiată de școlile reale, o atenție mai mare acordându-se studierii limbilor moderne (franceză și engleză), precum și unor obiecte practice, pentru a îmbrățișa o profesie.

La începutul secolului al XX-lea a crescut rapid atât numărul liceelor pentru fete, cât și al elevelor din aceste școli. Dacă în anul 1901, în provinciile austriece ale Monarhiei Austro-Ungare ființau doar nouă licee de fete, cu 1 700 de eleve, la începutul anului școlar 1911/1912 erau deja 66 de licee, frecventate de 11 286 de eleve³⁰, timp de un deceniu consemnându-se o creștere a numărului elevelor de peste șase ori.

În Bucovina, abia în anul 1871 s-a deschis la Cernăuți o școală superioară de fete, cu limba germană de instruire. La 14 aprilie 1898, Consiliul local din Cernăuți a decis transformarea școlii superioare de fete într-un liceu cu șase clase, împreună cu o școală pregătitoare de patru clase primare. La 2 iulie 1898 a fost emis un ordin ministerial de înființare a unui liceu de fete la Cernăuți. Director al acestui liceu a fost numit profesorul Josef Frank. El a condus această școală mai bine de 20 de ani.

Limba de instruire la Liceul Municipal de Fete din Cernăuți a fost germana, iar româna, ucraineana și poloneza s-au predat ca obiecte facultative, în principal pentru elevele de etnie respectivă. În anul școlar 1912/1913, la acest liceu s-a deschis un curs real reformat, de două clase, menit să faciliteze elevelor susținerea examenelor de maturitate și continuarea studiilor universitare în calitate de studente ordinare. Până la sfârșitul stăpânirii austriece, numărul elevelor de la Liceul Municipal din Cernăuți a crescut constant, trecând de 500 în ultimii ani din ajunul războiului. Fiind un liceu cu limba germană de instruire, majoritatea elevelor au fost germane și evreice.

La începutul secolului al XX-lea a fost înființat un liceu pentru fete și în orașul Suceava, în partea de sud a Bucovinei. Deși Liceul Orășenesc pentru Fete din Suceava era cu limba germană de instruire, o bună parte din corpul didactic al acestei școli era format din profesori și profesoare de naționalitate română. Pe parcursul stăpânirii austriece, acest liceu a fost condus de Samuel Isopescul (1904–1911) și Eusebie Popovici

(1911–1918), ambii fiind profesori la Gimnaziul Ortodox din Suceava. În anul școlar

---

³⁰ *Anuarul I al Liceului de fete al Statului din Rădăuți pe anii școlari 1919–1923*, publicat de Maximilian Ianovici, directorul liceului, Cernăuți, 1924, p. 5.

1912/1913, Liceul Orășenesc pentru Fete din Suceava a fost frecventat de 380 de eleve, dintre care 217 (57,1%) vorbitoare de germană și 147 (38,7%) românce³¹.

La 1 octombrie 1905 s-a deschis un liceu privat de fete în orașul Rădăuți, în primii ani fiind susținut de către surorile Karoline și Natalie Brichze. Director al acestui liceu a fost profesorul Valeriu Serfas. În perioada 1905–1909, liceul din Rădăuți a funcționat ca instituție particulară. În vara anului 1909, liceul a trecut în subordinea autorităților locale, devenind oficial Liceul Orășenesc de Fete din Rădăuți. Acest liceu a avut un profund caracter german, aproape toți profesorii și majoritatea elevelor fiind vorbitoare de germană. Peste 80% dintre elevele liceului au fost evreice și germane, elevele de naționalitate română constituind doar circa 13–14% din total³².

Prin Decizia ministerială din 3 martie 1902, s-a aprobat înființarea unei școli ortodoxe superioare de fete la Cernăuți. Cursul inferior de cinci clase era divizat în două secții, una română și alta ruteană, cu predare în aceste două limbi, dar cu utilizarea crescândă a limbii germane. În cursul superior, de trei clase, majoritatea obiectelor se predau în germană, cu excepția orelor de istorie, religie, muzică și limbile naționale, care se învățau în secții separate, în română sau ucraineană.

La 23 septembrie 1908, corpul didactic al Școlii Ortodoxe Superioare de Fete din Cernăuți a revendicat transformarea școlii în liceu. Însă, deși toate condițiile erau respectate, iar costurile urmau să fie suportate de către Fondul Bisericesc, abia la 21 octombrie 1912 a fost emis un ordin ministerial, prin care se permitea transformarea acestei școli în Liceu Ortodox de Fete. Deși toate elevele de la acest liceu erau ortodoxe, de naționalitate română sau ucraineană, limba de instruire și la această școală a fost germana. În română sau ucraineană s-au predat numai obiectele de istorie, religie și limba română, respectiv ucraineană. În anul școlar 1912/1913, Liceul Ortodox de Fete din Cernăuți a fost frecventat de 148 de eleve, toate ortodoxe, inclusiv 111 românce și 37 ucrainene³³. Până la sfârșitul stăpânirii austriece, directoare a Liceului Ortodox de Fete din Cernăuți a fost Ștefania Jemna.

La începutul secolului al XX-lea, în orașul Cernăuți și în alte orașe importante din Bucovina au mai fost înființate câteva licee pentru fete. În anul 1907 s-a deschis un Liceu Particular de Fete în orașul Siret. Însă, din cauza refuzului autorităților statului sau al Consiliului Local de a prelua în subordine această școală, liceul privat din Siret a activat cu mare dificultate, iar la 22 septembrie 1913 a fost desființat.

---

³¹ V. *Jahresbericht des öffentlichen städtischen Mädchenlyzeums in Suczawa...*, p. 36–37.

³² *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 11, Caietul 3, p. 106–107.

³³ *Idem*, vol. 14.3, p. 114–115.

În anul 1910 s-a deschis un liceu particular de fete la Gura Humorului, care ulterior a trecut în subordinea autorităților locale. În același an s-a înființat la Cernăuți un Liceu Particular de Fete, care a activat după un program de învățământ apropiat gimnaziilor clasice pentru băieți. Din această cauză, această școală secundară se mai numea oficial și Gimnaziul Privat de Fete din Cernăuți. În anul 1912 a fost deschis și un liceu particular de fete în orașul Câmpulung. Programul de învățământ de la acest liceu s-a deosebit față de alte licee similare, fiindcă obiecte obligatorii erau limbile germană și română. Director al liceului a fost Modest Sorocean.

În anul școlar 1913/1914, la șase licee pentru fete din Bucovina activau 147 de cadre didactice și învățau 1 388 de eleve. Majoritatea elevelor de la aceste școli secundare era vorbitoare de germană (953), urmate de românce (308), ucrainene (51) și poloneze (48). După confesiuni, 707 eleve erau mozaice, 359 ortodoxe, 221 romano-catolice, 54 evanghelice și 15 greco-catolice³⁴.

Comparativ cu gimnaziile pentru băieți din Bucovina, unde deja începuse procesul de naționalizare, iar majoritatea elevilor români și ucraineni învăța în secții naționale, liceele pentru fete erau, încă, doar cu limba germană de instruire, iar româna sau ucraineana se predă doar pentru elevele de naționalitatea respectivă. Procesul de instruire era parțial naționalizat doar la Liceul Confesional Ortodox din Cernăuți. O altă deosebire a învățământului secundar pentru băieți și fete era că majoritatea gimnaziilor pentru băieți era susținută de către stat, în timp ce liceele pentru fete se aflau în subordinea autorităților locale sau a unor persoane particulare.

Școlile de meserii

La sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea, în Bucovina s-a dezvoltat și învățământul profesional, dar numărul școlilor de meserii a fost foarte mic comparativ cu provinciile mai industrializate din partea de vest a Monarhiei Austro-Ungare. Școala Tehnică Medie de Stat din Cernăuți a fost cea mai importantă instituție școlară profesională, în cadrul căreia au ființat câteva secții, cele mai importante fiind Școala Comercială și secția de construcții. Însă, predarea tuturor obiectelor doar în limba germană a îngreunat venirea într-un număr mai mare la studii la această școală a copiilor de români sau ucraineni. Cei mai mulți elevi de la această școală de meserii au fost germani și evrei, iar la secția comercială, peste 90% dintre elevi au fost evrei, mulți fiind originari din Galiția.

---

³⁴ Calculat după *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 17, Caietul 3, p. 60–61.

În perioada 1876–1914, Școala Tehnică Medie de Stat din Cernăuți a fost absolvită de 1 734 de elevi, inclusiv 1 078 de la Secția comercială, 576 de la Secția de construcții și 80 de la Secția de tâmplărie și mobilă. După naționalități, 1 225 (70,6%) de absolvenți ai acestei școli au fost evrei, 261 (15,1%) germani, 123 (7,1%) polonezi, 65 (3,7%) ruteni, numai 49 (2,8%) români și 11 de alte etnii³⁵.

Pentru românii bucovineni, cea mai importantă școală de meserii a fost Școala Specială pentru Lucrarea Lemnului din Câmpulung. Grație curajului și consecvenței profesorilor de la această școală, instruirea la această instituție s-a realizat în limba română, ceea ce a stimulat venirea la studii a multor tineri din satele românești din sud-vestul Bucovinei. În anul școlar 1909/1910, la Școala pentru Lucrarea Lemnului din Câmpulung au învățat 192 de elevi, inclusiv 119 români și 68 vorbitori de germană³⁶.

Deși era o provincie cu o economie predominant agrară, în Bucovina a ființat doar o singură școală medie de agricultură, la Cernăuți, dar cu limba germană de instruire. Aceasta a fost închisă în anul 1908 din cauza numărului mic de elevi. În ajunul declanșării războiului, în Bucovina funcționau doar două școli agricole inferioare (la Rădăuți și Coțmani) și trei școli agricole elementare, cu studiul pe timp de iarnă, dar care erau frecventate doar de câteva zeci de elevi.

Cele mai numeroase și mai bine frecventate au fost cursurile de perfecționare profesională sau școlile de ucenici meseriași. Aceste cursuri se organizau pe lângă școlile secundare cu profil tehnic sau pe lângă gimnaziile, activau de obicei seara sau în zilele de odihnă și erau destinate atât tinerilor, cât și maturilor, care erau deja angajați în serviciu și necesitau perfecționarea cunoștințelor teoretice și practice. La sfârșitul stăpânirii austriece astfel de cursuri de perfecționare pentru meseriași ființau în toate localitățile urbane mai importante din Bucovina, iar numărul elevilor de la aceste școli a crescut continuu, trecând de 1 000 după anul 1909. Deoarece instruirea se realiza aproape exclusiv în germană, școlile pentru ucenicii meseriași au fost de puțin folos pentru românii și ucrainenii din Bucovina, cei mai mulți elevi fiind de confesiune mozaică și romano-catolică, vorbitori de limbă germană. În anul școlar 1912/1913, la 12 cursuri de perfecționare profesională s-au înscris în total 1 535 de persoane, inclusiv 604 catolici, 585 evrei, 215 ortodocși și 130 protestanți. După limba maternă, 1 093 (71,2%) erau germani, 163 (10,6%) români, 153 (10%) polonezi și 118 (7,7%) ruteni³⁷.

---

³⁵ Traian Procopovici, *Istoricul Școlii de conductori din Cernăuți*, Cernăuți, Tipografia „Mitropolit Silvestru”, 1941, p. 131–134.

³⁶ *Școala specială i.r. pentru lucrarea lemnului în Câmpulung. Raportul pentru anul școlar 1909–1910*, f. e., f. a., p. 9–10.

³⁷ Calculat după *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 14, Caietul 3, p. 290–291.

Înființarea și activitatea Universității din Cernăuți

Problema înființării unei universități la Cernăuți a fost ridicată după anul 1848 de către elitele bucovinene. Românii din Bucovina au revendicat înființarea unei universități sau cel puțin a unor facultăți românești la Cernăuți. La 23 noiembrie 1872, deputatul român Constantin Tomasciuc, fiind susținut de către arhimandritul ortodox Bendella și de deputații români Eudoxiu Hurmuzachi și Orest Renei, a propus în ședința Dietei Bucovinei înființarea unei universități la Cernăuți. Tot el a cerut și în ședința Parlamentului din Viena, în decembrie 1874, înființarea unei universități în capitala Bucovinei.

Autoritățile austriece erau hotărâte să deschidă o nouă universitate în Austria. După constituirea statului dualist Austro-Ungaria, în anul 1867, fuseseră polonizate universitățile din Cracovia și Lemberg și înființată, în anul 1872, Universitatea maghiară de la Cluj. Din anul 1870 a fost maghiarizată și Academia de Drept, cu limba germană de predare, din Sibiu. În aceste împrejurări, minoritatea germană din estul Austro-Ungariei (în special din Bucovina, Galiția, Transilvania și Banat), dar și românii și ucrainenii din aceste provincii, erau nevoiți să-și continue studiile la universitățile din Viena și Praga.

După mai multe dezbateri și discuții, Parlamentul austriac a hotărât, la 20 martie 1875, înființarea unei universități germane în capitala Bucovinei. Au fost câteva argumente convingătoare pentru deschiderea unei universități anume la Cernăuți. După constituirea statului dualist austro-ungar crescuse necesitatea unei universități pentru minoritatea germană din estul Monarhiei bicefale, iar Cernăuți era locul cel mai potrivit pentru o astfel de instituție. De asemenea, faptul că Cernăuți dispunea deja de o bibliotecă provincială importantă și că preconizata Facultate de Teologie putea fi finanțată din veniturile Fondului Bisericesc, a contat foarte mult pentru a favoriza Cernăuții în această chestiune. A existat și un important motiv de ordin propagandistic, prilejuit de apropierea jubileului de 100 de ani de stăpânire austriacă în Bucovina.

Inaugurarea festivă a Universității germane la Cernăuți a avut loc la 4 octombrie 1875, chiar în ziua de naștere a împăratului Franz Josif I. De altfel, Universitatea din Cernăuți a și purtat numele împăratului austriac, fiind numită oficial Alma-Mater Francisco-Josephina. Aceasta era a cincea universitate germană din Austria, alături de cele din Viena, Praga, Graz și Innsbruck. Prin înființarea acestei instituții superioare de învățământ la Cernăuți, se urmărea, în primul rând, propagarea limbii, culturii și științei germane în această parte a imperiului. Primul rector al Universității din Cernăuți a fost numit românul Constantin Tomasciuc.

În perioada 1875–1918, Universitatea din Cernăuți a funcționat cu trei facultăți: Teologie, Drept și Filosofie. În primul an s-au înscris la Universitate 209 studenți (39 la teologie, 50 la filosofie și 120 la drept). După limba maternă, 88 erau germani, 53 români, 38 ucraineni, 27 polonezi, iar după confesiuni 85 erau catolici, 70 ortodocși, 50 mozaici și patru protestanți. Universitatea și-a început activitatea cu 29 de profesori (șapte la teologie, zece la drept și 12 la filosofie)³⁸. Până în anul 1900 a crescut lent numărul studenților care își făceau studiile la Cernăuți. În schimb, în ultimul deceniu din ajunul războiului numărul studenților de la Universitate s-a mărit constant, trecând peste 1 000 după anul 1910.

În anul 1913 își făceau studiile la Cernăuți 1 020 de studenți și 109 studente, dintre care 845 erau originari din Bucovina, 186 din Galiția, 54 din Vechiul Regat, 11 din Ungaria (inclusiv din Transilvania); restul provenea din alte țări sau provincii austriece. Contingentul studenților era foarte diferit după confesiune și originea etnică. Astfel, 424 studenți se considerau vorbitori de limbă germană, 302 – de română, 288 – de ucraineană, 82 – de polonă; după confesiuni, 420 erau ortodocși, 413 – mozaici, 266 – romano- și greco-catolici, 28 – protestanți³⁹.

Numărul studenților care se considerau drept vorbitori de limbă germană era în anul 1913 aproape egal cu numărul studenților evrei. Pe de altă parte, la universitate erau înmatriculați în același an 590 de studenți, care vorbeau în română sau ucraineană, dar numai 420 de studenți erau ortodocși. Aceste date statistice ne demonstrează că o bună parte dintre studenții evrei din Galiția se considera vorbitoare de limbă ucraineană sau polonă. Studenții galițieni își făceau studiile numai la Facultățile de Drept și Filosofie și erau în majoritate evrei și ruteni. Pe de altă parte, majoritatea absolută a studenților din România și Ungaria erau români ortodocși, care studiau la Facultatea de Teologie.

Corpul profesoral al Universității s-a străduit să cultive prestigiul științific al acestei instituții superioare de învățământ. La universitate a domnit o atmosferă caracterizată printr-o înaltă disciplină și exigență științifică, precum și o colaborare foarte bună între profesori și studenți. Contactul dintre studenți și corpul profesoral era înlesnit substanțial și de proporția numerică judicioasă dintre profesori și studenți. Astfel, în primul semestru de învățământ (1875/1876), la 29 de profesori reveneau 209 studenți, iar în anul 1913, la 72 de profesori reveneau 1 020 studenți și 109 studente⁴⁰.

---

³⁸ „Statistische Jahrbuch” (Wien), caiet V, 1878, p. 12–13.

³⁹ *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 14, Caietul 3, p. 6–9.

⁴⁰ „Statistische Jahrbuch”, caiet V, 1878, p. 12–13; *Oesterreichische Statistik*, vol. 14, Caietul 3, 1918, p. 6–9.

La universitate au activat profesori de diferite etnii și cu diferite viziuni politice, fără însă a compromite atmosfera colegială din cadrul instituției. Rectorii și decanii facultăților erau aleși fără niciun fel de restricții etnice sau confesionale. De la înființarea universității și până în anul 1912 au fost aleși 44 de rectori, dintre care 22 germani, 11 români (majoritatea de la Facultatea de Teologie), nouă evrei și doi ucraineni⁴¹. În anul 1914 rector al universității era juristul Hans Ritter von Frisch; prorector – istoricul Raimund Friedrich Kaindl; decani: Constantin Clement Popovici (Facultatea de Teologie); Josef Mauzka (Facultatea de Drept) și Josef Plemely (Facultatea de Filosofie). Din Senatul academic al universității mai făceau parte trei prodecani și trei senatori, dintre care doi teologi români – Vasile Gheorghiu (prodecan) și Emilian Voiuțchi (senator)⁴².

Încă din anul 1904, Universitatea din Cernăuți a început să organizeze cursuri populare universitare în principalele orașe din Bucovina cu scopul de a-i familiariza pe cetățeni cu noile cercetări și realizări din domeniul științei. Aceste cursuri instructive s-au bucurat de mare succes în rândul populației, astfel că în iarna anului 1909/1910 au atras 960 de participanți din Rădăuți și 427 din Siret, iar în anul 1911/1912 la Suceava au frecventat aceste cursuri 1 255 de ascultători⁴³.

Facultatea de Teologie Ortodoxă

Un rol aparte în cadrul universității l-a avut Facultatea de Teologie Ortodoxă, singura de acest fel din Monarhia Austro-Ungară. Alături de instituțiile similare din Kiev și Atena, celebra Facultate de Teologie din Cernăuți a fost considerată decenii de-a rândul un focar al spiritualității ortodoxe. La această facultate și-au făcut studiile nu numai ortodocșii români și ucraineni din Bucovina, dar și mulți ortodocși din România, Transilvania și chiar din Bulgaria, Serbia, Bosnia și Dalmația.

Facultatea de Teologie s-a constituit prin încorporarea Institutului de Teologie și încadrarea profesorilor de la Institut la noua facultate. Institutul de Teologie fusese înființat la 4 octombrie 1827 la Cernăuți după modelul Seminarului greco-catolic din Lemberg. La acest institut erau primiți numai absolvenții de la gimnaziu și se prevedea

---

⁴¹ Emanuel Turczynski, *Die Bukowina*, în vol. *Deutsche Geschichte im Osten Europas. Galizien*, Berlin, Siedler Verlag, 1999, p. 259.

⁴² Rudolf Wagner, *Vom Moldauwappen zum Doppeladler. Ausgewählte Beiträge zur Geschichte der Bukowina. Festgabe zu seinem 80. Geburtstag. Herausgegeben i. A. Der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen (Bukowina) e. V. Von Paula Tiefenthaler und Adolf Armbruster*, Augsburg, Hofmann Verlag, 1991, p. 251.

⁴³ Emanuel Turczynski, *op. cit.*, p. 260.

un studiu de opt semestre sau patru ani. Importanța acestui institut a crescut rapid și deja în anul 1848/1849 s-a propus transformarea lui într-o Facultate de Teologie⁴⁴.

Prin transformarea Institutului de Teologie în Facultate de Teologie s-a asigurat o continuitate atât a cadrelor didactice, cât și a disciplinelor studiate. La momentul înființării universității, Institutul de Teologie a asigurat Facultatea de Teologie cu șase profesori teologi, printre care Vasile Mitrofanovici, Eusebie Popovici, Isidor de Onciul, Vasile de Repta. În cadrul Facultății de Teologie se studiau următoarele materii: studiul biblic și exegeza *Testamentului Vechi* și *Testamentului Nou*, istoria bisericii, dogmatica și teologia fundamentală, dogmatica specială, teologia morală, dreptul bisericesc, teologia practică, limbile ebraică, greacă și slavona bisericească. Durata studiilor era de opt semestre sau patru ani, iar limba de predare era germana, teologia practică fiind predată în română și ucraineană⁴⁵.

În perioada 1875–1919 au activat la Facultatea de Teologie profesorii Constantin Popovici, Isidor de Onciul, Eusebie Popovici, Vasile Mitrofanovici, Alexie Comoroșan, Ioan Ștefanelli, Silvestru Octavian Isopescul, Vasile de Repta (viitorul mitropolit Vladimir), Constantin Clement Popovici, Teodor Tarnavschi, Emilian Voiuțchi, Vasile Găină, Ștefan Saghin, Vasile Tarnavschi, Vasile Gheorghiu. Toți acești profesori au fost de etnie română și numai doi profesori de la această facultate au fost ucraineni: Eugen Kozak, titularul cursului de limbă slavonă bisericească și Dionis Jeremiiciuk, pentru teologia practică în limba ucraineană.

Prestigiul Facultății de Teologie se poate vedea și din faptul că în perioada austriacă mai mulți profesori teologi, ca Vasile Mitrofanovici, Eusebie Popovici, Vasile de Repta, Constantin Clement Popovici, Emilian Voiuțchi, Teodor Tarnavschi, Vasile Tarnavschi, Eugen Kozak și Ștefan Saghin, au îndeplinit funcția de rectori ai Universității din Cernăuți⁴⁶.

Mulți distinși teologi români și-au făcut studiile și doctoratul la Cernăuți, iar facultățile de teologie din București, Caransebeș, Arad s-au constituit în mare parte după modelul celei din Cernăuți. Numărul studenților teologi din Vechiul Regat s-a mărit brusc în ultimii ani de stăpânire austriacă, atingând cifra maximă în anul de învățământ 1911/1912, când la Facultatea de Teologie își făceau studiile 204 studenți, dintre care 99 din Bucovina, 72 din România și 10 din Ungaria⁴⁷.

---

⁴⁴ Vladimir Trebici, *Facultatea de Teologie din Cernăuți (1875–1940)*, în „Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți – București, anul II, nr. 1, 1995, p. 51.

⁴⁵ *Ibidem*, p. 51.

⁴⁶ *Ibidem*, p. 52.

⁴⁷ *Oesterreichische Statistik*, ediție nouă, vol. 11, Caietul 3, 1915, p. 2–5.

La Facultatea de Teologie și-au făcut studiile și mulți tineri creștini ortodocși din Bulgaria, Serbia, Bosnia și Dalmația. De exemplu, în semestrul de iarnă 1911/1912, din cei 204 studenți teologi, 181 erau din Bucovina, România și Ungaria, dintre care 135 români și 45 ruteni, iar restul de 23 studenți provenea din alte țări ortodoxe din Balcani⁴⁸.

Profesorii teologi din Cernăuți au desfășurat și o minuțioasă muncă științifică. Mulți dintre aceștia și-au publicat prelegerile lor, care și-au păstrat valoarea până în zilele noastre. La Facultatea de Teologie a domnit spiritul de înțelegere, toleranță și respect reciproc. Această facultate a contribuit foarte mult la formarea intelectualității românești și ucrainene din Bucovina. Viitorii preoți români și ucraineni își făceau studiile la aceeași Facultate de Teologie și locuiau în același internat. Revista bisericească „Candela”, înființată în anul 1882, era redactată parțial și în limba ucraineană.

Facultățile de Filosofie și de Drept

Facultatea de Filosofie, conform împărțirii specialităților de atunci, cuprindea toate disciplinele filosofice, filologice și de științe ale naturii, până la fizica teoretică și farmacologie. Această facultate cuprindea mai multe secții: filosofie, istorie, filologie și lingvistică, matematică și științe naturale, limbi moderne și stenografie. O deosebită importanță în cadrul acestei facultăți au avut-o catedrele de romanistică și slavistică, precum și pentru istoria estului și sud-estului Europei. Romanistul Theodor Gartner și Stefan Smal-Stocki, specialist în slavistică și ucrainistică, au lucrat împreună asupra elementelor de bază ale limbii rutene populare și au elaborat o ortografie școlară, care a fost introdusă, din anul 1893, în toate școlile austriece cu limba ucraineană de predare. Theodor Gartner a contribuit și la dezvoltarea gramaticii limbii române, publicând în anul 1904 lucrarea *Descrierea limbii române*⁴⁹. După plecarea lui Theodor Gartner la Universitatea din Innsbruck, Catedra de romanistică i-a revenit lui Mathias Friedwagner, care a publicat mai multe articole despre etnogeneza și istoria limbii poporului român. Catedra de slavistică de la Cernăuți a fost mulți ani condusă de un mare specialist în domeniu – Emil Kaluzniacki care, pentru meritele sale în activitatea științifică, a devenit membru al Academiei de Științe din București și Sankt Petersburg.

---

⁴⁸ *Ibidem*.

⁴⁹ Emanuel Turczynski, *Die Universität Czernowitz und die Hermannstädter Rechtsakademie*, în vol. *Deutscher Einfluss auf Bildung und Wissenschaft im östlichen Europa*, Köln, Verlag Boehla, 1984, p. 168.

La Facultatea de Filosofie a funcționat o Catedră de limbă și literatură română, al cărei titular, până în anul 1906, a fost Ion Sbiera. Din anul 1906, acest post a fost ocupat de ardeleanul Sextil Pușcariu. Ambii profesori au fost aleși membri ai Academiei Române încă în perioada când activau la Universitatea din Cernăuți. La aceeași facultate a existat și o Catedră de limba și literatura ucraineană, care în diferite perioade a fost condusă de K. Gankevici, G. Onișkevici, Stefan Smal-Stocki. Un mare aport în aprofundarea științei istorice l-au avut profesorii Ferdinand Zieglauer și Raimund Friedrich Kaindl.

La începutul secolului al XX-lea, studenții români de la Universitatea din Cernăuți au cerut înființarea unei Catedre pentru istoria românilor. Primul memoriu în acest sens a fost redactat de către studenții români la adunarea din 5 aprilie 1908. Conducerea Universității a decis ca, începând cu semestrul de iarnă 1908/1909, profesorul ucrainean Vladimir Milkowitz, titularul Catedrei de istorie est-europeană a Universității, să țină un curs de istoria poporului român în limba germană. Prin anunțarea acestui curs se spera că studenții români vor renunța la înființarea unei Catedre pentru istoria românilor în limba română. Studenții români, însă, au boicotat cursul, refuzând să accepte ca un profesor ucrainean să le predea istoria națională în limba germană. La 28 octombrie 1909, un grup de deputați români și italieni din Parlamentul de la Viena, printre care Onciul, Simionovici, Hurmuzachi și Isopescul-Grecul, au înaintat o interpelare în această privință Ministerului Cultelor și Instrucțiunii⁵⁰. Poziția fermă a românilor în această chestiune a determinat autoritățile austriece să accepte crearea la Universitatea din Cernăuți a unei noi catedre cu denumirea de „Istoria sud-est europeană cu deosebită privire la români”. Sextil Pușcariu l-a propus pe istoricul Ion Nistor ca titular al acestei catedre. Ion Nistor, însă, a fost promovat doctor în filosofie și litere la Universitatea din Viena abia la 22 martie 1909. Potrivit unei legi austriece, candidatul pentru numirea ca titular la o catedră nu putea fi admis la abilitare decât după doi ani de la doctorat. Din această cauză s-au mai scurs încă doi ani până când Ion Nistor a fost numit, printr-o decizie împăratească, din 14 august 1912, profesor extraordinar pentru istoria sud-est europeană la Universitatea din Cernăuți⁵¹. La 12 octombrie 1912, Ion Nistor și-a prezentat lecția inaugurală ca titular al noii catedre.

La Facultatea de Drept juristul Constantin Tomasciuc a fost primul profesor de drept comercial și filosofia dreptului. Majoritatea profesorilor de la această facultate au

---

⁵⁰ Dragoș Olaru, *Contribuții la istoricul creării Catedrei de istoria românilor la Universitatea din Cernăuți*, în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, anul II, nr. 1, 1995, p. 82.

⁵¹ *Ibidem*, p. 83.

fost germani, printre care savanți cu renume european și mondial: Hans Groß, Friedrich Kleinwächter, Eugen Erlich, Josef Schumpeter, Franz Exner, Hans Ritter von Frisch, Karl Adler ș.a.

Societățile studențești

Universitatea din Cernăuți s-a remarcat și prin viața studențească foarte interesantă care a existat la această instituție. Prima societate academică, „Austria”, s-a constituit la 17 octombrie 1875, iar la 26 octombrie 1875 a luat ființă Asociația „Sala de lectură academică”. Ambele asociații studențești cuprindeau studenți de diferite naționalități și confesiuni. Asociația „Gothia” s-a înființat la 15 mai 1876, iar peste un an, la 13 mai 1877, se va constitui Asociația „Alemannia”⁵².

Din primii ani de existență a Universității din Cernăuți s-au constituit și societăți studențești pe principii etnice sau profesionale. La 10 iulie 1877 s-a înființat un club al studenților germani, din care a rezultat, zece ani mai târziu, la 8 noiembrie 1887, Asociația „Arminia”. La 5 decembrie 1903 a luat ființă o altă asociație germană, „Teutonia”, ale cărei culori erau similare cu ale Societății „Arminia”. La 31 ianuarie 1891 s-a înființat Asociația catolică „Unitas”, care tindea să-i cuprindă pe studenții romano-, greco- și armeano-catolici. La 27 octombrie 1906, studenții catolici germani s-au desprins din această societate academică și s-au constituit în Societatea germano-catolică „Frankonia”⁵³.

La 10 decembrie 1875, din inițiativa lui Tudor Stefanelli, s-a înființat prima societate a studenților români, „Arboroasa”, numită astfel în memoria boierului Luca Arbore. Din 54 de studenți români, 44 au intrat în Societatea „Arboroasa”. Membrii societății purtau panglici tricolore, roșu – galben – albastru și o căciulă roșie. Societatea „Arboroasa” organiza serate muzicale, conferințe, baluri și excursii, dispunea de un local cu o bibliotecă și o sală de lectură, unde existau mai multe ziare și reviste românești din Vechiul Regat și din Transilvania. Însă, în toamna anului 1877, societatea a fost dizolvată și au fost arestați conducătorii ei: Ciprian Porumbescu, Zaharia Voronca, Constantin Morariu, Orest Popescu și Eugen Siretean. Drept motiv a fost invocat faptul că societatea a primit o subvenție din partea ministrului învățământului din Vechiul Regat, iar la 12 octombrie 1877 (la 100 de ani de la decapitarea domnitorului Grigore al III-lea Ghica), comitetul Societății „Arboroasa” a

---

⁵² Rudolf Wagner, *op. cit.*, p. 256.

⁵³ *Ibidem*, p. 257.

trimis la Iași o telegramă în semn de solidaritate, cu ocazia dezvelirii bustului domnitorului martir.

În anul 1878 membrii societății dizolvate, în frunte cu Dimitrie Onciul, s-au constituit în Societatea studențească „Junimea”, care a preluat programul național al „Arboroasei”. Această nouă societate a avut o activitate rodnică, a organizat șezători literare și manifestări culturale. Membrii societății purtau ca semn distinctiv o panglică în culorile roșu – galben – albastru, așezate orizontal, una peste alta. Din inițiativa membrilor Societății „Junimea” a început să apară, din anul 1904, revista „Junimea literară”. Societatea „Junimea” a desfășurat și o bogată activitate teatrală, mai ales după anul 1908.

La 23 august 1880, unii membri ai Societății „Junimea” au părăsit societatea și au înființat o societate militantă, „Bucovina”. Aceasta, prin portul și activitatea sa, a avut un pronunțat caracter progerman. Către sfârșitul anului 1909, unii membri ai Societății „Bucovina” au înființat, după același principiu, o nouă societate militantă – „Moldova”. Membrii ambelor societăți purtau panglici tricolore. O parte dintre membrii Societății „Junimea” a constituit, la 21 mai 1905, Societatea academică „Dacia”. Majoritatea membrilor acestei societăți provenea din familii de țărani, de aceea societatea și-a propus drept scop acela de a-i sprijini pe țărani români, mai ales pe cei din satele mixte, româno-ucrainene. Societatea „Dacia” a susținut noul curent democratic, reprezentat de Aurel Onciul și Florea Lupu.

Studentii teologi au avut o societate academică proprie, înființată la 23 noiembrie 1884, cu sprijinul mitropolitului Morariu Andrievici. Ea se numea Asociația academico-teologică pentru literatură, retorică și muzică bisericească „Academia Ortodoxă” și avea din două secțiuni: una literaro-retorică și una muzicală. Membrii asociației purtau o panglică în culorile tradiționale românești, iar cântecul asociației era un text religios compus după muzica lui Isidor Vorobchievici.

Cea mai veche societate studențească poloneză a fost „Ognisko”. La început această societate a activat în cadrul Asociației „Sala de lectură academică” și abia din anul 1884 s-a constituit într-o societate separată. Scopul principal al respectivei societăți era de a-i feri pe tinerii polonezi de procesul de deznaționalizare. În anul 1910, unii membri au părăsit „Ognisko” și au înființat, după modelul societăților germane, corpul polonez „Lechia”. Membrii acestei societăți militante colaborau, mai ales, cu societățile românești „Bucovina” și „Moldova” și cu societățile academice germane. Membrii „Lechiei” constituiau și nucleul societăților sportive poloneze

„Polonia” și „Gwiazda”⁵⁴. Sediul societăților studențești „Ognisko” și „Lechia” se afla în Dom Polski (Casa poloneză).

Chiar în anul înființării universității s-a constituit și prima societate academică ucraineană, „Sojus”. Această societate și-a propus scopul de a ridica spiritul național al membrilor săi. O altă societate studențească ucraineană, „Sici”, s-a înființat în anul 1902. Ambele societăți își aveau sediul în Norodnii Dim (Casa ucraineană). În anii 1910 și 1913 s-au constituit încă două societăți academice ucrainene, „Zaporoje” și „Ciornomore”. Acestea s-au afirmat mai mult în perioada interbelică.

Până în anul 1891, studenții evrei au activat mai ales în cadrul Asociației „Sala de lectură academică” sau, mai puțin, în alte societăți germane. La 14 iulie 1891, însă, studenții evrei au înființat prima societate studențească evreiască, „Hasmoneia”. Membrii acestei asociații și-au propus drept scop acela de a ridica conștiința națională la studenții mozaici, precum și de a cultiva și propaga limba și literatura ebraică. O societate evreiască, „Hebronia”, cu scopuri asemănătoare, s-a înființat la 2 aprilie 1899. Către începutul secolului al XX-lea s-au mai constituit încă trei societăți academice mozaice: „Zephira” (1897), „Humanitas” (1900) și „Emunah” (1903)⁵⁵. Înființarea societăților academice evreiești a produs o oarecare dezbinare între studenții evrei, vorbitori de limbă germană, și studenții de etnie germană.

Modelul de activitate al societăților studențești de la Universitatea din Cernăuți a fost preluat din tradiția universitară germană, existentă și în Austria. Viața studențească de la Universitatea din Cernăuți a avut, însă, un specific distinct, unic în felul său, fiindcă studenții români, germani, poloni, ucraineni și evrei s-au constituit și au activat în societăți academice pe criterii etnice. Mai multe societăți studențești (dintre cele românești numai „Bucovina” și „Moldova”) au avut un caracter conservator de organizare; membrii fiecărei societăți purtau uniforme specifice, șepci și panglici distincte, de diferite culori. Cu ocazia anumitor festivități solemne, conducătorii unor asemenea societăți purtau costume specifice și săbii, se respectau anumite ritualuri și se organizau dueluri studențești. Cel mai important eveniment studențesc era comersul, adică o întrunire organizată de fiecare societate cu ocazia deschiderii anului universitar⁵⁶. Cu alte ocazii, societățile studențești organizau baluri, serate, șezători culturale, la care participau studenți de diferite etnii. Astfel, forma de organizare și de colaborare a societăților studențești din capitala Bucovinei a fost una de apartenență la

---

⁵⁴ *Ibidem*, p. 259.

⁵⁵ *Ibidem*, p. 260.

⁵⁶ Vladimir Trebici, *Relațiile dintre societățile studențești române și germane de la Universitatea din Cernăuți ca model de înțelegere interetnică (1875–1938)*, în „Analele Bucovinei”, anul IV, nr. 2, 1997, p. 284.

Europa Occidentală și a constituit un model de conviețuire interetnică și interconfesională.

Învățământul primar, secundar și superior din Bucovina la începutul secolului al XX-lea

La sfârșitul secolului al XIX – începutul secolului al XX-lea, învățământul primar din Bucovina a cunoscut un progres evident, a crescut semnificativ numărul școlilor și al copiilor școlarizați, s-a diminuat ponderea populației analfabete, s-a îmbunătățit starea materială și socială a cadrelor didactice. Totodată, în Bucovina s-a produs naționalizarea învățământului primar, majoritatea școlilor mixte fiind desființate, marea majoritate a copiilor având posibilitatea să fie instruiți în limba maternă. Au fost numiți inspectori școlari provinciali și districtuali naționali. Comisia pentru examinarea școlilor primare a fost reorganizată pe criterii etnice. Învățători de diferite etnii au înființat asociații pedagogice proprii. În Bucovina erau editate reviste pedagogice în limbile germană, română și ucraineană.

În anul de învățământ 1912/1913, din cei 127 472 de copii de vârstă școlară, 103 901 frecventau școlile primare oficiale, 10 965 – un curs repetat de instruire, 3 128 – școli primare particulare, 3 609 – școli superioare, 927 erau instruiți acasă, 1 116 copii nu erau instruiți din cauza anumitor deficiențe corporale și 3 826 de copii încă mai rămâneau în afara sistemului de învățământ⁵⁷, adică numai circa 3% dintre copiii de vârstă școlară nu erau încadrați în sistemul de învățământ al Bucovinei.

La începutul secolului al XX-lea, învățământul secundar și profesional din Bucovina a cunoscut, de asemenea, o dezvoltare importantă, fiind deschise mai multe gimnazii pentru băieți și licee pentru fete, precum și câteva școli secundare cu profil real. Deși limba germană continua să domine în școlile secundare, totuși românii, ucrainenii și polonii au obținut noi drepturi în sistemul de învățământ. La mai multe gimnazii pentru băieți au fost deschise clase paralele cu limbile română și ucraineană de predare, iar în ultimii ani din ajunul războiului s-a manifestat tot mai mult tendința de înființare a unor școli secundare naționale.

În anul școlar 1913/1914, în Bucovina funcționau 13 gimnazii pentru băieți, dintre care șapte erau complete, cu opt clase. În alte patru erau deschise deja câteva

---

⁵⁷ Erich Prokopowitsch, *Die Entwicklung des Schulwesens*, p. 311.

clase superioare, adică liceale și doar în două gimnazii particulare ființau numai câteva clase inferioare. După limba de instruire, patru gimnazii erau germane, patru germano-române, două germano-ucrainene, două ucrainene și unul polonez. La sfârșitul stăpânirii austriece, în Bucovina mai activau două școli reale, o școală de meserii, câteva licee oficiale sau particulare pentru fete, două instituții pentru pregătirea învățătorilor și învățătoarelor.

Cea mai importantă instituție de învățământ din Bucovina era Universitatea din Cernăuți, cu limba germană de instruire, care funcționa cu trei facultăți: Teologie Ortodoxă, Drept și Filosofie. În anul 1913, la Cernăuți își făceau studiile 1 020 de studenți și 109 studente. Contingentul studenților era foarte diferit după confesiuni și originea etnică. După limba maternă, 424 studenți erau germani, 302 români, 288 ucraineni, 82 polonezi; după confesiuni, 420 erau ortodocși, 413 mozaici, 266 romano- și greco-catolici, 28 protestanți.

Un rol aparte în cadrul universității l-a avut Facultatea de Teologie Ortodoxă, unde și-au făcut studiile nu numai ortodocșii români și ucraineni din Bucovina, dar și mulți ortodocși din România, Transilvania și chiar din unele țări din Balcani. Această facultate a contribuit foarte mult la formarea intelectualității românești și ucrainene din Bucovina. La Facultatea de Filosofie a funcționat o Catedră de limbă și literatură română, ai cărei titulari au fost Ion Sbiera (până în 1906) și ardeleanul Sextil Pușcariu. Din anul 1912 a ființat și o catedră cu denumirea de „Istoria sud-est europeană cu deosebită privire la români”, al cărei titular a fost istoricul Ion Nistor.

Universitatea din Cernăuți s-a remarcat și prin viața studentescă foarte interesantă, care a avut un specific aparte, unic în felul său, fiindcă studenții români, germani, poloni, ucraineni și evrei s-au constituit și au activat în societăți academice pe criterii etnice. Prin intermediul societăților studențești, reprezentanții fiecărei naționalități și-au putut păstra identitatea națională și forma idealurile naționale. Prin colaborarea cu alte societăți studențești s-au creat punți de legătură pentru o mai bună cunoaștere a limbii, culturii și tradițiilor popoarelor conlocuitoare.

Sistemul de învățământ în mai multe limbi, cum a existat până în anul 1918 în Bucovina, a permis instruirea în limba maternă a copiilor de diferite etnii, iar în localitățile cu populație mixtă au funcționat școli primare și secundare cu două, trei și chiar patru limbi de predare. Odată cu creșterea numărului de școli primare, s-a diminuat simțitor numărul instituțiilor cu mai multe limbi de instruire. Totodată, pe măsura dezvoltării, mai ales a intelectualității locale românești și ucrainene, avea loc o restrângere treptată a influenței limbii germane în sistemul de învățământ, îndeosebi în ultimii ani de stăpânire austriacă.

BUCOVINENI ÎN VIAȚA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ A ROMÂNIEI POSTBELICE (VI)¹

VASILE I. SCHIPOR

Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit (VI)

(Zusammenfassung)*

Die Flucht und das Schicksal der Bukowiner Flüchtlinge in Juni 1940, bzw. März-April 1944 waren sogenannte „Tabu-Themen“ in Rumänien vor den 1989er Ereignissen. Indem es die Forschungen in dieser Hinsicht weiterführt, gehört das dokumentarische Material *Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit (VI)* zu den wenigen alleinstehenden Werken, die diesen ergebnisreichen Forschungszweig gewählt haben.

Innerhalb der Beschäftigungen mit der Kulturgeschichte im allgemeinen, aber auch mit der Literatur- und Sozialgeschichte insbesondere, ergänzt die unterliegende Studie die bisherigen Kenntnisse durch die Forschung eines Bereiches der gegenwärtigen Geschichte, den die Forscher langer Zeit vermieden haben und der als Bestandteil des nationalen und europäischen kulturellen Patrimoniums verstanden wird.

In diesem Sinne und trotz vieler Schwierigkeiten (Zerstreuung der Bukowiner im ganzen Gebiet Rumäniens, die Auswanderung mancher von ihnen in den Okzident, die Unzuverlässigkeit einiger Quellen und der Mangel an Mitteln für Feld-, Archiv- und Bibliothekforschung, die Ablehnung oder sogar die Angst vieler Überlebenden, ihre Memoiren zu schreiben, das schwache Interesse der Nachfolger an der Familienforschung usw.) haben wir diese Studie verfasst, um sie zukünftig in einem biobibliographischen Nachschlagewerk mit alphabetisch geordneten, einer breiten Kategorie von aus der Bukowina geflüchteten Bukowinern verschiedener Nationalitäten und Konfessionen zugänglichen Daten einzubeziehen. All das ist ein Beweis für die deutliche Präsenz der Bukowina in der kulturell-wissenschaftlichen Entwicklung des Landes durch eine hervorragende schöpferische, heute wenig bekannte und bewertete Tätigkeit.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Flucht, Vertreibung, Deportation, Ribbentrop-Molotov Pakt, europäisches Drama für mehrere Generationen, Kriegsoffer, politischer Schuld, ethnische

---

¹ Pentru întreaga problematică a temei, vezi un tablou mai amplu în *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (I), în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XVII, nr. 2 (35), iulie–decembrie 2010, p. 367–374.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXII, 1 (44), p. 105–128, București, 2015

Diskriminierung und Hass, tragische Lebenserfahrungen, extreme Situationen, Authentizität und Ausdruckskraft, Trauma und soziale Marginalisierung, Erinnerungen an die Flucht, Bewusstseinsstrom, Humanisierung einer tragischen Welt, Bedauern und Nostalgie der Vergangenheit, Bewahrung des tragischen Gedächtnisses der Bukowiner, Genesung der moralischen Reflektion in der Öffentlichkeit, wenig bekannte und bewertete schöpferische Tätigkeit.

Refugiul și destinul refugiaților bucovineni din iunie 1940 și, respectiv, martie–aprilie 1944, au reprezentat un teritoriu tabu în România înainte de evenimentele din 1989. După evenimentele din 1989 aceste teme încep să fie frecventate de către istorici în cadrul unor proiecte de sine stătătoare.

Pentru bucovineni – ca și pentru basarabeni – înțelegerile secrete dintre Hitler și Stalin, parafate în 1939, au avut urmări catastrofale, producând o tragedie europeană pentru mai multe generații.

La fel ca toți refugiații din toate locurile și din toate timpurile, refugiații din Bucovina sunt victime ale războiului. Evenimentele din 1940 și 1944 au produs o schimbare brutală a destinului lor. Ei își părăsesc casa și locurile natale, fugind din calea sovieticilor și devenind „vinovați politic” pentru că au fugit de pe teritoriul U.R.S.S. Statutul lor de refugiați este o vreme incert. Vina lor politică este deseori mascată prin indicarea locului de origine: „originari din Bucovina, stabiliți pe teritoriul R.P.R. după 1 iunie 1940”; „transfugi sau fugiți de pe teritoriul Uniunii Sovietice”². Locurile lor de rezidență sunt Banatul, Vâlcea, Câmpulung Muscel, Pitești, Brașov, București, Deva, Sibiu, Cluj, Oradea, Iași, Piatra Neamț, Gura Humorului, Rădăuți, Suceava, precum și unele localități rurale din preajma acestora (Cața, județul Brașov; Ițcani, Costâna – Suceava; Dornești, Țibeni – Rădăuți, Vama. Aici ei își reorganizează întreaga lor viață, depășind nu de puține ori trauma anilor '40 și marginalizarea socială prin calitățile lor recunoscute: „hărnicie, obișnuință de a face față greului, simț al echilibrului, putere de adaptare, bună organizare a gospodăriei după modelul «neamțului», solidaritate familială și de grup”³.

Ca și în cazul Aniței Nandriș⁴, credința în Dumnezeu, cultul familiei, grija aparte pentru copii, mergând adeseori până la sacrificiul de sine și dragostea de țară îi

---

² Conf. Ruxandra Cesereanu, *Comunism și represiune în România. Istoria tematică a unui fratricid național*, Iași, Editura Polirom, Colecția „Plural M”, Seria „Idei contemporane”, 2006, p. 142–146.

³ *Ibidem*, p. 150.

⁴ Vezi Anița Nandriș-Cudla, *20 de ani în Siberia. Destin bucovinean*, București, Editura Humanitas, 1991, 184 p. Cartea, „o capodoperă spontană și naivă a deportării”, este premiată de Academia Română în 1992 și tradusă în mai multe limbi de circulație europeană.

caracterizează pe refugiații bucovineni, ajutându-i să supraviețuiască în deceniile de după război și să se afirme chiar în viața socială, economică, științifică, literară și culturală din România.

Pentru convingerile lor politice, unii dintre refugiații bucovineni sunt arestați, condamnați și închiși. Puțini reușesc să plece în Occident, urmându-și destinul pe drumurile anevoioase ale exilului.

Continuând preocupările menționate mai sus (dar și altele din literatura istoriografică a problemei), lucrarea noastră aspiră să aducă un spor de cunoaștere în istoria temei, prin explorarea unui teritoriu al istoriei contemporane ocolit vreme îndelungată de către cercetători și înțeles de noi ca parte integrantă a patrimoniului cultural național și european. Totodată, facem precizarea că lucrarea noastră se află în intimitatea unor obiective cu semnificație aparte în Bucovina de astăzi: – stimularea, formarea și consolidarea unei conștiințe noi, moderne privitoare la valoarea patrimoniului propriu, ca parte integrantă a patrimoniului european; – apropierea de orizonturi noi de înțelegere și interpretare a faptelor ce aparțin acestui teritoriu al istoriei noastre postbelice; – stimularea interesului pentru cunoașterea despovărată de clișee și stereotipuri a istoriei noastre recente; – menținerea vie a memoriei tragediei bucovinenilor din veacul trecut și „însănătoșirea reflecției morale” în spațiul public din România de astăzi și din vecinătățile sale.

Gândită astfel, în pofida multor dificultăți (risipirea bucovinenilor pe întregul teritoriu al României, migrarea unora dintre ei în Occident, precaritatea surselor și a resurselor destinate cercetării sistematice de teren, arhivă și bibliotecă, refuzul și uneori chiar teama multor supraviețuitori de a-și scrie amintirile, inapetența urmașilor pentru recuperarea memoriei familiei etc.), lucrarea noastră aspiră să devină un dicționar biobibliografic de interes, cuprinzând fișiere deschise pentru o largă categorie de bucovineni, de diverse naționalități și religii, refugiați din Bucovina și ordonate alfabetic. Toate acestea ilustrează, în primul rând, „prezența Bucovinei în evoluția cultural-științifică a țării”, despre care scria Traian Cantemir la începutul anilor '80 din veacul trecut, printr-o remarcabilă „activitate creatoare”, astăzi insuficient cunoscută și valorizată⁵.

*

Bucevschi, Ștefan-Gheorghe. Născut în Sadagura-Cernăuți la 17 aprilie 1920. Studii primare și gimnaziale la Vijnița. Absolvent al Liceului „Aron Pumnul” din

---

⁵ Traian Cantemir, *Dimensiuni cultural-științifice bucovinene*, Cuvânt-înainte la volumul [I. Pinzaru, Petru Froicu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. I. Suceava, Biblioteca Județeană, 1982, p. 3–7.

Cernăuți și al Facultății de Medicină Cluj, promoția 1944. După absolvirea facultății este încorporat și participă la operațiunile militare de pe Frontul de Vest, apoi funcționează ca medic la Sibiu (1945–1950), medic primar în specialitatea obstetrică-ginecologie la Bârlad, până la pensionare (1992).

Medicul Ștefan-Gheorghe Bucevschi se afirmă în viața medicală printr-o bogată activitate științifică: peste 320 de lucrări publicate în periodice de specialitate din România și de peste hotare, participări la reuniuni științifice. În viața culturală și publicistică locală se afirmă ca redactor la periodicul „Coordonate bărlădene”, îndrumător al Cenaclului literar „Ferestre spre lumină”, autor al unor piese de teatru interpretate de diferite trupe de artiști și colecționar pasionat de icoane și documente bucovinene. În 1988 publică volumul de versuri *Și despre dragoste*. Mai interesante sunt, însă, lucrările rămase în manuscris: *Bârladul odinioară și astăzi* (monografie), *Istoria romanțată a Bucovinei*, o tetralogie: vol. I, *Cuțitul de aur*; vol. II, *Minciuna*; vol. III, *Ce vină a avut săracul Stalin*; vol. IV, *Un târg la graniță*.

Mai puțin cunoscute sunt colaborările sale din anii de liceu la revistele „Freamătul literar” (Siret), „Iconar” (Cernăuți), „Poetul” (Chișinău), unde publică versuri, „promițând o poezie de largi concepții”⁶. Reproducem un text, *Țara Fagilor*, datând din această perioadă: „Învolburate-amurguri curg / în cântec verde din tulnice / prin timp doar fagii urcă lin / domoale creste de colnice. // Împovărate holde strâng / porfir și aur peste valuri. / Oglinzi șerpuitoare duc / comori de liniști lângă maluri // și-n curcube[i]e arcuite / din coastă-n coastă peste soare, / cro[i]jesc grăbit cerc de lumini / săgeți din zări spre zare”⁷.

Cunoscute într-un cerc restrâns, dar nemenționate în dicționarele biografice din Bucovina sunt și colaborările la „Septentrion”, periodicul Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, fondat, la Rădăuți, în 1990: *Câteva cuvinte despre hotarele Bucovinei*, anul II, nr. 4–5, 1991, p. 5; *Un remember necesar* (pledoarie pentru reluarea cercetărilor istoricilor bucovineni, români și austrieci, de la sfârșitul secolului al XIX-lea, pledoarie animată de convingerea că „Bucovina nu a fost o țară pustie și că băștinașii ei, românii, erau de rang și cu drepturi asemănătoare sau chiar egale cu toți nobilii din Imperiul Habsburgic și de aiurea”), anul III–IV, nr. 6–7,

---

⁶ Mircea Streinul, *Câteva cuvinte lămuritoare*, în *Poezii tineri bucovineni*. Antologie publicată cu un cuvânt introductiv de Mircea Streinul și cu un portret în peniță de Rudolf Rybiczka, București, Fundațiile pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, 1938, p. 12.

⁷ Ștefan Bucevschi, *Țara Fagilor*, în „Freamătul literar”, revistă de literatură, știință și artă, Siret, anul V, nr. 1–6, 1937, p. 42.

1992–1993, p. 12–13; *Onomastica feminină în Bucovina*, anul VI, nr. 10–11, 1995, p. 1, 3–4.

Nemenționată nicăieri rămâne și lucrarea sa *Răzeși, răzeșie în nordul Bucovinei*, Rădăuți, Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, 1993, 11 pagini, cu bibliografie și o planșă cu moșiile răzeșești, realizată după Erich Beck, *Bukowina Land zwischen Orient und Okzident*.

Medicul bucovinean Ștefan-Gheorghe Bucevschi se stinge din viață în Bârlad, la 26 aprilie 1999⁸.

Guga-Vlad, Tațiana. Născută la 13 noiembrie 1924, în localitatea Bălăceana, județul Suceava, în familia preotului Constantin Vlad și a Elenei, născută Voronca. În iarna anului 1927, rămâne orfană de mamă. Își petrece copilăria la Iordănești, județul Storjineț, împreună cu fratele ei, Vlad, într-o „casă cu multă lumină și odihnitoare pace”, fascinată de „farmecătoarea luncă a Siretului” din apropiere. Face școala primară la Iordănești (din 1930) și Cernăuți, unde studiază la Liceul Ortodox de Fete „Elena Doamna”. Își petrece vacanțele de vară la Suceava. De la bunica sa dinspre mamă, Amalia-Matilda, șvăboaică, învață limbile germană și franceză, bucurându-se de libertate în universul „grădinii fermecate” de lângă casa bunicilor, al periferiei multietnice a orașului patriarhal de altădată, dar și al poveștilor și basmelor lui Ion Creangă și ale fraților Grimm.

Pe 28 iunie 1940, pleacă în refugiu.

Locuiește o vreme, împreună cu familia sa, la Suceava, apoi la Pitești.

Revenind la Suceava în toamna anului 1940, își continuă studiile la Liceul de Fete „Doamna Maria” de aici.

După revenirea autorităților românești în Bucovina septentrională, în august 1941, preotul Constantin Vlad revine la Iordănești, iar în octombrie și amândoi copiii rămași la Suceava, aflând cu toții „cât de hain a fost cnutul bolșevic” aici. Tațiana Guga își continuă studiile la Liceul Ortodox de Fete „Elena Doamna”. În iunie 1943 își trece bacalaureatul la Cernăuți. Din toamna anului 1943 este învățătoare suplinitoare la Carapciu pe Siret, apoi la Iordănești.

În martie 1944, la revenirea „fioroasei urgii bolșevice”, primește ordin de evacuare la Școala primară din satul Hezeriș, plasa Lugoj, județul Severin. Pe

---

⁸ Vezi Emil Satco, *Bucovina. Contribuții cultural-științifice. Dicționar*, vol. IX, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2000, p. 55–56; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 160; Vasile I. Schipor, *Periodicul „Iconar”, Cernăuți, anul I, nr. 1, 2 și 3 din 1935 se află în Bucovina*, în volumul *Bucovina istorică. Studii și documente*, Cuvânt-înainte de D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (23), 2007, p. 515–516; Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012). La 150 de ani*, Volumul II, *Voluntariat bucovinean*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2013, p. 96.

„drumurile de bejenie” ale noului refugiu, cunoaște „gustul tare amar” al înstrăinării, ajungând la locul de evacuare, în Banat, la 6 mai 1944, „după șase săptămâni de pribegie”. Aici rămâne până la 24 august 1944, când pleacă la Crivina de Jos-Nădrag, unde stă până la începutul lunii septembrie 1945.

Revenită în Bucovina, se stabilește la Suceava. Din octombrie 1945 este pedagogă la Liceul de Fete „Doamna Maria”. Concomitent, se înscrie la Facultatea de Teologie, aflată în refugiu la Suceava, beneficiind și de o bursă de studii, apoi la Facultatea de Filologie-Istorie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași. Este absolventă a Seminarului Pedagogic Universitar condus de prof. univ. dr. Ilie Grămadă (1948). În primăvara anului 1948 obține licența în Teologie. În acest an este numită profesoară în Vatra Dornei și, potrivit unei mărturisiri târzii, tot acum ia sfârșit, oarecum, „viața [sa] de refugiat”.

La Vatra Dornei, funcționează în învățământ până în 1980. Alături de soțul său, Veniamin Guga, predă de toate: română, istorie, franceză, latină, educație fizică, desen, lucru manual, muzică.

După evenimentele din 1989, împreună cu soțul său, înființează Filiala Vatra Dornei a Asociației „Pro Basarabia și Bucovina”, precum și o filială locală a Societății Culturale „Arboroasa” de la Cernăuți, „militând ardent pentru relația cu frații români din nordul Bucovinei și din Basarabia, organizând vizite reciproce, donații de cărți și reviste”⁹. Activă în viața culturală locală, Tațiana Guga-Vlad participă aproape în fiecare an la sărbătoarea „Limba noastră cea română”, organizată la Cernăuți în cea de a doua duminică a lunii septembrie, „ trăind mereu cu dorul de acasă” și fiind însuflețită de un adevărat crez identitar: „Păstrăm și vom păstra legături strânse cu cei rămași în nordul Bucovinei și Basarabia, transmițând urmașilor noștri și ai lor dragostea de limbă, pe care n-avem voie s-o degradăm, respectul față de tradițiile și credința strămoșească, precum și dorința de unire”¹⁰.

La Vatra Dornei este activă, totodată, și în cadrul Forumului German. În perioada 1996–2002 predă limba germană în grădinițele dornene.

Tațiana Guga-Vlad publică versuri în revista Liceului Ortodox de Fete „Elena Doamna” din Cernăuți (1942–1943), dar și articole diverse în periodice contemporane: „«Țara Fagilor»”. Almanahul cultural-literar al românilor

---

⁹ Aspazia Oțel-Petrescu, *Să o cunoaștem pe Tați*, în volumul *A fost odată*, București, f. ed., 2011, p. 375. Pentru evocarea caldă a colegei și prietenei sale de la Cernăuți, înzestrate cu „har scriitoricesc”, precum și pentru bogăția de informații diverse, vezi tot aici p. 369–376, 376–436.

¹⁰ Tațiana Vlad-Guga, *Fugiți de urgență bolșevică*. Mărturiile autoarei și ale altor refugiați din vechea Bucovină, București, Editura Christiana, 2013, p. 201.

nord-bucovineni” (Cernăuți), „Crai nou”, „Monitorul de Suceava” (Suceava), „Dor de Basarabia” (Iași”).

Începând din 1997, își publică versurile și în volum: *Ibi domo sum*, 1997, Hliboca-Cernăuți, Biblioteca „Arboroasa”, 1997 (cu o versiune bilingvă germană-română, Suceava, Forumul German, 2003); *Rană deschisă*, București, Editura Christiana, 1999 (ediția nouă, Timișoara, Editura Mirton, 2001); *Dor de Cernăuți. Czernowitzer Sehnsucht*, Ediție bilingvă română-germană, Botoșani, Editura Axa, 2003; *Eterne vise*, Botoșani, Editura Axa, 2006; *Dor de acasă. Heimweh*, Ediție bilingvă română-germană și germană-română, Botoșani, Editura Axa, 2008; *Frământări*, București, Editura Christiana, 2010; *Casa inimii*, versuri și proză, București, Editura Gutenberg, 2012.

Două din cărțile publicate de Tatiana Guga-Vlad prezintă interes pentru cercetarea noastră. Cea dintâi este *Fugiți de urgență bolșevică*. Mărturiile autoarei și ale altor refugiați din vechea Bucovină, București, Editura Christiana, 2013, 270 p. Cartea este precedată de două cuvinte introductive. În cel dintâi, *Pildă de slujire a românismului*, p. I-III, Dumitru Covalciuc, președintele Societății Culturale „Arboroasa” din Cernăuți, afirmă, între altele: „Scrierile doamnei Vlad-Guga sunt veritabile cărți ale memoriei unui neam răstignit pe steaua cu cinci colțuri a hidrei comuniste. Energică, răzbatătoare, dotată cu un dezvoltat spirit de observație, adevărate și prin scris a ceea ce într-o orânduire a depersonalizării umane și a denigrării valorilor morale creștine a fost crimă, oroare, suferință, nonagera Tațiana Vlad-Guga ne dă încă o relevantă lecție de slujire a românismului” (p. III). Cel de al doilea, *Cuvânt despre autoare. O viață în refugiu*, p. III-V, este semnat de Nicolae Șapcă, vicepreședinte al Societății pentru Cultură Românească „Mihai Eminescu” din regiunea Cernăuți, originar din Iodănești, satul în care a copilărit autoarea. Cartea, potrivit aprecierii sale, reprezintă „un bocet al inimii autoarei, în care [aceasta] își împărtășește amintirile trăite din copilărie și până acum, la aproape nouă decenii”, fiind, totodată, și „o pagină din istoria neamului nostru pe care au trăit-o sute de mii de români” (p. V).

Cea mai mare parte a cărții, acoperind trei capitole, cuprinde mărturiile autoarei referitoare la refugiu, p. 1-203.

Fosta elevă a Liceului Ortodox de Fete „Elena Doamna” din Cernăuți își amintește și după șapte decenii de clipele de haos din ziua de 28 iunie 1940, „zi blestemată”, ce pune stăpânire, despotice, pe Cernăuți. Pentru unchiul său, care intră în casă „ca o furtună” și aduce vestea năprasnică, dar și pentru mulți alți bucovineni, abandonarea părții de nord a Bucovinei de către autoritățile române este percepută ca o faptă de „lașitate” și „trădare” uluitoare: „– Fugim, fugim! Aglaia, ia repede actele, banii, bijuteriile și niște haine, pune-le într-un cuțar, că fugim, fugim..., striga el ca

scos din minți, alergând încolo și încoace prin camere. Era roșu la față și-i curgeau broboane de sudoare pe frunte. [...] Vin rușii, vin comuniștii [!] Porțile închisorii s-au deschis, orașul e plin de derbedei, hoți, criminali și comuniști. Fugim, fugim! În oraș nu mai e nicio autoritate. Toți conducătorii au părăsit Cernăuții, ne-au trădat. [...] Unii, care aveau radio, au aflat povestea trădării: regele renunță la Bucovina și Basarabia fără a trage un glonț, iar armata a primit ordin să se retragă fără luptă, lăsându-i pe invadatori să intre după bunul lor plac pe pământurile noastre. Câtă lașitate, ce trădare! Nemaipomenit! Și nici măcar acești măgari de sovietici n-au ținut cont de ultimatumul pe care l-au dat. Ne-au invadat imediat, fără să aștepte cele trei zile în care populația s-ar fi refugiat, că doar mult mai mulți ar fi vrut să plece. Cine știe câți vor fi deportați și uciși dintre bunii români rămași acolo fără voia lor!”¹¹

Imaginea fostului orașul cosmopolit și fermecător din vremurile de pace, convivialitate și belșug, pe care o creionează acum, în fugă, Tațiana Guga-Vlad, este cutremurătoare: „Abia am reușit să ne urcăm în tramvaiul care era arhiplin. N-am putut pricepe de ce era tramvaiul ticsit de lume. Toți călătorii aveau priviri speriate și erau muți, parcă. Pe Strada Ștefan cel Mare nu era picior de om. De ce oare? Dar, când am ajuns în Strada Regina Maria, stradă cu foarte multe magazine mari, ce să văd și totodată să mă cutremur? Pe ambele părți ale străzii, vitrinele erau sparte. Prin ele și prin ușile larg deschise, ieșea golănimea orașului încărcată cu de toate: blănuri, haine, saci cu ghete, saci cu zahăr, cafea, sticle cu băuturi, stofe de tot felul, coșuri cu vase, o imagine tulburătoare, nu alta. [...] Oamenii țipau, se încăierau pe străzi, unii fugind, alții vociferând și dând din mâini. Un întreg vacarm, un oraș în plină debandadă și dezordine, oraș părăsit de toate autoritățile”¹².

Refugiindu-se în grabă, bucovinenii care au apucat drumul pribegiei se simt „copii orfani și de izbeliște”, „lepădați ca niște câini”, „pradă bolșevicilor”. Panica și o „spaimă cumplită” pun stăpânire pe această lume abandonată și risipită, rămasă „fără nicio apărare în fața hoardelor invadatoare”, fugind înspăimântată cât mai departe de hotarele cotropite. Mărturisirea trăirii dramatice a tinerei căutând, în Pitești, un adăpost împreună cu familia sa, este memorabilă: „În sinea mea clocoteam de revoltă, dar tăceam ca o lașă. Mă durea durerea țării atât de sfâșiate. O țară plină de refugiați. Unde o să încăpem atâția?”¹³

Țara pe care o străbate adolescența din Bucovina în cel de al doilea refugiu, cel din primăvara anului 1944, este o lume în derută, trăind sub „teroarea istoriei”

---

¹¹ *Ibidem*, p. 2, 3, 13–14.

¹² *Ibidem*, p. 6–7.

¹³ *Ibidem*, p. 30.

experiențe dramatice de viață: „Tare ne mai temeam pentru viitorul țării, fără să știm ce urgie ne mai așteaptă”¹⁴: „Au început să apară peste tot, în sate și orașe, soldați sovietici care se îmbătau și făceau adevărate urgii: luau porci, viței, găini, rațe, găște, le tăiau, ca și cum ei ar fi fost stăpâni în casele oamenilor. Lumea începuse să se teamă de a mai ieși seara din casă. Acești soldați, în stare de ebrietate, erau violenți și deci foarte periculoși. Dacă îndrăzneai să te opui unei dorințe de-a lor, puteai fi imediat împușcat. Fetele sau femeile mai în vârstă, găsite pe câmp, sau chiar pe uliță sau singure în casă, erau violate. [...] Sovieticii, care veniseră ca «eliberatori», se purtau ca niște dușmani feroce, ca stăpâni, deși la finele războiului fuseserăm tovarăși de arme. Prădau pe unde umblau ca bezmeticii, distrugând totul în calea lor, ca niște sălbatici. Asta a fost marea binefacere și bucurie că trupele sovietice ne-au «eliberat»”¹⁵.

Memoria prodigioasă a autoarei ne oferă o bogăție de informații referitoare la oameni și locuri, mentalități, obiceiuri, viața de zi cu zi, petrecută pe drum și în refugiul din Banat, grai/graiuri, regimul alimentar și organizarea gospodăriei, grădinărit, igienă, boli (urticaria, scabia/râia, epidemia de tifos exantematic), secetă, foamete, deportarea germanilor în U.R.S.S., reîntoarcerea din evacuare. Iată un fragment ce descrie masa din Ajunul Crăciunului, petrecut în Banat, la Crivina de Jos, „conform tradiției bucovinene”: „Astfel, în seara de Ajun, după o zi de post, ne-am delectat, ca și la Iordănești, cu nouă sau douăsprezece feluri de bucate și anume: borș de sfeclă cu urechiușe umplute cu piure de bob cu ceapă prăjită, plăcinte cu varză și altele cu ceapă, mâncare de bob, mâncare de ciuperci, sarmale de post, pelincile Domnului, grâu fiert îndulcit cu miere, cu nucă și mac, compot de prune, cornulețe de vanilie de post”¹⁶.

Observațiile autoarei pun în evidență uneori, prin contrast, obiceiuri ale bucovinenilor, oameni harnici și inventivi, practici, cu dragoste de viață: „Pădurile erau pline de hribi, pe care bănățenii nu îi cunoșteau și deci nu-i culegeau. Livicuța, avându-i din belșug, gătea adevărate delicatessuri: hribi cu smântână, pané, murați, prăjiți, copți, umpluți, tocăniță și altele. După un asemenea ospăț, stropit și cu nițel vin sau câțiva stropi de țuică de dude, uitam de necazul nostru de refugiați”¹⁷.

Rememorând perioada refugiului din 1944–1945, Tațiana Guga-Vlad consemnează cu amărăciune: „Eram refugiați veritabili, nu numai evacuați [...] Noi am

---

¹⁴ *Ibidem*, p. 153.

¹⁵ *Ibidem*, p. 153–154. Pentru meditația pe această temă, vezi și un text în versuri, *In memoriam Gheorghe Pivin-Leandru*, publicat în volumul *Frământări*, București, Editura Christiana, 2010: „Când venira bolșevicii / și prădatu-ne-au tot natul, / frunte-au fost numai calicii, / în Siberia ni-i satul... / Prăpădită-i Bucovina / și pârluagă ni-i grădina” (p. 18).

¹⁶ Tațiana Vlad-Guga, *Fugiți de urgia bolșevică...*, p. 152.

¹⁷ *Ibidem*, p. 137.

rămas pentru totdeauna niște amărăți de refugiați, niște nimenea fără țară, cărora oricine le putea reproșa: – De ce v-ați părăsit casa și averea?”¹⁸ Peste tot, refugiații din Bucovina care fug din fața „puhoiului bolșevic” sunt priviți cu neîncredere și suspiciune, uneori cu dispreț (precum hangița din Orăștie, care „vorbea foarte stricat românește, avea stimă față de ruși și de comuniști și un dispreț notoriu față de refugiați” și se simt uneori străini în propria lor țară („frații români de aici [Lunca Călnicului] nu ni-s frați”¹⁹), „pribegi pe drumuri”. Ei trăiesc cu frică („frica domnea însă în mine nu numai noaptea, ci și ziua”, „spaima deportării mă copleșea mereu”), sunt prudenți, trec prin stări încărcate de tensiune (de la neliniște și teamă până la coșmar și disperare).

În subcapitolul *Comisia de repatriere*, p. 163–167, dar și în *Vânătoare de refugiați*, p. 208–212, autoarea face referire la destinul dramatic al refugiaților bucovineni, marcat în unele cazuri de aplicarea fără discernământ a prevederilor punctului 5 din Convenția de armistițiu din 12 septembrie 1944, publicată în „Monitorul oficial”, nr. 219, din 22 septembrie 1944. Mărturisirile autoarei de aici impresionează și astăzi: „Tata era chemat aproape zilnic la primăria din sat și îndemnat să se repatrieze, să plece de bunăvoie înapoi la Iodănești. În zadar le arăta el actele că fuseserăm în 1940–1941 refugiați în Suceava, arătându-le și certificatele de absolvire, diploma de bacalaureat pe care scria că am frecventat atât eu cât și Mircea clasa a VI-a la un liceu din Suceava. Ei nu voiau să creadă că aceste acte nu sunt falsificate” (p. 164); „Toți refugiații, de oriunde ar fi ei, rămân ancorați sufletește de pământul, credința, limba și datinile strămoșești și, de obicei, trec la cele veșnice cu același dor neîmplinit” (p. 212).

Puține sunt clipele frumoase din această „deșărare”/înstrăinare dureroasă, pe care Tațiana Guga-Vlad și le amintește cu nedisimulată bucurie, precum plimbarea cu drezina în Banat: „Înainte de a pleca la Crivina, Iolanda m-a invitat la o «plimbare» cu drezina. A fost o excursie de neuitat. Nici până atunci și nici de atunci n-am mai călătorit cu o drezină. Pentru mine a fost ca un vis, ca un basm. Drezina «zbură» cu noi când pe vârful muntelui, când în valea adâncă, pe lângă arbori înverziți și păsărele care păreau că se luau la întrecere cu zborul nostru”²⁰.

Capitolul IV, *Mărturii ale altor refugiați*, p. 204–246, prezintă, de asemenea, interes pentru tema noastră. „Amintirile celor care au trăit calvarul refugiilor – precizează aici Tațiana Guga-Vlad – întregesc paginile de istorie ale neamului

---

¹⁸ *Ibidem*, p. 165.

¹⁹ *Ibidem*, p. 122, 109.

²⁰ *Ibidem*, p. 161.

românesc”, oferind celor interesați și „multe învățăminte”. În aceste pagini găsim date și informații referitoare la alți câțiva refugiați, cunoscuți direct de către autoare. Iată lista acestora: – Maria Tovarnițchi, originară din Iordănești, căsătorită cu Ion Carp, grădinarul Parcului Stațiunii Balneare Vatra Dornei, supraviețuitor al masacrului de la Fântâna Alba, din 1 aprilie 1941, p. 205–206; – Maria Rohozneanu, născută în 1937 în satul Huta Veche, de lângă Crăsnioara și Ciudei, p. 206–212; – Gheorghe Poștariu, originar din comuna Ceahor-Cernăuți, refugiat în România împreună cu soția sa, Domnica, p. 212–218. Povestea acestei familii de bucovineni este cutremurătoare. Numeroasă, ca multe alte familii românești de altădată, alcătuită din opt copii, familia Poștariu din Ceahor cunoaște „calvarul jugului sovietic și al refugiului”. Drama copiilor este impresionantă. Veronica, ajutată de familia doctorului Kissinger, reușește să plece în Germania în toamna anului 1940. După internarea sa într-o tabără de repatriați, se întoarce în Bucovina în 1941. În martie 1944 se refugiază în Oltenia, de unde, în 1951, este ridicată și deportată în Bărăgan, la Urleasca-Brăila, unde stă până în 1957, apoi se stabilește la Timișoara. Elena, refugiată tot în Oltenia, este deportată în Bărăgan, la Dâlga-Călărași, unde trăiește până în 1957. Vasile cunoaște amândouă refugiile și moare la Dâlga, județul Călărași. Ion, rămas acasă, este deportat în 1946 la minele din Urali. Fuge de aici, dar este prins și deportat la minele de cărbuni din Donbas. Grigore este ridicat de Paști, în 1941, și deportat în Siberia, unde trece prin mai multe lagăre până în 1948, când se întoarce la Ceahor. Dumitru este deportat în Karelia, la muncă silnică în pădure (1946–1950). Constantin, înrolat în Armata Română, este rănit la Odessa. Pentru faptele sale de arme, este răsplătit cu mai multe decorații: Crucea României, Virtutea Militară, Crucea de Fier. Ajunge locotenent colonel, iar din 1951 cunoaște închisorile comuniste din România ca „dușman al poporului” și „criminal de război”, fiind închis la Gherla, Pitești, Jilava și Canal. Mama copiilor, Domnica Poștariu, este ridicată în 1951 și deportată în Bărăgan, având domiciliul obligatoriu în localitatea Dâlga, județul Călărași. După eliberare, exasperată de „șicanele autorităților comuniste din România, bolnavă de leucemie și roasă de dorul de casă”, se repatriază la Ceahor și, după un an, se stinge din viață. Gheorghe Poștariu, mezinul familiei, se refugiază în 1944 în Oltenia, împreună cu mama și surorile sale, iar ulterior se stabilește la Vatra Dornei.

Tatăl lor, Nicolae Poștariu, „gospodar de frunte din comuna Ceahor”, își crește copiii, două fete și șase băieți, „în spiritul credinței strămoșești și al dragostei de patrie”. Are o gospodărie frumoasă, ocupându-se și cu albinăritul. Este deportat în 1940 la minele de cărbuni din Donbas. Scăpat din deportare, în 1948, primește aprobarea de a pleca definitiv în România. În drum spre Cernăuți, de unde urma să plece în România, este însă împușcat în câmp.

Și povestea cu Ana Pauker de aici este interesantă, prin insolitul ei. Gheorghe își face serviciul militar la pompieri, într-o unitate care îl angajează după lăsarea la vatră. Dorind să-și viziteze mama și surorile la Dâlga, în Bărăgan, cere audiență la Ana Pauker. În adolescență aceasta era „activistă comunistă” în Cernăuți, unde „vindea sâmburi de bostan și avea legături cu doi țărani comuniști din Ceahor”: Chinciuc Dumitru și Pidoima Toader. Într-una din zile, venind la o ședință în Ceahor, Ana Pauker trece pe lângă casa lui Nicolae Poștariu, care scotea tocmai atunci mierea din știubeie. După obiceiul locului, gospodarul „i-a dat de pomană un fagure și un borcan de miere” acestei străine. Potrivit relatării de aici, temuta cominternistă Ana Pauker s-ar fi interesat dacă Nicolae Poștariu mai are stupi și l-a ajutat pe Gheorghe, aprobându-i cererea. Mai mult decât atât, scrie Tațiana Guga-Vlad, ar fi dispus să fie dus la gară cu mașina partidului și să i se cumpere bilet de călătorie la clasa I până la Dâlga (p. 217–218).

Interesante, pline de autenticitate, sunt și poveștilor altor refugiați: Iulian Cobeli, originar din Stăneștii de Jos, p. 218–236; Varvara Andriciuc, născută în 1934, refugiată din Berhomet, p. 236–238; Wili Herbert, german bucovinean, originar din Vatra Dornei, repatriat în Germania, în 1940, trimis pe front și prizonier la francezi, p. 240–246 („Viață de refugiat nu doresc la nimeni, pentru că oriunde ai ajunge nu vei fi decât un venetic, iar asta-i tare umilitor”²¹).

Ultimul capitol al cărții, *După un sfert de veac*, p. 246–266, cuprinde relatări emoționante privind vizita efectuată de Tațiana Guga-Vlad la Cernăuți în 1968, dar și referiri la prezența autoarei la Iordănești și Cernăuți după 1989: „În fiecare toamnă, venim din ce în ce mai mulți din «Arboroasa» noastră dorneană pentru a întări frățietatea cu românii, ajutându-i după puterile noastre cu cărți și reviste, pentru a-și păstra nealterată limba strămoșească, tradițiile, portul din străbuni și, mai presus de toate, credința, dorindu-ne să trăim mereu uniți în cuget și-n simțiri” (p. 261).

Tațiana Guga-Vlad este unul dintre modelele noastre inconfundabile, care supraviețuiește miraculos în România postbelică, răzbătând de-a lungul unor decenii de mari primejdii și rătăcirii, prin câteva trăsături definitorii, aidoma miilor de bucovineni dezrădăcinați: „cinstea, onoarea, buna înțelegere, dragostea față de aproapele și de țară”²², pentru a mărturisi generațiilor de astăzi și de mâine în numele valorilor din

---

²¹ *Ibidem*, p. 246. „Dincolo de vremurile grele de război și de refugiile care au lăsat amprente ce nu se vor șterge niciodată – notează Tațiana Guga-Vlad la sfârșitul capitolului –, durerile produse de permanentizarea nemiloasei granițe îi dor pe cei care au trăit în acele timpuri și pe urmașii lor, care și astăzi trăiesc într-o forțată despărțire. Iar prin ei mocnește în suferință neamul întreg (p. 246).

²² *Ibidem*, p. 185.

Bucovina Veche și ale României Profunde. Un fragment din „gândurile” sale de încheiere, din acest capitol, este o adevărată profesiune de credință și ne îndeamnă la reflecție: „Mărturiile despre refugii și viața refugiaților sunt prețioase documente de epocă, pe care e bine să le cunoască și cei care n-au gustat din urgia bolșevică și din amara prigoană comunistă. Refugiații sunt un fel de pibegi în țara lor, niște dezrădăcinați, care, ca Pasărea Phoenix, au reînviat din propria cenușă. Din munca cinstită ei și-au făcut un crez, luptând cu credință nezdruccinată în Dumnezeu și cu exemplară perseverență împotriva tuturor vicisitudinilor din calea lor, îndurând cu stoicism atât sărăcia lucie, cât și umilința ucigătoare.

Generație crescută cu lacăt la gură, [...] refugiații, păstrători ai datinilor strămoșești, buni cunoscători ai istoriei neamului românesc, se sting cu dorul neîmplinit după meleagurile înstrăinate.

Să nu fim nepăsători la durerile lumii și, mai ales, ale Țării. [...] Dacă mai vrem să dăinuim pe acest pământ străbun, să ne îngrijim de viitorul urmașilor noștri, să educăm tineretul în spiritul credinței în Dumnezeu, al cinstei și demnității, al dragostei de neam și țară: Gândurile-mi zboară / spre zare senină / către tine, Țară, / plai de bucovină. // Mă doboară dorul, / inima-mi tânjește / pentru viitorul / spicului ce crește...”²³

Fotografiile reproduse în paginile cărții sporesc forța de evocare a discursului, fiind adevărate documente ale dăinuirii românilor în această margine de țară, marcată, în repetate rânduri, de vitregiile istoriei.

Neobosită, nonagenara Tațiana Guga-Vlad își continuă seria scrierile sale, publicând recent o altă carte de interes, închinată fratelui său, refugiat bucovinean, fost deținut politic: *Din calvar la altar. In memoriam Mircea Vlad*, Cu o prefață, *Părintele Mircea Vlad (1923–1984) – un exemplu de iubire și slujire devotată a enoriașilor, de păstrare și consolidare a credinței străbune*, de prof. univ. dr. Mihai Iacobescu, Suceava, f. ed., 2014, 200 p.²⁴

---

²³ *Ibidem*, p. 267.

²⁴ Tațiana Guga-Vlad se bucură de apreciere în viața culturală și în viața publică din Bucovina și din regiunile învecinate. Vezi, între altele: Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, 2004, p. 463; Ion Drăgușanul, *Tațiana Vlad-Guga, „Frământări”*, în „Monitorul de Suceava”, Suceava, anul XV, nr. 220 (4511), 18 septembrie 2010; Adrian Popovici, *Tațiana Vlad-Guga – o „scriitoare a Bucovinei (...) a cărei viață a fost un adevărat calvar*, în „Crai nou, Suceava, anul XXIV, nr. 6 534, 29 aprilie 2014; Gheorghe C. Patza, *Tațiana Vlad-Guga, Fugiți de urgia bolșevică*, recenzie, în volumul *Din Bucovina. Literatură, etnografie, folclor*, Iași, Editura Pim, 2014, p. 122–125 (Volumul reprezintă „un eveniment editorial, având o triplă valoare, de document literar, istoric și etnografic”); *Fugiți de urgia bolșevică*, articol nesemnlat, în „Bistrița News”. Cultură – artă, periodic online, conf. www.bistritanews.ro, accesat de noi la 15 februarie 2015.

Mesajul înalt al trăirii și al scrierilor acestei autoare din Bucovina este emoționant, încărcat de semnificații profunde și ne îndeamnă la reflecție într-o lume ce își dispută aprig, cu încrâncenare, teritorii, resurse, hotare: „În casa inimii mele / e-atâta iubire, / de-ncape o lume întregă: / grădină de flori, / trandafiri și bujori, / prietenie. // Dușmanii ce vor / să pună zăvoare / la orice intrare, / găsi-vor la mine mereu / ferestre deschise, / cu ploaie de vise, / prin care intra-vor / prietenii calzi. // Prietenii vechi, / prietenii noi / intra-vor mereu / în casa iubirii / din sufletul meu”²⁵.

Rotică, Gavril. Pe numele său adevărat Gavril Rotariu, vede lumina zilei la 1 mai 1881, în localitatea Udești, din districtul Suceava. Este fiul lui Lazăr și al Ilincăi Rotariu, țărani. Face studii la Gimnaziul Greco-Oriental din Suceava și la Școala Normală de Învățători din Cernăuți, fiind absolvent al promoției 1902.

Din 1902 funcționează ca învățător la Câmpulung Moldovenesc, unde este secretar al filialei locale a Societății „Școala română”. Gavril Rotică este unul dintre liderii mișcării de regenerare a învățământului și culturii românilor din această parte a Bucovinei, militând pentru realizarea unei infrastructuri moderne: școală în limba română, bibliotecă publică, tipografie și librărie de carte. Membru activ al Societății Scriitorilor Români (din 1911), organizează în Bucovina șezători literare, la care participă cei mai importanți scriitori români ai vremii.

În 1914, la izbucnirea Primului Război Mondial, se refugiază la București, apoi la Iași, activând pentru intrarea României în război (1915–1916). Membru al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. Membru în Asociația Corpului Didactic Român din Bucovina (1909–1921) și în Adunarea Eparhială a Arhidiecezei Bucovinei. Membru în Consiliul Național Român din Bucovina (octombrie–noiembrie 1918). După Războiul de Întregire, funcționează ca profesor la Școala Normală din Cernăuți (1919–1920), apoi este deputat și senator din partea P.N.L. în Parlamentul de la București, inspector general al artelor pentru Bucovina, având contribuții la integrarea Bucovinei în sistemul administrativ și cultural românesc.

Gavril Rotică debutează publicistic, cu versuri, la Cernăuți, în „Deșteptarea”, gazetă pentru popor, semnând cu pseudonim (1901). Ulterior, colaborează la mai multe periodice ale vremii: „Junimea literară”, „Sămănătorul”, „Viața românească”, „Convorbiri literare”, „Neamul românesc”, „Luceafărul”, „Ramuri”, „Flacăra”, „Cosânzeana”, „Sburătorul”, „Revista Bucovinei”, „România nouă”, „Țara noastră”. Participă la marea culegere de folclor întreprinsă în Bucovina de Matthias

---

²⁵ Tațiana Guga-Vlad, *Casa inimii*, în volumul *Casa inimii*, București, Editura Gutenberg, 2012, p. 15.

Friedwagner în perioada 1905–1914. Ca publicist, își începe activitatea în 1915, publicând o suită de articole în „Naționalul”, după care publică articole în „Voința”, lucrează la Iași în redacția periodicului „România”, iar din 1918 este colaborator al gazetei „Glasul Bucovinei”, aici fiind și redactor (din 1929). Președinte al Sindicatului Ziariștilor din Bucovina.

Refugiat la București, în 1940, la invazia sovietică de la sfârșitul lunii iunie.

Gavril Rotică își publică articolele sale reprezentative în câteva broșuri greu de găsit astăzi: *Cele două Români*. Articole și impresii din zilele de suferință (București, 1919), *Bucovina care s-a dus*. Articole despre oameni, locuri și fapte (București, 1919), *Dintr-un colț al României Mari* (București, 1921), care ilustrează valorile Bucovinei, realități sociale ale timpului și îndeamnă cu însuflețire la conservarea românismului și la unitatea politică a românilor. Dintre articolele sale, de interes astăzi pentru cercetarea științifică: *În slujba gândului și sufletului românesc*. Slova. Muzica. Teatrul, în volumul Ion I. Nistor (editor), *Zece ani de la Unirea Bucovinei*, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1928, p. 229–241; *Petre Liciu în Bucovina*, în „Calendarul «Glasul Bucovinei» pe anul 1920, p. 114–116.

Volumele sale de vresuri sunt: *Poezii* (Vălenii de Munte, 1909, cu o nouă ediție la Câmpulung Moldovenesc, în 1911); *Poezii*, Cu prefață de Sextil Pușcariu (București, 1922); *Paharul blestemat* (București, 1924).

În poeziile de până la Marele Război, Gavril Rotică este „îndatorat sămănătorismului”, fiind „un epigon” al lui Octavian Goga: „Din slava lumilor albastre, / Într-o senină dimineață, / Trezit-ai plângerile noastre / Tu, veșnic dragă cântăreață. // Vestit-ai ceasul de pornire / În larg de câmp, la sfânta muncă, / Și-n limpezi stihuri de slăvire / Ai coborât sfânta poruncă. // Dar nu știi că pe noi ne doare / Seninul stihurilor tale, / Tu cânti când semănăm sudoare /Și ce răsare-i numai jale. // Tu cânti când țărna o frământă / La noi copiii și părinții, / Dar din sudoarea noastră sfântă / Nu noi, ci alții-și scot arginții. // Robită-i primăvara noastră / Și glasul-i în văzduhuri geme, / Când te înalți cântând măiastră / Și-n urmă-ți se-mpletesc blesteme. // Prefă-ți cântarea în plânsoare / Și du-o altor zări mai bune / Și, soro-n jalnică cântare, / Robia muncii noastre-o spune” (*Ciocârliei*, în „Junimea literară”, III, nr. 6, iunie 1906, p. 109); „Plâng munții noștri și pe șesuri / Tot jalea satu-l înveșmântă. / În sfinte funduri de biserici, / Sub lespezi, țărna se frământă: // E duhul mamelor străbune, / Înlănțuit în țărna sură, / E sânge ce-ar voi să strige / Că viața unui neam se fură // Și noaptea-mbrodit-a țara; / Nu-i nimeni cine să audă / Un glas înădușit de mamă, / A lutului prea sfântă trudă: // Pleacă-ți urechea, strănepoate! / Străbunele pe voi vă cheamă / Și geme în adânc pământul / Că noaptea nu se mai destramă. // Pleacă-ți urechea, strănepoate! / Și ascultați-le cuvântul / De mame ce născură gloriei / Și ne-au făcut vestit pământul. // [...] La voi nădejile de mâine / Un neam din noapte și le-ndreaptă /

Și de la pruncii voștri, mame, / Seninul dimineții-așteaptă ! // Cuvântul vostru-i o putere / Nebiruită nici de-o lege / Și ziua visurilor noastre / Din noapte poate s-o deslege, // Uniți-vă în gând voi, mame, / Și-un gând sfințească-a voastră cale: / Copiii voștri să ne treacă / Dincol' de lacrimi și de jale!" (*Femeilor române de la noi*, în „Junimea literară”, anul III, nr. 10, octombrie 1906, p. 169)

În landschaftul bucovinean al epocii, poezia lui Gavril Rotică se distinge prin câteva trăsături definitorii: „frumusețea aspră” a copilăriei, farmecul satului și al naturii bucovinene în opoziție cu traiul oprimat și înstrăinarea neamului său, așteptând „destrămarea nopții” și „seninul dimineții” izbăvitoare, simplitatea discursului liric și grija pentru „elaborarea imagistică și prozodică”. „Militantismul național” este principala temă și în poezia lui Gavril Rotică de după război, cuprinzând „stihuri mobilizatoare”, optimiste, elaborate în perioada 1916–1917, care au darul de a solidariza și regenera conștiințele nației. Versurile din volumul *Paharul blestemat* (1924) părăsesc, însă, acest filon, evoluând spre „poezia subiectivă” și consacându-se trăilor erotice, ca „otravă” de care omul este fatalmente dependent, prezentate într-un spectru larg al stărilor contradictorii: incertitudine, neliniște, zbucium, bucurie, chin, adorație, blestem. Evoluând „de la elogiul cătunului” până la „invocarea parfumurilor și foșnetelor de mătase” și exploatând „filonul sentimental trubaduresc”, lirica lui Gavril Rotică se „emancipează de obsesia lui Goga”, câștigând mai ales în fluiditatea expresiei, „fără a se ridica deasupra orizontului”, însă menținându-se într-o „erotică îmbibată de tandrețe”.

La Cernăuți, „Calendarul Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina pe anul 1914”, alcătuit de Ion I. Nistor, îi publică două texte: *În colț la crâșma cu trei fete*, p. 95; *La zilele de vară...*, p. 121 („S-a dus de-acum și timpul celor din urmă mure, / E toamnă pretutindeni, pe coaste, pe pădure... / E toamnă-n munți și nime nu urcă, nu coboară / Pe drumul care duce la vilele de vară. / E toamnă și la vile, și nime nu țese / Pentru iubire mreje afară pe la mese, / Doar niște slove scrise mai mult de nerăbdare / Când se părea prea lungă frumoasa așteptare, / De-au mai rămas ici-colo pe mese ca să spu[i]e / Cui rostul le-nțelege de-o scumpă cărăru[i]e. / La marginea pădurii nu mai pășește-alene / Ispita, nu-și mai poartă mișcările viclene / Ca să înșele ochii, frumoasa prefăcută, / Să-nșele bănuiala în urma ei născută, / La marginea pădurei cu mese părăsite / Din ochi nu mai scânteie răspunsuri prigonite... / Și-n zare, când s-aprinde luceafărul de sară, / Din raze cea mai tristă la vile și-o coboară, / La vilele cu mese și cu pustii balcoane... / La vilele de vară fereștile cu obloane / Par niște ochi ce-n triste amurguri s-au închis / Să mai viseze-odată frumosul verii vis”.

Pseudonime: Gavril Rotică, Rotică-Dumbrăveanu.

Gavril Rotică, „cel mai reprezentativ poet al «Junimii literare»” de dinainte de război (Constantin Loghin), „cel mai de seamă poet bucovinean de până la 1918” (Constantin Teodorovici), „bardul Bucovinei” și al „universului domestic” (Mihaile Sadoveanu), „un rural câmpulungean” căruia i-a fost dat „să exprime amorul discret, cu sficiuni de fecioară și ezitări de moralist” (Eugen Lovinescu), se stinge din viață la 1 iulie 1952 în București²⁶.

Trebici (Trebiș), Vladimir. Născut la 28 februarie 1916, în Horecea-Mănăstirii (Liudi Horecea), suburbie a Cernăuților. Fiul lui Atanasie, fost salariat la Mitropolia Bucovinei, și al Anei, născută Nica. Școala primară la Cernăuți (1921–1926), după care își continuă studiile la Liceul „Aron Pumnul” (1926–1933), cu bacalaureat obținut în sesiunea din iunie 1933. Studii superioare la Facultatea de Litere și Filosofie și la Facultatea de Drept de la Universitatea din Cernăuți. Licențiat în filosofie și litere (principal: istoria filosofiei; secundar: sociologia și istoria românilor), în 1938, și al Facultății de Drept de la Universitatea din Cernăuți (1939). Absolvent al Seminarului Pedagogic Universitar din Cernăuți, având specialitatea principală filosofia, iar cea secundară istoria (1938). Membru al Societății studențești „Bucovina”. Profesor la Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Cernăuți (1939).

Înrolat în armată și participant la operațiunile militare de pe Frontul de Răsărit, începând cu 15 august 1942. Din 1943, prizonier, timp de trei ani, la Armavir, regiunea Krasnodar din U.R.S.S. Pus în liberate la 8 noiembrie 1946.

La sfârșitul anului 1946, stabilit în București, cu domiciliu provizoriu la Institutul Central de Statistică, prin bunăvoința savantului Anton Golopenția, care îl îndeamnă să-și scrie memoriile din prizonierat. Scăpat din „laboratorul sociologic” al lagărului sovietic, tânărul bucovinean de rădăcină intră acum într-un alt „laborator”,

---

²⁶ Const. Ciopraga, *Literatura română între 1900 și 1918*, Iași, Editura Junimea, 1970, p. 211–212; Emil Satco, Ioan Pinzar, *Dicționar de literatură Bucovina*, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 1993, p. 196; Constantin Loghin, *Gavril Rotică*, în volumul *Istoria literaturii române din Bucovina, 1775–1918 (În legătură cu evoluția culturală și politică)*, Ediția a II-a, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 1996, Colecția „Bucovina literară”, p. 296–302 (retipărirea ediției din 1926); Eugen Lovinescu, *Poezia sămănătoristă în Bucovina*, în *Istoria literaturii române contemporane 1900–1937*, Chișinău, Casa de Editură Litera, 1998, p. 77–78; Lucian Predescu, *Enciclopedia României „Cugetarea”. Material românesc. Oameni și înfăptuiri*, Ediție anastatică, București, Editura Saeculum I.O.–Editura Vestala, 1999, p. 744 (retipărirea ediției din 1940); Grigore C. Bostan, Lora Bostan, *Pagini de literatură română Bucovina, regiunea Cernăuți, 1775–2000*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2000, p. 171–174; Emil Satco, *Antologia poezilor români din Bucovina (1775–2002)*, Iași, Editura Junimea, 2002, p. 29–31; C[onstantin] T[eodorovici], *Gavril Rotică*, în *Dicționarul general al literaturii române*, Vol. 5 (P–R), București, Editura Univers Enciclopedic, 2006, p. 704. Vezi și www.crispedia.ro.htm. Articolul bibliografic de aici, accesat de noi la 30 ianuarie 2015.

al cărui „experiment” a durat, timp de patruzeci de ani, până în decembrie 1989, în „universul penitenciar” din România comunistă.

După război, Vladimit Trebici este, pe rând, șef de secție la Institutul Central de Statistică (1949–1951), redactor la revista „Probleme economice” (1951–1953), șef de secție la Institutul de Cercetări Economice al Academiei R.P.R. (1956–1958), director, consilier ministerial și director adjunct la Direcția Generală de Statistică (1958–1972). Profesor cu jumătate de normă la Facultatea de Drept a Universității București (1948–1949), la Academia de Studii Economice (1949–1951, 1953–1972) și la Institutul Politehnic din București (1958–1968). Profesor cu normă întreagă la Academia de Studii Economice, din 1972. Fondator și director al Centrului de Cercetări Demografice al Academiei Române (din 1995), instituție care astăzi îi poartă numele.

Doctor în filosofie al Facultății de Filosofie a Universității din București (13 iulie 1971) cu teza *Creșterea economică și dezvoltarea populației în Republica Socialistă România în perioada 1948–1969*.

Studii de demografie, statistică, sociologie, economie, cibernetică, istoria științei, printre care: *Metode moderne de analiză demografică* (1970); *Populația României și creșterea economică. Studii de demografie economică* (1971); *Populația României* (1974); *Demografia orașelor României* (1977); *Satul românesc și țărănimia: aspecte demografice* (1985); *Demografie și etnografie* (1986); *Genocid și demografie* (1991); *Bucovina. Populația și procesele demografice, 1775–1993* (1994). Circa 600 de lucrări (manuale, cursuri, cărți, dicționare și enciclopedii, studii și articole), publicate în România și peste hotare în perioada 1948–1998.

Membri al Asociației Sociologilor din România, al Comisiei Naționale de Demografie, al Uniunii Internaționale pentru Studiul Științific al Populației, al Asociației Europene de Demografie, al Societății Europene pentru Economia Populației. Președinte de onoare al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1990–1999), cetățean de onoare al orașului Rădăuți (27 noiembrie 1997). M.c. al Academiei Române, 13 noiembrie 1990, membru titular 10 noiembrie 1992. Discurs de recepție: *Geopolitica și demografia în România: Anton Golopenția, 1909–1951* (16 mai 1994). Academicianul Vladimir Trebici este laureat al Premiului Academiei „Ion Ionescu de la Brad” (împreună cu profesorul Mircea-Dragoș Biji) pentru monografia *Uzinele „I. C. Frimu” Sinaia* (1958). Lucrarea *Demografie și etnografie*, elaborată în colaborare cu Ion Ghinoiu, este răsplătită de Academia Română cu Premiul „Nicolae Iorga” (1986).

Membru în colegiul de redacție al periodicului „Analele Bucovinei” (din 1994), academicianul Vladimir Trebici semnează aici studii și articole: *Unirea Bucovinei cu România*, anul I, nr. 1 [ianuarie–iunie] 1994, p. 15–21; *Profesorul Vasile Grecu (1885–1972)*, anul II, nr. 1 (3), [ianuarie–iunie] 1995, p. 15–22; *Omagiu prof. Dragoș Rusu*, *ibidem*, p. 224–225; *Constantin Brătescu, profesor la Universitatea din Cernăuți*, *ibidem*, anul III, nr. 1 (5), [ianuarie–iunie] 1996, p. 13–16; *Ion Negură (1909–1985)*, *ibidem*, anul III, nr. 2 (6), [iulie–decembrie] 1996, p. 299–304; *Academicianul Radu Grigorovici la vârsta de 85 de ani*, *ibidem*, anul IV, nr. 1 (7), [ianuarie–iunie] 1997, p. 269–271; *Relațiile dintre societățile studențești române și germane de la Universitatea din Cernăuți ca model de înțelegere interetnică (1875–1938)*, *ibidem*, anul IV, nr. 2 (8), [iulie–decembrie] 1997, p. 281–286; *Radu Economu a împlinit 80 de ani*, *ibidem*, p. 525–526; *Claudiu Dombrowschi la 89 de ani*, *ibidem*, p. 527–528; *Despre demografia Bucovinei*, *ibidem*, anul IV, nr. 3 (9), 1997, p. 591–596 (număr special); *Traian Brăileanu, omul și opera*, *ibidem*, anul V, nr. 1 (10), [ianuarie–iunie] 1998, p. 13–19; *La despărțirea de Victor Săhlean*, *ibidem*, p. 227–228; *George Macrin (1911–1991)*, *ibidem*, anul V, nr. 2 (11), [iulie–decembrie] 1998, p. 245–248; *Profesorul Octavian Ștefănescu la 90 de ani*, *ibidem*, p. 469–471.

Tot în Bucovina, Vladimir Trebici publică studii și articole, la Cernăuți, în „Glasul Bucovinei” (*Sextil Pușcariu și Bucovina*, anul I, nr. 3, iulie–septembrie, 1994, p. 28–33; *Facultatea de Teologie din Cernăuți (1875–1940) și importanța sa ecumenică*, anul II, nr. 1 (5), ianuarie–martie, 1995, p. 49–54; *Diaspora bucovinenilor din București*, anul III, nr. 2 (10), aprilie–iunie, 1996, p. 10–21; *Academicianul Radu Grigorovici la 85 de ani*, anul III, nr. 4 (12), octombrie–decembrie, 1996, p. 15–19; *Despre demografia Bucovinei*, anul IV, nr. 2 (14), aprilie–iunie, 1997, p. 11–17; *Cuvânt rostit la funeraliile prof. dr. Victor Săhleanu, în ziua de 28 august 1997*, anul IV, nr. 3 (15), iulie–septembrie, 1997, p. 56–57; *Democrație – origini, evoluție, caracteristici și perspective*, comunicare susținută la Congresul al IV-lea al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Rădăuți, 29 august 1998, anul V, nr. 3 (19), iulie–septembrie, 1998, p. 41–47) și „Septentrion”. Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Gălănești–Rădăuți (*Bucovina. Istorie și demografie*, anul I, nr. 1, 30 iunie 1990, p. 5–8; anul I, nr. 2–3, 28 noiembrie 1990, p. 11–12; anul II, nr. 4–5, aprilie 1991, p. 16; *Bucovina în perioada interbelică: Universitatea*, anul II, nr. 6–7, 1992–1993, p. 5–7; *Traian Brăileanu (1882–1947). Omul și profesorul*, anul III, nr. 10–11, 1995, p. 1, 4–5). Interviu acordat Alexandrinei Cernov, în 1996, inaugurează un capitol nou în formatul periodicului „Glasul Bucovinei”, *Dialoguri cu bucovinenii*, oferind celor interesați date și informații biografice diverse, dar și o imagine strălucitoare a Cernăuților ca „centru de cultură, ospitalier, deschis tuturor”, într-o Bucovină ce se individualizează în atmosfera

epocii, mai ales în perioada 1875–1938, ca „spațiu cultural privilegiat”²⁷ pe aceste „străvechi meleaguri de românităte”.

De interes pentru cercetarea științifică, în general pentru istoria culturii din Bucovina, este și o altă lucrare, *Întrunirile academice „Bucovina” și „Moldova”*, elaborată în colaborare cu Dragoș Rusu. Întocmită în 1981, aceasta rămâne în manuscris timp de trei decenii, fiind tipărită în „Almanahul cultural-literar al românilor nord-bucovineni, XIX, Cernăuți–Târgu-Mureș, Societatea Culturală „Arboroasa”–Fundăția Culturală „Vasile Netea”, 2010, p. 20–60, însă fără *Glosar și Apendice*.

Spre sfârșitul vieții, în perioada 5–27 decembrie 1992, la Massagno-Lugano (Elveția), Vladimir Trebici își scrie *Însemnările din memorie*, încercând să dea curs îndemnelui lui Anton Golopenția, din 1946, care i-a cerut să-i povestească anii petrecuți pe front și în prizonierat („m-a îndemnat să-i relatez despre traiul nostru de toate zilele, despre viața culturală, raporturile dintre prizonieri și autorități, dintre diferitele naționalități”), sociologul intuind imediat „cât de utilă din punct de vedere științific era o asemenea experiență, relatată cât mai curând și mai veridic”. Aceste însemnări văd lumina tiparului postum, la Cernăuți, în paginile periodicului „Glasul Bucovinei”, după aproape două decenii de la așternerea lor pe hârtie (2010–2011).

Într-un *Argument*, academicianul bucovinean face câteva precizări interesante referitoare la acest tip de „literatură de frontieră”, neuitând mai ales de responsabilitatea menționată de Miron Costin („eu voi da sama de toate ale mele câte scriu”), într-o perioadă de recrudescență a mistificărilor și a lipsei de orice răspundere în societatea românească postcomunistă: „Până la sfârșit, îmi dau seama că voi ajunge să evoc întreaga mea viață, dar numai în măsura în care faptele, întâmplările, oamenii au relevanță socială, adică pot furniza elemente și informații istoricilor, sociologilor, psihologilor. Nu voi face literatură, îmi voi reprima efuziunile sentimentale, voi ține sub control – atât cât se poate! – nostalgia... Nefiind literare, însemnările de față nu sunt nici «documentare»: nu recurg la cărți, reviste, documente, chiar dacă le am la îndemână. Mă bizui doar pe memoria mea. De aici și titlul nepretențios *Însemnări din memorie*, care însă nu mă absolvă de răspundere. Că de cei care «băsnesc» memorialistica noastră nu a dus lipsă de la cronicari încoace”²⁸.

---

²⁷ *Dialoguri cu bucovinenii: acad. Vladimir Trebici – Alexandrina Cernov* [m.o. al Academiei Române], în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul III, nr. 1 (9), ianuarie–martie, 1996, p. 3–9.

²⁸ Vladimir Trebici, *Argument*, în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul XVII, nr. 2 (66), aprilie–iunie 2010, p. 103. Pentru bucuria lecturii și plăcerea comparației, vezi și Dimitrie Vatamaniuc, Constantin Hrehor, *Convorbiri sub scara cu îngeri*,

Însemnările din memorie ale academicianului bucovinean Vladimit Trebici, expresie a unei memorii prodigioase, reprezintă un fascinant breviar de istorie a culturii moderne și contemporane. Pentru el, lumea satelor din preajma Cernăuților, în mod special, Bucovina, în general, reprezintă, ca și copilăria și adolescența sa, „epoca cea mai luminoasă”, către care se întoarce cu dragoste și pe care o evocă atât de des. Satele din Bucovina septentrională și împrejurimile Cernăuților, încărcate de pitoresc, neamurile, părinții, frații și surorile, instituțiile satului tradițional (biserica, școala), ocupațiile oamenilor, portul, limba vorbită în Bucovina de altădată, datinile și obiceiurile, credință, mentalități, psihologie, relații interetnice și etologie umană, mari evenimente (precum războiul), incursiunile în istoria locală, între care se distinge evocarea lui Mihai Eminescu, dar și a dascălilor săi de la Cernăuți, anii de studenție, participarea sa la operațiunile militare de pe Frontul de Răsărit, prizonieratul (viața din lagăr, privită sub toate aspectele), eliberarea din captivitatea sovietică, revenirea în țară, bogata sa activitate profesională, limbajul de lemn al epocii comuniste și serviciul de cadre, puținele referiri la perioada postdecembristă fac obiectul unor valoroase „însemnărilor din memorie”, ivite printr-un „concurs de minuni”, cum autorul însuși mărturisește în însemnările din *Postfață*²⁹.

După evenimentele din 1989, timp de aproape un deceniu, academicianul Vladimir Trebici participă activ la viața științifică din Bucovina, contribuind prin comunicările sale, alături de academicianul Radu Grigorovici, la renașterea cercetării științifice de aici. În cadrul dezbaterii publice organizate la Suceava, în 23 martie 1991, el prezintă proiectul de elaborare a *Enciclopediei Generale a Bucovinei*, al cărui autor este. Întocmit la inițiativa Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, proiectul are în structura sa capitolele: I. Istorie; II. Pământul (1. Geografie; 2. Geologie; 3. Resurse naturale); III. Oamenii (1. Demografie generală; 2. Români; 3. Rutenii/ucrainenii; 4. Germanii; 5. Evreii; 6. Polonezii; 7. Lipovenii; 8. Alte neamuri); IV. Economia (1. Agricultură; 2. Creșterea animalelor; 3. Pădurile; 4. Industria și mineritul; 5. Transporturile și comunicațiile; 6. Industria casnică; 7. Alte activități economice); V. Cultura (1. Biserica Ortodoxă. Mitropolia. Fondul Religios

---

Cuvânt-înainte: acad. Eugen Simion, Iași, Editura Timpul, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (33), 2010.

²⁹ Vezi Alexandrina Cernov, *Vladimir Trebici sau Cernăuțiul într-o viziune plină de nostalgie*, *ibidem*, p. 91–95. Tot aici, un folositor *Curriculum vitae*, p. 96–100. Memorialistica acestui autor bucovinean se publică aici în șase părți: *Însemnări din memorie* (I), anul XVII, nr. 2 (66), aprilie–iunie 2010, p. 101–128; *Însemnări din memorie* (II), anul XVII, nr. 3 (67), iulie–septembrie 2010, p. 101–128; *Însemnări din memorie* (III), anul XVII, nr. 4 (68), octombrie–decembrie 2010, p. 114–124; *Însemnări din memorie* (IV), anul XVIII, nr. 1 (69), ianuarie–martie 2011, p. 118–147; *Însemnări din memorie* (V), anul XVIII, nr. 2 (70), aprilie–iunie 2011, p. 97–131; *Însemnări din memorie* (VI), anul XVIII, nr. 3 (71), iulie–septembrie 2011, p. 87–110.

Greco-Oriental. Învățămintul teologic; 2. Celelalte confesiuni; 3. Învățămintul; 4. Sănătatea publică; 5. Literatura și presa; 6. Muzica și teatrul; 7. Folclorul; 8. Alte arte; 9. Societăți culturale); VI. Administrația și viața politică (1. Administrația austriacă, 1775–1918; 2. Administrația românească, 1918–1940, 1941–1944; 3. Administrația sovietică, 1940–1941, 1944–1989; 4. Evoluția împărțirii administrative a Bucovinei; 5. Partidele politice); VII. Bucovina în lumina dreptului istoric și internațional (1. Anexarea din 1775; 2. Unirea Bucovinei cu România, 1918. Aspecte juridice și diplomatice; 3. Pactul Ribbentrop-Molotov și anexarea Bucovinei de Nord, 1940; 4. Legislația și dreptul; 5. Dreptul „obișnuielnic” în Bucovina); VIII. Structura socială și etnică a Bucovinei. Probleme speciale (1. Țăranii; 2. Răzeșii, mazilii și boierii; 3. Colonizarea și imigrările în perioada 1775–1918; 4. Emigrări din Bucovina până în 1914; 5. Colonizări, imigrări și deportări, 1940–1990; 6. Schimburi interetnice: căsătorii mixte, asimilări); IX. Sate și orașe (monografii); X. Personalități culturale și politice (monografii)³⁰.

Academicianul Vladimir Trebici se stinge din viață la 13 februarie 1999, în București³¹.

---

³⁰ Pentru avaturile acestui proiect, vezi între altele: D. Vatamaniuc, *Centrul de Studii „Bucovina” la un deceniu de activitate*, în „Analele Bucovinei”, anul IX, 2 (19), 2002, p. 317–326; D. Vatamaniuc, *Enciclopedia generală a Bucovinei*, în volumul *Bucovina între Occident și Orient. Studii și documente*, Prefață de acad. Ștefan Ștefănescu, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (20), 2006, p. 30–36. Procesul-verbal de la dezbaterile publice a proiectului, desfășurate la Suceava, în 23 martie 1991, este inclus de Vasile I. Schipor în documentarul *Români din Bucovina în reconstrucția societății civile*, publicat în „Analele Bucovinei”, București, anul XII, nr. 1 (23), [ianuarie–decembrie], 2005, p. 192–196 și în volumul său *Bucovina istorică. Studii și documente*, 2007, p. 586–589. Vezi și Vasile I. Schipor, „Analele Bucovinei”, *periodicul Institutului „Bucovina” al Academiei Române. Destinul unui proiect științific*, în „Analele Bucovinei”, anul XXI, nr. 2 (42), [iulie–decembrie] 2014, p. 339–341.

³¹ [I. Pânzaru, Petru Froicu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. I, Suceava, Biblioteca Județeană, 1982, p. 164–166; Mihai Iacobescu, *Academicianul Vladimir Trebici la împlinirea vârstei de 80 de ani*, în „Codrul Cosminului”. *Analele Științifice de Istorie ale Universității „Ștefan cel Mare” Suceava*, serie nouă, nr. 2 (12), 1996, p. 753–761; Ștefan Ștefănescu, *Acad. Vladimir Trebici*, necrolog, în „Analele Bucovinei”, anul VI, nr. 1 (12), [ianuarie–iunie] 1999, p. 253–254; Vasile Ghețu, *In memoriam. Academician Vladimir Trebici (28 februarie 1916–13 februarie 1999)*, în „Revista română de sociologie”, București, serie nouă, anul X, nr. 1–2, 1999, p. 215–217; Dorina N. Rusu, *Membrii Academiei Române, 1866–2003. Dicționar*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, cu un Cuvânt-înainte de academician Eugen Simion, președintele Academiei Române, București, Editura Enciclopedică–Editura Academiei Române, 2003, p. 838; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, p. 519–520; Ecaterina Țărâlungă, *Enciclopedia identității românești. Personalități*, București, Editura Litera, 2011, p. 780; Ilie Luceac, *O personalitate a unei istorii nescrise a Bucovinei: academician Vladimir Trebici*, în „Glasul Bucovinei”, anul XIX,

Crezul său de viață, mărturisit în 1996, se află în armonie cu valorile modelului cultural, în spiritul căruia s-a format: „Am muncit sistematic, cu dragoste, pe tărâmul meu... Mi-am dat silința să aplic principiile înțelegerii, toleranței, sub semnul iubirii universale, așa cum o propovăduia Sfântul Apostol Pavel. În viață, de cel mai mare ajutor mi-a fost credința, pe care nu am părăsit-o și de la a cărei învățătură nu m-am abătut”³². Din păcate, câteva dintre lucrările sale importante rămân neterminate: *Istoria populației României*, „o monografie de mari dimensiuni”, însoțită de un vocabular demografic și *Istoria Bucovinei*, pe care academicianul bucovinean o considera „o datorie de suflet, dar și o obligație morală”.

Zaharia, E. Ar. Pseudonim al lui Zaharia Macovei. Născut la 24 ianuarie 1911, în Horodnicu de Sus, districtul Rădăuți. Fiul lui Ermolai Macovei și al Aspaziei, născută Moroșanu, țărani. Face școala primară în sat, după care studiază la Liceul „Dimitrie Cantemir” din Coțmani și la Cernăuți (1923–1930). Studii universitare la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Cernăuți (1930–1935). Licența în filologie cu o teză despre viața și opera lui Gh. Bogdan-Duică. Seminarul Pedagogic Universitar condus de Leca Morariu (1935–1936).

Profesor stagiar la Fălticeni. Locuiește sporadic la București, unde audiază cursurile lui Nicolae Iorga și Mihail Dragomirescu. Studii postuniversitare de literatură comparată și lingvistică romanică în Franța, la Școala Română de la Fontenay-aux-Roses, ca bursier al statului român, și la Sorbona (1938–1941). În 1940, depune la București teza de doctorat în istorie, cu tema *La Pensée française et le problème de l'union de tous les roumains*, pe care nu o susține din cauza asasinării lui Nicolae Iorga, îndrumătorul său științific. Pentru obținerea doctoratului la Sorbona, pregătește tezele *Le Théâtre religieux français et espagnole jusqu'en 1643* și *L'Influence espagnole en Roumanie*, pe care nu le va susține însă, din cauza izbucnirii războiului. La Paris frecventează teatrul și opera, îl cunoaște pe Emil Cioran, cu care întreține relații de prietenie.

Membru al Societății Scriitorilor Bucoveneni, fondată la Cernăuți, la 12 noiembrie 1938.

Întors în Bucovina, Zaharia Macovei funcționează ca profesor la Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți (1941–1944), ține conferințe, precum cea despre Ciprian Porumbescu, la 6 iunie 1943, la Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, participă

---

nr. 1 (73), ianuarie–martie 2012, p. 59–66; Ion Constantin, *Vladimir Trebici – savant de factură europeană*, *ibidem*, anul XIX, nr. 2 (74), aprilie–iunie 2012, p. 7–13; Mircea Irimescu, *Vladimir Trebici (Trebîș)*, în *op. cit.*, II, 2013, p. 601–602.

³² Vladimir Trebici, *Demografie. Excerpta et selecta. Academicianul la vârsta de 80 de ani*, București, Editura Enciclopedică, 1996. Apud www.crispedia.ro.htm. Articolul biobibliografic de aici, accesat de noi la 17 februarie 2015.

la activitățile organizate de Societatea Scriitorilor Bucovineni, colaborează la periodicele vremii: „Bucovina”, „Bucovina literară”, „Revista Bucovinei”, „Anuarul Liceului «Aron Pumnul»”.

Refugiat la revenirea sovieticilor în Bucovina, în martie 1944.

În refugiu, predă la Brașov (1944), Lugoj (1944–1946) și Oradea (1946–1964). La Oradea este director (1960–1964), apoi lector la Institutul Pedagogic. Conducător de cerc literar la Liceul „Emanuil Gojdu” și la Liceul Pedagogic, conducător de cenaclu studentesc. Pensionat în 1973. Locuiește la București, Cluj și Sibiu. Doctor Honoris Causa al Universității din Oradea (1998).

Debut publicistic, în 1927, la „Ziarul călătorilor și al științelor populare”. Colaborări la numeroase periodice, între care: „Junimea literară”, „Familia”, „Pagini literare”, „Societatea de mâine”, „Viața literară”, „Calendarul”, „Revista Fundațiilor Regale”, „Bucovina literară”. În 1931, editează, împreună cu alți colegi, revista șapirografiată „Gâtița calicilor”. Redactor la „Glasul Bucovinei”, „Deșteaptă-te, creștine!”, „Pana literară” (1933), „Orion” (1933–1935), „Argonaut” (1934), „Nord” (1938).

După 1944, colaborează la „Familia”, „Gaudeamus”, „Crișana”, „Filobiblon”, „Nebănuitele trepte”, „Orizont”, „Limbă și literatură”, „Cercetări de limbă și literatură”, „Țara Crișurilor”, „Vatra”, „Colocviu”, „Pagini bucovinene”, „Floare de gând”, „Lucrări științifice”. Și după 1989 îl găsim cu diverse colaborări în paginile unor periodice: „Buciumul”, „Demiurg”, „Jurnalul literar”.

În perioada 1971–1973, redactează o publicație dactilografiată, „Dor”.

Debut editorial, în 1933, cu placheta *Rostiri tari*, publicată în colaborare cu Arcadie Cerneanu. Alte scrieri: *Afania*, cu o prefață de Vera Marian [Ghedeon Coca], Rădăuți, 1933; *Trandafirii negri*, Rădăuți, 1933; *Apoteoz*, Cernăuți, 1933; *Minois*, Rădăuți, 1934; *Trestia Barcan*, cu o prefață de George Demetru Pan, Rădăuți, 1934; *Hora holdelor*, Rădăuți, 1935; *Marathon*, București, 1936; *Acteon*, Fălticeni, 1938; *Insurgențe*, Fălticeni, 1938; *Nord*, Fălticeni, 1938; *Nerv*, București, 1940; *Sânge și crini*, Cernăuți, 1942; *Beatitudini*, Cernăuți, 1943; *Alborada (Poezii gotice)*, Ediție îngrijită de Ion Derșidan și Paul Magheru, Prefață de Mircea Zăciu, Reșița, 1998.

Autor dramatic. Piesa de teatru *Conștiința* este publicată în „Bucovina literară” (1944), iar alte șapte rămân în manuscris: *Năluca*, *Primul Mușatin*, *Matei înțeleptul*, *Viviana*, *Acul bate*, *Maura în munți*, *Acoperișul*.

Ediții și antologii: Ion Roșca, *Semne-n scuturi*, Cu o prfață de Mircea Streinul, București, 1937; *Antologie rădăuțeană*, Cu coperta și desene de Eugen Drăguțescu, precum și o prefață a editorului, Cernăuți, Colecția „Societății Scriitorilor Bucovineni”,

1943; Ioan Slavici, *Atitudini și mărturisiri*, Cu o prefață a editorului, Timișoara, 1975; Horia Bottea, *Game și pendulări*, Prefață de Geo Bogza, Postfață de Ilie Radu-Nandra, Cluj-Napoca, 1983 (în colaborare cu Ilie Radu-Nandra).

Traduceri, cu precădere poezie, din autori francezi (Baudelaire, Rimbaud, Gautier), spanioli (Federico Garcia Lorca) și ruși (Bunin). Alte traduceri: Adela Popescu, *Entre nous – le temps*, Paris (1986); *Between us – time. Între noi – timpul*, Ediție plurilingvă, Wahington DC, 1992 (în colaborare); Mihaela Bidilică-Vasilache, *Existențe–Existences*, Ediție bilingvă, Brașov, 1999.

Autor al unor studii de istorie literară și folclorică: *Nuvelele lui Ion Grămadă* (Cernăuți, 1932), *Stihuri metafore și imagini românești* (Rădăuți, 1935); *Viața și opera lui Gh. Bogdan-Duică* (Cernăuți, 1935); *Artur Gorovei* (Brașov, 1938); „*Revista nouă*”. *Indice bibliografic 1887–1895. Poezia* (Rădăuți, 1938); *Portrait de la Bucovine* (Paris, 1939); *Câteva caractere ale literaturii bucovinene* (Cernăuți, 1943); *Essai de bibliographie pour l'étude du „dor” roumain* (Cernăuți, 1943); *Opinii europene despre dor* (București, 1943); *Monografia Liceului „Emanuil Gojdu”* (Oradea, 1971). Colaborări la lucrări didactice colective. Corespondență prodigioasă.

Lucrări rămase în manuscris: *Dicționar de tipuri umane*; *Simfonia literaturii bucovinene*; *Dorul în viziunea românească*; *Istoria literaturii bihorene*; *Curs de literatură română (1848–1968)*.

Alte pseudonime: Ear, E. Arabescu, B. Bănulescu, Mălin Bucur, Dem. Codrescu, E. Frâsinel, Firu Magdalin, Radu Voichiță.

George Călinescu îl include în rândul „suprarealiștilor bucovineni” și afirmă că poetul „cultivă un mitic cețos”. Interpretări mai noi susțin că „notele personale ale scrisului lui E. Ar. Zaharia sunt mai evidente în poeziile sale cu tematică rustică, bogate în imagini și colorit peisagistic bucovinean”. Poemul *Flăcău arborosean* este ilustrativ pentru „poezia arboroseană”, fondată de gruparea „iconarilor” epocii, hrănindu-se din ethosul și mitologia națională: „Port chimir și fluier lung arborosean / Și pe Ștefan-Vodă gîngăș sub veșminte. / Sângele arcașilor aspru și fierbinte / Bate-n vadul trupului prins în găietan. // Cușmă și opincă, dulci răcori de fag, / Cerbi-notând în lună setea să-și adape, / Turmele de aur, coborând spre ape / Și luceferi galbeni punte până-n prag. // Prundurile-n care viscolii viteaz / După bour roșu tânăr Crai și Molda, / Bat haiduci cu flinte cerul țării, holda, / Chivăre albastre, frații noștri brazi. // Dealuri de lumină, calde ca un sân / Și-un bădiță cântec, iele pe hotare, / Prin legende umblă Decebal călare, / Ceru-l poartă-n spate ca un stog de fân. // Vremea răscolește prafuri de uitare, / Toacă turnuri albe slujbele prin munte, / Din imperii vaste luna ca o punte / De argint se-ntinde și se culcă-n mare. // Am crescut adâncul mit arborosean /

Ca o rădăcină prin cotlon de vis / Și-n răscrucea vremii fruntea am deschis / Ca o gură nouă pe-un străvechi vulcan”³³.

Din creația în versuri a acestui „longeviv de o impresionantă luciditate”, pentru care dorul este „tristetea metafizică a românilor”, mai transcriem un text, *Rugăciune*, sugestiv, în opinia noastră, pentru „splendida resurecție literară a Bucovinei” din anii ’30–’40 ai veacului trecut: „Doamne, mult m-ai iubit că m-ai făcut om / Și nu fir de iarbă, gânganie sau pom. / (E drept că de-aș fi fost nuanțe, munte, apă, / Aș fi simțit din mine natura cum s-adapă). // Îți mulțumesc că mi-ai dăruit / O mie de simțuri să simt ce nimeni n-a simțit / Și, înainte de a trece în marele neant, / Să mă exprim impudic, suav și elegant; // Să văd frumuseți care spintecă ochii, / Să gust melodii prin nouri de rochii, / Să gust cu porii, cu fruntea, cu firea / Parfumul în care dansezi nemărginirea. // Pentru toate mă-nchin, îți mulțumesc / Că mi-ai dăruit un fantastic poesc, / Că mi-ai pus pe suflet sigiliu / Identic cu lumina poetului Virgiliu; // Pentru harul minții, pentru anii / Ce i-ai cheltuit cu mine ca banii, / Pentru norocul nevisat, dar avut, / Pentru fiecare prieten, fiecare sărut, // Pentru bucuriile mamei care sta ca o sfântă / Simfonia de holde s-audă cum cântă, / Pentru liniștea pură de giulgiu ceresc / În care mă culc, visez, mă trezesc... // Acum să nu faci din mine surcele, / Să nu mă duci în mlaștini să-și spele / Ploile putrede pletele abia, / Ci lutul în palme încă o dată îl ia, // Frământă-l cu grijă, să-i dai un contur / Mai viu ca oglinda, ca roua de pur, / Plămădindu-mi ființa cu-aluaturi de soare / Într-o formă perfectă a tot nepieritoare”³⁴.

Scriitorul bucovinean E. Ar. Zaharia se stinge din viață la 22 ianuarie 2005 în Sibiu³⁵.

Postum, acasă, creația sa poetică este adunată în două volume: E. Ar. Zaharia, *Antologia poeziei antume*, Ediție îngrijită de Emil Ianuș, Horodnicu de Jos, Editura

---

³³ Vezi la Grigore C. Bostan, Lora Bostan, *Pagini de literatură română Bucovina, regiunea Cernăuți 1775–2000*, Compendiu și antologie, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, Colecția „Bucovina literară”, 2000, p. 342.

³⁴ E. Ar. Zaharia, *Antologie rădăuțeană*, Cu coperta de Eugen Drăguțescu, Cernăuți, Colecția „Societății Scriitorilor Bucovineni”, 1943, p. 59.

³⁵ Vezi, între altele, și: Adrian-Dinu Rachieru, *Fiul risipitor: E. Ar. Zaharia*, în volumul *Poeți din Bucovina*, Selecție, studiu introductiv și profiluri critice, Timișoara, Editura „Helicon”, 1996, p. 530–532; Ion Popescu-Sireteanu, *Scriitorul Zaharia Macovei*, în „«Septentrion». Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, Rădăuți, anul XIII–XIV, nr. 19–20, 2002–2003, p. 17; Ion Popescu-Sireteanu, *Scriitorul Zaharia Macovei/E. Ar. Zaharia*, în volumul *Bucovina. Oameni și cărți*, Timișoara, Editura „Augusta”–Artpress, 2005, p. 275–282; Dan Mănuță, *Zaharia, E.Ar.*, în Eugen Simion (coordonator general), *Dicționarul general al literaturii române*, vol. VII (Ț–Z), București, Editura „Univers Enciclopedic”, 2009, p. 472–473. Vezi și www.crispedia.ro.htm. Articolul biobibliografic de aici, accesat de noi la 15 ianuarie 2015.

„Ion Prelipcean”, 2012, 276 p.; E. Ar. Zaharia, *Antologia poeziei postume*, Ediție îngrijită de Emil Ianuș, Horodnicu de Jos, Editura „Ion Prelipcean”, 2014, 222 p.

SPIRITUALITATEA ANTICHITĂȚII CLASICE LA SUCEAVA *

MIRCEA IGNAT

Die Spiritualität des klassischen Altertums in Suczawa

(Zusammenfassung)**

Im folgenden Artikel werden die didaktischen Beiträge, die das klassische Altertum betreffenden Studien, sowie die Übersetzungen aus den klassischen Autoren, die von verschiedenen Professoren aus Suczawa gemacht wurden, präsentiert. In diesem Sinne ist eine hervorragende Leistung zu erwähnen, und zwar die vollkommene Übersetzung von *Eneida* ins Rumänische. Diese Version hat bestimmte ästhetische Valenzen und ist eine der ersten, in rumänischer Sprache erschienenen Varianten des berühmten Epos, was in diesem Artikel besonders hervorgehoben wird.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Suczawa, klassische Studien, Vasile Bumbac, *Eneida*, Übersetzung.

Interesul privind antichitatea clasică la Suceava stă în strânsă conexiune cu întemeierea și evoluția liceului din localitate¹. Înființat în anul 1860, acesta aparține tipului de liceu clasic, cu un program de învățământ ce era în vigoare în întregul Imperiu Austriac. În anii următori se formează treptat cele opt clase,

---

* Autorul a redactat pe această temă două articole: *Beschäftigungen mit dem klassischen Altertum* [Preocupări privind antichitatea clasică la Suceava], în „*Studia Antiqua et Archaeologica*”, Iași, anul XX, 2014 (sub tipar); *Vasile Bumbac traducător al Eneidei*, în „*Anuarul Muzeului Bucovinei*”, Suceava, anul XXXXI, 2014 (sub tipar). Articolul de față reunește cele două contribuții, la care se adaugă noi date.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Despre prestigioasa instituție s-au redactat mai multe lucrări, dintre care o cităm pe cea mai nouă: Florin Moraru, *Colegiul Național „Ștefan cel Mare”. De la fondare până în prezent*, Suceava, Editura Colegiului „Ștefan cel Mare”, 2010.

programa școlară punând un mare accent pe studiul limbilor clasice, latina și greaca însumând aproape jumătate din numărul săptămânal de ore. Cu oarecare modificări, această structură a rămas viabilă până la 1918.

Liceul era destinat să fie unul românesc, dar atunci lipseau profesorii români, ca și manualele necesare, predarea fiind în limba germană mulți ani. Primii profesori sunt transferați la Suceava din partea occidentală a Imperiului, aducând rigoare și competențe deosebite în domeniul antichității, cel care ne interesează aici. S-au creat burse speciale pentru tinerii români merituoși, cu scopul de a deveni profesori la liceul sucevean. Treptat, apar și profesori români de limbi clasice școliți la Viena. Primii sunt: Ieronim Muntean (1864), Ștefan Repta (1877) ș.a, dar au fost și bursieri cărora le-a priit sejurul vienez, chiar zece ani. În ultimul sfert al secolului al XIX-lea s-a creat, totuși, un prestigios corp didactic, format din profesori de etnii diferite, capabil să fie la înălțimea cerințelor.

Profesori români au fost puși în situația să redacteze și să publice diferite suporturi didactice pentru clasele cu limba de predare română. La fel ca și colegii lor de alte etnii, ei s-au remarcat, de asemenea, prin interesante studii clasice și specifică lor era ambiția de a traduce în limba română unele opere antice. Astfel că, în cele ce urmează, ne vom referi la publicarea în limba română a lucrărilor didactice pentru predarea limbilor latină și greacă, la contribuțiile științifice ale tuturor dascălilor suceveni și, în fine, la traducerile din autorii clasici.

Cum s-a arătat mai sus, preocuparea de a oferi manuale în limba română a fost o necesitate. Sunt redactări originale sau traduceri și prelucrări după autori recunoscuți în epocă. Predomină comentariile la diferiți scriitori antici prevăzuți în programul de studii școlare. Nu avem convingerea că lista noastră cu astfel de suporturi didactice (vezi *Anexa I*) este completă, dar se poate remarca că deosebit de activi, în acest sens, s-au arătat a fi dr. Eusebie Popovici și Lazăr Vicol². Tradiția se perpetuează și după Unirea din 1918, prin contribuțiile lui Gh. Cârlan și, îndeosebi, prin dr. Constantin Gheorghian, autorul unui valoros manual de limbă elină, însoțit și de un restrâns dicționar elen-român. De menționat că acest manual a fost tipărit la Suceava, ceea ce arată posibilitățile tehnice ale unei tipografii provinciale din acele vremuri.

Pe lângă activitatea didactică, profesorii liceului sucevean au susținut și una de cercetare științifică. După cerințele vremii, liceul publica un anuar, în care apărea raportul directorului, cu toate detaliile privind viața școlii din anul precedent. Astfel, din 1862 până în 1914, s-au editat 50 de volume³, ale căror titluri au variat în timp⁴. În toate anuarele, raportul directorului, conform uzanțelor timpului, era

---

² Pentru a nu încărca aparatul critic, s-au redactat trei anexe bibliografice, unde s-au citat autorii și toate contribuțiile didactice, științifice sau traducerile care ne sunt cunoscute.

³ Au fost trei ani (1865, 1876 și 1886) când, din motive necunoscute nouă, această publicație nu a apărut.

⁴ Inițial, acest anuar a avut titlul de „Programm des griechisch-orientalischen Gymnasiums in Suczawa”. După 1872, conform statutului obținut de instituție, programul aparține de „Ober-

precedat de un amplu studiu științific, semnat de unul sau altul dintre profesorii școlii. Probabil era o onoare ca profesorii să-și demonstreze erudiția și aptitudinile de aprofundare a materiei pe care o prestau în fața claselor. Nu excludem nici posibilitatea unor promovări pe această bază.

În mare majoritate, studiile au fost publicate în limba germană, chiar autorii români (Șt. Repta, I. Muntean, L. Vicol) preferând să-și redacteze contribuțiile în această limbă. Sunt și studii în limba română (primul semnat de A. Daszkewicz, 1888), dar ele apar îndeosebi după 1900. De menționat că unii autori au preferat să-și publice studiile în limba latină (cazul lui Victor Nussbaum). Tematica contribuțiilor este de o mare varietate: istorie și literatură universală⁵, geografie, psihologie și chiar matematică, deși liceul avea o orientare clasică.

Cum era și firesc, mai mult de o treime dintre lucrările publicate sunt din sfera studiilor clasice (vezi *Anexa II* – menționăm că au apărut și contribuții în broșuri separate). O privire de ansamblu asupra acestor demersuri (acestea sunt în număr de 16) arată o cunoaștere profundă a subiectelor tratate. Este efectul, între altele, și al unei baze de documentare remarcabilă pentru un oraș provincial. Catalogul bibliotecii profesorilor, publicat în anii 1899 și 1900, arată existența celor mai noi și mai bune ediții din autorii antici, greci și latini, instrumente de lucru: dicționare, enciclopedii (peste 400 de titluri), publicate la sfârșitul secolului al XIX-lea în Imperiu, îndeosebi în Germania.

Parcurgerea bibliografiei anexate arată o mare varietate de subiecte privind fie literatura greacă sau latină, fie alte contribuții de filologie clasică, dar și de istorie antică. Desigur, după trecerea unui secol, aceste studii și-au pierdut mult din valoarea lor, cel mult pot fi invocate într-o bibliografie ce se dorește a fi exhaustivă. Ele sunt, în schimb, mărturii al unui mod de manifestare culturală ce domnea într-un mărunț oraș provincial din Bucovina acelor vremuri, în care studiile clasice reprezentau o componentă a spiritualității.

Pe lângă modestele semne de prețuire a culturii antice, mai sus arătate, la Suceava, în atmosfera de emulație a studiilor clasice, nu au lipsit traducătorii. Aici s-au realizat câteva traduceri din autorii clasici, fie latini (Cicero), cum a fost cea a lui Ștefan Ștefureac (1872), fie greci (Platon), semnată de Gh. Cârlan (1925). Traducătorul sucevean prin excelență din autorii clasici a fost, însă, Vasile Bumbac (1837–1918), pe nedrept uitat⁶, cu o realizare demnă de a fi subliniată – înfăptuirea

---

Gymnasiums”. După 1897, publicația se intitulează „Jahresbericht des gr.-or. Ober.Gymnasiums”, titlul menținut până în 1914.

⁵ De exemplu, studiul amplu, însumând peste o sută de pagini, semnat de Moses Sigall, publicat în trei anuare (1893, 1894 și 1897), referitor la Konrad Würzburg, poet din secolul al XIII-lea, autor al unui poem intitulat *Troianerkriges* [Războiul troian].

⁶ O privire generală asupra vieții și operei lui V. Bumbac, la Constantin Loghin, *Istoria literaturii române din Bucovina (1775–1918) (în legătură cu evoluția culturală și politică)*, Cernăuți, Tipografia „Mitropolit Silvestru”, 1926, p. 112–127.

unei traduceri integrale a *Eneidei*, tălmăcire puțin cunoscută, rămasă fără ecou în literatura referitoare la receptarea lui Vergilius în cultura românească⁷.

Vasile Bumbac a fost un activ membru al societăților studențești românești din Viena, la a căror ședințe a susținut diverse prelegeri sau și-a prezentat propriile creații poetice. Nu a lipsit lecturarea unor traduceri din autorii greci sau latini. Astfel, la ședința din 23 iunie 1866, acesta expune traducerea *Apologiei lui Socrate* (Platon), în 23 octombrie 1869, traducerea unei ode a lui Ovidiu (nu avem o referire mai riguroasă), la 22 februarie 1870 a prezentat traducerea și comentarea *Odei a XXI-a* a lui Horatius⁸. O preocupare la care va reveni peste ani este ilustrată și de conferința intitulată *Traduceri din epicii clasici greci și latini*, cu păstrarea metrelui original, susținută la 19 aprilie 1873⁹.

Ajungând profesor la liceul sucevean, Vasile Bumbac își continuă cu râvnă opera sa poetică răspândită în paginile diverselor reviste ale vremii. În orice caz, creația sa originală prezintă astăzi un interes minor, o simplă pagină de istorie literară¹⁰. Două sunt faptele care îl individualizează și îi dau, totuși, un meritat loc în cultura românească: traducerile din autorii clasici și încercarea de a da literaturii o epopee originală.

În atmosfera literară de la mijlocul secolului al XIX-lea stăruia ideea realizării unei epopei naționale, românești și n-au lipsit cutezătorii în făurirea unei astfel de opere. Toate încercările, însă, au fost neizbutite sau neterminate. Vasile Bumbac, pe când era student la Viena, este și el cuprins de această nobilă dorință. Își propune să nareze în versuri *Descălecareă lui Dragoș în Moldova*, poem cunoscut și sub numele de *Dragoșiada*. Nu este cazul aici să evocăm detaliile privind această creație, dar poetul bucovinean, profund cunoscător al modelului antic de epopee, posedă și își perfecționează un suflu epic adecvat. Versurile sale sunt scrise într-un autentic grai popular, presărat cu arhaisme, într-o vreme când în Bucovina, și nu numai aici, mai stăruiau, încă, fantezii lingvistice. Calitățile literare ale acestui început de epopee (au fost publicate, din păcate, numai primele două cânturi), au fost apreciate, aceasta fiind considerată ca cea mai reușită încercare de acest gen¹¹. Neterminat, publicat într-o revistă cu o circulație restrânsă, acest început de epopee a căzut în uitare. L-am amintit în acest cadru întrucât el stă în conexiune cu activitatea lui Vasile Bumbac de traducător din autorii antici.

---

⁷ O banală reamintire, rămasă fără ecou, a traducerii a întreprins-o Mircea Ignat, *O tălmăcire mai puțin cunoscută a „Eneidei”*, în „Zori noi”, Suceava, anul XXXII, nr. 9086, 3 decembrie 1978.

⁸ Ion Grămadă, „România Jună” din Viena (1871–1911). *Monografie istorică*, Arad, 1912, p. 149–150.

⁹ *Ibidem*, p. 152; Victor Morariu, *Vasile Bumbac (1837–1918). Pagină din istoria literaturii bucovinene*, în „Junimea literară”, Cernăuți, anul XII, 1923, p. 80.

¹⁰ Constantin Loghin, *op. cit.*, p. 127.

¹¹ Nicolae Iorga, *Un poet bucovinean: Vasile Bumbac*, în vol. *Oameni cari au fost*, vol. II, București, Editura pentru Literatură, 1967, p. 129–135.

Din câte cunoaștem, Vasile Bumbac a publicat în timpul vieții traducerea unui fragment din *Iliada*, în 1882¹², și a altuia din *Metamorfozele* lui Ovidius, în 1906¹³, ambele în metru original. Nu avem siguranța că acestea sunt singurele traduceri publicate. Între manuscrisele poetului, păstrate la Muzeul Bucovinei din Suceava, se află alte două traduceri inedite din Horatius¹⁴.

Ambiția sa a fost, însă, să dea în românește o versiune integrală a *Eneidei*, epopee a latinității, fapt pe care l-a dus la bun sfârșit și asupra căruia vom stăruie în cele ce urmează. P. Vergilius Maro, autorul epopeii naționale a Romei și, în consecință, a latinității, cum s-a subliniat deseori, a fost în România mereu evocat prin monografii sau studii¹⁵, dar, mai ales, prin numeroase traduceri ale tuturor poemelor sale¹⁶, efect al conștiinței latinității noastre. Dintre operele poetului latin, *Eneida* a fost cea care a polarizat interesul celor mai mulți cărturari. O traducere cât mai desăvârșită, pe măsura geniului poetului din Mantua, a fost o dorință care a stăruit și mai stăruie încă. Sunt încercări parțiale sau integrale încă din secolul al XIX-lea, cu versiuni laudabile din secolul al XX-lea și eforturile continuă chiar în vremurile noastre.

Când își publica primul cânt din *Dragoșiada* (1869), Vasile Bumbac sublinia, într-o scurtă introducere, între altele, că „metrul epiciei grecești și latine e greu de introdus în poezia română”¹⁷. Astfel, el alege versurile rimate de 13–14 silabe, imitând încercarea de epopee nereușită a lui I. Heliade-Rădulescu. Concepția autorului despre imposibilitatea hexametrelor în limba română, determinată de abundența vocalelor, se schimbă peste câțiva ani. Nu știm în ce măsură conferința sa din 1873, amintită mai sus, reflectă această modificare, dar în 1882 apărea deja traducerea unui fragment din *Iliada*, unde folosește hexametru. Publicând în 1887 cântul al IV-lea din *Eneida*, Vasile Bumbac reușește cu succes să-l transpună în hexametri. Problema l-a preocupat profund, din care cauză redactează o introducere în limba germană la textul traducerii, pe mai bine de zece pagini, privind prozodia și fonetica românească. Aici îl vedem pe autor ca un sever filolog, tălmăcirea sa

¹² *Despărțirea lui Hector de Andromache (traducere din „Iliada” lui Homer, cântul al VI-lea, v. 312–496) – n. sub metru originalul, care este exametru, s-a păstrat în traducere*, în „Aurora română”, Cernăuți, anul II, nr. 6, 1882, p. 88–90.

¹³ *Din Metamorfozele (Prefacerile) lui Ovidiu Nasone: Introducere (I, 1–4). Cele patru generații (epoce, evuri, vârste, I, v. 89–162)*, în „Junimea literară”, Cernăuți, anul III, nr. 1, 1906, p. 11–12 (metru original).

¹⁴ *Oda a 4-a din cartea a IV-a a „Odelor” lui Horațiu*, manuscris datat 1863, Muzeul Bucovinei din Suceava; *Horăț și Lydia (Oda a 9-a din cartea a III-a a „Odelor”)*, manuscris fără final, Muzeul Bucovinei din Suceava.

¹⁵ Vezi, de exemplu, G. Guțu, *Publius Vergilius Maro*, București, Editura Univers, 1970; Niculina Toderașcu, *Poezie și artă figurativă la Vergilius*, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2004.

¹⁶ Nicolae Lascu, *Clasicii antici în România*, Cluj, Editura Dacia, 1974, p. 456–472. În acest cuprinzător repertoriu sunt incluse mai toate încercările de traducere până în anul 1972. Într-o notă ulterioară menționăm traducerea *Eneidei* de după acest an.

¹⁷ Constantin Loghin, *op. cit.*, p. 121.

dorindu-se cât mai fidelă textului antic. Mai mult chiar, la finele acestei traduceri adaugă alte șase pagini cu explicații ale cuvintelor rare folosite (arhaisme, regionalisme etc., uneori cu etimologia lor)¹⁸.

Alegând publicarea traducerii acestui cânt, una dintre cele mai dramatice și mai fermecătoare secvențe din *Eneida*, Vasile Bumbac și-a încercat merituos măiestria. El mărturisește că terminase deja tălmăcirea primelor șase cânturi, cândva, în anii următori, finalizându-și opera. Bănuim că a revenit mereu prin corijări asupra întregului poem. Limba utilizată la publicarea primului cânt al epopeii (abia în 1911) este mult mai vie, mai mlădioasă ca cea din 1887¹⁹. A trudit peste 25 de ani la această traducere, care a rămas, practic, necunoscută. Doar două cânturi au văzut lumina tiparului, într-un periodic cu o circulație restrânsă, dintr-un oraș mărunț de la marginea Împărăției Austro-Ungarei, fără circulație în România. Prin aceasta autorul și-a îngropat singur toată strădania sa. Între timp, în anul 1896, a apărut excelenta traducere a lui George Coșbuc, premiată de Academia Română²⁰. Chiar după apariția acesteia, probabil că poetul sucevean continua la finisarea muncii sale, refuzând, după o mărturie contemporană, să consulte traducerea lui Coșbuc, pentru a nu fi influențat de aceasta²¹.

De la traducătorul sucevean au rămas, totuși, două manuscrise. Unul la București, la Academia Română²² (pe care, din păcate, nu-l cunoaștem direct) și altul la Suceava. Acesta din urmă se află într-un *miscellaneus* a operei poetice a lui Vasile Bumbac, care încerca să-și adune întreaga creație. Traducerea se prezintă ca o transcriere (fără corecturi), ceea ce ne face să credem că este varianta finisată, cea mai nouă.

¹⁸ *Romänische Uebersetzung des IV. Gesanges aus Virgils Aeneide mit Beibehaltung des Originalmetrums*, în „Programm des griechisch-orientalischen Gymnasiums in Suczawa”, 1887, p. 3–38.

¹⁹ *Cântul I al „Aeneidei” lui Virgiliu*, în „Jahresbericht des gr.-or. Ober-Gymnasiums”, 1911, p. 3–21.

²⁰ Izbânda lui George Coșbuc (traducerea sa bucurându-se de mai multe ediții, cea mai nouă și mai bună fiind îngrijită de Stella Petecel, București, Editura Univers, 1980) n-a determinat o stagnare. Condeie încercate ale mai multor clasiști au dat admirabile versiuni românești. În 1913, Nicolae Pandelea publică o traducere în proză, iar în 1938 a apărut o altă traducere, tot în proză, alcătuită de Eugen Lovinescu, ambele cu mai multe ediții. După nici două decenii, în 1956, apare versiunea alcătuită în hexametri de D. Murărașu. Eruditul clujean Th. Naum vine, în 1979, cu o nouă traducere (numai cânturile I–VI), pentru ca în 1997, la Iași, să fie tipărită o ediție bilingvă datorată lui Nicolae Ionel. În fine, ultima traducere integrală pe care o cunoaștem este cea a lui Dan Șlușanschi, din 2000. Nu este cazul să discutăm tălmăcirile citate, dar este necesar să subliniem că epopeea latinității își găsește o firească receptare în cultura românească.

²¹ Victor Morariu, *op. cit.*, p. 323.

²² Nicolae Lascu, *op. cit.*, p. 457; nr. 1419, Biblioteca Academiei Române, Manuscrise Românești, nr. 5283, 1870, 355 f. Nu știm în ce împrejurări a ajuns la Academie această traducere (variantă?). Credem că aici s-a strecurat o eroare privind datarea manuscrisului. În anul 1870, Vasile Bumbac era încă student la Viena, iar în 1887 el mărturisește că a tradus numai primele șase cânturi.

Am stăruit asupra acestui aspect, nu atât pentru ineditul lui, cât pentru calitățile vădite ale traducerii. Sunt, desigur, exprimări neîndemânatic și de multe ori, așa cum s-a spus, Vasile Bumbac a fost „prea mult profesorul de limbi clasice [...] și [...] prea puțin poet”²³. Indiscutabil, Bumbac a avut, însă, harul poeziei epice, dovedit în *Dragoșlada*, talent bine apreciat de N. Iorga, manifestat și în traducerea *Eneidei*, despre care același cititor atent spunea că „oferă unele stângăcii, dar e pe alocuri mai energică decât traducerea lui Coșbuc, mai egală, mai stăpânită; e aici un fel de energie țărănească, o cutezanță care găsește de multe ori formule nouă”²⁴.

Vasile Bumbac își caută un limbaj propriu, la bază are vorbirea populară din Bucovina vremii sale, din care cauză unele cuvinte sunt acum rare sau cu sensul schimbat. Câteva exemple: *hâtrie* – înșelătorie; *hațașuri* – hățişuri; *cultuc* – pernă; *cavane* – găvane; *himeit* – derutat într-o anumite situație și multe altele. Sunt cuvinte, uneori, pe care autorul le creează: *dalburind* – albind (de la dalb) sau arhaisme: *fiindure* – fiind. Cine citește admirabilele traduceri din opera homerică ale lui G. Murnu va întâlni aceleași fapte. Sunt și expresii nepotrivite: „ursită crudelă”, „nu te plângi de servițul” etc., venite din vorbirea veacului în care a trăit, ca și multe alte stângăcii.

Cu toate că autorul acestui demers își declină orice competențe de critică literară, socotește oportună, totuși, citarea unor mici fragmente din cânturile I și IV, cele publicate, menite să ilustreze talentul epic manifestat de Vasile Bumbac în traducerea sa²⁵.

În ura sa față de troieni (numiți și teucri), zeița Iunona îl determină pe Aeol, stăpânul vânturilor năprasnice (numiți aici Euru, Not și Sudul), să le elibereze din peșteră și să dezlănțuie o furtună nimicitoare pentru flota lui Aeneas. „Aste zicând el deșertului munte cu sulița-ntoarsă / Coasta-i lovește: și vânturi ca-n ceată de luptă pornite / Izbucnesc prin poarta deschisă și-n volburi colindă / Țările, marea cuprind și din funduri adânci o tot scurmă / Euru și Not de-mpreună, s-avântă și Sudul cu dese / Volburi rostogolind către țărmi potopul de valuri. / Strigăt bărbații lățesc și-al funiilor freamăt urmează. / Teucrilor fără de veste deci norii le duc din vedere / Ceriul și ziua; neguri de noapte pe mare se-ncuibă / Polii detună, de des fulgerat zvâcnește văzduhul; / Toate amenință bărbații cu grabnică moarte: Deodată / Încheieturile lui Aenea slăbescu-i de groază” (I, 81–93).

Zeița Afrodita (numită aici printr-un pseudonim, Cythera, cea născută în insula Citera situată în sud-estul extrem al Peloponesului), se plânge lui Zeus de nenorocirile îndurate de fiul ei, Eneas. Cel mai mare dintre zei o liniștește și-i prezice viitorul măreț al lui Eneas și al urmașilor săi. „Asta-i răsplata virtuții? Așa

²³ C. Loghin, *op. cit.*, p. 125.

²⁴ Apud V. Morariu, *op. cit.*, p. 323.

²⁵ Transcrierea de față a căutat să respecte cât mai fidel textul traducătorului sucevean. Desigur, ar fi necesară o revizuire ortografică, care ar face textul mai inteligibil, fapt pe care nu mi l-am permis.

ne reduci la domnie? / Ei zâmbindu-i tatăl de zei și de oameni prin clipa, / Carensenină ceriu[l] și furtuni, pe fiic-o sărută / Gingaș și-apoi aceste le zice: Las'Cythere / Frica, căci soartea l-ai tăi rămâne-ți-va nestrămutată, / O să vezi tu cetatea, Lavinicii muri, ce-ți promisesem / Și pe mărinimosul Aenea tu sus către stele / O să-l ridici; eu nici că-mi schimbai promisiunea./ Fecioru-ți / Asta ți-oi spune-o, fiindcă grija asta te roade, / Și răsfoind mai departe arăta-ți-voi tainele sorții". / Bate-va mare război în Italia, neamuri nătânge / Frânge-va și-o să-ntemeie bărbaților legi și locașe" (I, 254–265)²⁶.

Fama (personificare a Zvonului public, să ne aducem aminte și de celebra arie a calomniei), care umblă pe țărmurile libice (din Africa), descrisă de Vergilius, mereu evocată în felurite chipuri și de alți poeți, apare în traducerea lui Bumbac după cum urmează: „Răpede Fama prin urbele libici mari se lățește, / Fama, rău, de cât care-un altul mai grabnic nu este; / Ea prin mișcare viază și-n mers puterile crescui; / Mică și sfie de-ntâi, se rădică-ndată văzducuri / Și pe pământ când pășește, capul în nori și-l ascunde. / [...] Iute-n picioare, cu sprintene aripi, un monstru de groază, / Ștrașnic, având chiar ochi veghetori tot atâți, câte pene / Trupu-i acopăr, minune de spus și limbi tot atâtea / Și-ncă pe-atâtea guri sunătoare, și urechi, ce le mișcă. / Noaptea zboară-ntre cer și pământ, ea prin mijloc și scoate / Murmur prin umbră, nici când înclinându-și ochii spre paus; / Ziua stă și pândește sau pe piscul de o casă, / Sau pe turnuri înalte și-nfrică marile târguri, / Tot pe-o cumpână pune minciuna, ca și-adevărul. / Asta-impluse pe ginți cu tot soiul de basme, lăfând ea / Lucruri tâmplate și netâmplate cu aceea-și plăcere" (IV, 173–1177; 180–190).

Porunca zeilor de a părăsi Cartagina și pe frumoasa regină Didona îl descumpănește pe Aeneas: „Îns-Enea muți, himeit de-atare viziune, / Spaima păru-i zbârli și vocea-n gâtiță-i stete. / Arde, să plece prin fugă și dulcile locuri să lese, / Răsfulgerat de cumplitul mandat și de-al zeilor ordin. / Ce-i de făcut, hei? Cum să cuteze-a vorbi cu regina / Înfurată? Cum să chibzuie-ntâiu începutul? / Deci își frământă-n grab-al său gând încoace și-n acolo, / Felul și formă reace și-n cumpână toate le pune" (V, 279–286).

Drama reginei Didona (numită aici Fenissa, Cartagina era o colonie feniciană) se desfășoară între iubirea pentru Aeneas și mânia femeii părăsite pe care nici noaptea nu o potolește: „Noapte era și repaus plăcut ostenitele trupuri / Pretutindeni gusta și codri și mări viforoase / Se liniștise, când stelele-n curs pân-la mijloc ajuns-au / Când amuștește tot locul; turme și paseri pistrui, / Locuitoare de lacuri lucii, și câmpuri cu tufe / Jur, împrejur, așezate la somn sub tăcerea de noapte, / Grijile-și mai alina și coardele, munca uitând-o. / Numai Fenissa cea

²⁶ Versurile 263–264 sunt citate de istoricul literar C. Loghin într-o altă versiune: „O să-ți mai spun înc-un lucru, că văd că grija te roade / Și răsfoind mai mult răscoli-voiu tainele sorții". Acest fapt ne determină să considerăm că autorul a dispus de un alt manuscris (probabil mai cizelat), care se deosebește de varianta publicată în anul 1911. Cf. C. Loghin, *op. cit.*, p. 126.

pătimașă de suflet din contră / Nu dormitează nicicând, nici ochii, nici pieptu-i nu gustă / Pacea de noapte! muncile-i cresc îndoit și iubirea / Retrezindu-se, turbă și undesce-n văpaia mâniei” (IV, 523–533).

Semnalând această traducere, demnă de o istorie literară a receptării lui Vergilius în România, și care reprezintă, totuși, prima tălmăcire românească, nu lipsită de valențe estetice, ne întrebăm retoric care editură s-ar hazarda să publice astăzi un text cu o vechime mai mare de un secol, în vremea când literatura clasică, în general, este marginalizată?

După Unirea din 1918, în perioada interbelică, preocuparea pentru clasicism s-a diminuat, dar n-a dispărut (vezi *Anexele I–III*). Dacă mărunțul oraș provincial nu a avut forța să se constituie într-un veritabil centru de studii clasice, în schimb fiii școlii clasice de la Suceava și-au zidit aici baza de la care au pornit spre diferite centre universitare ale României, afirmându-se printre cei mai de frunte clasiști ai țării (Vasile Grecu, Dimitrie Marmeliuc, Haralamb Mihăiescu ș.a.). Ei s-au remarcat printr-o mulțime de studii profunde, traduceri etc., binecunoscute tuturor, comentariile fiind de prisos. Așa putem aprecia și rodnicia activitate a lui Eusebiu Camilar, traducător din Aristofan, Eschil și Ovidius.

Prea dese reforme ale învățământului au frânt brutal o tradiție înfiripată, ale cărei valențe au fost mai sus evocate. Revenirea în anii '60 din secolul trecut la clasele umaniste a fost o flacără plâpândă, ivită dintr-o cenușă groasă, numai pentru a arăta că se va stinge total.

Anexa I

Lucrări didactice

Gherasim Buliga, *Comentar la „De bello Gallico”*, lib. I, Suceava, 1899.

Gheorghe Cârlan, *Elementar latin, pentru clasa a II-a* (după Hauler și Vicol), Suceava, 1923.

Constantin Gheorghian, *Curs de limba elină – exerciții și gramatică*, ediția II-a, Suceava, 1929, 353 p.

Eusebie Popovici, *Exerciții latine. I. Sintaxa cazurilor*, Suceava, 1896.

Idem, *Exerciții latine. II. Sintaxa modurilor*, Suceava, 1897.

Idem, *Comentar la „De bello Gallico”*, lib. IV, Suceava, 1899.

Idem, *Comentar: Iulii Caesaris, „De bello Gallico”*, lib. II–III, vol. I–III, Suceava 1899–1900.

Idem, *Comentar la Tit Liviu, „Ab Urbe condita”*, lib. I, Suceava, trei ediții, 1903, 1908, 1914.

Idem, *Gramatică latină elementară (traducere după Schmidt și Thumser)*, Suceava, 1909.

Idem, *Exerciții latine pentru clasa I (după Hauler)*, Suceava, 1912.

Severin Procopovici, *Vocabular și comentariu la „Memorabilia Alexandri Magni”*, Suceava, 1898.

Idem, *Comentariu la Titi Livi, „Ab Urbe condita”*, lib. XXI, Suceava, 1903.

Lazăr Vicol, *Gramatică latină elementară (traducere după Gehler, Schmidt și Thumser)*, Suceava, 1896.

Idem, *Elementar latin, pentru clasele I–II (traducere)*, Suceava, 1896 și 1897.

Idem, *Sintaxa limbii latine (traducere după Schmidt și Thumser)*, Suceava, 1897.

Idem, *Vocabular și comentariu la biografiile lui Cornelius Nepos (broșura I: Miltiades, Temistocles, Aristides, Cimon)*, Suceava, 1898.

Anexa II

Studii clasice apărute la Suceava

Vasile Bumbac, *Die Conjugation im Rumänischen in ihrem Verhältnisse zur lateinischen*, în „Programm”, 1884, p. 3–32.

Animodist Daszkewicz, *Constantin cel Mare și unii dintre contemporanii săi*, în „Jahresbericht”, 1888, p. 3–37.

Idem, *Împăratul Marc Ulpiu Traian (98–117 d. Chr.). Prelegere ținută la 16 martie 1893, la clubul „Clubul român” din Suceava*, Cernăuți, 1895, 16 p.

Emanuel Dworski, *Die Livianische Schilderung der Belagerung von Veii, dargestellt als Sage und als solche erklärt (Ein Beitrag zur Kritik des Livius als Historiker). Vergriffen*, în „Jahresbericht”, 1875.

Joseph Fleischer, *Vorschläge zur Berichtigung des Katull – Textes*, în „Jahresbericht”, 1898.

Constantin Gheorghian, *Filosofia lui Horaț*, Suceava, 1922, 116 p.

August Klimpfinger, *Die bucolische Poesie. I. Theocritus und Vergilius*, în „Programm”, 1867, p. 3–58.

Idem, *Die bucolische Poesie. II. Theocritus und Vergilius*, în „Programm”, 1868, p. 3–66.

Jul. Kobylański, *De enuntiatorum finalium apud Sophoclem usu ac ratione*, în „Jahresbericht”, 1889, p. III–XXII.

Hieronimus Muntean, *Ueber die Zeit und Absicht der Tragödie des Sophokles „Oedipus auf Kolonos”*, în „Programm”, 1878, p. 3–75.

Victor Nussbaum, *De morum descriptione Plautina*, în „Jahresbericht”, 1895, p. 3–37.

Eusebius Popovici, *Die schwachbetonten lateinischen Vokale im Rumänischen*, în „Jahresbericht”, 1906, p. 3–56.

Ștefan von Repta, *Cicero's Kampf mit den zeitgenössischen Rednern*, în „Programm”, 1872, p. 3–44.

Emil Sigall, *Platon Ethik im Dialoge „Gorgias”*, în „Jahresbericht”, 1892, p. 3–40.

Lazăr Vicol, *Die Negation im Lateinischen, I.*, în „Jahresbericht”, 1890, p. 3–46.

Idem, *Die Negation im Lateinischen, II.*, în „Jahresbericht”, 1891, p. 3–44.

Anexa III

Traduceri²⁷

Vasile Bumbac, *Despărțirea lui Hector de Andromache (traducere din „Iliada” lui Homer, cântul al VI-lea, v. 312–496) – n. sub metru originalul, care este exametru, s-a păstrat în traducere*, în „Aurora română”, anul II, nr. 6, 1882, p. 88–90.

Idem, *Romänische Uebersetzung des IV. Gesanges aus Virgils Aeneide mit Beibehaltung des Originalmetrums*, în „Programm”, 1887, p. 3–38.

Idem, *Din Metamorfozele (Prefacerile) lui Ovidiu Nasone: Introducere (I, 1–4). Cele patru generații (epoce, evuri, vârste, I, v. 89–162)*, în „Junimea literară”, anul III, 1906, p. 11–12 (metru original).

Idem, *Cântul I al „Aeneidei” lui Virgiliu*, în „Jahresbericht”, 1911, p. 3–21.

Idem, *Oda a 4-a din cartea a IV-a a „Odelor” lui Horațiu*, manuscris datat 1863, Muzeul Bucovinei din Suceava.

Idem, *Horaț și Lydia (Oda a 9-a din cartea a III-a a „Odelor”)*, manuscris fără final, Muzeul Bucovinei din Suceava.

Idem, *Virgiliu, Aeneida. Traducere în forme originale*, Biblioteca Academiei Române, Manuscrise românești, nr. 5283, 1870, 355 f.²⁸.

Idem, *Aeneida*, manuscris nedatat, Muzeul Bucovinei din Suceava (cuprinde toate cele 12 cânturi).

Gheorghe Cârlan, *Plato, Protagoras*, Suceava, 1925, 64 p.

Ștefan Ștefurea²⁹, *Întâia cuventare filipică a lui M. T. Cicerone contra lui M. Antonius*, Biblioteca Academiei Române, Manuscrise românești, nr. 4924, f. 159–174, 1872³⁰.

---

²⁷ Îl adăugăm traducătorilor menționați și pe Ioan Bilețchi-Albescu (1881–1962), elev la liceul sucevean și apoi profesor aici (1907–1909), transferat la Câmpulung Moldovenesc, harnic traducător din Aristofan (*Norii, Broaștele, Păsările*). Cf. N. Lascu, *op. cit.*, nr. 307, 309, 313 și 314. Se afirmă că o parte dintre traduceri ar fi rămas în manuscris, despre soarta cărora nu știm nimic. Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004.

²⁸ Apud N. Lascu, *op. cit.*, p. 457, nr. 1419.

²⁹ Acesta este pseudonimul profesorului sucevean Ștefan Ștefureac (1845–1893) din timpul studenției la Viena.

³⁰ Apud N. Lascu, *op. cit.*, p. 319, nr. 229.

PRACTICI ȘI REPERE ADMINISTRATIVE ÎN BISERICA ORTODOXĂ DIN BUCOVINA (1774–1918)

IONEL-MUGUREL MARTINIUC

Verwaltungspraxis und -richtlinien innerhalb der Orthodoxen Kirche in der Bukowina (1774–1918)

(Zusammenfassung)*

Die Gründung der Pfarrkanzlei und des dazugehörenden Archivs waren die ersten Schritte zur Einführung einer neuer Pfarrverwaltung innerhalb des Bukowiner Bistums. Das Gebrauch der rumänischen Sprache war eine nötige Massnahme. Die Kirche ist mit der Evidenzhaltung der Bevölkerung verantwortlich. So entstehen die Evidenzregister, auch als Eintragebücher für Geburten, Trauungen, Tode usw. (rum. *mitrice*) bekannt. Eine umfassendere Form der Eintragebücher ist die Pfarrkonskription, worin verschiedene andere Daten eingetragen wurden, die die Arbeit des Bukowiner orthodoxen Priesters vereinfachen sollten. Die Bukowiner Orthodoxe Kirche ist diejenige, der die ersten Schritte zur Evidenzhaltung der Einwohner zu verdanken sind.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Bischof, Priester, Pfarrei, Kanzlei, Archiv, Evidenzregister, Konskription.

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Organizarea administrativă a Ținutului Bucovina¹ impunea de la sine și

¹ Bucovina – episcopie ortodoxă română cu sediul la Cernăuți. În anul 1775, partea de nord-vest a Moldovei (denumită ulterior Bucovina), care corespundea cu teritoriul Episcopiei de Rădăuți, a fost anexată la Imperiul Habsburgic. Această anexare a avut urmări și pentru viața bisericească. În anul 1781–1782, sediul Episcopiei a fost mutat de la Rădăuți la Cernăuți, unde își avea sediul și guvernatorul Bucovinei. În perioada 1783–1786, Episcopia românească a Bucovinei – cum se va numi de acum înainte – a fost subordonată, sub raport dogmatic și administrativ, Mitropoliei ortodoxe de la Carloviț (Karlowitz), fiind întrerupte toate raporturile de până atunci cu Mitropolia Moldovei (de care ascultă canonic, până la intrarea trupelor imperiale în nordul Moldovei, în anul 1774). Numărul mănăstirilor a fost redus la patru: Putna, Sucevița, Dragomirna și „Sfântul Ioan cel Nou” din Suceava. De fapt, au fost trei: Putna, Sucevița și Dragomirna, cu filia sau atinența „Sfântul Ioan cel Nou” din Suceava, avându-se în vedere că moaștele și actele erau în Polonia. Celelalte mănăstiri și schituri au fost desființate, bisericile lor transformate în biserici parohiale. În opinia noastră, această idee este falsă; schiturile, care au fost închise primele, dispuneau de o avere infimă, iar viețuitorii au fost alungați din acestea. Unele dintre mănăstiri au fost transformate în: depozit de armament – Biserica Mănăstirii Solca; închisoare – Paraclisul „Sfântul Gheorghe” al Mănăstirii „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Solca; în beciurile, stăreția, arhondaricul și trapeza mănăstirii s-a adus fabrica de bere – vezi arhiva Mitropoliei Bucovinei. Este adevărat că unele biserici, aflate în incinta câtorva mănăstiri, au devenit biserici parohiale, dar marea lor majoritate a fost trecută în proprietatea Fondului Bisericesc, fiind închise. Averile mănăstirilor și ale Episcopiei vor constitui așa-numitul „Fond religios” (Fondul religios gr. or. din Bucovina), administrat de către stat, din care se susțineau bisericile, școlile și clerul. În opinia noastră, această idee este falsă. Conform decretelor imperiale, Fondul Bisericesc a luat ființă ca o fundație imperială, care avea ca patron pe împărat în primă instanță, iar președinte al Consiliului de Administrație era episcopul Bucovinei. Aceasta era destinată pentru întreținerea clerului, bisericilor și a învățământului din Bucovina. Eparhia a fost cărmuită de următorii ierarhi: Dositei Herescu (1750–1789), sub care s-au petrecut aceste schimbări; sârbul Daniil Vlahovici (1789–1822), care se pare că era vlah din Banat; Isaia Baloșescu (1823–1834) și Eugenie Haeman (1835–1873). Datorită stăruințelor celui din urmă pe lângă autoritățile din Viena, în ianuarie 1873, Episcopia a fost ridicată la rangul de Mitropolie, cu două eparhii sufragane, dar în Dalmația, la Zarra și Cattaro; titularii acesteia vor deveni „mitropoliți ai Bucovinei și Dalmației”. De fapt, toți mitropoliții au fost arhimandriți consistoriali și vicari generali episcopești și nu ierarhii din Zarra sau Cattaro. Noua Mitropolie a fost cărmuită de Teofil Bendela (1874–1875), Teoctist Blajevici (1877–1879), Silvestru Morariu-Andrievici (1880–1895) – un apreciat autor de manuale și alte lucrări cu profil teologic, care a înființat revista „Candela” (1882) și a pus bazele unei tipografii. În timpul acestuia, s-a terminat noua reședință mitropolitană (astăzi, sediul Universității ucrainene din Cernăuți). Au urmat Arcadie Ciupercovici (1896–1902) și Vladimir Repta (1902–1924), fost profesor de teologie. Toți mitropoliții au fost baroni, purtând apelativul „de” înaintea numelui de familie. În anul 1875 s-a înființat o Facultate de Teologie în cadrul noii Universități austriece din Cernăuți, la care au activat câțiva profesori de prestigiu, precum frații Eusebiu și Constantin Popovici, Vasile Mitrofanovici, Alexie Comoroșan, Teodor Tarnavschi, Emilian Voiutschi. De fapt, în cadrul Universității Francisco-Iosefine, Institutul Teologic, înființat în anul 1826, a fost transformat în Facultate de Teologie. La Universitate au fost înființate și Facultatea de Drept și cea de Filosofie. La începutul secolului al XX-lea, au fost numiți noi profesori la Facultatea de Teologie: Ștefan Saghin, Vasile Găină, Vasile Tarnavschi, Vasile Gheorghiu, Valerian Șesan. În noiembrie 1918 s-a hotărât unirea Bucovinei cu România, iar Vladimir Repta a devenit membru al Sfântului Sinod din București. În faza „românească” a istoriei Mitropoliei, aceasta a avut ca eparhii sufragane pe cea de la Hotin (Bălți), creată în 1923, iar mai târziu (1937), pe cea din Maramureș (Sighet). Ca mitropoliți, au păstorit acum: Nectarie Cotlarciuc (1924–1935), fost profesor la Facultatea de Teologie, apoi episcop la Ismail; Visarion Puiu (1935–1940), fost episcop la Bălți; Tit Simedrea (1941–1945), fost episcop la Bălți; arhiepiscopul Emilian Antal, ca locțiitor de arhiepiscop, cu sediul la

organizarea Bisericii Ortodoxe de aici potrivit principiilor iozefiniste, aplicate întregului imperiu, în care toți locuitorii de pe cuprinsul acestuia, în frunte cu împăratul, erau fideli funcționari ai statului. Ca urmare a acestui deziderat, trebuia ca și preoții ortodocși bucovineni să facă parte integrantă din acest uriaș aparat administrativ, care avea menirea să contribuie la susținerea statului.

Pentru a putea fi coordonată activitatea locuitorilor acestui ținut, în care majoritatea erau creștini ortodocși, se impunea adoptarea, în cadrul legislației bisericești, a unor normative juridice care să facă posibilă o colaborare armonioasă cu autoritățile imperiale. În acest sens, s-a pus un accent deosebit pe implementarea legislației administrative imperiale în cadrul eparhiei bucovinene. Pentru început, Episcopia de Rădăuți a fost reorganizată. Mănăstirile, schiturile și sihăstriile care erau subordonate canonic Mitropoliei Moldovei au fost trecute în ascultarea episcopului de Rădăuți. Sediul episcopiei a fost mutat, la 12 decembrie 1781, în orașul Cernăuți, devenind Episcopia Bucovinei. Aceasta a fost împărțită în șase decanate sau protopresviteriate și două vicariate. Protopresviteriatele erau următoarele: Cernăuți, Ceremuș, Nistru, Berhomete, Vicov și Suceava, iar vicariatele: Câmpulung Moldovenesc și Câmpulung Rusesc. Primele măsuri s-au îndreptat spre organizarea enoriilor sau a parohiilor. În cadrul organizării acestora, se impunea luarea unor măsuri cu caracter practic, care vizau o serie întreagă de obligații. Apariția cancelariei parohiale este una dintre primele măsuri reorganizatorice adoptate, atât în ceea ce privește clădirea, cât și din punct de vedere administrativ. În cadrul cancelariei se constituie arhiva parohiei, care avea un rol important în desfășurarea activității administrative. Tot în cadrul cancelariei apar actele mitricale, destinate evidenței populației.

Cancelaria parohială

Odată cu introducerea administrației parohiale în cadrul enoriilor Bucovinei, potrivit normelor impuse de către noua stăpânire, s-a făcut simțită nevoia înființării cancelariei parohiale. Această cerință apare de la sine, în scopul asigurării unei mai bune organizări a activității administrative ce se impunea ca, după modelul imperial, să se desfășoare într-o locație adecvată. De aceea, pentru a se asigura punerea în practică a acestei cerințe, parohul sau expozitul parohial aveau datoria să amenajeze cancelaria. De la bun început au apărut piedici care au îngreunat aplicarea acestei cerințe. Lipsa spațiului necesar a fost prima piedică apărută în calea acestei necesități. Cheltuielile necesare organizării unui asemenea spațiu au fost aprobate prin Ordinul ministerial nr. 4 060, din 29 aprilie 1861, când s-a decis ca preoții parohi să beneficieze de o sumă de bani, ce s-a găsit de cuviință că ar

---

Suceava (1945–1948). După 1944–1945, la Cernăuți funcționează o episcopie, dar sub jurisdicția Patriarhiei Moscovei. Cf. *Enciclopedia ortodoxiei românești*, Tipărită din inițiativa și cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2010, p. 108.

acoperi cerințele minime pentru a se amenaja o cancelarie oficială. În scurt timp, acest ordin a fost anulat, iar ajutorul material dedicat înzestrării cancelariei a fost suprimat. Totuși, în unele parohii, preoții și-au amenajat astfel de spații din fonduri proprii. Demersurile au fost reluate mai târziu, când susținerea cu bani a fost reintrodusă prin Ordinul Guvernului Țării nr. 26 992, din 25 decembrie 1898². Prin intermediul acestui act normativ, se stabilea cheltuirea sumei de 30 de coroane, valută austriacă, necesare pentru amenajarea unei cancelarii parohiale la fiecare din enoriile eparhiei Bucovinei. Pentru prima dată, se specifică clar suma care să acopere lucrările necesare amenajării cancelariei parohiale, sumă pe care fiecare enorie o primea de la casa Fondului Bisericesc. În această inițiativă a Curții de la Viena a fost implicat guvernatorul Bucovinei și Consistoriul Arhiepiscopesc, cel din urmă fiind interesat de punerea în practică a acestui ordin. Unde exista deja cancelaria, aceasta a fost modernizată, conform noilor cerințe administrative. Dar această cancelarie, în anotimpul rece, trebuia încălzită. Pentru încălzirea ei, până în anul 1870, fiecare enorie bucovineană primea, din pădurile Fondului Bisericesc, 70 de care de lemne căzute; în unele cazuri, au fost și 78 de care³. Această cantitate de lemne era scoasă din pădure de către credincioșii enoriei. Era unul dintre vechile drepturi, care au fost păstrate, o vreme, în eparhia Bucovinei. Anterior anului 1880, acest „privilegiu” a fost modificat. Fiecare parohie primea șase stânjani pătrați sau 48 de metri steri de lemn de foc (sau 14 stânjani austrieci)⁴. Contravaloarea masei lemnoase îi era reținută preotului paroh din suma pe care o primea din partea Fondului Bisericesc, ca drepturi salariale sau congruă (venitul minim pe care trebuie să-l aibă orice slujbaș al bisericii). Același paroh avea datoria să plătească din banii personali tăierea și scoaterea lemnului din pădure. Măsura abuzivă luată de către administrația Fondului Bisericesc a fost îndelung contestată de către clericii ortodocși⁵. Au încercat, de fiecare dată când se discuta despre salarizarea preoților, să înlăture această măsură, pe care și-au însușit-o și autoritățile imperiale.

Odată cu trecerea timpului, camera în care era cancelaria parohiei a devenit normă obligatorie, care trebuia să fie adoptată în fiecare enorie. Fiecare paroh a fost nevoit să rezerve una dintre camerele casei parohiale, căreia să-i dea destinația de cancelarie oficială. În această cameră era primit protopresviterul ținutului, cu ocazia reviziei canonice anuale, sau orice delegație oficială bisericească sau de stat. Mai mult de atât, Mitropolitul Vladimir de Repta (1902–1926)⁶, împreună cu Consistoriul Arhiepiscopesc al Bucovinei, preciza, în anul 1909, următoarele:

---

² *Circularul consistorial nr. 6 020, din 15/28 decembrie 1898*, în „Foaia ordinăciunilor”, Cernăuți, nr. 20, 19/31 decembrie 1898, p. 138–139.

³ Arhiva Parohiei Bilca, *Condica cronicală a parohiei ortodoxe-române din Bilca*, fila 21.

⁴ *Ibidem*, fila 21.

⁵ Dimitrie Dan, *Proiect privitor la salarizarea preoților din Bucovina*, în „Candela”, Cernăuți, anul XXIII, nr. 2, 1904, p. 133.

⁶ Dumitru Valenciuc, *Ierarhii Bucovinei*, Suceava, Grupul editorial „Mușatinii – Bucovina Viitoare”, 2001, p. 68–70; Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece, 1774–1918. Aspecte etnodemografice și confesionale*, [Chișinău], Editura Civitas, 2003, p. 184.

„Orice lucrări oficiale ale comisarilor preoțești în afaceri administrative sau disciplinare au să se facă în princip în cancelaria parohială”⁷.

Parohiile au fost mandatate să țină evidența populației și, ca urmare a acestui fapt, aveau obligația să elibereze certificate oficiale. Preoții ortodocși au primit însărcinarea să elibereze și „testimonii”⁸, acte care trebuiau scrise obligatoriu, conform dispozițiilor imperiale, pe „hârtie de ștampel”⁹. Episcopul Daniil Vlahovici (1789–1822)¹⁰ și Consistoriul s-au conformat acestei cerințe administrative și, la rândul lor, au făcut cunoscut aceasta tuturor enoriilor prin intermediul Ordinului nr. 1 015, din 18 decembrie 1802¹¹. În cuprinsul acestuia, se specifica clar faptul că „de la 1 ghenarie calendar nou anului viitori – 1803 – precum în toate țările împărătești, așa și întru această țărișoară a Bucovinei iaste să să ție hârtie de ștampel”. Doar simpla mențiune în ceea ce privește folosirea, în corespondența oficială, a acestui model de hârtie nu este edificatoare. Pe parcursul folosirii hârtiei de ștampel, sunt observate multe scăpări, care trebuiau să fie corectate. Episcopul Daniil Vlahovici și arhimandritul Isaia Baloșescu, ca reprezentanți ai Consistoriului, trimit Ordinul circular nr. 447, din 15 iunie 1805¹², care încearcă corectarea tuturor discrepanțelor care au apărut. Astfel, se precizează că plângerile și cererile către Consistoriu trebuie să fie făcute pe hârtie de ștampel în valoare de 6 creițari, valută austriacă. Pentru a fi trimis răspunsul către cel care a făcut cererea sau plângerea, era obligatoriu să se atașeze o coală albă de ștampel în valoarea amintită anterior. În cazul în care, la cererea sau plângerea făcută, se impune trimiterea spre aprobare a răspunsului la autoritățile galițiene, să fie adăugată încă o coală de ștampel, dar în valoare de 15 creițari. Pentru primirea unui decret de numire într-una din enoriile eparhiei, acel preot are datoria de a aduce sau de a trimite coală de ștampel în valoare de 30 de creițari. Atunci când este cazul, să se facă un raport de schimbare de parohie sau de primire a unei recompense, fiind

⁷ *Circularul consistorial nr. 2603, din 18 aprilie/1 mai 1909*, în „Foaia ordinăciunilor”, nr. 6, 30 mai/12 iunie 1909, p. 41.

⁸ Testimoniu, testimonii (înv.) – mărturie, dovadă; act, document doveditor, certificat, adeverință. Cf. Ion Coteanu, Luiza Seche, Mircea Seche, *Dicționarul explicativ al limbii române* (în continuare se va cita DEX), Ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1998, p. 1089.

⁹ Hârtie de ștampel – hârtie de calitate superioară, care are timbrul sec, folosită în Bucovina, în perioada stăpânirii austriece, la redactarea actelor oficiale.

¹⁰ Dumitru Valenciuc, *op. cit.*, p. 48; Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 178; Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I (1774–1862), *De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 172; Ion I. Nistor, *Istoria bisericii din Bucovina și a rostului ei național în viața românilor* (în continuare se va cita Ion Nistor, *Istoria bisericii din Bucovina*), Rădăuți, Editura Septentrion, 2003, p. 1–7; Constantin C. Cojocaru, *Daniil Vlahovici – episcop al Bucovinei* (II), în „Analele Bucovinei”, [Rădăuți–București], anul VII, nr. 2, 2000, p. 421; Eusebiu Popovici, *Istoria bisericească universală și statistica bisericească*, cartea a doua, vol. IV, București, Editura „Tipografia Cărților Bisericești”, 1928, p. 499.

¹¹ Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale (în continuare se va cita S.J.S.A.N.), Fond *Parohii*, Dosar 1, *Arbore*, fila 33, *Ordinul circular nr. 1 015, din 18 decembrie 1802*.

¹² *Ibidem*, fila 61–62v, *Ordinul circular nr. 447, din 15 iunie 1805*.

necesară trimiterea unor acte către guvernul galițian, preotul în cauză are datoria de a aduce nouă coli de ștampel, în valoare de 15 creițari fiecare. La momentul în care face o adresă către protopopiat, coala de ștampel trebuie să fie de 15 creițari, iar pentru a trimite cererea de instalare în enorie, coala de ștampel trebuie să fie în valoare de șase creițari. De aceeași valoare trebuia să fie coala și pentru o înștiințare către administrația Fondului Bisericesc. În cazul în care un preot este propus pentru a fi numit în fruntea unuia dintre cele două vicariate existente în eparhie, atunci cel în cauză trebuia să aducă o coală de ștampel în valoare de 15 creițari, care era necesară pentru decretul de numire, dar și două coli în valoare de șase creițari, una pentru a fi folosită la redactarea propunerii, iar cea de a doua pentru redactarea binecuvântării arhieresti. Aceste normative trebuiau puse în practică în toate parohiile pentru a se putea redacta orice fel de act oficial, fie pentru interesele parohiei, fie ale preotului sau ale vreunui creștin din parohie, Biserica Ortodoxă fiind parte componentă a sistemului administrativ bucovinean.

Activitatea administrativă a cancelariei parohiale este supusă verificării preotului protopresviter al ținutului din care făcea parte enoria, iar norma a fost stabilită în *Planul de regularizare bisericească în Bucovina*, din 1786¹³. Acesta prevedea, la paragraful 101, următoarele: „Prototopopii sunt încă obligați să inspecteze [...] dacă continuarea registrelor dispuse ale bisericii și a agendelor se realizează corect [...]”. Ca urmare a verificărilor efectuate de către protopresviteri, s-au constatat mai multe nereguli în ceea ce privește ținerea cancelariei parohiale și, mai ales, în ceea ce privește folosirea colilor cu timbru sec sau imprimat. Pentru a uniformiza folosirea hârtiei de ștampel, episcopul Eugenie Hacman¹⁴, împreună cu Consistoriul, prin intermediul Ordinului circular nr. 15, din 25 ianuarie/6 februarie 1842, reamintește tuturor slujitorilor bisericești necesitatea respectării normelor în vederea întocmirii unui act oficial din partea cancelariei parohiale. El specifică clar: „[...] toate parochiaturile și dirigătoriile duhovnicești să scrie raporturile, cererile și jalbele lor pe partea cea dreaptă a îndoiturei, ba cererile și jalbele lor, care să ating de folosul lor pe cuviincioasele ștempluri, [...]”. Se obține prin intermediul acestui ordin o uniformizare pe întreaga eparhie în ceea ce privește modul de întocmire a actelor oficiale pe un anumit tip de hârtie, folosită și de către administrația laică.

Arhiva parohială

---

¹³ *Ordonanța pentru regularizarea bisericii și învățământului public religios din Bucovina, Viena, 29 Aprilie 1786*, în vol. Myron M. Calinescu, *Normalien der Bucoviner gr.or. Diocese von 1777–1886*, Band I (în continuare se va cita Myron M. Calinescu, I), Czernowitz, Erzbischöfliche Buchdruckerei, 1887, p. 88–90.

¹⁴ Dumitru Valenciuc, *op. cit.*, p. 51–52; Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 370; Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 179; Eusebiu Popovici, *op. cit.*, p. 499.

Arhiva parohială este un segment important al cancelariei parohiale ortodoxe din Bucovina. Ținerea acesteia revine parohului sau expozitului parohial, în calitate lor de administratori ai enoriei. Acest lucru l-a specificat episcopul Dosoftei Herescul (1750–1789)¹⁵ în actul intitulat *Instrucție*¹⁶, unde arată obligațiile pe care și le-a asumat Biserica Ortodoxă din ținut. Verificarea și coordonarea ținării arhivei parohiale revine protopresviterilor de ținut. Aceștia aveau datoria ca să facă în fiecare an câte două „vizitații canonice”¹⁷.

Episcopul Dosoftei Herescul, împreună cu membrii Consistoriului episcopesc, hotărâsc ca la finalizarea fiecărei verificări să fie înaintat memoriul și procesul-verbal făcut cu această ocazie. În cuprinsul procesului verbal, un loc aparte era acordat actelor administrative pe care le deținea respectiva parohie, iar administratorul, preotul paroh, avea obligația să le completeze la zi, potrivit poruncilor primite. Ca de obicei, deficiențele constatate în cadrul acestor verificări au evidențiat o serie întreagă de intervenții din partea succesorului episcopului Herescul. Conformându-se deja unui precedent creat, episcopul Daniil Vlahovici, împreună cu membrii Consistoriului, se văd nevoiți să intervină la 8 aprilie 1791, amintind protopopilor de ținut ca fiecare să reia verificările în enoriile din subordine, îndrumându-i pe preoți, acolo unde au găsit deficiențe în ținerea și păstrarea înscrisurilor oficiale și a celor parohiale. Mai mult decât atât, ierarhul specifică: „Drept aceasta, acum cu tărie iarăși poruncim cucerniciei tale ca să mergi însuși din sat în sat și după învățătura ce-au luat de la proto-diaconul nostru în trecutele zile și precum au văzut că au urmat cuvioșia sa cu îndreptare mitricilor la câteva sate, așa să faci și cucernicia ta [...]”¹⁸. Deficiențele constatate de către protopresviterii decanatelor sunt menționate în procesele de revizie canonică, care erau trimise Consistoriului eparhial. Aici acestea sunt centralizate, pe probleme, iar apoi sunt elaborate mai multe măsuri pentru a fi corectate deficiențele.

Urmașul în scaunul eparhial al Bucovinei, Episcopul Isaia Baloșescul (1823–1834)¹⁹, împreună cu Consistoriul, remite către toate enoriile din eparhie Ordinul circular nr. 2 262, din 30 august 1830²⁰, în care se aduce la cunoștința tuturor enoriilor Decretul gubernial nr. 18 514, din 20 aprilie 1830, precum și nota

---

¹⁵ Dumitru Valenciuc, *op. cit.*, p. 44–47; Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 160; Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 49–50; Mihai-Ștefan Ceaușu, *Bucovina habsburgică. De la anexare la Congresul de la Viena. Iosefinism și postiosefinism (1774–1815)*, Iași, Fundația Academică „A. D. Xenopol”, 1998, p. 66; Eusebiu Popovici, *op. cit.*, p. 499.

¹⁶ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 4v–5.

¹⁷ *Ibidem*, fila 5v–6.

¹⁸ *Ibidem*, fila 86v–87, *Dispoziție consistorială din 8 aprilie 1791*.

¹⁹ Dumitru Valenciuc, *op. cit.*, p. 49–50; Mihai-Ștefan Ceaușu, *op. cit.*, p. 180; Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 178; Constantin C. Cojocaru, *Isaia Baloșescu, episcopul Bucovinei (17 iulie 1823 – 14 septembrie 1834)*, în „Analele Bucovinei”, anul VII, nr. 2, 2000, p. 357; Eusebiu Popovici, *op. cit.*, p. 499.

²⁰ *Ordinul circular consistorial nr. 2 262, din 30 august 1830*, în vol. Myron M. Calinescu, *Normalien der Bucoviner gr.or. Diocese von 1777–1886*, Band II (în continuare se va cita Myron M. Calinescu, II), Czernowitz, Erzbischöfliche Buchdruckerei, 1889, p. 1187–1188.

Kreisamt-ului [Biroul cercual] nr. 9 033, din 24 iulie 1830, care fac referire clară asupra îndatoririi protopresviterilor în legătură cu verificarea actelor obligatorii care trebuie să se regăsească în arhiva fiecărei parohii bucovinene. Astfel, pe lângă îndatoririle obișnuite, protopresviterii decanatelor sunt împuterniciți să verifice și locul unde erau ținute actele parohiale, iar mai apoi aveau datoria să-l consemneze, în scris, în procesul-verbal. Pentru a ține o evidență clară asupra vizitațiilor canonice făcute de fiecare protopop în decanatul său, episcopul Daniil Vlahovici, susținut în demersul său și de către Consistoriu, hotărăște ca în fiecare enorie să existe un „protocol” special pentru consemnarea celui care a efectuat verificarea. De asemenea, la 10/21 iunie 1794, amintește obligațiile protopresviterilor: „După planul clirosului, este datoria protopopilor să facă de patru ori în fieștecare an revizie pentru protopopiatul său și să cerceteze după poruncele carele are în mână [...]”²¹.

Pentru o mai bună organizare a arhivei se introduc în ținerea actelor parohiale colile tipărite, care erau apoi legate într-un registru sau într-un tom, termenul cel mai des folosit în eparhia Bucovinei. Consistoriul și episcopul Daniil Vlahovici trimit către enorii Ordinul circular nr. 141, din 15 mai 1808²². Potrivit acestuia, se face cunoscută dispoziția gubernială pentru a se ține evidențele de stare civilă pe foi tipărite. Aceste tomuri erau în număr de trei pentru fiecare enorie, unul rămânea la arhiva parohiei, unul la Kreisamt și unul la Comandamentul militar. Cele două tomuri care trebuiau trimise la administrația ținutului și la comandamentul militar erau remise după terminarea anului calendaristic. Pentru o mai bună păstrare a actelor parohiale și implicit a arhivei, episcopul Daniil Vlahovici, arhimandritul consistorial Isaia Baloșescul, împreună cu membrii Consistoriului, în urma cercetării proceselor de revizie canonică înaintate de către protopresviterii decanatelor, constată deficiențe majore în păstrarea arhivei parohiale. În unele cazuri acestea au fost distruse, ca urmare a păstrării improprie. Împreună trimit către toate enoriile Ordinul circular nr. 26, din 17 decembrie 1808, prin intermediul căruia le dau sfaturi tuturor slujitorilor bisericești: „Măcar că bună orânduială, care este suflet la toate bunătățile, și după care protopopiaturile și parohiile s-ar cuveni să aibă ca o arhivă, sau cel mai puțin o ladă proastă de acturile cele din slujbă, din feliuri de î[m]pedecări încă n-au ajuns la așa stare, totuși nu putem trece cu vedere datoria aceea, care trebuie să vie la î[m]plinire, după care datorie prin aceasta poruncim precucerniciilor voastre ca nu numai să înștiințați, ci și privighere să aveți, și cercetare la toate reviziile să întrebuințați [...] în biserică să să ție și să să păzească, așa ca în toată vremea viitoare la întâmplări de trebuință să să poată da răspuns dintr-însele pentru ființa,

---

²¹ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 132v–133, *Dispoziția consistorială din 10/21 iunie 1794*.

²² *Ibidem*, Dosar 2, *Putna*, fila 44, *Circularul consistorial nr. 141, din 15 mai 1808*.

starea și petrecere lăcuitorilor după creștinătate”²³. Astfel se stabilește ca actele parohiale să fie ținute într-o ladă, care la rândul ei să fie așezată în biserică, pentru a fi păstrată.

Rolul pe care îl avea păstrarea acestor înscrisuri este foarte bine prezentat în actul primit de către întreaga eparhie. Importanța arhivei este reamintită mai târziu și în Circularul nr. 3 147, din 8/20 decembrie 1850²⁴, când sunt eliminate mai multe nereguli. Acestea au fost constatate, de obicei, în momentul în care s-a făcut predarea-primirea actelor parohiale dintre vechiul paroh și cel nou, în cadrul parohiei. Din acest moment, la o asemenea transmitere este prezent și reprezentantul ierarhului, adică protopresviterul decanatului, un reprezentant al autorității statului și episcopului bisericesc. Desfășurarea evenimentului se trece într-un „protocol”, adică un proces-verbal semnat de toate părțile aflate de față. De asemenea, se atașează următoarele acte: „a) O copie despre *Inventarium asupra încredințatelor lucruri bisericesci*; b) Unu *Isvodu asupra datelor în samă parochialnicescilor acturi [...]*”. Prin acest ordin circular se impune ca fiecare arhivă parohială să dețină un inventar asupra bunurilor bisericesc, dar și un inventar în care să fie menționat conținutul fiecărui dosar, tom sau registru, anul sau anii de care se ocupă, numărul de ordine și numărul de file cuprinse în interiorul său. Potrivit legislației austriece, pe foile din dosarele arhivate se nota numărul filei și numărul dosarului, iar dosarele de arhivă conțineau acte care se refereau la o anumită problemă sau categorie de lucruri, fiind grupate în secții. Cu trecerea timpului, apare o problemă mare, lipsa spațiului sau imposibilitatea depozitării unui număr mare de pachete, care conțineau dosare pe perioade de timp îndelungate.

După intrarea trupelor imperiale în Moldova, la 31 august 1774²⁵, autoritățile militare s-au văzut nevoite să se folosească de traducători, cunoscători ai limbii române, în special români transilvăneni, care o bună perioadă de timp au fost angajați ca traducători. Noii stăpâni au încercat impunerea folosirii în corespondența oficială a limbii germane, fapt ce a întâmpinat de la bun început o rezistență din partea monahilor și a clericilor bucovineni. După numirea episcopului Daniil Vlahovici, se reia problema limbii folosite în cadrul corespondenței oficiale care se purta în interiorul administrației eparhiale. Cedând presiunilor exercitate de către autoritățile de stat, acesta cere protopresviterilor

---

²³ *Ibidem*, Dosar 1, Putna, fila 51v–52v, *Circularul consistorial nr. 26, din 17 decembrie 1808*.

²⁴ *Ordinul circular consistorial nr. 3 147, din 8/20 decembrie 1850*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 1154–1155.

²⁵ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 66; Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 12; Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, București, Editura Humanitas, 1991, p. 10; Erich Zöllner, *Istoria Austriei. De la începuturi până în prezent*, Ediția a VIII-a, vol. I, București, Editura Enciclopedică, 1997, p. 390.

decanali ca, începând cu luna octombrie a anului 1813²⁶, rapoartele de revizie canonică efectuate la enoriile din subordine să fie remise către Consistoriul episcopesc în limba germană și nu în limba română, cum se obișnuia până atunci. Această cerință este una solicitată de către administrația galițiană. Prin aceasta se urmărea ca să lărgască în cadrul administrației bisericești folosirea unui număr mai mare de limbi, eliminând limba română. Pentru aceasta au solicitat ca toată corespondența să se facă în limba germană, pentru ca, mai apoi, după cum s-a și făcut acest lucru, să se introducă și limba polonă și cea ruteană în cadrul corespondenței oficiale. Aceasta s-a răsfrânt pe viitor și asupra corespondenței din cadrul actelor bisericești, acestea fiind dublate și în ucraineană sau ruteană, după cum a fost cazul.

Acesta a fost pasul făcut înapoi în fața insistențelor de a impune limba germană în administrația eclesială ortodoxă, care până atunci a rezistat, dar în cele din urmă a fost nevoită să accepte acest compromis. Pasul odată făcut, se adâncește și mai mult „prăpastia” în care cade limba română, căci odată cu creșterea numărului de funcționari aduși din Galiția, se introduce și folosirea limbii ucrainene și a celei polone. Situația prin care trecea Bucovina în perioada administrației galițiene este ilustrată în citatul următor: „În perioada galițiană au fost și preoții sârbi și cei ucraineni, funcționarii polonezi, învățătorii ucraineni, imigrarea masivă a țăranilor ucraineni [...]”²⁷. Aducerea de coloniști a fost soluția adoptată de către autoritățile civile pentru a contracara elementul băștinaș, autohton. Această situație de compromis impusă preoților ortodocși, de a folosi altă limbă în întocmirea actelor oficiale decât cea română, este corectată de către episcopul Eutimie-Eugenie Hacman, împreună cu Consistoriul. Astfel, aceștia trimit tuturor enoriilor Circulara consistorială nr. 3 845, din 24 mai/5 iunie 1838. Autoritatea bisericească își arată disponibilitatea în rezolvarea și îndreptarea acestei greșeli: „Dupre făcuta ispită însă, într-o vreme, și mai ales înainte de 10 ani încoace nu s-au păzit aceasta Protie²⁸, nici a limbii naționale, nici calendarul grecesc în Eparhia Bucovinei și la Konsistorium, drept cari de temut este, cum că naționalismul tocma și la aceea carii pre ei ar trebui să-l sprijinească, încet și încet s-ar stânga și peste puțin numai de la o samă limba bisericească s-ar înțălege”²⁹. Se revine la folosirea „limbii naționale” în cadrul administrației

---

²⁶ Ionel Dărdală, *Două documente inedite cu privire la interzicerea limbii române și a alfabetului latin în unele lucrări și acte clericale în Bucovina*, în „Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, anul VIII, 1981, p. 450.

²⁷ Mircea Grigoroviță, *Învățămintul în nordul Bucovinei (1775–1944)*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1993, p.19.

²⁸ Protie – primul, prioritate, întâietate, calitatea de a fi primul. Cf. Augustin Scriban, *op. cit.*, p. 1067.

²⁹ Arhiva Parohiei „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul” – Arbore, *Protocolul poruncilor bisericești pe anii 1836–1861*, fila 23–24v; *Ordinul circular-consistorial nr. 3 845, din 24 mai/5 iunie 1838*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 942–943.

bisericești ortodoxe bucovinene. Toată corespondența oficială este făcută în limba vorbită de către locuitorii ei români. Un exemplu despre modul cum a fost organizată arhiva parohială îl avem dintr-un proces de predare-primire a actelor parohiale din anul 1881. În acesta se găsesc menționate următoarele registre: „Opt tomuri *Protocoalele Normaliilor*, până la anul 1868; «Foaia ordinăciunilor consistoriale» de la anul 1868 până în finele anului 1874, legate cele de la anul 1875 până în prezent simple; *Protocolul discosului*, de la anul 1836 până în prezent; *Protocolul tabelarnic* de la 1816–1861; *Condica născuților*, tom I, de la 1802–1868, tom II, de la 1869 până în prezent; *Condica morților*, tom I, de la 1802–1868, tom II, de la 1869 până în prezent; *Condica cununaților*, tom I, de la 1803–1868, tom II, de la 1869 până la în prezent; mai multe broșuri conscripții; cinci tomuri: *Tâlcuirea biblică*, de Ianoviciu; 2 inventare a[le] parohiei și a[le] lucrurilor bisericesti vechi; *Protocoalele corespondințelor*; una pecete bisericască de alamă cu chipul sfinților Apostoli Petru și Pavel. Solca, în 27 mai/ 8 iunie 1881; Anania Iacobovici; Ștefan Isopescu, ca primire în samă; Mandrilla Protos³⁰.

Avem, astfel, imaginea arhivei unei parohii ortodoxe bucovinene, dar și modul în care s-a dispus păstrarea tuturor actelor. Arhivarea actelor în cadrul administrației parohiale este o necesitate a zilelor noastre³¹. În schimb, tomul este numit registru inventar, iar modul de arhivare este cel implementat în Bucovina. Transmiterea actelor se făcea prin intermediul acestui proces-verbal, care reprezenta dovada existenței arhive.

Mitricile

În cadrul cancelariei parohiale, prin intermediul Ordonanței imperiale din 29 aprilie 1786, se specifică clar necesitatea de a ține: „un registru de căsătorii, o carte pentru însemnarea celor născuți și una pentru cei morți, fiecare separată³². Regulamentul pe care împăratul dorea să-l aplice în cadrul Eparhiei Bucovinei este mult mai bine prezentat de către episcopul Dosoftei Herescu, în Ordinul circular intitulat *Instrucție*, adresat clerului ortodox bucovinean. În cadrul acestuia, la paragraful 36, trasează preoților „ascultarea” ca „fieștecare paroh să ție pentru parohia sa un protocol³³ pentru cei cununați, unul pentru cei născuți și unul pentru

---

³⁰ S.J.S.A.N., Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 3/2, Dosar 41, fila 5, *Proces verbal de predare/primire a enoriei Solca, din 27 mai/8 iunie 1881*.

³¹ Ioan N. Floca, Sorin Joantă, *Administrația bisericască parohială și legislație*, Ediția a II-a, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2002, p. 154.

³² *Ordonanța pentru regularizarea bisericii și învățământului public religios din Bucovina, Viena, 29 aprilie 1786*, în vol. Myron M. Calinescu, I, p. 75–76.

³³ Protocol – prima foaie (de hârtie lipită) care cuprinde subiectul celor următoare, condică, în Evul Mediu, etichetă (prima coală) la arhive, apoi condică autentică; formular pentru a face acte publice; proces-verbal sau sumar de conferință diplomatică. Cf. August Scriban, *op. cit.*, p. 1068; Lazăr Șaineanu, *op. cit.*, p. 521; DEX, p. 862; Athanase Joja (coord.), *Dicționar enciclopedic român*, vol. III, București, Editura Politică, 1965, p. 882–883; Vladimir Hanga, Diana Calciu, *Dicționar*

cei morți, după porunca ce-au ieșit de cătră Înaltele Locuri, la 22 februarie 1784”. Astfel, se introduc în cadrul cancelariei parohiale actele mitricale, pentru botezați, cununați și morți sau adormiți.

Mitrica cununaților

Cei care se căsătoresc civil, iar apoi se cunună religios sunt îndreptățiți ca să primească un act care să ateste acest lucru. În perioada la care ne referim, înregistrarea căsătoriei se făcea la parohie. După modificarea legilor civile, această normă a fost schimbată. Registrul-mitrică era dedicat pentru a se înregistra în el căsătoriile care aveau loc pe parcursul unui an într-o parohie. Dintru început, el cuprinde multe din datele personale ale mirilor. Înregistrarea acestor date se face ca urmare a unor dispoziții sau ordine circulare consistoriale.

Pe lângă aceste dispoziții sunt trimise de către Consistoriu ordine-circulare prin care se stabilește care sunt datele personale ale celor în cauză ce trebuie să fie înscrise în aceste registre. Printre primele normative care sunt remise parohiilor sunt cele în legătură cu regulile care sunt impuse înainte de săvârșirea Sfintei Taine a cununiei. Astfel, Epsicopul Daniil Vlahovici trimite, la 18 decembrie 1789, protopopilor de ținut, Ordinul consistorial în care specifică faptul că în Ținutul Sucevei au fost identificate cazuri de preoți care „în pricina cununii, nu urmează pre deplin după Patentul de la Înaltele Locuri ce s-au dat încă la anul 1781”³⁴. Acea poruncă imperială făcea trimitere la vestirile care trebuiau făcute în biserică trei duminici la rând, înainte de ziua cununiei. Aceste vestiri cuprindeau, ca și astăzi, numele și prenumele mirelui, numele și prenumele părinților săi, locul nașterii, starea sa, „jun sau văduv”, după caz, precum și numele și prenumele miresei, numele și prenumele părinților ei, locul nașterii și starea socială, „jună sau văduvă”. Acestea erau necesare pentru a se afla dacă cei în cauză erau rude apropiate sau îndepărtate și dacă erau impedimente canonice pentru a se putea căsători. Sunt menționate multe încălcări ale patentului imperial: „[...] unii cununând fără de vestire, unii nu fac deplin vestirile, alții fac vestiri la zile proaste, iar nu [în] duminicile și sărbătorile cele așezate, și unii cunună pe strein și cu pricini de îndoială, fără scrisori bune de la judecătoria politică”³⁵. În cazul în care mirii erau din sate diferite, aveau obligația ca să ducă la preotul satului vestiri, iar mai apoi, cu actul eliberat de acesta, mergeau la judecătoria ținutului, de unde primeau actul prin care se atesta faptul că erau ortodocși. Aceste vestiri, împreună cu actul judecătoresc, erau apoi trecute în *Condica cununaților*. Vestirile pentru cununie sunt folosite și astăzi în multe parohii. De asemenea, sunt reînnoite

---

juridic, București, Editura „Lumina Lex”, 2007, p. 156; Vasile Breban, *Dicționar al limbii române contemporane de uz curent*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980, p. 476.

³⁴ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 60v–61, *Dispoziția consistorială din 18 decembrie 1789*.

³⁵ *Ibidem*.

normele cu privire la modul în care să fie făcută înregistrarea în *Mitrica cununaților*, amintind neregulile găsite: „[...] porecla³⁶ mirelui nu s-au pus drept, ce numai numele de botez și apoi porecla rusul sau ungureanul, iară porecla mirelui nici pun pentru aceasta strașnică să porunciști ca de acum înainte poreclile mirilor și a miresălor negreșit să să pue și cu rusul și ungureanul, că mulți ruși și ardeleni sau maramureșeni sunt în țara aceasta [...]”³⁷.

Avem imaginea modului în care se completau registrele pentru cununați, dar și faptul că în acea perioadă în Bucovina erau veniți ardeleni și maramureșeni, dar și ruteni, care erau numiți „ruși”. Procesul de colonizare a ținutului era în plină desfășurare. Mulți dintre acești coloniști au plecat din satele de baștină în căutarea unui trai mai bun. Unii dintre ei au fugit pentru a nu fi găsiți de către autoritățile imperiale. Aceste probleme ale noilor veniți creează o serie întreagă de încălcări ale normelor administrative stabilite pentru a fi respectate în fiecare enorie ortodoxă bucovineană. Cu toate eforturile depuse de către administrația bisericească, este înregistrat un număr mare de enorii, cu ocazia vizitației canonice efectuate de către protopopi, unde registrele botezaților, cununaților și adormiților nu sunt completate. În vederea îndreptării acestei situații, episcopul Daniil Vlahovici, împreună cu „Ștorf canțăler”, poruncesc protopopilor de ținuturi ca să remedieze situațiile enoriilor unde nu au fost completate aceste registre. În această poruncă, din 8 aprilie 1791, se fac specificații precise în ceea ce privește modul în care se face completarea acestor registre. Porunca intitulată *Către toți protopopii* conține următoarele precizări: „[...] iar peste toate mitricile să se îndrepteze adecă, la cununați, anul, luna și ziua cândă s-au cununat, numărul casii, numele și porecla mirelui și locul de unde este, lege, vârsta vieții, holtei sau vădăvoi; numele și porecla miresii, adecă nunilor și locul de unde suntă, breasla lor și la ma[r]gine iscălitura preotului”³⁸. Putem observa că aceste normative sunt actuale, folosindu-se astăzi, în general, aceleași date pentru a se completa registrul pentru cununați³⁹. Observăm cum a evoluat înregistrarea în cadrul registrului de cununați, dar totodată avem prezentată o descriere precisă a datelor care trebuie să se regăsească în rubricile mitricei.

Prin Rezoluția imperială din 20 (22) februarie 1784, împăratul Iosif al II-lea (1780–1790)⁴⁰ stabilește principiile generale la care trebuie să se alinieze Eparhia

---

³⁶ Porecla – supranume dat, de obicei în bătaie de joc, unei persoane. Cf. August Scriban, *op. cit.*, p. 1018; Lazăr Șaineanu, *op. cit.*, p. 497; Vasile Breban, *op. cit.*, p. 454; DEX, p. 825.

³⁷ Ioan N. Floca, Sorin Joantă, *op. cit.*, p. 205.

³⁸ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 86v–87, *Dispoziția consistorială din 8 aprilie 1791*.

³⁹ Ioan N. Floca, Sorin Joantă, *op. cit.*, p. 204.

⁴⁰ Ștefan Meteș, *Emigrări românești din Transilvania în secolele XIII–XX*, Ediția a II-a, revăzută și adăugită, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1977, p. 502; Jean Carpentier, François Lebrun (coord.), *Istoria Europei*, București, Editura Humanitas, 1997, p. 243; Walter Oppenheim, *Habsburgii și Hohenzollernii*, București, Editura „BIC ALL”, 2001, p. 161–162; Barbara

Bucovinei, trasând o serie întregă de norme care trebuie să fie aplicate în atingerea acestui scop. În acest sens se hotărăște ca preoții ortodocși din Bucovina, pe lângă îndeletnicirile pastorale, să împlinescă și o serie de obligații administrative în ceea ce privește evidența populației. Aplicarea doleanțelor imperiale devine literă de lege, astfel că, și după ce împăratul a trecut la cele veșnice, ierarhii bucovineni se preocupă de punerea în practică a principiilor sale. Astfel, în *Condica cununaților* trebuia trecute următoarele: data cununii, numărul casei, numele mirelui, confesiunea, etatea și starea sa, văduv sau „holtei”; după aceea numele miresei, religia, starea sa, fată sau văduvă, numele martorilor și starea lor socială, dacă s-au făcut sau nu vestiri. În cazul în care mirii știau să scrie, înscrierea în condică se făcea de către aceștia, în caz contrar, trecerea datelor în registru se făcea de către nași sau de către preot.

O serie întregă de probleme apar la săvârșirea cununiilor, astfel că autoritățile statului sunt cele care sesizează Consistoriului neîndeplinirea formalităților obligatorii ce trebuie să fie îndeplinite de către miri, dar și faptul că există preoți care nu solicită actele necesare. În acest context, episcopul Daniil Vlahovici trimite Ordinul circular consistorial nr. 494, din 30 decembrie 1791/10 ianuarie 1792⁴¹, prin care face cunoscut Decretul gubernial nr. 29 650, din 20 noiembrie 1791, care interzice săvârșirea căsătoriei fără a avea toate documentele stabilite prin decret imperial, pe care sunt obligați să le aducă mirii. Cauzele care au dus la apariția acestor dispoziții le-am enumerat mai sus. Ordine și dispoziții asemănătoare vor mai fi date de către Consistoriul eparhial.

Nu doar autoritățile statului constată nereguli în ținerea administrației parohiale, ci și protopopii. Aceștia aveau obligația să înainteze către Consistoriu o copie după procesul-verbal de revizie canonică, unde se specifică starea actelor parohiale și modul în care erau completate registrele mitricelor. Ca o constatare a activității depuse de către protopopi, episcopul Daniil Vlahovici trimite o Circulară acestora, la 10/21 iunie 1794, prin care le reamintește datoriile pe care le au de împlinit, ca urmare a poruncilor primite. Dar, totodată, îi avertizează asupra pericolului care planează asupra lor: „[...] vă purtați în zadar truda noastră, în zadar atâte învățături vă dăm, iată acum ce de urmă s-au trimis către preoți învățatură și poruncă asemine și cucernicieii voastre ce de pre urmă poruncă vă dăm, că de nu vă veți îndrepta toate greșalele ce să vor afla în *Mitrică* și în *Protocolu poruncilor*, săngur veți fi răspunzători și împreună pedepsiți cu acei neascultători preoți și să nu socotiți că vi s-a mai erta ca până acum, că mai multe nu putem răbda [...]”⁴². Cu toate aceste avertismentele date de către ierarh, lucrurile nu s-au îndreptat. Episcopul Daniil Vlahovici mărturisește în povățuirile pe care le trimite către

---

Jelavich, *Istoria Balcanilor. Secolele al XVIII-lea și al XIX-lea*, vol. I, Iași, Institutul European, 2000, p. 130–131.

⁴¹ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 104v, *Ordinul circular consistorial nr. 494, din 30 decembrie 1791/10 ianuarie 1792*.

⁴² *Ibidem*, fila 132–132v, *Dispoziția consistorială din 10/21 iunie 1794*.

protopopul Vicovelor, la 5 iunie 1794, cu mare părere de rău „cum că toate poruncile și înfruntările noastre nu le bagă în samă și le lasă toate neascultate și neîmplinite; întru aceste zile am făcut probă cu cercatul mitiricilor numai de vreo șesă sate, în care nenumărate greșele s-au aflat”⁴³. Mărturisirea făcută de către ierarhul bucovinean scoate la lumină gravele încălcări ale poruncilor de către preoți, unele făcute cu bună știință. Cauzele care au dus la încălcarea completării actelor de stare civilă sunt generate de temerile aduse în ținut, mai ales de către coloniștii ardeleni, care au trecut prin acest exercițiu. De aceea, populația de la sate, împreună cu păstorii de suflute, evită să se supună modului în care se dorește crearea unei evidențe clare în rândul populației ortodoxe. Concluziile vizitei făcute de către acesta sunt cu totul dezarmante, dar sunt de actualitate: „2-lea. Între botezați, unii s-au pus cu numele lor și în conscripție are copilul acela alt nume, iară de s-au întâmplat moarte aceluia copil într-a morții s-au pus iarăși cu alt nume, noi socotim și nu vom greși cum că preoții pentru lenevirele lor, fiindcă nu scriu îndată copiii în mitrică, uită numele aceluia drept și cu aceasta să adeverește că întru botezați să află fecior și între morți sau în conscripție este fată; 4-lea. S-au cunoscut că jumătate de an și mai bine nu le scriu, în *Mitrică cununați*, botezații și morții și numai pe atâta scriu cât voesc preoții și atunce tot cu greșale”⁴⁴. Pentru a se evita pe viitor repetarea acestor greșeli, ierarhul stabilește în acest sens câteva măsuri care să fie puse în practică. Mai întâi se impune ca „fiind încă în biserică, unde trebuie să fie protocolul Mitricilor, cu condeiul și cerneala, după ce vă dezbrăcați de veșminte preotești să le scrieți în protocol [...]”; 2-lea. Mitrica totdeauna să să ție fără nici o feștelitură; 3-lea. Precum s-au pus numele la un copil botezat, așa să rămâe numele lui veșnic în toate Conscripțiile până la întâmplarea morții neschimbat”⁴⁵. Aceste îndrumări trimise protopresviterului decanatului Vicovelor sunt valabile⁴⁶ și în zilele noastre în cadrul administrației parohiale.

Completarea actelor mitricale a avut un scop bine definit de către episcopul Eutimie-Eugeniu Hacman. După ani de practică administrativă în ceea ce privește ținerea registrelor, regulile sunt foarte bine prezentate prin Ordinul consistorial nr. 2 910, din 6/18 iulie 1868⁴⁷, care vine cu o serie de precizări. Acesta reglementează gradele de rudenie, oprind căsătoria între rude. Dar, în momentul când cei în cauză nu doresc să asculte de glasul rațiunii, se arată care sunt pașii care trebuie urmați pentru a primi dezlegarea de la Consistoriu. Astfel, este nevoie de alcătuirea arborelui genealogic, copiii după actele de stare civilă care să dovedească gradul de rudenie, raportul preotului paroh, memoriul de înaintare al protopopului către Consistoriu. Aceeași problemă este reluată ulterior de către episcopul Hacman, în

---

⁴³ *Ibidem*, fila 133–133v, *Dispoziția consistorială din 5 iunie 1794*.

⁴⁴ *Ibidem*.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ *Ibidem*.

⁴⁷ *Ordinul circularul consistorial nr. 2 910, din 6/18 iulie 1868*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 748–750.

Circularul consistorial nr. 3 589, din 7/19 noiembrie 1868⁴⁸. Ierarhul bucovinean face trimitere la hotărârile Sfintelor Sinoade referitoare la regulile pentru săvârșirea Sfintei Taine a căsătoriei. Episcopul își dojenește preoții care nu explică îndeajuns de bine rânduielile de căsătorie.

Primul mitropolit al Bucovinei, Teofil Bendella⁴⁹, se implică în procesul de reglementare a normativelor referitoare la impedimentele care țin de săvârșirea căsătoriei. Prin Ordinul nr. 635, din 1/13 martie 1875⁵⁰, face referiri precise la hotărârile Sfintelor Sinoade, canoanele 53⁵¹ și 54⁵² ale Sinodului Trulan. Textul canonului 53 se referă la înrudirea spirituală care are loc între fin și nași. Pe baza acestei înrudiri s-a fixat, mai apoi, impedimentul la căsătoria dintre naș și fin. Odată cu trecerea timpului a fost inclusă ca impediment căsătoria dintre naș și unul dintre părinții finului⁵³, iar legislația bizantină a impus ca să se oprească căsătoria până la gradul șapte de rudenie, regulă devenită normă și în cadrul Bisericii Ortodoxe. Următorul canon al aceluiași Sinod enumeră gradele de rudenie care sunt impedimente la căsătorie, iar dacă, din greșeală sau în mod intenționat, s-a întâmplat un asemenea fapt, acea căsătorie trebuia să se desfășoare. Problema gradelor directe de rudenie care sunt impedimente la săvârșirea căsătoriei nu a fost tratată în mod tranșant până la Sinodul Trulan (691–692). Acesta oprește căsătoriile dintre: veri primari, tată cu fiică vitregă, fiu cu mamă vitregă, frați vitregi între ei, tatăl cu

---

⁴⁸ *Ordinul circularul consistorial nr. 3 589, din 7/19 noiembrie 1868*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 756–758.

⁴⁹ Dumitru Valenciuc, *op. cit.*, p. 59–60; Ion Nistor, *Istoria bisericii din Bucovina*, p. 105–109.

⁵⁰ *Ordinul circularul consistorial nr. 635, din 1/13 martie 1875*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 759–760.

⁵¹ Canonul 53: „Deoarece rudenia cea după duh este mai puternică decât unirea trupeză și fiindcă am aflat că, în unele locuri, cei ce primesc copiii din sfântul și mântuitorul botez, după aceasta mamele lor, rămânând văduve, primesc a se însoți prin căsătorie, poruncim ca de acum înainte să nu se mai facă aceasta. Iar dacă unii, după hotărârea de față, s-ar afla făcând aceasta, întâi să se desfășoare asemenea însoțire potrivit legii, dându-se după aceea și pedepse lor pentru desfrânare”. Cf. C. Dron, *Canoanele. Text și interpretare*, vol. II, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1935, p. 308; Ioan N. Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii*, Ediția a III-a îmbunătățită, Sibiu, 2005, p. 151.

⁵² Canonul 54: „Dumnezeiasca Scriptură ne învață cu înțelepciune următoarele: «Să nu intri la nicio rudenie după trup ca să-i descoperi rușinea» (Lev. XVIII, 6). Purtătorul de Dumnezeu Vasile, numărând în canoanele sale unele nunți oprite, pe cele mai multe le trece cu vederea, lucru care ne folosește în două privinți. Căci, spre a nu se întina învățătura cu astfel de vorbe, el lasă la o parte mulțimea cuvintelor rușinoase și înseamnă un nume general, ceea ce este oprit. Din această pricină, el arată numai pe scurt care sunt nunțile oprite de lege. Deoarece, însă, prin o astfel de tăcere și necunoaștere a opririi nunților neîngăduite, firea se smintește în sine, credem trebuitor a vorbi mai lămurit cu privire la aceasta, hotărând ca de acum înainte, cel ce se va uni prin căsătorie cu sora sa sau cu tatăl, și fiul cu mama și fiica, sau tatăl și fiul cu două fete surori, sau doi frați cu maica și fiica, sau doi frați cu două surori, să cadă sub canonul celor șapte ani, cu lămurirea că nunta cea oprită de lege să se desfășoare”. Cf. C. Dron, *op. cit.*, p. 310; Ioan N. Floca, *op. cit.*, p. 151–152.

⁵³ Nikodim Milaș, *Canoanele Bisericii Ortodoxe însoțite de comentarii*, vol. I, partea II, *Canoanele sinoadelor ecumenice*, Arad, Tipografia Diecezană, 1931, p. 422–423.

sora nurorii, fiul cu cumnata tatălui, fratele cu fiica cumnatei, doi frați cu două surori, fratele ginerelui cu soacra acestuia⁵⁴. În conformitate cu acest canon, s-a făcut o categorisire a gradelor de rudenie ca urmare a legăturii de sânge, a cuscriei, spirituală, închipuită și prin adopție.

În baza aceluiași Ordin circular nr. 5 141, din 1875⁵⁵, mitropolitul Silvestru, împreună cu Consistoriul Arhiepiscopesc, face o serie de schimbări speciale și în ceea ce privește completarea registrului de cununați. Se stabilește ca să fie trecute ambele numere în condică, atât de la casa mirelui, cât și de la cea a miresei. De asemenea, trebuie să fie trecută corect data când s-a făcut cununia (ziua, luna, anul și locul unde a fost făcută cununia), iar dacă a fost în parohia mirelui sau a miresei, să fie trecuți nașii, potrivit notificării trimise de către preotul care a oficiat. Aceasta pentru ca să se știe despre fiecare unde a fost cununat. Apare o problemă atunci când cununia nu se face nici în enoria de unde este mirele, nici în cea a miresei. În aceste condiții este obligatoriu să se regăsească în toate trei locurile înregistrat serviciul, doar că în locul de baștină al mirelui și al miresei trebuie să fie înregistrată mărturia preotului care a săvârșit serviciul, având în prealabil îndeplinite toate formalitățile legale.

Mitrica născuților

Condica sau registrul de evidență a nașterilor în cadrul unei parohii a impus tuturor clericilor respectarea regimului strict referitor la copiii născuți. În *Condica botezaților* se înregistrau următoarele: data nașterii, numărul casei, numele și religia, genul, legitim sau nelegitim, numele părinților și starea lor, numele nașilor și starea lor. În continuare, aceeași Dispoziție consistorială din 18 decembrie 1789 prezintă normele de completare pentru registrul celor botezați: „[...] la botezați: iarăși anul, luna, ziua cândă s-au botezat, numărul casii, numele pruncului, lege parte bărbătească sau femeiască, din cununie dreaptă sau afară de cununie, numele și porecla tătâne-su și locul de unde este breasla lor, și la ma[r]gine iscălitura preotului care au botezat, cu numele și porecla lui, și la care sat este paroh [...]”. Această poruncă reglementează și datele care trebuie trecute la cei adormiți: „[...] la morți așîșdere anu, luna și ziua cândă au murit, numărul casii, numele și porecla mortului și locul de unde este, lege, vârsta vieții, de ce fel de boală au murit, și la ma[r]gine iscălitura preotului precum s-au arătat mai sus [...]”⁵⁶. Ordinele circulare consistoriale făceau referiri la ținerea registrelor mitricale. Nu erau separate problemele între cununați, născuți sau morți. Pe parcursul existenței acestei eparhii se vor aduce completări permanente în ceea ce privește datele care sunt înregistrate

---

⁵⁴ *Ibidem*, p. 426–429; C. Dron, *op. cit.*, p. 314–319.

⁵⁵ *Ordinul circularul consistorial nr. 5 141 ex. 1875, din 13/25 iunie 1880*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 1013–1019.

⁵⁶ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 60v–61, *Dispoziția consistorială din 18 decembrie 1789*.

în aceste tomuri. Aceste date referitoare la persoanele în cauză trebuiau obligatoriu să se regăsească în cadrul mitricelor.

Mitropolitul Silvestru Morariu-Andrievici, în Ordinul circular nr. 5 141/ 1875⁵⁷, face precizări referitoare la completarea registrului pentru născuți. După ce amintește normele generale de completare a registrelor, sunt introduse noi cerințe. La capitolul observațiilor speciale, sunt introduse mai multe norme noi, care se adaugă la datele care sunt obligatorii de înscris în registrele de stare civilă. La *Registrul născuților*, începând cu anul 1875, se trece obligatoriu numărul casei, nu altceva, cum se obișnuia ca să se facă până atunci, când s-au găsit doar simple mențiuni precum: „casa de lângă moară”, „casa de lângă biserică”, „casa din spatele prăvăliei” etc. În ceea ce privește numele pruncului, acesta trebuie să corespundă cu numele din celelalte acte de evidență a populației. Atunci când sunt gemeni, fiecare dintre copii este înregistrat în rubrică separată, atât cu numele său, cât și cel al părinților și al nașilor. Pe foaia din registru, pe lângă celelalte rubrici, mai sunt două: 10 cu D.C. (copii din dreaptă cununie) și 11 cu A.C. (copii din afara cununiei). Acestor detalii de redactare preoții nu le acordă interesul cuvenit și, ca urmare, sunt înregistrate la completarea acestor rubrici cele mai multe încălcări ale normelor obligatorii care trebuiau să fie respectate. De asemenea, mari confuzii s-au înregistrat în ceea ce privește înscrierea corectă a locului de unde este tatăl pruncului. O parohie, după modificarea statutului din anul 1843, putea avea una sau mai multe atinențe sau expozituri parohiale. De fapt, cătunelor, care formau o enorie sau parohie, li s-a dat această denumire care definea filiile parohiale de astăzi. Aici s-au făcut cele mai mari confuzii. Ordinul face precizarea ca să fie trecută titulatura oficială a parohiei, urmată de filia cu hramul bisericii, unde avea domiciliul unul dintre părinți. S-a omis ca să se treacă „breasla” și domiciliul de la acea dată, atât la tatăl copilului, cât și la nașii de botez, lucru care devine obligatoriu de acum. Delicata problemă a copiilor „din afara căsătoriei” cerea recunoaștere benevolă din partea tatălui, iar în cazul în care acesta venea după o perioadă îndelungată de timp să-și recunoască copilul avea dreptul legal să i se îndeplinească cererea. Pentru a se putea face acest lucru, la rubrica unde se trecea tatăl, dacă înregistrarea se făcea de către mama pruncului, atunci acea rubrică nu se completa, pentru a se putea completa la o dată ulterioară. Una dintre regulile dreptului roman⁵⁸, *pater est is, quem nutiae demonstrant* („acela este tatăl pe care îl arată căsătoria”)⁵⁹, începe să fie aplicată de la această dată și în Bucovina. Se specifică clar: „[...] și tatăl să se înscrie în rubrica referitivă, dacă de la mo[a]rtea

---

⁵⁷ *Ordinul circular consistorial nr. 5 141 ex. 1875, din 13/25 iunie 1880*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 1013–1019.

⁵⁸ Constantin Stoicescu, *Curs elementar de drept roman*, Retipărire după ediția a III-a, revăzută și adăugită, București, 1931, București, Universul juridic, 2009, p. 103; Andreea Rîpeanu, *Drept roman. Curs universitar*, București, Editura ProUniversitaria, 2008, p. 105.

⁵⁹ Lucian Săuleanu, Sebastian Rădulețu, *Dicționar de termeni și expresii juridice latine*, Ediția a II-a, București, Editura „C. H. Beck”, 2001, p. 219; *Adagii juridice latinești*, traduse și comentate de prof. dr. doc. Vladimir Hanga, București, Editura „Lumina Lex”, 2007, p. 94.

acestui până la nașterea copilului n-au trecut deplin zece luni, însemnându-se totodată în rubrica tatălui, de câte luni este acesta mort⁶⁰. Se cerea, prin Ordinul circular nr. 2 819, din 23 iunie/5 iulie 1867⁶¹, ca pe lângă numele mamei pruncului să se însemneze și numele bunicilor din partea mamei. Ca urmare a protocoalelor de vizitație canonică, s-a observat că este mult prea mult și de aceea se renunță ca să fie menționați și bunicii. Această mențiune a fost introdusă, în schimb, în cadrul altui registru de stare civilă, cel al conscripției parohiale.

Atât la registrul *Mitrică pentru botezați*, cât și la *Mitrică pentru cununați*, normele aplicate de către autoritățile administrației bucovinene sunt folosite în cadrul completării cu date și în zilele noastre⁶². Nu s-au făcut alte modificări, acestea sunt actuale. În schimb explicarea datelor este de un real folos, pentru a se putea completa corect aceste mitrice.

Mitrica morților

În *Condica adormiților* se înregistra data decesului, cu ziua, luna și anul, numărul casei, numele decedatului, religia și genul, vârsta și cauza decesului. Sunt stabilite unele reguli speciale în ceea ce privește decesul nobilimii. Primind poruncă imperială, episcopul Daniil Vlahovici, trimite, la 16 august 1791, către toate enoriile normele pe care trebuie să le îndeplinească orice preot atunci când se întâmplă decesul unui boier. Iată actul pe care l-au primit enoriile: „După poronca Înalțelor Locuri care, prin Cinstitul Craisamt al Țării, la 17 zile a trecutei luni au venit către Consistoriumă dinspre parte noastră a Conzistoriului, poruncim cucerniciilor voastre protopopii și milostivelor voastre preoții parohialnicii ce vă aflați în păzita de Dumnezeu eparhie noastră, că de acum înainte acei care-i santeți așezați prin parafiile unde să află trăitori în sată, boieri, mazili⁶³ sau ruptași⁶⁴ să aveți luare în minte, ca îndată cum va muri vreună boieri, mazili sau ruptași, parte bărbatească sau femeiască, să faceți înștiințare în scris dreaptă către giudecătorie a ținutului în care să află [...]”⁶⁵. Înștiințarea pe care preotul era obligat să o înainteze către judecătoria ținutului unde se afla trebuia să cuprindă numele și porecla celui

---

⁶⁰ Ordinul circular consistorial nr. 5 141 ex. 1875, din 13/25 iunie 1880, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 1013–1019.

⁶¹ Ordinul circular consistorial nr. 2 819, din 23 iunie/5 iulie 1867, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 636–637.

⁶² Ioan N. Floca, Sorin Joantă, *op. cit.*, p. 202.

⁶³ Mazili – boieri de clasa a treia care au fost scutiți de o serie de taxe către stăpânire, numiți și boieri de țară. Cf. August Scriban, *op. cit.*, p. 782–783; Lazăr Șaineanu, *op. cit.*, p. 391; DEX, p. 606; Vasile Breban, *op. cit.*, p. 339; Athanase Joja, *op. cit.*, vol. III, p. 294.

⁶⁴ Ruptași – clasă de negustori care plăteau rupta; bir fix plătit visteriei; arendaș al unei moșii. Cf. August Scriban, *op. cit.*, p. 1143; Lazăr Șaineanu, *op. cit.*, p. 557; DEX, p. 939; Athanase Joja, *op. cit.*, vol. III, p. 268.

⁶⁵ S.J.S.A.N., Fond Parohii, Dosar 1, Putna, fila 88v, *Dispoziția consistorială din 16 August 1791*.

decedat, genul, starea sa, localitatea de unde era, ziua în care a decedat. Odată cu trecerea anilor, în rândul micii nobilimi au fost primiți și unii dintre preoții bucovineni. Acest lucru a fost posibil prin decret imperial, fiind recompensați pentru activitatea lor pastorală sau culturală pe care au depus-o. Ca urmare a acestei noi situații, prin intermediul Ordinului circular consistorial nr. 555, din 28 august 1799⁶⁶, episcopul Daniil Vlahovici și arhimandritul Isaia Baloșescul, din partea Consistoriului, comunică protopopilor normele și pașii care trebuie urmați de către aceștia în anunțarea unui deces, în cazul preoților care fac parte din rândul micii nobilimi. După constatarea decesului, protopopul, ca reprezentant al Consistoriului, are obligația să anunțe în scris judecătoria ținutului respectiv, folosind în acest sens un comisionar care să ducă înștiințarea cât mai repede cu putință. Apoi să trimită un raport către Consistoriu, care să cuprindă următoarele informații: „numele și porecla celui răpăosat; a) ziua în care au răpăosat; b) paroh sau derigint era; g) de i-au rămas priuteasă și de ce vârstă, așisderea copii, din care parte și de ce vârstă anume și lângă aceasta să înștiințezi socotința la preot din cei di[m]prejur să să încredințeză pastorie sufletească în locul răpăosatului până la așezarea altui preot”⁶⁷. Celelalte formalități legale sunt în datoria judecătoriei de ținut, care delegă un reprezentant care să facă inventarul obiectelor pe care le deținea repaosatul, iar protopopul să fie de față, pentru a delimita obiectele personale de cele preoțești, care sunt trecute în grija bisericii. În cazul în care din inventarul bisericesc ar lipsi vreun lucru, atunci protopopul are datoria de face raport scris către Consistoriu, specificând și modalitatea de recuperare, hotărâtă împreună cu moștenitorii celui decedat. Problema aceasta este reluată câțiva ani mai târziu de către episcopul Isaia Baloșescul. În anul 1826⁶⁸, prin ordin consistorial, se comunică protopresviterilor de ținut pașii care sunt obligatorii de urmat în cazul decesului unui preot din rândul celor ridicați la ranguri nobiliare. Tot protopopii sunt cei în drept de a anunța Forum Nobilium, care, la rândul său, are datoria de a se pronunța asupra averii celui în cauză. Următorul pas este raportul către guvernium, „pentru rădicarea Erbstaer⁶⁹ ecvivalentului”, după care să rânduiască suplinirea parohiei. Aceleași reguli vor fi aplicate și în cazul decesului unui cleric de rând.

Episcopul Daniil Vlahovici, împreună cu Consistoriul, fac cunoscută tuturor enoriilor porunca venită de la autoritățile imperiale referitoare la decesele care li se

---

⁶⁶ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Arbore*, fila 10v–11; *Ordinul circular consistorial nr. 555, din 20 august 1799*, în vol. Myron M. Calinescu, I, p. 387–388.

⁶⁷ *Ibidem*.

⁶⁸ Arhiva Parohiei „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul” – *Arbore*, *Protocolul poruncilor bisericești pe anii 1822–1829*, fila 101–101v; *Ordinul circular consistorial nr. 1807, din 7 septembrie 1826*, în vol. Myron M. Calinescu, I, p. 388.

⁶⁹ Erbsteuer – impozit succesoral. Cf. *Dicționar german-român*, Ediția a III-a, revizuită și îmbogățită de Grete Klaster-Ungureanu, Ioan-Gabriel Lăzărescu, Ileana-Maria Moise, București, Editura Univers Enciclopedic, p. 371.

par a fi dubioase. Astfel, prin Porunca din 11 mai 1792⁷⁰, sunt atenționați toți preoții că această datorie a trecut în sarcina stăpânilor de moșii, iar preoții nu mai au obligația să facă cunoscute aceste lucruri autorităților de stat. Constatarea deceselor nu mai intră în atribuția preoților. Această normă legislativă este valabilă până în zilele noastre⁷¹. Prin Porunca Consistoriului eparhial, din 24 mai 1793⁷², se comunică parohiilor decizia imperială care stabilește ca orice deces să fie constatat de către un medic. Acesta avea datoria să întocmească actul constatator, în baza căruia se permitea îngroparea celui decedat. Potrivit poruncii episcopului Daniil Vlahovici, lucrurile s-au petrecut întru totul astfel: „[...] cum că până acum multe înștiințări s-au făcut acolo, că preoții din Bucovina nu să țin după poroncile carele s-au dat în multe rânduri [...]”. Se specifică clar faptul că: „[...] până ce nu vor ave slobozenie de la Cinstit Craisamt (...), să nu-i îngroape”. Se readuce în actualitate obligația autorităților locale, vorniciei satelor și stăpânii de moșii, care au îndatorirea legală de a lua măsuri în acest sens, anunțând autoritățile statului.

Referitor la problemele care au fost constatate la *Registrul de evidență a celor morți*, mitropolitul Silvestru Morariu-Andrievici încearcă, prin intermediul Ordinului consistorial nr. 5 141, din anul 1875⁷³, eliminarea oricăror prescurtări folosite de către unii preoți. Ierarhul face apel la preoți să completeze corect rubrica cu „bresla” fiecăruia. În ceea ce privește copiii care s-au născut morți, preoții sunt datori să-i înregistreze mai întâi la nașcuți, fără să completeze rubricile referitoare la botez, iar după aceea să-i înregistreze în *Condica morților*. Normele stabilite la completarea acestui registru sunt actuale. Orice caz de deces intră în atribuția medicului, care este obligat să îl constate. Fără dovada din partea acestuia, săvârșirea înmormântării este considerată infracțiune.

În ciuda tuturor povățuirilor și a îndrumărilor trimise la enorii, neascultarea este la rang de cinste. În aceste condiții, episcopul Daniil Vlahovici și arhimandritul Isaia Baloșescul, din partea Consistoriului, trimit în întreaga eparhie Ordinul circular consistorial nr. 27 și nr. 329, din 15 iunie 1801⁷⁴, în care fac cunoscută tuturor plângerea venită din partea autorităților militare imperiale, referitoare la lipsa registrelor care să conțină *Mitricile* și *Conscripția* la un număr foarte mare de parohii. La acestea se adaugă faptul că, în unele enorii, în registrele mitricale nu sunt trecute toate datele. De asemenea, din cauza faptului că actele parohiale au fost ținute în casa personală a preotului, s-a întâmplat tragicul incident ca aceasta să fie mistuită de foc și, odată cu ea, și registrele de stare civilă, dar și

⁷⁰ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 108v, *Dispoziția consistorială din 11 mai 1792*.

⁷¹ Ioan N. Floca, Sorin Joantă, *op. cit.*, p. 207.

⁷² S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Putna*, fila 122v, *Dispoziția consistorială din 24 mai 1793*.

⁷³ *Ordinul circular consistorial nr. 5 141 ex. 1875, din 13/25 iunie 1880*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 1013–1019.

⁷⁴ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Arbore*, fila 26–26v, *Ordinele consistoriale nr. 27 și 329, din 15 iunie 1801*.

actele parohiale. Cei care au fost găsiți vinovați de către autoritățile militare „cu globiri la lada săracilor și cu credincioasă pedeapsă s-au canonisit”. Pentru a-i face să țină registrele în bună stare, cei care au greșit urmau a fi pedepsiți „cu îndoit și întriite globă⁷⁵ la lada săracilor [...] spre necinste anume ei și din darul preoției vor fi lipsiți”. Din nou li se amintesc tuturor preoților și protopopilor datele care trebuie să fie trecute în aceste registre, pentru ca să fie în bună ordine. Interesant este modul în care se pune problema păstrării actelor și a celor necesare pentru întocmirea lor: „Să nu îndrăznească de acum înainte a ține mitrica prin sat, ci în biserică la loc păzit să ste și negreșit în biserică anume de cea treabă să fie călămări, condei, linie, condei de plumbă [...]”. Confrunțați cu atâtea nereguli administrative, membrii Consistoriului găsesc modalitatea prin care să uniformizeze actele de stare civilă. La 20 septembrie 1801⁷⁶ aceștia decid ca „protocoalele mitricilor să fie scrise în tomuri despărțite, adică, unul pentru cununați, al 2-lea pentru născuți, și al 3-lea pentru morți, fieștecare din ei osăbit legate, și pentru ca să nu fie liniile rubricilor și scrisoare capitelor deasupra, unile într-un chip, unile într-altul, și cu grășală așezate, să hotărăște ca aici după cuviincioasă orânduială să să tipărească și împreună aice să să și lege după socotința care trebuiește [...]”. A fost nevoie de 17 ani pentru a se constata inadvertențele între doleanțele autorităților și ceea ce puteau realiza preoții în împlinirea acestora. În cele din urmă, se ia decizia cea bună, tipărirea de foi cu rubricația cerută prin regulamentul de funcționare al eparhiei, apoi legarea acestora în registre separate. Fiecare paroh a fost astfel informat ca, în termen de 30 de zile, să achite suma de 6 heleri⁷⁷ și 54 cruceri⁷⁸, contravaloarea registrelor mitricale.

Autoritățile galițiene iau în serios datoria de a verifica actele de stare civilă pe care le țineau preoții ortodocși bucovineni. Astfel, episcopul Daniil Vlahovici și arhimandritul Isaia Baloșescul aduc la cunoștința tuturor enoriilor de pe cuprinsul eparhiei Ordinul circular consistorial nr. 120, din 15/27 februarie 1804⁷⁹, care se referă la Ordinul gubernial nr. 1 142, din 24 februarie 1804, ce are în vedere efectuarea unei vizite administrative în enoriile bucovinene. Consilierul aulic care efectua această verificare avea în vedere, printre altele, următoarele:

---

⁷⁵ Gloabă – amendă care se aplică ca urmare a săvârșirii unui delict. Cf. August Scriban, *op. cit.*, p. 564; Lazăr Șaieanu, *op. cit.*, p. 278; DEX, p. 426; Athanase Joja, *op. cit.*, vol. II, București, 1964, p. 570; Marcel D. Popa, *Dicționar enciclopedic*, vol. II, București, Editura Enciclopedică, 1996, p. 468.

⁷⁶ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Arbore*, fila 27v–28; *Poroncitoare aducere aminte*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 968.

⁷⁷ Heller – filler, a suta parte din coroana austriacă, cam cât un ban românesc, monedă din bronz sau nichel. Cf. August Scriban, *op. cit.*, p. 596; Athanase Joja, *op. cit.*, vol. II, p. 672.

⁷⁸ Cruceri – crețari, monedă mică de argint, mai târziu de aramă, care a circulat în sudul Germaniei, în Austro-Ungaria, în Transilvania și în Bucovina până la sfârșitul secolului al XIX-lea, valorând a suta parte dintr-un florin. Cf. DEX, p. 238; Marcel D. Popa, *op. cit.*, vol. I, București, 1993, p. 476.

⁷⁹ S.J.S.A.N., Fond *Parohii*, Dosar 1, *Arbore*, fila 42v–43, *Ordinul circular consistorial nr. 120, din 15/27 februarie 1804*.

„1. Protocoalele poruncilor; 2. Protocoalele mitricilor; 3. Conșcripțiile sufletelor”. Din timp, ierarhul anunță și avertizează de pericolul care îi așteaptă pe cei care nu vor avea întocmite corect actele pe care le va solicita consilierul aulic.

Anual, fiecare parohie avea obligația să depună copii după registrele de stare civilă la administrația consistorială. Pentru a le avea pe toate în același format, Consistoriul bucovinean hotărăște, prin Ordinul circular consistorial nr. 141, din 15 mai 1808⁸⁰, ca să tipărească foi, după modelul celor din registrele mitricilor. Pe aceste foi decid autoritățile bisericești să fie trecute, în copie, datele de pe actele stării civile. Astfel, se făceau copii în două exemplare, unul către Consistoriu, iar cel de al doilea către administrația civilă a statului.

În paralel cu reglementările canonice, apar mai multe probleme generale care trebuiau să fie rezolvate. De aceea, următorul ierarh, mitropolitul Silvestru Morariu-Andrievici, trimite la toate enoriile Circularul consistorial nr. 5 141 pe anul 1875⁸¹. Acest ordin ajunge în parohii la jumătatea anului 1880. El conținea o serie întreagă de adnotări în ceea ce privește ținerea și completarea registrelor mitricale. Sunt aduse la cunoștință îndrumări generale, dar și reglementări speciale la fiecare registru. Preoților li se reamintește obligația de a avea la fiecare parohie trei registre, pentru născuți, cununați și morți; foile din acestea trebuia să fie completate frumos și clar, fără rupturi, ștersături. Se stabilește ca aceste registre să fie completate imediat după săvârșirea serviciului religios, pentru ca astfel să se facă mențiunea cronologică. Aceste norme sunt valabile și în cadrul administrației parohiale din zilele noastre⁸². În ceea ce privește titlurile rubricăției, au fost introduse o serie de modificări. Completarea registrelor imediat după săvârșirea serviciului este o normă folositoare în administrația bisericească.

Aceste norme reprezintă o mică parte din multitudinea de obligații pe care și le-a asumat Biserica Ortodoxă din Bucovina în perioada stăpânirii austriece. În procesul de punere în practică a normelor de evidență a populației au apărut cele mai multe obstacole. Efectul benefic a fost cel pe care l-a sesizat marea majoritate a preoților – un ajutor în cunoașterea tuturor credincioșilor și impunerea unei discipline în exercitarea datoriilor preoțești. Pe lângă slujirea preoțească, clericii îndeplineau și o serie de obligații ale funcționarilor publici, fapt care a impus de la sine ridicarea standardelor culturale ale clerului ortodox. Odată cu aceste îndatoriri, crește și rolul pe care Biserica Ortodoxă îl are în Imperiu și în ținut. Desele verificări ale actelor administrative ale enoriilor ortodoxe de către reprezentanții autorităților imperiale arată importanța acordată misiunii depuse de către preoți. Biserica Ortodoxă din Bucovina și-a onorat sarcinile asumate în implementarea sistemului de evidență a populației. Modelul bucovinean a fost preluat, după Marea

---

⁸⁰ Idem, dosar 2, Putna, fila 44, *Ordinul circular consistorial nr. 141, din 15 mai 1808*.

⁸¹ *Ordinul circular consistorial nr. 5 141 ex. 1875, din 13/25 iunie 1880*, în vol. Myron M. Calinescu, II, p. 1013–1019.

⁸² Ioan N. Floca, Sorin Joantă, *op. cit.*, p. 198.

Ionel-Mugurel Martiniuc

Unire din 1918, și în celelalte unități bisericesti din cadrul Bisericii Ortodoxe Române.

ETNIILE DIN BUCOVINA LA ÎNCEPUTUL MARI CONFLAGRAȚII: STĂRI DE SPIRIT ȘI REACȚII

ȘTEFAN PURICI

Die Eliten der Bukowina am Anfang des Grossen Krieges: Stimmungen und Reaktionen

(Zusammenfassung)*

Der folgende Artikel präsentiert die Situation der ethnischen Gemeinschaften aus der Bukowina am Anfang des ersten Weltkriegs, ihre Anteilnahme an dem wirtschaftlichen und politischen Leben der Provinz, ihr Verhältnis mit dem Wiener Hof und mit der Provinzverwaltung. Der Verfasser analysiert die Art und Weise, in der die Eliten und die Massen aus der entferntesten Region Österreich-Ungarns auf die Nachricht des Kriegsausbruchs und auf die Anregung zur Unterstützung der habsburgischen Monarchie reagierten. Es wird die Voraussetzung begründet, dass das Verhalten der politischen Führer, der Organisations- und Institutionsleiter und der Massen von mehreren sozialen, politischen und administrativen Faktoren beeinflusst wurde.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Politik, interethnisch, Loyalität, Verfolgungen, Mobilisierung.

La 22 octombrie 1918, în Parlamentul de la Viena, Constantin Isopescu-Grecul, deputat român din Bucovina și președintele Clubului parlamentarilor români, se adresa guvernanților: „Nouă, românilor, nu ne mai rămâne decât o singură direcție în existența noastră: dreptul de autodeterminare națională”¹. Rezultatele Primului Război Mondial, polarizarea identitară pe care o identificăm în provincie în lunile octombrie–noiembrie 1918, poziția reprezentanților grupurilor etnice din Bucovina în timpul dezbaterilor în cadrul Congresului General al Bucovinei (28 noiembrie 1918) ne pot cu ușurință duce spre concluzia potrivit căreia respingerea autorității Casei de Habsburg de către naționalitățile negermane a fost un proces firesc și continuu, manifestându-se cu mult timp înainte de disoluția dublei monarhii. Aceeași perspectivă asupra trecutului

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Radu Economu, *Unirea Bucovinei. 1918*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 4.

Bucovinei se poate lesne desprinde din unele lucrări dedicate istoriei provinciei². În articolul de față ne propunem să analizăm felul în care s-au poziționat grupurile etnice din Bucovina în raport cu Curtea de la Viena în lunile iulie–august 1914, în zilele care au marcat începutul Primului Război Mondial.

În ansamblul administrativ al Austro-Ungariei, Bucovina reprezenta cea mai mică provincie („țară”) a Coroanei de Habsburg. În pofida faptului că imperiul dualist purta amprenta de stat „german”, în realitate, în preajma Primului Război Mondial, din cele circa 52 de milioane de locuitori (în plan demografic, Austro-Ungaria se situa pe locul trei în Europa, după Rusia și Germania)³, doar vreo 12 milioane erau germani, restul slavi (aproape 50% din totalul populației), unguri, români și italieni⁴. Aceeași dispersie etnică se constată și la nivelul provinciei situate în estul Monarhiei, la granița cu Regatul României și cu Imperiul Rus. Ultimul recensământ austriac, din 1910, a înregistrat în Bucovina o populație de 794 945 de persoane. Dintre acestea, 273 216 (34,4%) erau români, 305 222 (38,4%) ucraineni, 95 706 (12%) evrei, 73 073 (9,2%) germani și 47 728 (6%) de alte etnii⁵. Populația era foarte diversă și sub aspect confesional: 547 603 de bucovineni s-au declarat ortodocși, 102 919 mozaici, 98 565 romano-catolici, 26 182 greco-catolici, 20 029 luterani, 3 232 lipoveni, 657 armeni catolici, 341 armeni ortodocși, 484 reformați⁶ etc. Având sub administrație o populație predominant negermană și ortodoxă, autoritățile austriece nu puteau să nu țină cont de particularitățile etno-culturale și confesionale ale Monarhiei.

Chiar dacă, adeseori, despre Austro-Ungaria se vorbește ca despre o „închisoare a popoarelor”, trebuie să remarcăm faptul că Imperiul Austriac a evoluat într-un cadru constituțional încă din martie 1849. Presiunile națiunilor au făcut ca germanii austriece să acorde drepturi civice tuturor grupurilor etnice, cu excepția evreilor, cărora nu li se recunoștea statutul de naționalitate. Democratizarea lungă și anevoioasă a societății habsburgice a fost înlesnită de un amplu proces de industrializare și modernizare care a cuprins și Bucovina. La nivelul ținutului, începând cu anii '60 ai secolului al XIX-lea, naționalitățile și-au creat instituții culturale proprii (asociații, case de lectură etc.),

---

² Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, 1990; Аркадій Жуковський, *Історія Буковини. Частина друга після 1774 р.*, Чернівці, Видавнича спілка „Час”, 1993 ș.a.

³ Geoffrey Wawro, *A Mad Catastrophe. The Outbreak of World War I and the Collapse of the Habsburg Empire*, New York, Basic Books, 2014, p. 23.

⁴ A. J. P. Taylor, *Monarhia Habsburgică, 1809–1918. O istorie a Imperiului Austriac și a Austro-Ungariei*, București, Editura ALLFA, 2000, p. 225.

⁵ Rudolf Wagner, *Vom Moldauwappen zum Doppeladler. Ausgewählte Beiträge zur Geschichte der Bukowina*, Augsburg, Hofmann-Verlag, 1991, p. 4.

⁶ Vezi Ганна Скорейко, *Поліконфесійність як складова толерантності буковинського суспільства*, în *Bukowina. Tradycje i współczesność*, Pila-Czerniowce-Suczawa, 2006, p. 137–140.

demonstrând un înalt nivel de autonomie identitară. În contextul în care, către sfârșitul veacului, învățământul public a fost organizat pe temelii lingvistice naționale, asociațiile culturale și partidele politice au folosit din plin acest instrument pentru păstrarea și dezvoltarea identității de grup.

În procesul de cultivare a elitelor locale, un rol deosebit a revenit Universității Francisco-Josephine din Cernăuți, înființată în anul 1875, autoritățile imperiale marcând, pe această cale, împlinirea unui secol de administrație austriacă în partea de nord-vest a Moldovei. De pe băncile facultăților sale au ieșit numeroși intelectuali (juriști, filosofi, teologi, profesori, economiști ș.a.), dintre care mulți s-au implicat direct și activ în fenomenul de modelare a identităților naționale.

Pe aceeași linie de alfabetizare și culturalizare, dar și de creare a unei reale societăți civile, se înscrie presa bucovineană, reprezentată de numeroase reviste și ziare în limbile germană, română, ucraineană, poloneză, idiș și care, raportată la numărul locuitorilor din provincie, se clasa printre cele mai bine dezvoltate în sud-estul Europei⁷. Grație acestor factori, precum și altora de ordin social sau economic, în deceniile premergătoare Marii Conflagrații, grupurile etnice din Bucovina se manifestau pe scena politică a provinciei cu individualități politico-culturale distincte și robuste.

În rândul particularităților care conturau un tablou etno-demografic eterogen al ținutului trebuie inclusă structurarea diferită a mediului urban de lumea satelor⁸. Dacă în zonele rurale, cu mici excepții⁹, existau comune cu majorități etnice (românești sau ucrainene) și religioase (ortodocși) convingătoare, dominate de un spirit de solidaritate locală, dar și de pasivitate civică, urbanizarea provinciei și fenomenul migraționist au transformat orașele și târgurile bucovinene în adevărate conglomerate sub aspect etno-cultural și religios. Pe lângă o creștere spectaculoasă a ponderii orașenilor în totalul populației provinciei (de la sub 5%, în anul 1775, la aproape 24%, în anul 1910¹⁰), ultimele recensăminte austriece (1900, 1910) consemnau o pronunțată diversitate etnică, însoțită de absența unor majorități. Astfel, din totalul populației citadine, germanii reprezentau 15%, evreii 32,7%, românii 22,9%, ucrainenii 17,9%, polonezii

---

⁷ Sophie A. Welisch, *The History of Bukovina*, Posted on the World-Wide Web March 2002, <http://www.bukovinasociety.org/Welisch-2002-1.html>.

⁸ Pe larg, vezi Radu Grigorovici, *Trei lumi paralele*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul III, nr. 1, 1996, p. 83–110.

⁹ Este vorba despre satele în care s-au așezat ori pe care le-au format coloniștii germani, maghiari sau rușii lipoveni.

¹⁰ Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918). Aspecte etnodemografice și confesionale*, Chișinău, Editura „Civitas”, 2003, p. 255.

11%, alții 0,4%¹¹. O dispersie asemănătoare se poate constata în rândul categoriilor sociale productive. De pildă, în rândul celor 5 002 de funcționari și liber-profesioniști din Bucovina, 1187 erau români (23,73%), 986 evrei (19,7%) și 2829 reprezentanți ai celorlalte etnii (56,55%)¹². Pe listele celor 9 322 de meseriași înregistrați în anul 1910, 5 091 erau evrei (54,6%), 3 494 de alte etnii și 737 erau români (7,9%)¹³. De asemenea, în rândul celor 10 312 de negustori identificați la 1910 în Bucovina, 8 642 erau evrei (83,8%), 1226 de alte etnii și 444 români (4,3%)¹⁴. Aceste cifre fundamentează perspectiva asupra evreilor ca fiind cea mai urbanizată și mai activă în plan antreprenorial etnic din Bucovina.

Dezvoltarea industrială a provinciei s-a accelerat spre sfârșitul secolului al XIX-lea, acest fenomen conducând la creșterea numărului muncitorilor de la peste 8 mii persoane, în anul 1851, la circa 32 mii, în 1910. Sub aspect etnic, 48% dintre muncitori erau evrei și germani, urmați de ucrainenii (18%), români (16%), poloni (15%)¹⁵ ș.a. Totuși, din perspectiva nivelului de dezvoltare, Bucovina continua să rămână o provincie a cărei economie se întemeia pe agricultură¹⁶. Industria nu devenise principalul domeniu de activitate a populației nici la nivelul imperiului în ansamblu, fapt dovedit de către datele statistice ale anului 1910, potrivit cărora 56,5% dintre toți lucrătorii din Austro-Ungaria erau angajați în activitățile agricole¹⁷.

Din perspectiva activităților în care erau implicați, românii și ucrainenii predominau în agricultură, în timp ce evreii, germanii și polonezii se orientau covârșitor spre sectoarele comercial, industrial, administrativ și financiar:

---

¹¹ *Die Ergebnisse der Volks- und Viehzählung vom 31 Dezember 1910 im Herzogtume Bukowina nach dem Angaben der k. k. statistischen Zentral-Kommission in Wien*, in „Mitteilungen des statistischen Landesamtes des Herzogtums Bukowina”, XVII Heft, Czernowitz, 1913, p. 54–95.

¹² I. E. Torouțiu, *Românii și clasa intelectuală din Bucovina. Notițe statistice*, Cernăuți, Editura Societății Academice „Junimea”, 1911, p. 41.

¹³ Idem, *Poporația și clasele sociale din Bucovina. Cu 12 hărți*, București, Biblioteca „Bucovina”, 1916, p. 302.

¹⁴ Idem, *Românii și clasa de mijloc din Bucovina. Studiu statistic. Partea a doua: neguțitorii*, Cernăuți, Editura Societății meseriașilor români din Cernăuți și suburbii și a Însotirii orășenilor români din Suceava, 1912, p. 138, 144.

¹⁵ Vezi *Буковина: історичний нарис*, Чернівці, Зелена Буковина, 1998, p. 111–142.

¹⁶ Demir Dragnev, Ștefan Purici, Constantin Ungureanu, Ion Gumenăi, *Din istoria ținutului natal (regiunea Cernăuți)*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2003, p. 115.

¹⁷ Hew Strachan, *The First World War*, vol. I, *To Arms*, New York, Oxford University Press, 2003, p. 37.

Tabel nr. 1. Ponderea etniilor (în %) din Bucovina în economia provinciei (1910)¹⁸

Etnia (persoane)	Agricultură și silvicultură	Industrie și meserii	Comerț și transporturi	Servicii publice, armată, profesii liberale (drept, medicină etc.)
Români (155 879)	89,7	2,8	1,5	6,0
Ucraineni (175 840)	89,6	3,0	2,3	5,4
Germani (30 319)	48,2	24,2	6,5	21,1
Evrei (40 366)	13,3	24,3	41,7	20,7
Polonezi (15 788)	35,5	29,7	13,1	21,7

Cu toate interferențele economice, spirituale sau intelectuale, în pofida asimilării etnice și culturale, în preajma Marii Conflagrații Bucovina se prezenta ca o lume multipolară: *orașele* erau dominate de elemente etnice germano-iudeo-poloneze; *satele* aveau o populație româno-ucraineană și româno-germană, în diverse proporții până la omogenitatea totală; *instituțiile* (biserica, învățământul) măcinate de concurența interconfesională și/sau etnică (cazul Bisericii ortodoxe) erau dominate de evrei, germani, români și polonezi¹⁹. Reprezentanții acestor lumi paralele interacționau ocazional și interesat (în piață, magazine, tribunale, instituții publice etc.). Locuind pe un teritoriu relativ mic, multietnic, dar deschis schimburilor comerciale și economice cu vecinii săi, bucovineanul devenise extrem de receptiv la obiceiurile, cutumele și psihologia națiunilor est și central-europene. Aflați de secole la intersecția căilor comerciale transeuropene, dar și în coasta unor națiuni războinice, locuitorii Bucovinei istorice au fost constrânși de viață să respingă șovinismul și să promoveze toleranța. Conviețuirea neconflictuală a dominat și terenul religios, unde Biserica romano-catolică (greco-catolică) își manifesta influența de pe pozițiile cultului privilegiat în Austria, în timp ce Biserica ortodoxă își sprijinea autoritatea pe prosperul Fond Religionar Ortodox al Bucovinei. Din fericire pentru populația provinciei, autoritățile habsburgice și comunitățile locale au renunțat destul de timpuriu la tentativele de subminare a uneia sau alteia dintre religii, prozelitismul agresiv fiind o practică extrem de rar întâlnită în provincie. În pofida unor confruntări pe plan religios sau economic, naționalitățile din ținut au reușit să construiască și să mențină o așa numită *pax*

¹⁸ Albert Lichtblau, Michael John, *Jewries in Galicia and Bukovina, in Lemberg and Czernowitz: Two Divergent Examples of Jewish Communities in the Far East of the Austro-Hungarian Monarchy*, în Sander L. Gilman, Milton Shain, *Jewries at the Frontier: Accommodation, Identity, Conflict*, Chicago, University of Illinois Press, 1997, p. 49.

¹⁹ Marian Olaru, Ștefan Purici, *Bucovina – mirajul identitar supranațional*, în „Analele Bucovinei”, anul VI, nr. 2, 1999, p. 260.

bucoviniensis până către sfârșitul imperiului dualist²⁰. Istoricul britanic A. J. P. Taylor sublinia: „Oamenii nu au avut nicicând mai multă încredere în viitorul Monarhiei Habsburgice decât în anii premergători sfârșitului”²¹.

Totuși, la începutul secolului al XX-lea, societatea bucovineană, patriarhală, tradiționalistă, predominant rurală, în pofida subdezvoltării economice, era frământată – cel puțin la nivelul elitelor politice și al intelectualilor – de ideile de reformă și chiar revoluție socială populare în vestul și centrul Europei, care ajungeau în localitățile provinciei prin intermediul presei centrale sau a tinerilor care se întorceau de la facultățile din marile orașe ale imperiului dualist ori prin intermediul studenților cernăuțeni. La nivelul elitei intelectuale exista sentimentul că structura imperială dualistă este depășită: „În Monarhia noastră, de un timp încoace se întâmplă lucruri nespuse de scandaloase și rușinoase și se ivesc semnele unui proces de discompunere. [...] Catastrofa se apropie repede și prăbușirea ne amenință”²². Aceste semnale intuitive erau generate de conștientizarea faptului că deceniile de pace au permis națiunilor europene să se dezvolte și să înțeleagă că vechea ordine internațională nu poate dura, urmând ca toate popoarele bătrânului continent să-și ocupe un loc într-o nouă Europă. Nu întâmplător, în Bucovina anilor 1913–1914 circulau zvonuri privitoare la un potențial eșec al administrației imperiale. Astfel, potrivit datelor înaintate guvernului țarist, în aprilie 1914, de Alexandr Dolivo-Dobrovolski, consulul rus în Cernăuți, în capitala provinciei, în cafenele, se afirma deschis: „În câțiva ani Bucovina poate deveni rusească sau românească”²³.

Conștiente de complicațiile geopolitice iminente, marile state/imperii europene au investit masiv, în deceniul premergător declanșării Marelui Război, în dezvoltarea armatelor, inventarea unor noi arme, în construirea unor puternice linii de apărare, în articularea unor strategii moderne de purtare a conflictelor militare etc. Către 1914, practic, în rândul tuturor, cercurilor guvernante din țările europene s-a manifestat sentimentul potrivit căruia războiul este o necesitate biologică de primă importanță, „ca un purificator rasial și social”, prin care se asigură sănătatea națiunilor²⁴. Pentru a pregăti psihologic și ideologic populația, opinia publică din Austro-Ungaria era alimentată cu știri privitoare la amenințările crescânde din partea naționalismului în

---

²⁰ Sophie A. Welisch, *The Bukovina-Germans During the Habsburg Period: Settlement, Ethnic Interaction, Contributions*, în „FEEFHS Journal”, vol. 10, 2002, p. 94.

²¹ A. J. P. Taylor, *Monarhia Habsburgică, 1809–1918. O istorie a Imperiului Austriac și a Austro-Ungariei*, București, Editura ALLFA, 2000, p. 191.

²² *Semne rele*, în „Viața nouă”, Suceava, 1913, 21 decembrie (1914, 3 ianuarie), p. 2–3.

²³ Ion Varta, *Bătălia pentru Bucovina în ajunul Unirii cu România (1913–1917)*, Chișinău, Editura Cartdidact, 2008, p. 20.

²⁴ H. P. Willmott, *When Men lost Faith in Reason. Reflections on War and Society in the Twentieth Century*, Westport–Connecticut–London, Praeger Publishers, 2002, p. 55.

Balcani, la obligativitatea menținerii rolului Casei de Habsburg ca factor major de influență asupra politicii europene, la dotările cu arme noi ale puterilor continentale, la pericolele externe, dar și la durabilitatea construcției imperiale la care veghează neîncetat și cu multă grijă împăratul și guvernul. Un rol aparte în cultivarea atitudinilor naționaliste (loialiste) în rândul maselor l-au jucat periodicele, în special tabloidele. Difuzat în mediul unei populații semialfabetizate, acest tip de publicații a contribuit la cristalizarea unei atmosfere de „paranoia xenofobică”, care a caracterizat deceniul premergător Primului Război Mondial²⁵. Drept urmare, odată cu declanșarea războiului și angrenarea succesivă în ostilități a puterilor europene, masele au fost cuprinse de un entuziasm aparte, acordând deschis susținere propriilor guverne și simțind că participă la „facerea istoriei”²⁶.

La sfârșitul lunii iulie 1914, în majoritatea orașelor europene, începând cu capitale importante ca Berlin, Paris²⁷, Londra sau Viena, s-au desfășurat manifestații de susținere a implicării în război. În opinia lui Volker R. Berghahn, reacția belicoasă a populației, pe lângă alte motivații, poate fi explicată de faptul că, la începutul secolului al XX-lea, în Europa erau foarte puțini „pacifiști puri”, în timp ce diversele asociații și grupuri politice care, chiar dacă nu susțineau de la tribună războiul, nu excludeau violența ca potențială metodă de rezolvare a conflictelor internaționale și susțineau pregătirile de război ale propriilor guverne, erau destul de numeroase²⁸. Pe de altă parte, opinia publică judeca despre războiul ce tocmai se declanșase pe baza experienței războaielor din trecut. Ostilitățile încheiate într-un termen relativ scurt (războiul franco-german din 1870–1871, războaiele balcanice etc.), propaganda oficială găzduită, practic, de toate periodicele vremii, susțineau credința populației într-o încheiere victorioasă a conflictului „până de Crăciun”²⁹. Din aceste motive, în primele luni ale războiului, atitudinile militariste și euforia belicoasă la nivelul opiniei publice erau justificabile. Existența serviciului militar obligatoriu în toate statele continentului, experiența anilor de armată, acumulată anterior de cei care vor fi mobilizați în anul 1914, sunt și ele explicații pentru starea de spirit dominantă, de acceptare a recrutărilor care s-a manifestat în toată Europa³⁰. Entuziasmul sincer a fost mai des înregistrat în mediul urban (alfabetizat), decât în lumea rurală, însă diferențele nu trebuie exagerate³¹.

---

²⁵ *Ibidem*, p. 52.

²⁶ Hew Strachan, *op. cit.*, p. 104.

²⁷ *Ibidem*, p. 150–151.

²⁸ Volker R. Berghahn, *Europe in the era of two World Wars: from militarism and genocide to civil society, 1900–1950*, Princeton–Oxford, Princeton University Press, 2006, p. 26.

²⁹ *Ibidem*, p. 28.

³⁰ Hew Strachan, *op. cit.*, p. 149.

³¹ *Ibidem*, p. 142.

Totuși, dacă în Germania și Franța pe parcursul lunii august entuziasmul maselor s-a aprofundat, în Austro-Ungaria acesta a intrat în declin³².

În Bucovina, provincia cea mai îndepărtată de centrul imperiului, situația era, în linii mari, similară cu cea din alte regiuni ale statului dualist. În deceniile premergătoare războiului, populația se bucura de beneficiile reale și imaginate ale modernizării și integrării în sistemul central-european economic și social. Urbanizarea, industrializarea și democratizarea au facilitat și accelerat fenomenul structurării unor forme de organizare civică și politică întemeiate, de multe ori, pe criterii etnice. Concomitent, la nivelul maselor, dar mai ales la nivelul elitelor locale, s-a putut manifesta un profund sentiment de identitate cultural-națională care, în toamna anului 1918, s-a transpus în diverse proiecte politice, adeseori total divergente. În pofida faptului că acestea schițau fiecare un viitor diferit pentru Bucovina, toate, cu excepția proiectului vehiculat de liderii comunității evreiești, aveau un obiectiv asemănător: separarea ținutului de Austria și nerecunoașterea autorității împăratului. Ținând cont de colapsul Austro-Ungariei și de rolul pe care l-au jucat națiunile în dezmembrarea imperiului dualist, la nivelul opiniei publice și al unor lucrări de popularizare a istoriei este încetățenită ideea potrivit căreia în toată perioada modernă popoarele aflate sub sceptrul dinastiei Habsburgice au nutrit proiecte separatiste și au fost prea puțin loiale Curții de la Viena. Pe de altă parte, cursul evenimentelor din octombrie–noiembrie 1918 își găsește raționamente și impulsuri încă în deceniile premergătoare Marii Conflagrații³³.

Trebuie să remarcăm faptul că performanța administrației austriece în gestionarea chestiunii naționalităților, fragmentarea etnică a populației bucovinene, absența unei naționalități majoritare în provincie, cadrul constituțional construit de clasa politică a Austriei, limitele permissive pentru evoluția culturală și afirmarea demnității naționale au facilitat dezamorsarea potențialelor tensiuni între grupurile etnice. Această cvasiunanimă satisfacție socială și economică a populației s-a manifestat în primele zilele ale războiului prin adoptarea unor atitudini de solidaritate cu Casa de Habsburg. Trebuie să subliniem faptul că în Austro-Ungaria conținutul termenului „patriotism” avea conotații diferite de patriotisme din alte țări europene. Spre deosebire de statele naționale, în care patriotul era definit drept o persoană care conștientizează apartenența la națiunea/statul din care face parte și (re)acționează în

---

³² *Ibidem*, p. 157.

³³ Vezi Marian Olaru, *Mișcarea națională a românilor din Bucovina la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2002, 254 p.; Олександр Добржанський, *Національний рух українців Буковини другої половини XIX – початку XX ст.*, Чернівці, 1999, 574 с.; Андрій Горук, *Національно-культурний рух поляків на Буковині (друга половина XIX ст. – 1914 р.)*, Чернівці, Зелена Буковина, 2005, 240 p.

consecință, în Austro-Ungaria, imperiu multinațional, conceptul de patriotism presupunea o relație de fidelitate între popoarele imperiului și Casa de Habsburg. Dinastia se vedea drept singura entitate îndreptățită să pretindă loialitate supranațională de la toți supușii săi³⁴. Ca o confirmare a acestei stări de lucruri sunt cuvintele publicistului ardelean Octavian C. Tăslăuanu, care exprima o stare de spirit pe care o putem identifica și în rândurile bucovinenilor: „Revolverul tânărului Gavriilo Princip a ucis, deodată cu principele moștenitor Francisc Ferdinand, singura nădejde într-un viitor mai bun al popoarelor din împărăția dualistă. Moartea acestui sfinx al viitorului de aceea a și stârnit valuri adânci de durere în sufletele credincioșilor Casei de Habsburg. Ei au bocit o nenorocire, prăbușirea unei iluzii, ce făgăduia multora o soartă mai dreaptă”³⁵.

În ceea ce privește poziția comunităților etnice din ținut față de politica guvernului, aceasta a fost una asemănătoare pentru toate naționalitățile, indiferent de statutul acestora la nivelul statului sau provinciei. Un rol deloc de neglijat în configurarea comportamentului public l-a jucat exemplul vecinului (celorlalte grupuri etnice), naționalitățile Bucovinei susținând poziția guvernului și răspunzând destul de prompt și adecvat ordinelor și chemărilor de mobilizare. Asemenea reacții au fost destul de vizibile în lumea orașelor, însă cercetarea nu trebuie restrânsă la doar două niveluri: național (la nivelul imperiului) și urban, ci se impune investigarea tuturor grupurilor intermediare³⁶. Această idee este cu atât mai valabilă în Bucovina, într-o provincie în care coexistau mai multe „lumi paralele”, iar țărănimea era văzută ca un adevărat „rezervor de loialitate” pentru monarhie³⁷.

Germanii bucovineni, reprezentând pilonul de bază al regimului habsburgic în Bucovina și, fiind considerați „purtători de cultură” și promotori ai limbii germane la margine de imperiu, au acționat în consecință. În pofida diversității opțiunilor politice existente în interiorul grupului etnic german, viitorul acestei comunități indubitabil era văzut în cadrul Bucovinei, ca parte a unui stat aflat sub un guvern austriac imperial ori republican.

---

³⁴ H. F. van Drunen, „*A sanguine bunch*”. *Regional identification in Habsburg Bukovina, 1774–1919*, Amsterdam, 2013, p. 297.

³⁵ Octavian C. Tăslăuanu, *Trei luni pe câmpul de războiu. Ziarul unui român, ofițer în armata austro-ungară, care a luat parte, cu glotașii români din Ardeal, la luptele din Galiția*, ediția a II-a revăzută și întregită, București, Editura Librăriei Școalelor „V. Sfetea”, 1915, p. 9–10.

³⁶ Pierre Purseigle, *Beyond and Below the Nations: Towards a Comparative History of Local Communities at War*, în Jenny Macleod, Pierre Purseigle (eds.), *Uncovered fields: perspectives in First World War studies (History of Warfare, Volume 20)*, Leiden–Boston, Brill Academic Publishers, 2004, p. 105.

³⁷ H. F. van Drunen, *op. cit.*, p. 301.

Preocupată de păstrarea identității naționale și religioase, comunitatea poloneză³⁸, al cărei număr se ridică la circa 36 de mii de persoane, a fost unul dintre elementele de echilibru interetnic și social în provincie. Obiectivul politic fundamental al polonezilor bucovineni consta în renașterea statului național, atitudinea lor față de Curtea de la Viena raportându-se la acest deziderat.

Evreii bucovineni – nerecunoscuți în calitate de naționalitate, dar acceptați drept cult distinct³⁹ în cadrul Austro-Ungariei – erau văzuți de către ceilalți drept persoane promotoare ale limbii germane și susținătoare ale administrației habsburgice în regiune. Liderii evreilor bucovineni, indiferent de culoarea lor politică, vedeau un viitor sigur pentru comunitatea lor doar în cadrul Austriei, cu excepția celor care militau pentru strămutarea în Palestina și crearea unui stat evreiesc.

Românii constituiau o comunitate predominantă în mediul rural din centrul și sudul provinciei, care resimțea presiunea concurențială din partea evreilor, în plan comercial, a germanilor și polonezilor, în domeniul administrativ și educațional, a ucrainenilor, în plan economic și religios. Profitând de apropierea geografică a Regatului României, de interesul și preocuparea pentru Bucovina pe care le arătau unii oameni politici și intelectuali din București sau Iași, în rândul elitei românilor bucovineni s-au manifestat idei iredentiste, chiar dacă numărul celor care militau sau sperau într-o unire era destul de mic⁴⁰.

Presa românească din acea perioadă, discursurile liderilor comunității promovau ideea conform căreia autoritățile austriece transpun în practică politici care marginalizează românimea bucovineană, avantajând celelalte grupuri etnice. Totuși, în pofida acestei critici, mai mult sau mai puțin întemeiate, a politicii administrației vieneze, în ciuda articulării unor relații statornice cu conaționalii din Regatul României, intelectualii și oamenii politici nu încetau să scoată în evidență fidelitatea grupului lor etnic față de împărat și țară⁴¹. În epoca antebelică, naționalismul românesc bucovinean se putea manifesta doar printr-o simbioză între atitudinile de „bun român” și de „patriot austriac”⁴². În opinia unui contemporan, „pentru românii bucovineni, alipirea

---

³⁸ Pe larg, vezi Kazimierz Feleszko, *O Bukowinie. Razem czy oddzielnie?*, Warszawa, 2000, 336 p.; Florin Pintescu, Daniel Hrenciuc, *Din istoria polonezilor în Bucovina (1774–2002)*, Suceava, Uniunea Polonezilor din România, 2002, 248 p.; Андрей Горук, *op. cit.*

³⁹ Fred Stambrook, *The Golden Age of the Jews of Bukovina, 1880–1914*, Center for Austrian Studies Working Papers 03-2, University of Minnesota, October 2003, p. 10; accesat online (6 martie 2015) la adresa <http://www.cas.umn.edu/assets/pdf/WP032B.PDF>.

⁴⁰ H. F. van Drunen, *op. cit.*, p. 298–301.

⁴¹ *Mare adunare politică a „Partidului național”*, în „Viața nouă”, 1913, 21 decembrie (1914, 03 ianuarie), p. 3.

⁴² *Orașuncea d-lui deputat Dr. Isopescul-Grecul în Parlament*, în „Gazeta răzeșilor și mazililor”, Cernăuți, 21 iunie 1913, p. 31.

Bucovinei la patria mamă era mai mult o dorință vagă, o așteptare resemnată a unui ideal îndepărtat, decât o credință tare într-o înfăptuire sigură și apropiată⁴³.

Un alt grup etnic ruralizat, cu legături destul de strânse cu coetnicii din Galiția vecină, grație absenței graniței între cele două provincii imperiale, a fost cel ucrainean (rutean). Nivelul scăzut al conștiinței identității naționale, asociat cu radicalismul unor emisari galițieni așezați în Bucovina, a generat fragmentarea spectrului politic ucrainean în trei curente distincte. Moscofilii („rutenii bătrâni”) considerau că doar Rusia îi poate salva de la asimilare din partea polonezilor și românilor și îi poate proteja împotriva presiunii statului austriac⁴⁴. Reprezentanții orientării austrofile („rutenii tineri” moderați) nutreau ideea constituirii unei provincii ucrainene în cadrul imperiului prin împărțirea Galiției între ucraineni și polonezi și alipirea unei părți a Bucovinei la viitoarea entitate statală. Promotorii curentului independentist („rutenii tineri” radicali) susțineau ideea creării unui stat independent și reunirea tuturor ucrainenilor în cadrul acestuia⁴⁵. În pofida faptului că guvernul de la Viena îi privea pe rutenii din imperiu drept potențiale unelte ale intereselor geopolitice țariste, în ciuda profilării incipiente a unui iredentism ucrainean, comunitatea ruteană din Bucovina se considera loială Casei de Habsburg. Pentru a diminua suspiciunile autorităților, ucrainenii încercau cu orice prilej să confirme public loialitatea, fapt ce a putut fi consemnat în cadrul adunărilor politice ale rutenilor organizate atât la Lemberg, cât și în capitala Bucovinei (decembrie 1912, decembrie 1913 și martie 1914)⁴⁶.

Asasinarea principelui moștenitor și, ulterior, declanșarea războiului erau evenimentele care avuseseră rolul de a pune la încercare coeziunea imperiului dualist și solidaritatea națiunilor cu guvernul central. În mica Bucovină, aflată la granița cu Imperiul Țarist, populația a reacționat la fel ca în centrul și vestul statului austro-ungar. Evreii au fost printre primii care au decis să confirme public faptul că sunt alături de Curtea de la Viena în acele momente de cumpănă. Astfel, după ce, la 25 iulie 1914, a fost făcut public anunțul privitor la mobilizarea parțială, în capitala și orașele Bucovinei au ieșit în stradă grupuri numeroase de evrei. Febra războiului a cuprins populația evreiască, pe străzi și în piețe răsunând strigăte belicoase și cântece militare. Atitudinea patriotică era inspirată de ultimele decenii de guvernare imperială, când,

---

⁴³ Nicolae Coman, *Martiriul Bucovinei, 1914–1915*, București, Editura Librăriei „Pavel Suru”, 1915, p. 32–33.

⁴⁴ Pentru detalii, vezi Виталий Гайсенюк, *Репрессии австрийских властей против москвофилов Буковины в годы Первой мировой войны*, în „Codrul Cosminului”, Suceava, anul XX, nr. 2, 2014, p. 443–462.

⁴⁵ Pentru detalii, vezi Сергій Попик, *Українці в Австрії 1914–1918. Австрійська політика в українському питанні періоду Великої війни*, Київ–Чернівці, Золоті литаври, 1999, 238 p.; Олександр Добржанський, *op. cit.*

⁴⁶ Nicolae Coman, *op. cit.*, p. 46.

odată cu democratizarea societății austriece, evreii au obținut practic drepturi egale cu ceilalți supuși ai Casei de Habsburg și au început să ocupe dregătorii tot mai înalte în sistemul birocratic. Bucurându-se de atmosfera de toleranță pe care nu o găseau în alte state europene, evreii s-au raliat cu mult entuziasm Habsburgilor⁴⁷. Loialismul acestui grup etnic se întemeia pe o mare încredere în forța armatei austriece, care fusese scoasă în evidență mai mult în timpul manevrelor și paradelor excepțional executate⁴⁸, decât cu ocazia unor confruntări militare.

Peste câteva zile, la 28 iulie 1914, împăratul Francisc Iosif I a făcut public manifestul *Către popoarele mele!*, în care arăta că are încredere în națiunile imperiului „cari întotdeauna la furtună s-au adunat în unire și fidelitate în jurul tronului Meu și au fost purure gata la cele mai mari jertfe pentru onoarea, mărirea și tăria patriei”, anunțând, totodată, declanșarea războiului contra Serbiei⁴⁹. Anunțul a determinat populația, partidele politice, organizațiile sau instituțiile publice să își manifeste loialitatea față de Monarhie și să asigure autoritățile că vor acorda întreg suportul necesar purtării războiului. Chiar în ziua publicării manifestului, în capitala Bucovinei, în piața de lângă palatul guvernatorului, a fost organizată o mare „demonstrație patriotică”. A doua zi, numeroși cernăuțeni au participat la un miting de solidaritate, care a început în Piața Primăriei și s-a încheiat în fața palatului guvernatorului⁵⁰.

Trebuie să menționăm faptul că, pentru a evita sau diminua suspiciunea privitoare la orice potențială solidaritate sau simpatie pentru sârbii ortodocși, românii bucovineni, împărtășind practic în totalitate cultul ortodox, au clamat, prin intermediul conducerii organismelor politice viabile în acel moment, Partidul Țărănesc Democrat și Partidul Național Român, loialitatea față de dinastia Habsburgică⁵¹. Ziarul „Viața nouă” publica, la mijlocul lunii august, *Un manifest al românului din Bucovina*, în care românii erau îndemnați să susțină Curtea de la Viena și pentru că în noile condiții Austria trebuie să-i protejeze de Imperiul Țarist și de Serbia, unde peste „două milioane de compatrioți” sunt oprimați⁵². Argumente similare au fost invocate de către

---

⁴⁷ Geoffrey Wawro, *A Mad Catastrophe. The Outbreak of World War I and the Collapse of the Habsburg Empire*, New York, Basic Books, 2014, p. 39.

⁴⁸ Arie Leon Schmelzer, *The Jews in Bukowina (1914–1919). World War and Russian Occupation*, în Hugo Gold (eds.), *History of the Jews in the Bukowina*, vol. I, Tel Aviv, 1958, p. 67; accesat online (6 aprilie 2015) la adresa http://www.jewishgen.org/yizkor/bukowinabook/buk1_067.html.

⁴⁹ Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Primăria Vatra Dornei*, d. 37/1914.

⁵⁰ Teodor Bălan, *Bucovina în războiul mondial*, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1929, p. 13.

⁵¹ Anghel Popa, *Între fronturi. Bucovineni în România Primului Război Mondial*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 1998, p. 20.

⁵² Apud *Ein Manifest der Bukowiner Rumänen*, în „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, No 3527, 1914, 16. August, p. 1.

publicația ucraineană „Народний голос” [„Vocea poporului”] din Cernăuți, care relatează că ucrainenii austrieci s-au înrolat cu însuflețire în rândurile armatei austriece pentru ca, „sub flamurile austriece, să-i elibereze pe frații lor din Ucraina moscovită din lanțurile robiei moscovite”⁵³. Circulare, predici și discursuri întru susținerea necondiționată a guvernului de la Viena, respectarea jurământului de loialitate față de împărat și necesitatea acordării sprijinului moral și material armatelor austro-ungare au venit din partea ierarhilor Bisericii Ortodoxe din Bucovina, dar și ai celorlalte biserici care aveau enoriași în mica provincie. Nu au rămas în urmă nici reprezentanții rutenilor care, la 3 august 1914, în numele Uniunii deputaților ucraineni din Bucovina în Parlament și Dietă, au făcut publică proclamația intitulată *Către poporul ucrainean din Bucovina*. În manifestul respectiv, deputații arătau că ucrainenii, „împreună cu toate popoarele acestui frumos stat”, sunt dispuși, „cu bucurie”, să aducă „orice jertfă pentru împăratul nostru, pentru mândra Monarhie Habsburgică”⁵⁴.

Faptul că aceste asigurări de credință nu erau niște declarații de complezență rezultă din mărturiile contemporanilor. De pildă, Aurel Morariu, jurist și om politic, referindu-se la publicarea, la 30 iulie 1914⁵⁵, a ordinului de mobilizare generală, consemna: „Prin crainici și soli trimiși în goana cailor, prin sunete de trâmbițe și tobe, prin tragerea clopotelor de la biserici, a fost răspândită în toate unghiurile țării groaza veștii că muscalul s-a ridicat mai strașnic decât oricând și că țara e în primejdie. Neîntârziat, chemarea împăratului celor mai multe noroade a fost ascultată și toți cei ce slujiseră sub steagurile oștilor chesaro-crăiești, de la vârsta de 21 până la 42 ani, intrară în șirurile acestor oști. [...] Cu voie bună și de bună voie cei aproape 20 000 [de] români, flăcăi și bărbați încărunțiți, aparținători regimentelor amintite [41 și 22, n.n. – Șt. P.], plecară pentru apărarea țării lor și a celor rămași acasă, pentru dezrobirea fraților lor basarabeni”⁵⁶. Același fenomen a putut fi constatat în rândul germanilor, ucrainenilor, maghiarilor și al altor comunități bucovinene. Mai mult, pe lângă completarea trupelor regulate, polonezii au trimis numeroși voluntari, începând cu mijlocul lunii august 1914, în legiunile poloneze aflate sub comanda lui Józef Piłsudski.

---

⁵³ Аруд Олександр Добржанський, Володимир Старик, *Змагання за українську державність на Буковині (1914–1921 рр.). Документи і матеріали*, Чернівці, 2009, p. 19.

⁵⁴ Сергій Попик, *op. cit.*, p. 48.

⁵⁵ Aurel Morariu, *Bucovina: 1774–1914*, ediție și notații biobibliografice de Nicolae Cârlan, Suceava, Editura Lidana, 2012, p. 148. În localitățile provinciei, ordinul de mobilizare generală, tipărit în limbile germană, română și ucraineană, a fost dat publicității în ziua de 31 iulie. Cf. Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Primăria Vatra Dornei*, d. 37/1914.

⁵⁶ Aurel Morariu, *op. cit.*, p. 149.

În regiunea Carpaților bucovineni, Legiunea Poloneză din Răsărit, condusă de colonelul Józef Haller, a luptat eroic împotriva armatelor țariste⁵⁷.

Totuși, o parte din entuziasmul afișat, parte pe care cu greu o putem cuantifica, a fost determinată de măsurile punitive luate de autorități. Nu trebuie ignorat faptul că, la nivelul Austro-Ungariei, guvernul trata națiunile componente ale imperiului cu măsuri diferite, apreciindu-se că unele popoare sunt mai puțin determinate decât altele să apere Coroana. Între „elementele nesigure” din armata austro-ungară erau incluși etnicii sârbi, cehi, români și ruteni⁵⁸. Pe baza unor liste întocmite în anii premergători, persoanele suspecte de potențiale acțiuni și atitudini antistatale au fost fie trecute sub o supraveghere extrem de severă (pentru a nu lansa zvonuri sau inspira neîncrederea în victoria Habsburgilor), fie chiar au fost încarcerate. Spre exemplu, la începutul lunii august 1914 au fost reținuți liderii moscofililor bucovineni, care se alăturau capilor mișcării rusofile Alexei și Georgi Gerowski aflați în arest⁵⁹, între care menționăm pe Kassian Bohatyretz, Dmitrii Kisel-Kiselevski, S. Voloshchuk, D. Drobot, A. Makowiewicz, E. Kozak, Constantin Tomovicz, C. Mogilnytski⁶⁰ ș.a. În aceeași perioadă, guvernatorul Bucovinei se adresa public depunătorilor în băncile și casele de economii austriece cu solicitarea ca aceștia să nu retragă depozitele și economiile dacă nu sunt presați de împrejurări: „Ar fi, deci, un act nepatriotic, dacă ar ridica cineva fără de trebuință bani”⁶¹. Tinerilor li se cerea să îi înlocuiască pe părinții și frații mobilizați: „Fie că veți fi aplicați pentru lucrul pământului, fie că pentru alte lucrări prin birouri, pe la feliurite instituite și întreprinderi de agonisită, fiecare din voi să facă cu bucurie și din inimă lucrul ce i se cuvine”⁶². De asemenea, s-a dispus înființarea în localitățile urbane a unor corpuri cetățenești de siguranță, care să acorde sprijinul necesar serviciului de siguranță publică. Astfel, Ștefan Forfotă, primarul orașului Vatra Dornei (1910–1918), „soma” concetățenii, la 10 august 1914, să se pună „din voe liberă în serviciul cauzei” (!) prin prezentarea neîntârziată la primărie⁶³. Totodată, un alt apel al

---

⁵⁷ Daniel Hrenciuc, *Un destin pentru istorie: polonezii în Bucovina (1774–2008)*, Iași, Princeps Edit, 2008, p. 214–217.

⁵⁸ Mark Cornwall, *Morale and patriotism in the Austro-Hungarian army, 1914–1918*, în John Horne, *State, society and mobilization in Europe during the First World War*, Cambridge University Press, 2002, p. 178.

⁵⁹ Олександр Добржанський, *op. cit.*, p. 404–409.

⁶⁰ Виталий Гайсенюк, *op. cit.*, p. 450.

⁶¹ Meran, *Avertisment serios către depunători*, Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Primăria Vatra Dornei*, d. 39/1914.

⁶² Meran, *Apel către tineretul de la școlile primare și secundare ale Ducatului Bucovina*, Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Primăria Vatra Dornei*, d. 39/1914.

⁶³ Forfotă, *Apel*, Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Primăria Vatra Dornei*, d. 39/1914.

guvernatorului aducea în atenția bucovinenilor potențialele crime pentru care, în condițiile stării de război, cetățenii puteau fi deferiți tribunalelor penale militare⁶⁴.

Primele săptămâni de război și felul în care au răspuns bucovinenii la mobilizările efectuate au arătat că majoritatea populației a rămas loială Curții de la Viena, grație și măsurilor luate de către autoritățile provinciei. Cercetarea surselor de arhivă, analiza presei timpului, valorizarea notelor zilnice ale contemporanilor ne înfățișează un tablou în care bucovinenii aflați în fața unui viitor necunoscut nu s-au grăbit și nici nu au avut ocazii să-și manifeste iredentismul. Pe lângă necunoscutul războiului, trebuie să luăm în calcul că, datorită unei jumătăți de veac de modernizare a Austro-Ungariei, majoritatea grupurilor etnice privea spre federalizare, nu spre independență⁶⁵. Chiar dacă, în rândul intelectualilor bucovineni, în special al celor români, existau idei și proiecte iredentiste, la începutul Marelui Război masele au continuat să aibă încredere în puterea și perspicacitatea dinastiei Habsburgice, încredere stimulată de presă, administrație și de liderii politici proprii.

---

⁶⁴ Meran, *Publicațiune*, Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale, Fond *Primăria Vatra Dornei*, d. 39/1914.

⁶⁵ Hew Strachan, *op. cit.*, p. 40–41.

ISTORIA TRĂITĂ A CELOR DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE. ÎNSEMNĂRILE BUCOVINEANULUI PETER SCHÄFER: *MEINE LEBENSGESCHICHTE*

IOANA SCRIDON

Die erlebte Geschichte der beiden Weltkriege. Die Aufzeichnungen des Bukowiners Peter Schäfer: *Meine Lebensgeschichte*

(Zusammenfassung)*

Gedächtnis und mündliche Geschichte zählen zu den heutigen, sich immer mehr entfaltenden Forschungsrichtungen. Obwohl die Wahrhaftigkeit der Informationen aus den mündlichen Berichten immer noch ein Problem ist, so bieten doch solche Berichte einen Zugang zu persönlichen Erfahrungen, die insgesamt die Lebensgeschichte des einfachen Menschen bilden.

Die Erinnerungen Peter Schäfers, die den Titel *Meine Lebensgeschichte* tragen, geben einen allgemeinen Überblick über die zwei Weltkriege. Es handelt sich um die Art und Weise, wie die Geschichte von einem Soldaten (später als Reservist und Sanitätssoldat einbezogen) begriffen wird. Die Erfahrung der Evakuierung und ein rastloses, stets am Rande der Erschöpfung geführtes Leben, in einer Zeit ständiger zwischenstaatlichen und interethnischen Spannung, machen den Leser mit dem Welt des Leidens und des persönlichen Dramatismus vertraut.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Gedächtnis, mündliche Geschichte, Erinnerungen, Militärdienst, Bukowina, I. und II. Weltkrieg, Evakuierung, Umsiedlung, Flucht.

1. Istoria orală și memoriile în metodologia de cercetare științifică

Istoria orală poate fi considerată o metodă relativ tânără, acceptată în cadrul cercetărilor de natură istorică, sociologică, etnologică, geografică etc. Bazele acesteia se regăsesc în metodologia unor lucrări ale grecilor antici, Herodot și Thykidides, dar traseele și granițele istoriei orale au fost trasate în S.U.A., în anul 1940, având inițial un caracter cultural, cel de identificare a originilor și culturii indienilor, precum și a populației de culoare de pe teritoriul S.U.A., fiind utilizată,

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

apoi, și în sfera politică. De asemenea, acest domeniu este și „la modă”, fiind abordat din ce în ce mai mult în cercetările retrospective ale științelor umaniste, provocând, totuși, și multe discuții controversate asupra necesității acestuia în abordarea metodologică.

Istoria orală utilizează documente personale (înregistrări, corespondențe, memorii etc.), pentru a pune în lumină nu numai viața unui individ, a unui grup de persoane, a relațiilor din cadrul grupului, cât și a efectelor evenimentelor istorice, resimțite la microscară. Acest material sociologic permite studierea în detaliu a unui fenomen, evoluția în timp și receptivitatea indivizilor vis-à-vis de acesta. Practic, istoria orală este un cumul de documente, care prezintă radiografia unei societăți, un discurs ce construiește o imagine proiectată într-o anumită perioadă, într-un spațiu dat, influențată de factorii politici, sociali etc. În cadrul cercetărilor și a studiilor despre istoria orală, un instrument folosit este memoria/memoriile.

Cu toate că memoriile au un caracter subiectiv, mult contestat la nivel istoric, acestea nu înfățișează în mod distinct un adevăr, ca un act de veridicitate, resimțit de către persoana în cauză. Se poate afirma că aceste memorii reprezintă vocea societății, a conaționalilor, consătenilor, etnicilor sau indivizilor aflați în situații similare. Din această perspectivă, scopul nu este de a afla un adevăr istoric absolut, „ci de a stabili frontiere, de a trasa limite, prin care jocul identității și al alterității devine transparent”¹.

Modul în care fiecare individ își construiește identitatea și realitatea din jurul lui scoate în evidență relația Common-Sense Konstruktionen/Denken der Menschen². Directa legătură dintre acestea este amplificată de către contextualizările locale, impuse de factorii culturali și istorici. Un eveniment nu mai are nevoie numai de un context istoric și unul spațial geografic, ci are nevoie de fixarea lui cu ajutorul cazurilor concrete, al acelei istorii trăite, care nu poate reieși direct din interviuri și mărturisiri ale celor care au trăit acele evenimente. A vorbi de cifre în istorie reprezintă o idee vagă, dar a o îmbogăți cu „lacrimile informatorului” devine, astfel, un eveniment pus în lumină. Istoria orală pune în lumină relația dintre experiența personală, cea colectivă și cea istorică și vine să confirme faptul ca nu există o singură viziune a trecutului sau a prezentului.

Istoria orală și metodologiile din acest domeniu au formulat mai multe definiții și accepțiuni ale noțiunii de „memorii”, ca instrument în cercetarea științifică. Astfel că memoriile reprezintă o sursă și o metodă, în care amintirile sunt interviuri, produse ca surse istorice și evaluate³. Memoriile nu trebuie privite

---

¹ Alexandra Jivan, Călin Rus, Smaranda Vultur (coordonatori), *Minorități: identitate și coexistență*, Timișoara, Editura Institutului Intercultural Timișoara, 2000; accesat online (30 octombrie 2014) la adresa http://www.intercultural.ro/carti/minoritati_text_ro.html.

² Roland Girtler, *Verbannt und vergessen. Eine untergehende deutschsprachige Kultur in Rumänien*, Linz, Verlag Veritas, 1992, p. 38.

³ Dorothee Wierling, *Oral History*, în vol. *Handbuch der Geschichtsdidaktik*, 5. Überarbeitete Auflage, Seelze-Velbe, Kallmeyerisch Buchhandlung, 1997, p. 236.

numai ca experiențe de viață ale martorilor oculari, ci mai degrabă ca instrumente de cunoaștere a mecanismelor și structurilor mentale și culturale care s-au dezvoltat prin experiențele lor în timpul vieții⁴.

Acest instrument de lucru este foarte criticat și privit cu suspiciune de către mulți cercetători, pentru motivul neveridicității datelor. Problema majoră care se ridică, din punct de vedere științific, este cea de relevanță istorică sau contextuală, atât timp cât acestea reprezintă niște amintiri sau simple relatări, care au fost trecute prin filtrul conștiinței. Din punct de vedere psihologic, mintea este parșivă și de multe ori aduce în prim-plan ceea ce se vrea, de fapt, uitat.

Mintea umană și, implicit, în timp, memoria, reacționează diferit de la persoană la persoană, în situații de siguranță sau de conflict, de panică. Persoanele traumatizate, fie nu vor să își amintească acele momente, fie și le amintesc obsesiv, ținând cont că nu toate amintirile se pot ține sub control. Uneori, interviurile sau memoriile reprezintă un prim pas în depășirea acelor momente⁵.

2. Bucovina și memoriile bucovinenilor din timpul celor două războaie mondiale

Bucovina istorică, respectiv Ducatul bucovinean, a fost una dintre cele mai longevive regiuni aflate sub conducerea împăraților austrieci (1774–1918). Dezvoltarea acesteia, aflată la periferia Imperiului Habsburgic, a fost susținută prin diferite reforme și modele de dezvoltare ale guvernatorilor militari și civili, precum și antreprenori și proprietari: Gabriel Splény von Mihálydy, generalul Karl Freiherr von Enzenberg, Anton Manz von Mariensee. Colonizările, crearea condițiilor propice de trai pentru coloniști, drepturile și responsabilitățile populației bucovinene autohtone, precum și libertatea religioasă și lingvistică, au fost unele dintre elementele care au stabilizat naționalitățile bucovinene, au întărit relațiile dintre acestea și, mai mult, au dus la prosperitatea generală, bazată pe un sistem fiscal corect și eficient⁶. Un avantaj al regiunii Bucovina a fost acela de a fi în umbra conflictelor majore care aveau loc în Europa secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea.

Primul Război Mondial antrenează Bucovina în „bătălia imperiilor”. În data de 30 iulie 1914 a avut loc mobilizarea întregii regiuni a Bucovinei, populația civilă și ecleziastă germană refugiindu-se în apropiere de Praga, unde va rămâne până la sfârșitul conflagrației. Capitala Cernăuți a fost în mai multe rânduri în mâinile rușilor. Aceștia, la 26 noiembrie 1914, au trecut de Cernăuți, ajungând până pe Valea Putnei, [la Mestecăniș].

---

⁴ Gerhard Henke-Bockschatz, *Zeitzeugenbefragung*, în vol. *Wörterbuch der Geschichtsdidaktik*, Schwalbach, Verlag Wochenschau, 2006, p. 187.

⁵ *Introduction in Oral History*, Pietermaritzburg, Editura Universty of Natal, 2006, p. 5.

⁶ Ștefan Purici, *Considerații privind administrația austriacă în Bucovina în perioada pașoptistă*, în „Analele Bucovinei”, București–Rădăuți, anul XI, nr. 2, 2004, p. 377–391.

Consecințele Primului Război Mondial au dus la pierderea de către Austria a Bucovinei, aceasta revenind românilor, actul oficial fiind semnat prin Conferința de la Paris, ale cărei lucrări au început la 18 ianuarie 1919. La data de 28 noiembrie 1918, la Cernăuți, se proclamă unirea Bucovinei cu România.

Evocări ale acestor represiuni la care a fost supusă Bucovina, în prima conflagrație mondială, apar în memoriile și relatările unor persoane direct implicate, soldați sau conducători de regimente și divizii militare⁷. Atât elitele politice, administrația, cât și o parte din populația germană din nordul Bucovinei au fost implicate în procesul de evacuare. Aceste memorii se regăsesc publicate în revistele „Analele Bucovinei” (București), „Kaindl-Archiv” (Stuttgart/Augsburg), „Der Südostdeutsche” (Augsburg) – editat de către Asociația germanilor bucovineni din Germania și Austria⁸.

Elitele bucovinene au luat calea Vienei sau a unor orașe din Bohemia și Polonia de azi. Aceste trasee, pe care refugiații le-au urmat, în diferite regiuni, sunt menționate, de pildă, în memoriile prof. univ. Fritz Netolitzky. Acest context de mișcare și de dezorientare a provocat, de cele mai multe ori, sfârșitul unor cariere ale profesioniștilor bucovineni (exponenți politici ucraineni, artiști ș.a.)⁹.

Al Doilea Război Mondial implică din nou Bucovina, prin pretențiile teritoriale ridicate de Uniunea Sovietică. În urma ultimatumului lui Stalin, din 26 iunie 1940, s-a cerut evacuarea imediată a nordului Bucovinei și a Basarabiei¹⁰. Nu numai populația germană a fost cea care trebuia să părăsească Bucovina din calea armatelor roșii, ci și alte naționalități, precum polonezii¹¹, dar și personalități din viața politică, publică, din administrație și din rândul clerului. Eduard Wagner amintește și despre problema evacuării militarilor din Bucovina¹².

Evenimentele care au urmat celui de Al Doilea Război Mondial, mai ales cele de repatriere a unor familii de germani din vest în Bucovina, au fost descrise, din perspectivă subiectivă, de către Norbert Gaschler. Acesta și-a amintit fraza cu

---

⁷ Anghel Popa, *Membrii Societății Academice „Junimea” din Cernăuți pe fronturile Primului Război Mondial* (II), în „Analele Bucovinei”, anul XX, nr. 2, 2013, p. 535–556.

⁸ „Der Südostdeutsche”. Buchenlanddeutsche Zeitung mit ständigen Berichten über die Südostdeutschen, über und aus Südost- sowie Osteuropa und über die Bukowiner in aller Welt, Augsburg (Germania). Publicația, cu apariție lunară, este coordonată de Luzian Geier.

⁹ Herbert Mayer, *Fritz Netolitzky, 1875 bis 1945*, în „Kaindl Archiv”. Mitteilungen der Raimund Friedrich Kaindl Gesellschaft, Stuttgart, München, anul V, nr. 5, 1986, p. 26–33.

¹⁰ Rodica Iașencu, *Fenomenul cultural din Bucovina în perioada 1941–1944*, în „Analele Bucovinei”, anul XI, nr. 2, 2004, p. 351–376.

¹¹ Kazimierz Feleszko, *Familie der Bukowina-Polen am Gwanda-Fluss*, în „Kaindl Archiv”. Zeitschrift des Bukowina-Instituts für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas, München, Dillingen, anul IX, nr. 1, 1992, p. 12.

¹² Eduard Wagner, *Auch Soldaten wurden umgesiedelt. Das rumänische Heer entliess 1940 die volksdeutschen Soldaten aus der Nord-Bukowina und aus Bessarabien*, în „Kaindl Archiv”, anul XIV, nr. 6, 1993, p. 83–85.

care au fost goniți: „Unde te-ai născut, acolo să te și întorci; nasad, nasad, dawaj, nasad, dawaj”¹³.

O cronică personală a Primului și a celui de Al Doilea Război Mondial a fost întocmită de Kurt Landwehr von Pragenau (soția acestuia era originară din Rădăuți), din perspectiva unei familii angajate politic și militar¹⁴.

Unele dintre cele mai interesante și complexe memorii publicate îi aparțin lui Willi Kosiul. În excursia întreprinsă în anul 2002, acesta rememorează toate locurile pe unde a fost nevoit să se refugieze, precum și experiența internărilor sovietice. Aceste memorii au fost publicate în opt părți, în periodicul „Der Südostdeutsche” (1997, 1998)¹⁵. Alte cronici personale au fost făcute publice prin grija și documentarea realizată de către Luzian Geier¹⁶, care a făcut referire la memoriile Mariei Gross¹⁷, la cele ale soldatului Michael Müller ș.a.¹⁸. În periodicul „Der Südostdeutsche” se publică, în mai multe rânduri, amintiri ale germanilor bucovineni din perioada de război: Dieter Runzer¹⁹, Olly Hampe²⁰, Alexander Marx²¹ și Gertrud Schäfer²².

Un document din arhiva Institutului Bukowina din Augsburg, care face parte din seria condicilor cronice²³, este *Cronica școlii din Baineț*, începută în anul 1884, de către învățătorul Theodor Guga. Documentul relatează detaliat

¹³ Norbert Gaschler, *Rückkehr von Umsiedlern 1945 nach Rumänien. Über die ungewöhnlichen Umstände der Rückführung von Buchenländern und Dobrușadeutschen vor 50 Jahren*, în „Kaindl Archiv”, anul XXV, nr. 16, 1996, p. 55–56 („Wo du geboren bist, du dort zurück, nasad, nasad, dawaj, dawaj”).

¹⁴ Kurt Landwehr von Pragenau, *Elf Jahre als deutscher Wehrmachtangehöriger in sowjetischen Gefängnissen 1955–1965*, în „Kaindl Archiv”, anul XXXII, nr. 41, 2000, p. 3–26.

¹⁵ Willi Kosiul, *Auf der Spuren meiner Vergangenheit. Eine Reise durch die Süd- und Nordbukowina*, în „Kaindl Archiv”, vol. 40/41, nr. 49/50, 2002, p. 53–72.

¹⁶ Luzian Geier, „Dass wir nach Russland mussten, war nicht unsere Schuld”. *Aus einem Bericht des Bukowiners Albert Geib/Bușuși über seine Deportationszeit*, în „Der Südostdeutsche”, nr. 7, 1997, p. 6.

¹⁷ Maria Gross, *Unsere Fahrt nach Deutschland. Auszeichnungen von Maria Gross (geb. 1875, gest. 1955) über Umsiedlung und Flucht/Aus dem neuen Heimatbuch Fratautz*, în „Kaindl Archiv”, vol. 44/45, nr. 53/54, 2003/2004, p. 73–76.

¹⁸ Michael Müller, *Der Banatdeutsche Michael Müller machte Aufzeichnungen über die ersten hundert Kriegstage im rumänischen Heer*, în „Kriegstagebuch aus der Bukowina”, München, vol. 44/45, nr. 53/54, 2003/2004, p. 76–85.

¹⁹ Dieter Runzer, *Auf Spurensuche in die Vergangenheit*, în „Der Südostdeutsche”, nr. 9, 1998, p. 5.

²⁰ Olly Hampe, *Czernowitz. 5. Okt. 1940*, în „Der Südostdeutsche”, nr. 11, 1998, p. 5.

²¹ Alexander Marx, *Preussen, Russland und Bukowina. Der Serether Alexander Marx schreibt seine Familienchronik*, în „Der Südostdeutsche”, nr. 12, 1998, nr. 1, 1999, p. 3.

²² Gertrud Schäfer, *Czernowitzerin erinnert sich an zwei Weltkriege*, în „Der Südostdeutsche”, nr. 7, 1999, p. 7.

²³ Elena-Luminița Martiniuc, *Aspecte ale satului bucovinean în condicile cronice*, în „Analele Bucovinei”, anul XX, nr. 2, 2013, p. 421–442. Autoarea explică pe larg contextul apariției necesității de însemnare a principalelor evenimente care au marcat istoria localității, dar și viața parohiei, aspecte de natură demografică, socială, politică sau culturală.

evenimente locale referitoare la Primul și la cel de Al Doilea Război Mondial: invazia trupelor sovietice în localitate, luptele desfășurate în localitate, precum și strămutarea germanilor²⁴. De asemenea, în ziarul „Der Südostdeutsche” sunt publicate, în anul 1997, de către Norbert Gaschler, date din *Cronica Bisericii romano-catolice din Câmpulung*. Aceasta oferă, de asemenea, o radiografie a evenimentelor din localitate și nu numai, desfășurate în perioada celor două războaie mondiale²⁵.

Evenimentele celor două războaie mondiale l-au purtat și pe bucovineanul Peter Schäfer pe fronturile de luptă, departe de Bucovina. Memoriile acestuia, scrise pe larg și cu multe detalii istorice, reprezintă un material valoros pentru memorialistica din aceasta regiune.

3. Peter Schäfer, *Meine Lebensgeschichte* (Povestea vieții mele)

Ziarul „Der Südostdeutsche” a reușit să aducă în fața cititorului actual vocea neauzită a celor care au trăit astfel de evenimente istorice, precum perioada Primului și a celui de Al Doilea Război Mondial. Biografia lui Peter Schäfer prezintă o realitate trăită a acestei perioade, în care Europa a fost câmpul de desfășurare a unor orori istorice. Așa cum se amintește în literatura istorică despre granițe, că acestea sunt „râni ale istoriei”, în care principalii actanți au fost oameni care s-au sacrificat pentru orgoliile națiunilor, un ecou asemănător l-au avut și aceste evenimente istorice în viața și conștiința actanților.

Lucrarea semnată de către Peter Schäfer, *Meine Lebensgeschichte*, se încadrează în tipologia explorării autobiografice, cea în care autorul recurge la o rememorare retrospectivă a faptelor și evenimentelor petrecute în viața lui sau la care acesta a asistat. Istoria orală a fiecărei persoane este o mică piesă care întregeste istoria comunității locale. Cu alte cuvinte, se poate spune că această retrospectivă autobiografică este ca „o sumă incontrollabil de mare de versiuni ale istoriei oficiale, care se pot impune ca adevăruri asupra unor experiențe individuale trăite și relatate în circumstanțe ce se cer minuțios descrise și explicate de către cercetători”²⁶.

Carte poștală înfățișându-l pe
Peter Schäfer în anul 1918
(Colecția Luzian Geier)

²⁴ *Cronica Școlii Baineț*, manuscris, 1895.

²⁵ Norbert Gaschler, *Die römisch-katholische Pfarrei Kimpolung/Bukowina*, în „Der Südostdeutsche”, nr. 3, 1997, p. 3.

²⁶ Narcisa Știucă, *Istorie orală – note polemice*, în „Anuarul Institutului de Etnografie și Folclor «Constantin Brăiloiu»”, vol. XVII, nr. 1, 2006, p. 29–34.

Bucovineanul Peter Schäfer s-a născut la 28 septembrie 1893, ca al doilea dintre cei 11 copii ai familiei Johann și Eva (Huber) Schäfer, în Manasteristka [Mănăsteriște], Cernăuți. Prima școală profesională absolvită a fost în domeniul zidăriei, în perioada 1908–1910. Elanul tinereții îl poartă, după absolvirea celor doi ani de studii profesionale, spre Germania, la rudele de gradul doi emigrate din Cernăuți, cu intenția de a-și pune în practică meseria. În același an, 1910, revine în Bucovina, din cauza condițiilor nu tocmai bune de muncă și, mai ales, de colectiv, pe care le-a avut în Germania. Își continuă studiile la cursurile de zi ale Școlii de ingineri constructori. Modulele din cadrul cursului sunt absolvite până la nivelul al doilea, din cele trei nivele, din cauza faptului că, în anul 1914, izbucnește Primul Război Mondial, iar învățământul în nordul și centrul Bucovinei este sistat.

Odată cu începerea războiului, Peter Schäfer își satisface stagiul militar în armata austriacă, iar după a doua intrare a rușilor în Cernăuți, acesta, dând dovadă de un entuziasm și patriotism desăvârșit, este înrolat, împreună cu mulți cunoscuți de-ai săi. Împreună cu Regimentul 41 Infanterie, dislocat parțial din Bucovina la Mautern, Peter Schäfer se îndreaptă spre Steiermark. În decembrie 1914, acesta este mutat în Batalionul de Vânătoare 30, împreună cu încă 200 de persoane, dintre care doi prieteni cernăuțeni, care s-au declarat voluntari la trecerea în alt regiment și la alt tip de armă. După perioada grea de instrucție, în 25 decembrie 1914, de Crăciun, Peter Schäfer a primit uniforma și a fost trimis, împreună cu batalionul din care făcea parte, pe frontul carpatic galițian.

Primele lupte pe care le-a dus împreună cu batalionul, împotriva rușilor, au fost cele de la Sekawa (Galiția), din martie 1915. Acestea au continuat până în luna mai a aceluiași an, când trupele au reușit să țină piept rușilor. Aici, Peter Schäfer își pierde unul dintre cei doi camarazi originari din Cernăuți, eveniment ce îl va marca profund și îl va îndârji și mai mult: „Ca și prieten al său cel mai bun și plugar, cădea în responsabilitatea mea să îi iau lucrurile cele mai de valoare, ceas, inele, fotografii etc. Nu am putut, am fost prea slab și nici nu pot descrie cât de incapabil am fost în acele momente să decid așa ceva. Apoi mi-am căutat camarazii din Cernăuți, Rosch și le-am deplâns suferința mea”²⁷.

Luptele cu rușii se duceau frecvent, uneori chiar de trei sau patru ori pe zi, iar în urma epuizării fizice și a problemelor de sănătate, Peter Schäfer primește trei zile libere pentru recuperare. Acesta se reîntoarce în unitatea din care făcea parte, bucuros că a supraviețuit (mulți dintre cunoscuții din Cernăuți au căzut în lupte), dar, în același timp, surprins de afecțiunile de sănătate, de care nu știa că suferă. După externarea din spital, Peter Schäfer, împreună cu batalionul de vânătoare în care era repartizat, a primit o nouă destinație – Großwardein (Oradea Mare), unde principala sarcină a fost aceea de aprovizionare cu hrană a batalionului.

---

²⁷ „Als sein bester Freund und Landsmann sollte ich ihm seine Wertsachen, Uhr, Fingerringe, Fotografien usw. abnehmen. Ich konnte nichts tun, ich war zu schwach und kann auch nicht schildern, wie man in solchen Momenten unfähig ist, etwas zu entscheiden. Ich habe unmittelbar danach unsere Kameraden aus Czernowitz-Rosch aufgesucht und ihnen mein Leid geklagt”.

În ianuarie 1916, Peter Schäfer este trecut în cadrul celor necombatantși pentru front și mutat la Lemberg/Galiția (Lviv/Ucraina de astăzi), împreună cu toți supraviețuitorii unității. În luna august a aceluiași an, acesta a fost ridicat la rangul de subofițer, în Mährisch-Neustadt (Moravia, Uničov/Cehia de astăzi). Ulterior, este trimis în Albania, în compania de geniști, pentru construirea de drumuri și poduri. Aflat, împreună cu compania, la numai 20 de km de linia frontului de la Fiere, activitatea a fost cea de eliberare/amenajare a potecilor din zona montană, pentru acces cu animale de povară folosite în armată, dar și pentru ridicarea diferitelor stabilimente pentru armată. În perioada petrecută în Albania, compania s-a confruntat cu malarie, boala care a făcut acolo mai multe victime decât războiul.

În luna ianuarie din 1917, Peter Schäfer primește o scrisoare de la tatăl său, prin care îl informează că se află pe frontul de luptă din Albania, în apropiere de Fiere, la Dorrado, în Juba. Întreaga familie, pe linie bărbătească, a fost antrenată în acest război – tatăl și cei patru fii au fost înrolați, iar fratele mai mic, prea tânăr pentru armată, a fost obligat să ia drumul Rusiei, în prizonierat.

În septembrie 1917, Peter Schäfer a contactat malarie, care s-a manifestat violent, cu febră de 41°C. Ulterior, a fost mutat într-un spital din Braunau/Böhmen (Broumov/Cehia), apoi într-un spital numai pentru bolnavii afectați de malarie din Pardobitz/Böhmen (Pardubice/Cehia). Până în anul 1918 a urmat tratamente la Deutschlibau/Böhmen (Libina/Cehia), precum și în alte spitale, cu internări și externări periodice. În septembrie 1918, Peter Schäfer s-a căsătorit, Primul Război Mondial încheindu-se cu patru zile după nunta acestuia, iar Bucovina austriacă trecând în administrație românească.

Întors la Cernăuți, odată cu absolvirea ultimului nivel de cursuri specializate în domeniul ingineriei de construcții, Peter Schäfer schimbă mai multe locuri de muncă: Giurgiu (1920, specialist în reconstrucția drumurilor și a stabilimentelor distruse de război), Bușteni și Focșani. În anul 1922 este angajatul firmei Huber&Harter (București), loc de muncă ce îi aduce beneficii mari.

Începutul celui de Al Doilea Război Mondial îl găsește pe bucovineanul Peter Schäfer în Cernăuți, ca și constructor asociat cu Jakob Holicki. Intrarea sovieticilor în Cernăuți, în 28 iunie 1940 și, mai apoi, strămutarea germanilor, începând cu 8 noiembrie 1940, îl antrenează pe Schäfer în procesul de evacuare. Prima reședință din Reich a fost la Oderberg/Schlesien (Silesia) unde, până în iulie 1941, este angajat la administrația locală, având funcția de inginer de construcții. În martie 1941, familiile de germani strămutați sunt mutate la Leslau/Warthegeau (Polonia). Peter Schäfer, împreună cu familia, rămâne aici până în octombrie 1941. După anul 1941, familia Schäfer s-a mutat la Zegzranki Zgierz, lângă Litzmannstadt/Lodz (Polonia), împreună cu alte opt familii cernăuțene (Rosch), unde a primit două case, teren pentru agricultură și animale. Niciuna dintre aceste familii nu era deprinsă cu munca și cu organizarea acesteia în agricultură.

În anul 1945 au fost convocați bărbații care mai erau încă neînrolați în armată, pentru instrucție în caz de urgență (război). Peter Schäfer este absolvent al

cursului de prim-ajutor și primește uniforma Crucii Roșii. În timpul pregătirii începutului cursului de asistent sanitar, sovieticii au intrat în Litzmannstadt, iar în 15 ianuarie 1945 orașul a fost bombardat de către Armata Roșie. Peter Schäfer participă la acțiunea din 16 ianuarie 1945, de refugiere a femeilor și copiilor din oraș, acțiune care a eșuat. În 17 ianuarie a aceluiași an, sovieticii ocupă orașul.

Presiunile Partidului Național Socialist al muncitorilor germani (N.S.D.A.P.) au început din toamna anului 1944, când Peter Schäfer a fost constrâns să semneze actul de aderare la partid. Acesta a completat formularul până la punctul prin care i se cerea renunțarea la biserică. Refuzul semnării adeziunii i-a atras consecințe grele bucovineanului: retragerea uniforme de Cruce Roșie și trimiterea lui din nou pe front, până când acesta găsește o metodă de șantaj pentru ofițerul Partidului Național Socialist. Ocuparea orașului și a împrejurimilor de către sovietici a dus la percheziții amănunțite și, în mai multe rânduri, la interogări. Cu toate că erau căutați germanii care locuiau în zonă, pentru a fi luați prizonieri, Peter Schäfer a reușit să-i inducă în eroare, în mai multe rânduri, pe ofițerii ruși, pretinzând că este polon.

În timpul repetatelor controale care aveau loc în zonă, făcute de către sovietici, bucovineanul a fost rănit prin împușcare. Polonii nu au fost de partea acestuia, cu toate că ambele naționalități se aflau târâte într-un război care nu le aparținea. Peter Schäfer a fost luat prizonier, bătut, înjosit și, mai apoi, eliberat de către poloni, fără documente, bani sau haine potrivite pentru timp de iarnă. După mai multe experiențe traumatizante în mâinile polonilor, atât ale armatei, cât și ale securității, Peter Schäfer reușește, împreună cu alte familii de cernăuțeni, să ia contact cu o filieră de emigrare, în schimbul unei mari sume de bani (4 900 de zloți). Emigrarea era posibilă numai după ce se primea o invitație din partea Asociației de întraajutorare a germanilor bucovineni din München. Această asociație a lansat, inițial, o invitație oficială pentru Peter Schäfer și familia acestuia, apoi pentru întregul grup din lagărul de muncă de la Litzmannstadt. Aceste sesizări au fost făcute, inițial, de către frații lui Schäfer, care se aflau deja în Germania și care aflaseră de această portiță de recuperare a germanilor și de reîntregire a familiilor. După predarea sumei, Peter Schäfer a fost amenințat cu moartea în cazul divulgării acestei fapte. Întâmplarea a făcut ca în acel moment să fie lovit de către ofițerul cu care își negociase prețul, pierzându-și cunoștința, având dureri de cap puternice și alte răni corporale, ceea ce a necesitat internarea.

Familia Schäfer a continuat să trăiască în Polonia până la sfârșitul anului 1947, muncind în agricultură pentru a se putea întreține. Din cauza muncii în condiții de iarnă și a îmbrăcăminte neadecvate, membrii familiei au suferit foarte mult. La începutul anului 1948, familia va fi mutată într-un alt lagăr, unde condițiile de viață erau mai favorabile, respectiv în lagărul Rzew, unde a locuit până în 15 februarie 1948. Ulterior aceasta a fost mutată în lagărul Rzepki, în apropiere de Tuschin/Litzmannstadt, unde a stat până în noiembrie 1948. În această lună s-a deschis posibilitatea plecării spre Germania, cu mai multe transporturi

efectuate de la Breslau, dar, înainte de îmbarcarea familiei Schäfer, transportul s-a sistat, astfel că membrii acesteia au rămas în continuare în lagărul Rzepki, unde Peter Schäfer, soția și fiica aveau loc de muncă. Cu toate că salariile erau mulțumitoare pentru perioada de după război, familia Schäfer a resimțit din plin și greu presiunea polonilor asupra germanilor. Acest lucru l-a determinat pe Schäfer să scrie Crucii Roșii din Suedia, în vederea plecării spre Germania. Această filială l-a direcționat spre sediul Crucii Roșii din Varșovia, care a solicitat un document din partea familiei din Germania, privitor la posibilitatea de cazare și susținere financiară, până în momentul când aceștia vor fi independenți. Astfel că familia Schäfer a luat drumul Rathenow-ului (zona de ocupație sovietică). La 25 martie 1950, aceasta părăsește Polonia și se îndreaptă spre Ülsnütz, unde rămâne 21 de zile într-un lagăr, în condiții de carantină.

Ajuns la destinația la care a fost repartizat, Peter Schäfer a refuzat să se stabilească în această localitate și a căutat să meargă acolo unde locuia familia acestuia (părinții și frații săi), în Darmstadt. Pentru 750 de mărci, a fost posibilă o trecere a graniței în R.F.G. În data de 15 mai 1950, familia s-a reîntregit la Neu-Isenburg, în Hessen, aproape de Darmstadt.

În anii ce au urmat după această perioadă cruntă din istoria Europei, familia Schäfer s-a stabilizat greu și încet din punct de vedere financiar. Au încercat să-și rezolve o parte dintre problemele de sănătate pe care le-au avut în urma traumatismelor fizice și a frigurilor din iernile poloneze (Peter Schäfer a fost considerat inapt pentru muncă) și, mai ales, să își refacă cercul de rudenie și de prieteni.

Cu ocazia sărbătorilor pascale ale anului 1950, Peter Schäfer își amintește de prima întâlnire a bucovinenilor din Darmstadt, dar și de Buchenländer-Siedlungsgenossenschaft, o întrunire pentru construcții de locuințe într-un cartier nou, lângă Darmstadt, unde Schäfer și familia se vor stabili definitiv, vor construi o casă alături de bucovineni și aici familia se va stinge.

Peter Schäfer a decedat în data de 12 septembrie 1985, fiind înmormântat lângă soția acestuia, Sabina, născută Sabeiczuk, în Waldfriedhof, Darmstadt. Familia Schäfer nu a avut urmași, fiica acestora fiind, de fapt, nepoata din partea fratelui mai mic al lui Peter Schäfer, Rudolf Schäfer.

4. Discuții

Memoriile la care facem referire prezintă perspectiva germană a bucovineanului german Peter Schäfer asupra evenimentelor din perioada celor două războaie mondiale. Majoritatea acestora nu s-au petrecut în Bucovina, ci pe frontul galițian și, mai apoi, pe cel din Albania, apoi strămutarea în Polonia și reîntregirea familiei în Germania. Din cauza faptului că încă nu s-au parcurs memoriile ale altor bucovineni germani, care au participat la aceste lupte, nu se pot verifica toate datele prezentate în aceste memorii. Însă, evenimentele relatate de

Peter Schäfer, care s-au petrecut pe teritoriul bucovinean, pot fi considerate ca fiind veridice. Acestea au fost confruntate cu alte memorii, amintite la începutul lucrării, cu referire la evenimentele petrecute pe teritoriul bucovinean în Primului Război Mondial și publicate în „Der Südostdeutsche” și „Analele Bucovinei”. De asemenea, datele au fost confruntate și cu cele istorice, oficiale. Memoriile lui Peter Schäfer sunt foarte exacte în date și locații, ceea ce a facilitat accesul la evenimentele istorice oficiale.

În urma rememorării istoriei germanilor bucovineni în perioada celor două războaie mondiale, prin prisma memoriilor lui Schäfer, se poate contura un scenariu istoric cât se poate de apropiat de datele oficiale. În această sferă, trebuie puse în lumină și analizate anumite aspecte cheie din punct de vedere istoric și personal ale memoriilor. Printre acestea se numără: satisfacerea stagiului militar în Austria, în perioada Primului Război Mondial, drama celui de Al Doilea Război Mondial, șocul psihologic al opririi libertății și asumării responsabilității sociale, substratul psihologic-motivațional al identității naționale germane, memoriile ca o lecție pentru posteritate.

Până în anul 1918, Bucovina a fost condusă de către reprezentanți austrieci, astfel ca serviciul militar era obligatoriu și era necesară o instrucție adecvată. Regimentul de instrucție avea sediul principal la Cernăuți, capitala Bucovinei și acesta era pentru infanteristul Peter Schäfer Regimentul bucovinean 41 Infanterie „Erzherzog Eugen”. Odată cu începerea Primul Război Mondial, acest regiment a fost trimis, prima dată, în Ungaria și, mai apoi, în sudul Austriei, zona Alpilor, la Mautern (Steiermark): „Această companie cuprindea, îndeosebi, fii săraci ai țăranilor bucovineni, precum și evrei sau huțuli cu pantaloni roșii și căciuli de piele înalte; huțulii își lăsau cămășile să atârne peste pantaloni; în general a fost o senzație de uimire. Împreună cu aceștia veneau, de asemenea, și refugiați din Bucovina, care au fost luați cu ei, pentru a nu fi prinși de invadarea rușilor și, mai apoi, de obligația de înrolare în armata rusă”²⁸. Bucovina fiind zona de recrutare pentru stagiul militar, recruții trebuiau să ajungă acolo unde era regimentul lor, fie că era în Bucovina, cum se întâmpla pe timp de pace, fie că era în misiune, cum s-a întâmplat în perioada Primul Război Mondial²⁹.

---

²⁸ *Kalwang Nach der Chronik*; accesat online (30 octombrie 2014) la adresa <http://www.kalwang.at/Der-1-Weltkrieg-1914-1918.133.0.html> [Interactiv] // <http://www.kalwang.at>. „Diese Kompanie umfaßte meist arme Bukowinaer Bauernsöhne, aber auch Juden und Huzulen mit roten Hosen und hohen Pelzmützen; die Huzulen ließen ihre Hemden über die Hosen heraushängen, was allgemein Verwunderung erregte. Mit ihnen kamen ebenfalls Flüchtlinge aus der Bukowina, die man gleich mitgenommen hatte, damit sie nicht von den eindringenden Russen gefangen und zum russischen Militärdienst gepreßt würden”.

²⁹ Astfel că, pe frontul din Carpați, luptau împotriva rușilor soldații din Austria și Bavaria, iar pe frontul din Alpi erau detașați și bucovinenii.

Peter Schäfer parcurge stagiul militar în anul 1914, iar în același an efectuează și instrucția pentru război, în sudul Austriei³⁰. Înrolarea de bună voie în armata austriacă și, mai apoi, participarea la unele acțiuni ale batalionului în care acesta era repartizat, se suprapuneau și datorită unui simț patriotic bine dezvoltat: „Eram toți trei entuziasmați, mari patrioți, foarte ambițioși și motivați să urcăm la următorul rang. Pentru toate patrulele periculoase, ne-am oferit voluntari”³¹. Răspunsul primit din partea comandantului a fost: „Accept asta, dar o să vă pară rău”, iar Peter Schäfer notează în memorii: „La aceste cuvinte mă mai gândesc și acum”³².

În memoriile lui Schäfer din Primul Război Mondial nu numai că apar date exacte ale fiecărei mutări a regimentului și locul fiecărei misiuni, dar este subliniat, în mod pregnant, și spiritul de colegialitate, de sacrificiu și, mai ales, cel de devotament pentru scopul în care se afla pe front. De asemenea, sunt împărtășite de către acesta și unele aspecte legate de condițiile de viață ale soldaților: „Prin marșul forțat, foarte obositor, peste văi, râuri și nisipuri, picioarele mele au fost atât de rănite, încât nu mai puteam să îmi încălț încălțăminte. [...] La acea înălțime am poposit trei zile, până când am rămas fără cort, în zăpadă, ploaie și ceață, până nu am mai putut suporta”³³. Sunt relatate date despre bolile care se răspândeau cu rapiditate, mai ales malaria, relațiile cu superiorii, colegii sau autohtonii: „Dumnezeu Atotputernicul mi-a dat camarazi adevărați, care nu m-au abandonat. Mulți kilometri m-au cărat, cu toate că și ei înșiși erau grav bolnavi”³⁴.

Perioada interbelică este surprinsă de Peter Schäfer ca fiind destul de benefică pentru el și familia acestuia, aflată brusc într-un nou stat, în România. Deschiderea granițelor Bucovinei spre sud l-a determinat și pe Schäfer să lucreze în mai multe locuri, unde, în cele mai multe situații, apartenența etnică nu a fost o problemă³⁵.

---

³⁰ Eugen Richard Sensenig-Dabbous, *Von Metternich bis EU Beitritt. Reichsfremde, Staatsfremde und Drittausländer. Immigrations und Einwanderungspolitik in Österreich*, Salzburg, Verlag „Ludwig-Boltzmann Institut für Gesellschaft- und Kulturgeschichte”, 1998, p. 3–26.

³¹ Peter Schäfer, *Meine Lebensgeschichte* (manuscris), 1985. „Wir waren alle drei begeisterte, große Patrioten, sehr ehrgeizig und trachteten nach Rang und Auszeichnungen. Zu allen gefährvollen Patrouillengängen meldeten wir uns freiwillig”.

³² *Ibidem*. „Ich tue das, aber Ihr werdet es bereuen. An diese Worte denke ich heute noch”.

³³ *Ibidem*. „Durch den sehr strapaziösen Gewaltmarsch über Gräber, Flüsse und Sandfelder wurden meine Füße so wund, dass es mir unmöglich war, Schuhe anzuziehen [...] Auf dieser Höhe lagen wir dann 3 Tage, bis wir, ohne Zeltbedeckung bei Schnee, Regen und Nebel kampfunfähig wurden”.

³⁴ *Ibidem*. „Gott, der Allmächtige, gab mir treue Kameraden, die mich nicht im Stich ließen. Viele Kilometer weit trugen sie mich, obwohl sie selbst schwer krank waren”.

³⁵ *Ibidem*. „Froh und glücklich, einen Menschen zu haben, der (Chef) mit mir deutsch spricht, begann ich meine Arbeit. Nach Fertigstellung des ersten Planes bat ich bei der Beschriftung den Abteilungsleiter um Hilfe. Er nahm einen Streifen Papier und schrieb darauf alle Wörter in deutsch und rumänisch” sau „Er kam auf mich zu und stellte sich – in deutsche – als Architekt Login vor. Es stellte sich heraus, dass er ebenfalls Czernowitzer war und dort in der Kuczurmarerstraße ein Haus besaß. Er war zum Generalinspektor für den Wiederaufbau in Fokschani ernannt worden. «Möchten

Timpul celui de Al Doilea Război Mondial a fost cel mai greu pentru familia Schäfer. Membrii acesteia au fost mutați din lagăr în lagăr, au practicat agricultura fără să cunoască rânduiala acesteia și, mai mult, le-a fost pusă la încercare convingerea în identitatea religioasă și etnică³⁶. Provocările apărute în viața lui Peter Schäfer au fost scrise în memorii detașat, fără urmă de ură sau antisemitism. Acesta a înțeles că soarta lui nu a fost singulară, ci a fost una a multor germani care au fost evacuați.

Mărturiile lui Peter Schäfer nu numai că sunt o cronică a vremurilor trăite de acesta, ele sunt și o lecție ce trebuie învățată de generațiile actuale. Libertatea s-a câștigat prin suferința unei generații. Aceasta trebuie păstrată în rândul idealurilor diversității în unitate, idealuri spre care tinde și așa-numita Europă unită.

Textul integral al memoriilor lui Peter Schäfer va fi publicat în „Der Südostdeutsche”, din Augsburg, în numerele aferente lunilor decembrie ale anului 2014 și ianuarie–februarie 2015.

Concluzii

Memoriile personale reprezintă o sursă importantă de completare a datelor istorice oficiale. Acestea nu reprezintă numai cazuri singulare, ci, însumate, reconturează istoria trăită a adevăratelor drame din perioada celor două războaie mondiale.

Ceea ce Peter Schäfer a trăit în acei ani de restriște i-a lăsat urme adânci în conștiință și un handicap fizic, însă acestea nu l-au împiedicat de a le ridica la sacrificiul suprem. A considerat că este o datorie morală în primul rând de a lupta pentru un scop național, dar și pentru o integritate identitară, purtată de mai multe generații. Memoriile sunt, astfel, mărturii veridice ale unor perioade de război, pe care prezentul trebuie să evite să le mai repete.

Sie mit mir zusammen arbeiten?» fragte er mich. Ich war glücklich, wieder einen Menschen gefunden zu haben, mit dem ich deutsch sprechen konnte”.

³⁶ *Ibidem*. „Ich bin christlich und kirchlich erzogen worden und werde auf die Kirche nicht verzichten”.

STUDENTELE UNIVERSITĂȚII DIN CERNĂUȚI ȘI SOCIETATEA ACADEMICĂ „JUNIMEA”

ANGHEL POPA

Die Studentinnen der Czernowitzer Universität und die Akademische Gesellschaft „Junimea”

(Zusammenfassung)*

Die 1878 gegründete Akademische Gesellschaft „Junimea“ hat die kulturelle und nationale Bewegung in Czernowitz und später im Grossrumänien stark geprägt. Im Artikel *Die Studentinnen der Czernowitzer Universität und die Akademische Gesellschaft „Junimea“* verbindet der Verfasser die Tätigkeit dieser Gesellschaft mit der Frauenbewegung, die sich am Anfang des 20. Jahrhunderts im ganzen Europa entwickelte. Ein Ergebnis dieser Bewegung war, dass die Mädchen allmählich „sichtbarer“ wurden: unter den Studenten der Czernowitzer Universität, als Mitgliederinnen der akademischen Gesellschaften oder durch ihre Teilnahme an der kulturellen Bewegung der Bukowina.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Czernowitzer Universität, Frauenbewegungen, Studentinnen als Mitgliederinnen der Akademischen Gesellschaft „Junimea“, Czernowitz.

Revenim, într-un context nou, important, după cum vom constata, la Societatea academică „Junimea” din Cernăuți și la membrii săi.

De la fondarea sa, în anul 1878, și până în anul 1938, când și-a încetat existența din motive politice¹, Societatea a avut un parcurs important, lăsând o urmă marcantă în cadrul mișcării culturale și naționale studentești din Cernăuți și, ulterior, din România Mare. Realizările Societății au fost posibile datorită generațiilor de studenți care au constituit, prin activitatea lor, fermentul acestor înfăptuiri, „mustul care a fiert”, ca să-l parafrazăm pe unul dintre marii mentori ai mișcării naționale și îndrumător al tineretului studios din perioada interbelică, poetul și precursorul unității de neam, Octavian Goga.

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Vezi Anghel Popa, *Societatea academică „Junimea” din Cernăuți. 1878–1938*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 1997, *passim*.

Dacă analizăm structura Societății sub aspectul componenței sale, pentru întreaga sa existență, vom constata cu ușurință că, până la începutul veacului al XX-lea, au activat în cadrul acesteia doar băieți, fetele lipsind cu desăvârșire, deși personalități românești de prestigiu, cum era cazul lui Radu Rosetti, încă din veacul precedent, considerau că „femeile aveau aplecări superioare bărbaților”, în unele domenii fiind „la curent cu toate producțiile literare ale Occidentului”². Explicația o găsim în mentalitatea acelei epoci, care excludea femeile de la învățământul universitar și, deci, la imposibilitatea acestora de a activa în societăți studențești. Interdicția era practică pretutindeni în Europa, nu era specifică doar învățământului universitar imperial cernăuțean.

Mișcarea feministă, începută în veacul al XIX-lea, a luat amploare în primii ani ai secolului al XX-lea, extinzându-se și la români. Astfel, în Vechiul Regat al României, începând cu anul 1895, femeile puteau studia în universități. Acest drept, odată obținut, a fost tratat cu oarecare rezervă de reprezentantele sexului frumos, având în vedere că nu asistăm, cel puțin la noi în țară, la o înscriere masivă a acestora în învățământul superior. Câteva exemple considerăm că sunt edificatoare. Dacă în 1899, la Școala Națională de Arhitectură din București, era o singură studentă, saltul se produce la începutul veacului următor, când, în anul 1910, la Universitatea din București, erau înscrise 442 de studente! Începuturile, încorsetate de timiditate și de lipsa unei perspective viitoare, au fost depășite. Nu au lipsit nici performanțele. Români s-au înscris, în anul 1890, cu o realizare unică în Europa acelei vremi, având, prin Sarmisa Bilcescu, prima femeie care a obținut doctoratul în Drept, la Paris³. În paralel cu aceste rezultate, mișcarea pentru drepturile femeilor a fost continuată, luând naștere organizații specifice, care militau pentru drepturile femeilor, în special pentru dreptul la învățământ superior și pentru dreptul de vot. O astfel de asociație feministă a fost fondată, în Vechiul Regat al României, de prințesa Alexandra Cantacuzino, născută Pallady, care a înființat, în anul 1910, Societatea Femeilor Române, a cărei președintă a fost aleasă pe viață⁴.

Rezultatele acestei mișcări feministe nu s-au lăsat așteptate nici în Imperiul Austro-Ungar, manifestându-se, firește, și în Ducatul Bucovinei⁵. Astfel, la începutul

---

² Apud Ion Bulei, *De la Porțile Orientului la Micul Paris*, în „Magazin istoric”, București, anul XLIII, serie nouă, nr. 4 (505), aprilie 2009, p. 6.

³ *Ibidem*.

⁴ Ion Mihai Cantacuzino, *O viață în România. De la „Belle Epoque” la Republica Populară. 1899–1960*, Traducere din limba franceză de Petruța Spănu, Iași, Editura Fides, 2012, p. 150.

⁵ Cf. Mihai Ștefan Ceaușu, *Femeile în procesul de emancipare națională a românilor din Bucovina*, în vol. C. Turliuc și M. N. Turliuc (coord.), *Condiția femeii în societatea modernă*, Iași, Fundația Academică „A. D. Xenopol”, Editura Performantica, 2004, *passim*; Harieta Mareci-Sabol, *Doamnele*

veacului al XX-lea, găsim în cadrul Universității din Cernăuți și studente. Acestea nu și-au limitat activitatea doar la pregătirea lor profesională, ci s-au implicat și în viața culturală studențească, înscriindu-se în societățile tineretului studios din Cernăuți. Le găsim, firește, și în cadrul Societății academice „Junimea”, care constituie obiectul cercetării noastre.

Vom încerca, în paginile următoare, să le remarcăm prezența și să le prezentăm activitatea desfășurată în Societate, atât cât documentele vremii ne îngăduie. Inevitabil, revenim, în acest sens, la documentele Societății „Junimea”, în primul rând la cele de ordin statistic, care ne vor îngădui acest demers.

Așa cum am menționat și cu un alt prilej, Societatea academică „Junimea” a avut, în lunga sa existență (1878–1938), 1 667 de membri. Documentele Societății cuprind 1 200 de studenți, care au activat în perioada menționată⁶. Pentru detalii, în raport cu explicațiile făcute de noi anterior, dar care nu schimbă fondul problemei, menționăm că fișele studenților sunt prezentate doar până la numărul 1 172, următoarele numere de înregistrare, până la 1 200, nefiind finalizate⁷. Există, deci, o diferență de 467 de membri. Lipsa acestora se explică prin faptul, considerăm noi, că fișele lor nu au mai fost finalizate de „Cronicarul” Societății, din varii motive. Una din cauze ar fi lipsa datelor personale ale studenților, pe care fiecare membru avea obligația de a le transmite Societății, dar care nu s-a făcut la timpul convenit. Probează, în acest sens, faptul că între multele documente ale Societății, neclasificate de arhiviști, răzlețite de cele două refugii prin care a trecut arhiva acesteia, ca și Bucovina (1940 și 1944), am găsit un carnet cu numele și prenumele a 467 de studenți, fără niciun fel de date personale. Sunt aici doar simple nume, atemporale am putea spune, despre care nu putem afirma, cu certitudine, când au activat fiecare⁸. Având în vedere faptul că ultima înmatriculare făcută de „Cronicarul” Societății, purtând numărul 1 200, se referă la anul 1925, putem concluziona că toți cei 467 de studenți, membri ai Societății, au activat în perioada 1925–1938, adică până la desființarea acesteia, fără a putea face alte precizări.

Documentele Societății fac dovada că, până în anul 1925, a activat în cadrul acesteia și un număr de 63 de studente, începând cu primii ani ai secolului al XX-lea. Majoritatea lor proveneau de la Facultățile de Filosofie și Litere, foarte puține de la

---

române din Bucovina: elitism, filantropism, militantism. 1891–1918, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XX, nr. 1(40), 2013, p. 163–175.

⁶ Anghel Popa, *op. cit.*, p. 14–15.

⁷ *Ibidem*, p. 75.

⁸ Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale (în continuare se va cita S.J.I.A.N.), Fond *Frații Dugan*, Dosarul 19, f. 23v – 275.

Științe (chimie și fizică), Juridică și Contabilitate. Trebuie să menționăm că, în comparație cu perioada secolului precedent, fișele studentelor sunt succinte, chiar parcimonioase în informații, transformate, în majoritatea cazurilor, în simple note telegrafice. Nu este vorba despre o „discriminare”, situația este valabilă pentru toți membrii Societății din această perioadă. Cauza? Așa cum am subliniat anterior, explicația o găsim în lipsa seriozității, dovedită de majoritatea studenților, în legătură cu transmiterea datelor personale către Societate. Chiar și în această situație, considerăm necesar să prezentăm lectorului fișele studentelor, membre ale „Junimii”, pentru a cunoaște o lume a spațiului intelectual cernăuțean, aflată la cumpăna celor două veacuri, XIX și XX, dar și a provinciei Bucovina, având în vedere că acestea proveneau din familiile ilustre ale acestui ținut românesc.

Vom prezenta fiecare membră în ordinea cronologică în care s-a înscris în Societate. Prima prezență feminină a Societății academice „Junimea” din Cernăuți, a fost Aspasia Luția.

Nr. 557. Aspasia Luția

Sub acest număr a fost înregistrată în documentele Societății, ca studentă a Facultății de Filosofie, din cadrul Universității din Cernăuți. Nu este menționat anul când a devenit membră a Societății, dar, având în vedere că a fost activă în perioada 1903/1904–1906/1907, este posibil ca evenimentul să fi avut loc în primul an de studii, respectiv în 1903.

Fișa nu consemnează alte date, menționând doar că la 8 noiembrie 1908, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁹. Acest fapt dovedește că, în noul veac – după cum vom constata și în alte cazuri –, titlurile oferite de Societate se acordau cu mai mare ușurință și la scurtă vreme după absolvirea facultății. Era o schimbare de mentalitate a conducerii acesteia, făcută cu scopul, probabil, de a-i atrage cu mai mare ușurință pe viitorii membri, în condițiile în care „concurența” cu celelalte societăți studențești românești din Cernăuți („Dacia”, „Moldova”, „Bucovina”), devenise mai puternică decât în perioada precedentă.

Nr. 620. Vica Țurcanu

Această studentă a fost menționată în fișa sa cu diminutivul Vica, așa cum i se spunea în intimitatea familiei; în realitate, prenumele său, după cum consemnează chiar „Cronicarul”, era Veronica. S-a născut în familia lui Onesim Țurcanu, consilier

---

⁹ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „Cronicarul” – *Albumul Mare*, vol. II, p. 208–209. Pagina 208 a fost lăsată liberă.

administrativ la Fondul Bisericesc din Cernăuți, și a soției sale, Virginia (născută Mandicevschi), fără a se menționa locul și anul. După absolvirea școlii primare, a urmat, în particular, Liceul Greco-Ortodox din Suceava.

Devenită studentă a Facultății de Filosofie, a depus cererea de primire în cadrul Societății academice „Junimea”. În Adunarea generală din 8 noiembrie 1906, cererea i s-a aprobat. A susținut examenul regulamentar la 25 octombrie 1907, pe care l-a promovat. A fost activă în perioada 1906–1909, având ca „leliță”¹⁰ pe Aspasia Luția.

A avut o activitate bogată în cadrul Societății, activând, în special, pe plan cultural, fiind ajutată de calitățile sale literare. Recitând foarte frumos, era o prezență activă la toate acțiunile Societății, fie în cadrul acesteia, fie în întâlnirile cu alte societăți studențești. Astfel, în Adunarea generală a Societății, desfășurată în ziua de 6 decembrie 1906 (de Sf. Nicolae), a recitat din diverși poeți ai literaturii române. În anul 1907, în cadrul unei șezători literare, a ținut o conferință, având ca subiect personalitatea poetului Dimitrie Anghel. A îndeplinit, totodată, diverse funcții în cadrul Societății: a fost membră a Societății literare și președintă a Secției teatrale.

Brusc, când nimeni nu se aștepta, în Adunarea generală din octombrie 1909, și-a anunțat demisia din Societate, refuzând să o motiveze. Se pare că adevăratul motiv al demisiei sale a fost de altă natură: îndrăgostită, s-a decis să-și întemeieze o familie. De altfel, în același an s-a căsătorit cu un fost membru al Societății, Alexie Procopovici. În fișă, „Cronicarul” a consemnat că această căsătorie a fost o premieră pentru Societate, unind în viață doi foști membri ai „Junimii”. Fiica lor, Niculina, avea să devină și ea, peste ani, membră a Societății. În anii ce au urmat, familia Procopovici a sprijinit financiar Societatea.

La 28 noiembrie 1909, Veronica Procopovici a primit din partea „Junimii” titlul de membră emerită¹¹.

Nr. 703. Virginia Bădăluță

O fișă deosebit de succintă, aproape telegrafică. Lipsesc orice informații despre familie și despre anii de școală. Se menționează doar că a absolvit un liceu de fete. Devenită studentă la Universitatea din Cernăuți (nu este menționată facultatea), s-a înscris în cadrul Societății academice „Junimea”. A activat în Societate doar în anul universitar 1908/1909. S-a căsătorit, după absolvirea facultății, cu Nicu Sauciuc¹².

Nr. 716. Ella Isopescu

---

¹⁰ Termenul o denumea pe îndrumătoarea noii membre a Societății.

¹¹ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „Cronicarul” – *Albumul Mare*, vol. II, p. 282.

¹² *Ibidem*, p. 375.

Fișa nu conține decât informația că a fost studentă la Facultatea de Filosofie, calitate în care a depus cerere de primire în cadrul Societății, la 10 iulie 1909¹³.

Nr. 729. Olda Luția

S-a născut în orașul Suceava în familia avocatului Ioan Luția și a soției sale Teofila (născută Popovici)¹⁴. Este sora lui Lascăr Luția, eroul bucovinean căzut în bătălia de la Ștefănești, pe Neajlov, la 21 noiembrie 1916, ca voluntar în armata română¹⁵.

După absolvirea școlii primare în orașul natal, a urmat studiile secundare, în particular, în aceeași localitate. A devenit studentă a Facultății de Filosofie, probabil în toamna anului 1908. A depus cerere de înscriere în Societatea academică „Junimea”, fiind primită în Adunarea generală din 31 octombrie 1909. A susținut examenul regulamentar la 19 februarie 1910. A activat în cadrul Societății în perioada 1909–1913 și 1919, remarcându-se printr-o activitate bogată. A fost membră a Secției literare și a celei teatrale. A îndeplinit și funcția de președintă a Comisiei de revizuire a regulamentului societății.

După Marele Război, a sprijinit cu entuziasm, alături de alți foști membri ai Societății, acțiunea de reorganizare a acesteia¹⁶. În semn de omagiu, la 16 noiembrie 1919, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită. Și-a desfășurat activitatea profesională la Cernăuți, ca profesoară la Liceul de Fete¹⁷.

Silvia von Zoppa

Fișa nu-i menționează numărul matricol. S-a născut la 20 decembrie 1892, în localitatea Rarancea, districtul Cernăuți, în familia nobiliară a preotului Dimitrie von Zoppa și a soției sale, presbitera Angela (născută Tarnovschi).

---

¹³ *Ibidem*, p. 388.

¹⁴ În fișa fratelui său, Lascăr Luția, prezentată de noi (vezi Anghel Popa, *op. cit.*, p. 113), tatăl lor este menționat greșit cu numele de Eleazar Luția. Un cantor bisericesc, așa cum este menționată, în fișa citată, profesiunea acestuia, nu putea fi membru al Societății academice „România Jună” din Viena, în condițiile în care o astfel de profesiune nu presupunea studii universitare. Este o greșeală a „Cronicarului” Societății.

¹⁵ *Ibidem*, p. 114.

¹⁶ *Ibidem*, p. 29–32.

¹⁷ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „Cronicarul” – *Albumul Mare*, vol. II, p. 403.

După absolvirea școlii primare și a studiilor secundare, a devenit studentă a Facultății de Filosofie. În această calitate s-a înscris în cadrul Societății academice „Junimea”. Din păcate, pagina 457, unde este prezentată fișa acestei studente, este complet deteriorată, încât nu poate fi citită¹⁸.

Nr. 798. Valeria Nicoară

Fișa sa nu conține date despre familie și anii de școală, până la înscrierea la facultate, exceptând faptul că a absolvit Liceul de Fete din orașul Suceava. Devenită studentă a Facultății de Filosofie, s-a înscris, la 23 octombrie 1911, în Societatea academică „Junimea”. A susținut și promovat examenul regulamentar la 4 februarie 1912.

În cadrul Societății a activat în perioadele 1910/1911–1914, 1919¹⁹ și 1919/1920. A avut o activitate deosebit de bogată, motiv pentru care conducerea acesteia, după noul regulament, intrat în vigoare după Marele Război, i-a acordat definitiv titlul de membră activă, la 17 februarie 1919. Totodată, i s-a conferit și distincția de membră emerită, la 13 noiembrie 1920.

După absolvirea facultății, s-a căsătorit cu Rușindilar, în orașul Rădăuți, unde și-a desfășurat, ulterior, activitatea ca profesoară. În anii ce au urmat, a devenit membră sprijinitoare a Societății²⁰.

Nr. 800. Florica Ștefanelli

Din păcate, pagina 480, unde este prezentată fișa acestei studente, este deteriorată foarte grav, încât nu poate fi citită. Am reușit să descifrăm doar câteva date. Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1910/1911–1914.

La 10 noiembrie 1920, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită. S-a căsătorit cu Constantin Secară²¹.

---

¹⁸ *Ibidem*, p. 457; fișă foarte deteriorată.

* Anul 1919 este menționat activ, separat de anul universitar 1919/1920, deoarece a fost anul luptei pentru refacerea Societății, care-și încetase activitatea odată cu declanșarea Primului Război Mondial. Din toamna aceluiași an, lucrurile au intrat în normalitate.

¹⁹ Anul 1919 este menționat activ, separat de anul universitar 1919/1920, deoarece a fost anul luptei pentru refacerea Societății, care-și încetase activitatea odată cu declanșarea Primului Război Mondial. Din toamna aceluiași an, lucrurile au intrat în normalitate.

²⁰ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „*Cronicarul*” – *Albumul Mare*, vol. II, p. 478.

²¹ *Ibidem*, p. 480; pagină deteriorată aproape în întregime.

Nr. 816. Viorica Ștefanelli

Este fiica cunoscutei personalități politice și culturale a Bucovinei, Teodor Ștefanelli și soră cu Aurel, fost președinte al Societății, numit, pentru intransigența de care a dat dovadă în timpul mandatului său, „Țarul Junimii”²².

Din păcate, nici fișa acestei membre, aparținând unei familii cu merite deosebite în cultura Bucovinei, nu conține date detaliate. După absolvirea Liceului de Fete din Suceava, a devenit studentă a Facultății de Filosofie a Universității din Cernăuți. În această calitate, a depus cerere de primire în cadrul Societății academice „Junimea”. A fost primită la 2 noiembrie 1912, în cadrul Adunării generale a acesteia. A susținut examenul regulamentar, la 25 mai 1913, pe care l-a promovat. A activat în cadrul Comisiei literare.

Societatea, la 13 noiembrie 1920, i-a acordat titlul de membră emerită. Ulterior a primit și titlul de membră sprijinitoare²³.

Nr. 819. Octavia von Sorocean

Fișa nu conține nicio informație despre familia înnobilită a acesteia și nici despre anii de școală, până la facultate²⁴. Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea” la 17 februarie 1912. A promovat examenul regulamentar la 1 noiembrie, același an. A activat în cadrul Societății în perioada 1911/1912–1912/1913.

Fișa acestei studente nu conține alte informații, exceptând faptul că, la absolvirea facultății, s-a căsătorit cu Emilian Goraș, membru emerit al Societății²⁵.

Nr. 822. Lucia Scalat

Fișa consemnează doar faptul că în anul 1912 Lucia Scalat era studentă a Facultății de Filosofie. În același an, la 18 mai, a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1911/1912–1914. A fost membră în Secția literară și a deținut funcția de bibliotecară.

---

²² Vezi Anghel Popa, *op. cit.*, p. 60–61.

²³ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „*Cronicarul*” – *Albumul Mare*, vol. III, p. 17.

²⁴ Despre această familie vezi Anghel Popa, *Vechi familii românești din Bucovina: Gheorghian (Georgian), Bucevschi și Sorocean*, în „*Revista istorică*”, București, serie nouă, tomul XIX, nr. 3–4, mai–august 2008, p. 385–388.

²⁵ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „*Cronicarul*” – *Albumul Mare*, vol. III, p. 20.

În disputele purtate de „Junimea” cu Societățile „Moldova” și „Bucovina”, s-a dovedit o bună și abilă negociatoare, uimindu-și colegii în cursul discuțiilor avute cu acestea. A fost adepta împăcării și a colaborării cu cele două societăți studențești românești, punând două condiții, de la care conducerea „Junimii”, în numele românismului, susținea ea, nu avea dreptul să abdice: cele două Societăți trebuiau să renunțe la uniforme, organizarea și programele de sorginte străină (germană și ruteană).

La 13 noiembrie 1920, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită²⁶.

Nr. 835. Sinclitica Ursuleac

S-a născut în cunoscuta familie a preotului ortodox Mihai Ursuleac (membru emerit și ctitor al Societății academice „Junimea”) și a soției sale, presbitera Olimpia (născută Zavadovschi). Tatăl său era arhidiacon și profesor la Facultatea de Teologie din Cernăuți. Era, totodată, sora fostului președinte al Societății academice „Junimea”, Iancu, mort pe frontul cu Rusia, sub steag austriac²⁷.

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății la 2 noiembrie 1912. A susținut și promovat examenul regulamentar la 9 martie 1913. A activat în cadrul acesteia în perioada 1911/1912–1912/1913. Singura activitate desfășurată, menționată în fișa acestei studente, este o conferință, din 30 martie 1913, intitulată *Despre regina poetă Carmen Sylva*.

După absolvirea facultății, Societatea academică „Junimea” i-a acordat, la 17 noiembrie 1921, titlul de membră emerită²⁸.

Nr. 876. Ica von Gallin

S-a născut într-o familie înnobilită de Curtea imperială austriacă, fiind soră cu frații Didi, Dimitrie și Radu von Gallin, toți membri ai Societății academice „Junimea”, ca și tatăl lor, diplomatul Dimitrie von Gallin²⁹.

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății la 7 martie 1914. Fișa nu menționează alte date despre activitatea desfășurată în cadrul Societății.

Societatea i-a acordat, la 13 noiembrie 1920, titlul de membră emerită, la care a contribuit, firește, activitatea acestei familii la propășirea și chiar salvarea de la

---

²⁶ *Ibidem*, p. 24.

²⁷ Vezi Anghel Popa, *Societatea academică „Junimea” din Cernăuți. 1878–1938*. Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 1997, p. 59–60.

²⁸ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „*Cronicarul*” – *Albumul Mare*, vol. III, p. 41.

²⁹ Despre familia Gallin, vezi Anghel Popa, *op. cit.*, p. 49, 61–62.

dizolvare a Societății, în anii de la sfârșitul Marelui Război, dar și contribuția financiară pe care Ica von Gallin, după absolvirea facultății, a promovat-o față de „Junimea”.

După o primă căsătorie cu inginerul Aurel Rășcanu, eşuată, a realizat un al doilea mariaj, cu dr. Rudolf Mayer, din Cernăuți³⁰.

Nr. 877. Vica Mandyczewski

S-a născut în familia lui Constantin Mandyczewski. Nu sunt menționate în fișă alte date despre familia acesteia, despre locul natal și anii de școală. A devenit studentă a Facultății de Filosofie, probabil în anul 1913.

A fost primită în cadrul Societății academice „Junimea”, în Adunarea generală din 7 martie 1914. A activat doar câteva luni în cadrul acesteia, deoarece din toamna aceluiași an abandonează facultatea, devenind studentă la Medicină în cadrul Universității de la Viena. După absolvirea facultății, au urmat anii de specializare în capitala imperiului, ca medic oculist. Deși avea alte posibilități de afirmare în specialitatea sa, se reîntoarce la Cernăuți, devenind un medic de notorietate.

Societatea academică „Junimea”, la 5 noiembrie 1922, i-a acordat titlul de membră emerită³¹.

Nr. 885. Maria Dan

S-a născut la 20 decembrie 1892, în orașul Câmpulung Moldovenesc, din același district, în familia consilierului de Tribunal, Ilie Dan și a soției sale, Cecilia (născută Pacinschi). Școala primară a urmat-o în orașul natal, iar liceul la Cernăuți. A devenit studentă a Facultății de Filosofie, probabil în toamna anului 1913.

Cu certitudine că, la îndemnul tatălui său, membru emerit al „Junimii”, s-a orientat spre această societate studențească, depunând cerere de primire la 18 iunie 1914. Cererea i-a fost pusă în discuție în Adunarea generală din 20 iunie, același an. Deși unul dintre membrii Societății, Traian Popovici, s-a opus, afirmând „[că] d-rele vreau numai panglică și petreceri”, a fost primită. A avut o activitate bogată în cadrul Societății, făcând parte din Corul „Ciprian Porumbescu” și „Armonia”. Având un real talent artistic, a organizat, totodată, numeroase expoziții personale de pictură, care s-au bucurat de aprecieri în rândul colegilor și criticilor de artă cernăuțeni.

---

³⁰ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „*Cronicarul*” – *Albumul Mare*, vol. III, p. 88.

³¹ *Ibidem*, p. 89.

Calitățile sale literare au determinat-o să se retragă de la Facultatea de Filosofie, devenind studentă la Litere, facultate în cadrul căreia a obținut licența în anul 1919.

După absolvirea facultății, a trecut la Instrucțiune publică, stabilindu-se definitiv în Cernăuți. În acest centru cultural al Bucovinei și al României, a desfășurat o amplă activitate culturală. Devine un artist plastic cunoscut și apreciat de iubitorii de frumos. Este menționată de „Cronicar”, în acest sens, expoziția din cadrul Salonului de pictură din Cernăuți, desfășurată în anul 1922, care s-a bucurat de un real succes. A scris critică literară, debutând cu un studiu despre scriitorul Calistrat Hogaș. I-a cunoscut personal pe George Coșbuc, Constanța Hodoș și Ion Gorun, cultivându-le prietenia și promovându-le operele literare.

Societatea academică „Junimea”, în semn de omagiu, i-a acordat, la 20 octombrie 1928, titlul de membră emerită³².

Nr. 919. Virginia Medvighi

S-a născut la 1 decembrie 1896, în satul Băișești, districtul Gura Humorului, în familia lui Simion Medvighi, director școlar, și a soției sale Eugenia (născută Sârghie). Fișa nu conține alte informații despre familie și nici anii de școală ai acesteia. Devine studentă la Universitatea din Cernăuți, probabil în anul 1919, la Facultatea de Contabilitate.

S-a înscris în Societatea academică „Junimea”, activând în perioada 1919/1920–1920/1921. Societatea i-a acordat, la 17 noiembrie 1921, titlul de membră emerită³³.

Nr. 923. Aglaia Ursuleac

Fișa acestei studente de la Facultatea de Științe (fizică și chimie) este succintă. Ca studentă a facultății menționate, s-a înscris în cadrul Societății academice „Junimea”, unde a activat în perioada 1919/1920–1924/1925.

La 10 noiembrie 1925, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită³⁴.

Nr. 924. Hortensia Gheorghiu

Fișa acestei studente nu ne oferă niciun fel de date personale, nefiind menționată nici facultatea pe care a urmat-o la Cernăuți.

---

³² *Ibidem*, p. 98.

³³ *Ibidem*, p. 137–138.

³⁴ *Ibidem*, p. 142.

A fost membră a Societății academice „Junimea”, activând în cadrul acesteia, începând cu anul universitar 1919/1920. La 3 noiembrie 1926, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită³⁵.

Nr. 954. Partenia Zbiera

Studentă la Facultatea de Filosofie. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând doar în anul universitar 1919/1920.

La 20 octombrie 1928, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită³⁶.

Nr. 958. Silvia Boca

Fișa nu conține decât informația că a fost membră a Societății academice „Junimea”, începând cu anul universitar 1919/1920³⁷.

Nr. 959. Agata Veselovschi

Ca studentă la Facultatea de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând în cadrul acesteia în perioada 1919–1922.

Societatea i-a acordat, la 20 octombrie 1928, titlul de membră emerită³⁸.

Nr. 965. Silvia Băcu

A fost studentă la Contabilitate, calitate în care a devenit membră a Societății academice „Junimea”, în cadrul căreia a activat în perioada 1919/1920–1920/1921.

Societatea i-a acordat, la 2 noiembrie 1924, titlul de membră emerită³⁹.

Nr. 967. Natalia Jemna

Studentă la Facultatea de Litere. A fost membră a Societății academice „Junimea”, începând cu anul universitar 1919/1920. Nu este dat anul limită de activitate⁴⁰.

---

³⁵ *Ibidem*, p. 143.

³⁶ *Ibidem*, p. 182.

³⁷ *Ibidem*, p. 186.

³⁸ *Ibidem*, p. 187.

³⁹ *Ibidem*, p. 194.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 196.

Nr. 977. Beatrice Bocancea

Studentă la Facultatea de Medicină, a fost membră a Societății academice „Junimea”, activând în perioada 1919/1920–1920/1921⁴¹.

Nr. 978. Virginia Volușencu

Studentă la Facultatea de Filosofie, a fost membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1919/1920–1921/1922.

La 2 noiembrie 1924, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁴².

Nr. 979. Veturia Diaconovici⁴³

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”; nu este menționat anul. Probabil că evenimentul a avut loc în primul an de facultate, respectiv 1919, având în vedere că a fost membră a Societății pe întreaga durată a studiilor.

Și-a desfășurat activitatea în cadrul acesteia în perioada 1919/1920–1920/1921⁴⁴.

Nr. 984. Olga Volușencu

Fișa nu menționează facultatea pe care a urmat-o studenta.

A devenit membră a Societății academice „Junimea”, fiind activă în perioada 1919/1920–1922. La 13 noiembrie 1927, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁴⁵.

---

⁴¹ *Ibidem*, p. 208.

⁴² *Ibidem*, p. 209.

⁴³ Veturia Diaconovici, după absolvirea facultății, s-a stabilit în orașul Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava, unde se afla familia sa. Și-a desfășurat activitatea profesională cu mari greutate, fiind marcată de o boală gravă (tuberculoză), ca profesor de limba franceză la liceul din localitate. În aceeași instituție de învățământ l-a cunoscut pe profesorul de muzică Alexandru Bogza (fratele lui Geo Bogza și Radu Tudoran), creatorul realismului critic, sistem filosofic bazat pe legile și principiile muzicii. S-au căsătorit în anul 1934. După un an, în 1935, Veturia a decedat. Soții își dorm somnul de veci, uniți și-n moarte, în cimitirul orașului. Aceste date le deținem de la profesorul Horațiu Stamat, președintele Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, din Câmpulung Moldovenesc.

⁴⁴ S.J.I.A.N., Fond *Frații Dugan*, „*Cronicarul*” – *Albumul Mare*, vol. III, p. 210.

⁴⁵ *Ibidem*, p. 218.

Nr. 1007. Eliza Manug

Fișa nu menționează alte date, exceptând faptul că studenta a fost membră a Societății academice „Junimea” în perioada 1919/1920–1922/1923⁴⁶.

Nr. 1016. Stela Vereș

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”, în cadrul căreia a activat în perioada 1919/1920–1922. La 10 noiembrie 1925, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁴⁷.

Nr. 1017. Victoria Popovici

Studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”, în cadrul căreia a activat în perioada 1919/1920–1924/1925. La 13 noiembrie 1927, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁴⁸.

Nr. 1018. Eugenia Sbiera

Studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând în cadrul acesteia în perioada 1919/1920–1924/1925. Societatea i-a acordat, la 13 noiembrie 1927, titlul de membră emerită⁴⁹.

Nr. 1021. Silvia Coțco

Studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”, în cadrul căreia a activat în perioada 1920/1921–1921/1922⁵⁰.

Nr. 1055. Ilaria Gheorghian

---

⁴⁶ *Ibidem*, p. 248.

⁴⁷ *Ibidem*, p. 258.

⁴⁸ *Ibidem*, p. 259.

⁴⁹ *Ibidem*, p. 260.

⁵⁰ *Ibidem*, p. 263.

Studentă a Facultății de Filosofie, s-a înscris în Societatea academică „Junimea”, activând în perioada 1920/1921–1922/1923. La 20 octombrie 1928, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁵¹.

Nr. 1057. Aspasia Balan

Fișa nu menționează facultatea pe care a urmat-o această studentă. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând în cadrul acesteia în perioada 1920/1921–1921/1922⁵².

Nr. 1058. Filotea Balan

Membră a Societății academice „Junimea” în perioada 1920/1921–1921/1922. Nu este menționată facultatea pe care a urmat-o⁵³.

Nr. 1069. Areta Livescu

Fișa nu menționează facultatea pe care a urmat-o această studentă. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, în cadrul căreia a activat în perioada 1920/1921–1921/1922⁵⁴.

Nr. 1075. Grațiela Macovei

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”; nu este menționat anul. A activat în cadrul acesteia în perioada 1921/1922–1922/1923⁵⁵.

Nr. 1076. Felicia Pitei

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1921/1922–1922/1923. La 13 noiembrie 1927, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁵⁶.

---

⁵¹ *Ibidem*, p. 305.

⁵² *Ibidem*, p. 307.

⁵³ *Ibidem*, p. 308.

⁵⁴ *Ibidem*, p. 323.

⁵⁵ *Ibidem*, p. 329.

⁵⁶ *Ibidem*, p. 330.

Nr. 1077. Profira Gh. Demetriu

Ca studentă a Facultății de Filosofie, s-a înscris în Societatea academică „Junimea”. A activat în Societate în perioada 1921/1922–1923/1924⁵⁷.

Nr. 1082. Stela Ștefanovici

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1921/1922–1923/1924⁵⁸.

Nr. 1085. Viorica Zavadovschi

Ca studentă a Facultății de Filosofie, s-a înscris în Societatea academică „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1921/1922–1924/1925. La 13 noiembrie 1927, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁵⁹.

Nr. 1113. Felicia Ursuleac

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1921/1922–1925/1926⁶⁰.

Nr. 1114. Filomela Ursuleac

A devenit membră a Societății academice „Junimea”, ca studentă a Facultății de Filosofie. A activat în cadrul acesteia în perioada 1921/1922–1924/1925. La 20 octombrie 1928, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁶¹.

Nr. 1119. Christina Sofia Bacinschi

---

⁵⁷ *Ibidem*, p. 331.

⁵⁸ *Ibidem*, p. 337.

⁵⁹ *Ibidem*, p. 340.

⁶⁰ *Ibidem*, p. 378.

⁶¹ *Ibidem*, p. 379.

Fișa nu menționează facultatea la care a fost înscrisă. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând în cadrul acesteia în perioada 1921/1922–1922/1923⁶².

Nr. 1120. Eleonora Voitanovici

A devenit membră a Societății academice „Junimea”, fiind studentă a Facultății de Filosofie. A activat în Societate în perioada 1921/1922–1922/1923⁶³.

Nr. 1121. Maria V. Constantinescu

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”, în cadrul căreia a activat în perioada 1921/1922–1922/1923⁶⁴.

Nr. 1127. Felicia Mironovici

Ca studentă a Facultății de Științe (fizică și chimie), a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A fost primită în Adunarea generală a acesteia, desfășurată la 24 octombrie 1923. Societatea i-a acordat titlul de membră emerită în anul 1930⁶⁵.

Nr. 1130. Elisaveta Sauciuc

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1922/1923–1925/1926. Societatea i-a acordat, în anul 1930, titlul de membră emerită⁶⁶.

Nr. 1132. Adriana Vicol

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând în cadrul acesteia în perioada 1922/1923–1927⁶⁷.

---

⁶² *Ibidem*, p. 386.

⁶³ *Ibidem*, p. 387.

⁶⁴ *Ibidem*, p. 388.

⁶⁵ *Ibidem*, p. 395.

⁶⁶ *Ibidem*, p. 398.

⁶⁷ *Ibidem*, p. 400.

Nr. 1135. Hortensia Iftodi

Studentă la Facultatea de Litere. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând în perioada 1922/1923–1927/1928. La 20 octombrie 1928, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁶⁸.

Nr. 1146. Modesta Reuț

Ca studentă a Facultății de Filosofie, a devenit membră a Societății academice „Junimea”. Fișa menționează anul universitar 1922/1923, când și-a început activitatea în cadrul Societății, fără a da și anul limită. La 20 octombrie 1928, Societatea i-a acordat titlul de membră emerită⁶⁹.

Nr. 1157. Veturia Gheorghian

Nu este menționată facultatea pe care o frecventa. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, fără a fi specificat anul de înscriere. Își începe activitatea în cadrul Societății în anul universitar 1923/1924, fără a fi menționat și anul limită⁷⁰.

Nr. 1158. Felicia Gheorghian

Studentă a Facultății de Litere, calitate în care a devenit membră a Societății academice „Junimea”. A activat în cadrul acesteia în perioada 1923/1924–1927⁷¹.

Nr. 1171. Gabriela Dumbrăveanu

Nu este menționată facultatea pe care o frecventa. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, fără a fi specificat anul. Își începe activitatea în cadrul Societății în anul universitar 1923/1924, fără a fi dat și anul limită⁷².

Nr. 1177. Nadejda Mangul

---

⁶⁸ *Ibidem*, p. 403–404.

⁶⁹ *Ibidem*, p. 418.

⁷⁰ *Ibidem*, p. 433.

⁷¹ *Ibidem*, p. 434.

⁷² *Ibidem*, p. 447.

Nu este menționată facultatea la care era înscrisă. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, activând în cadrul acesteia în perioada 1924/1925–1925/1926⁷³.

Nr. 1179. Elisaveta Bloțiu

Studentă la Facultatea de Filosofie. A fost primită în Societatea academică „Junimea”, în cadrul Adunării generale din 18 ianuarie 1925⁷⁴.

Nr. 1183. Olga Iurcovschi

Studentă la Facultatea de Filosofie. A devenit membră a Societății academice „Junimea”, în cadrul Adunării generale a acesteia din 30 martie 1925⁷⁵.

Nr. 1184. Ludmila Zaher

Studentă la Facultatea de Filosofie. A fost primită în cadrul Societății academice „Junimea”, în Adunarea generală a acesteia, desfășurată la 30 martie 1925⁷⁶.

Nr. 1192. Victoria Rusan

Fișa nu menționează facultatea pe care o frecventa studenta. A fost primită în Societatea academică „Junimea”, în Adunarea generală a acesteia din 25 octombrie 1925⁷⁷.

Nr. 1193. Leonida Bâcu

Studentă la Facultatea de Drept. A fost primită în Societatea academică „Junimea”, în Adunarea generală a acesteia, desfășurată la 27 Octombrie 1925⁷⁸.

Nr. 1197. Felicia Breabăn

---

⁷³ *Ibidem*, p. 456.

⁷⁴ *Ibidem*, p. 458.

⁷⁵ *Ibidem*, p. 462.

⁷⁶ *Ibidem*, p. 463.

⁷⁷ *Ibidem*, p. 471.

⁷⁸ *Ibidem*, p. 472.

Studentă la Facultatea de Filosofie. A activat în cadrul Societății academice „Junimea”, în perioada 1924/1925–1925/1926⁷⁹.

Nr. 1198. Virginia Hoinic

Fișa nu menționează facultatea pe care o urma. A fost primită în cadrul Societății academice „Junimea”, în Adunarea generală din 10 noiembrie 1925⁸⁰.

Nr. 1200. Ana Zaher

Studentă la Facultatea de Filosofie. A fost primită în Societatea academică „Junimea”, în Adunarea generală a acesteia, desfășurată la 10 noiembrie 1925⁸¹.

---

⁷⁹ *Ibidem*, p. 477.

⁸⁰ *Ibidem*, p. 478.

⁸¹ *Ibidem*, p. 480.

BUCOVINA ÎN PERIOADA INTERBELICĂ. ISTORIE ȘI STATISTICĂ (II)

MARIAN OLARU

Motto: „Istoria este statistica în mișcare. Statistica este istoria în repaus”¹.

Die Bukowina in der Zwischenkriegszeit. Geschichte und Statistik (II)

(Zusammenfassung)*

Der Verfasser des folgenden Beitrags verwendet die statistischen Daten der Volkszählungen aus den Jahren 1910 und 1919 und stellt Folgendes fest: 1919 im Vergleich zum Jahr 1910, in den Bezirken mit einer demographischen Zunahme vermehrt sich die Bevölkerung mit 23 622 Personen (d. h. 2,91%) und sie vermindert sich mit 16 723 Personen (d. h. 2,06%) in den Bezirken mit demographischen Verringerung.

Bei der am 29. Dezember 1930 durchgeführten Volkszählung hatte die Bukowina 853 009 Einwohner – darunter 412 518 männlich und 440 491 weiblich: d. h. eine Zunahme von 4,716% seit der letzten Volkszählung in 1919. Der Volkszugehörigkeit nach erklärten sich als Rumänen 350 901 Personen (41,13%); Ukrainer – 280 651 (32,9%); Polen – 28 411 (3,33%); Juden – 74 288 (8,7%); Deutsche – 93 812 (10,99%) und Magyaren – 11 860 (darunter 10 283 im Bezirk Radautz), d.h. 1,4%. Der gleichen Volkszählung von 1930 gemäss waren die Bukowiner 71,9% orthodox, 2,3% griechisch-katholisch; 2,4% evangelisch, 0,4% lipovenisch; 0,1% adventistisch; 0,1% baptistisch; 10,9% jüdisch und 0,1% atheistisch. 1930 gab es in der Bukovina 205 600 Bauernwirtschaften, d. h. 4,95% von allen Bauernwirtschaften des Landes, mit einem Durchschnittswert von 4,1 Einwohner für jede Wirtschaft in der Bukowina (im Vergleich zu 4,32 Einwohner in Rumänien). 31 801 (15,46%) Bukowiner Wirtschaften befanden sich in den Städten und 169 476 auf dem Lande (ca. 83%). Das bedeutet 7,1 Einwohner / Wirtschaft in der Stadt und 3,7 Einwohner / Wirtschaft auf dem Lande. Wir erfahren auch, dass der Bezirk Czernowitz die grösste Stadtbevölkerung (36,8%) und der Bezirk Storozynetz die grösste Landbevölkerung (83,7%) hatten. Die Bukowina hatte ein Urbanisierungsniveau von 26,6% (19,2 Prozent der Bevölkerung wohnte in den Residenzstädten und 73,4% Einwohner wohnten auf dem Lande). Als Großstadt machte Czernowitz mit seinen 111 147 Einwohnern 67,9% der gesamten Stadtbevölkerung und 13,02% der Provinzbevölkerung aus.

Indem man die statistischen Daten analysiert, stellt man weiter fest, dass in der Bukowina die meisten, zu einer Minderheit gehörenden Männer Rumänisch sprachen. Das heisst, dass das

---

¹ August Ludwig von Schlözer (1735–1809), istoric și statistician german.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Bildungsniveau der Männer und Frauen unterschiedlich war und dass die Männer im sozial-ökonomischen Bereich viel mehr beschäftigt waren als die Frauen. Gleichzeitig stellen diese Daten das Bild einer von Männern dominierten Gesellschaft zusammen. Während der gleichen Volkszählung erklärten 501 460 Einwohner in der Bukowina, dass sie eine andere Muttersprache als Rumänisch haben und nur 472 710 sagten, dass sie einem anderen Volk als das rumänische gehören. Daraus kann man erschliessen, dass 28 750 Personen (3,37%) in der Bukowina dessen bewusst waren, dass sie Rumänen sind oder dass sie sich möglicherweise in der Periode der Wiederentdeckung ihrer Nationalidentität befanden.

Der folgende Beitrag behandelt auch die ökonomische Struktur der Bukowina in der Zwischenkriegszeit, die Wichtigkeit jedes wirtschaftlichen Bereiches, die Struktur des investierten Kapitals und den Strassen- und Eisenbahnnetz.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Statistik, Volkszählung, religiöse Konfession, Natalität, Mortalität, Bevölkerungsbewegung, Stadtbevölkerung, Provinzbevölkerung, Infrastruktur, rumänische Wirtschaft.

În ceea ce privește numărul știutorilor de carte în Bucovina, la recensământul din anul 1930, acesta era de 65,72%. În rândul bărbaților erau 72,04% știutori de carte, iar în rândul femeilor 59,86%. Cât privește repartitia pe județe a știutorilor de carte, în județul Câmpulung erau 71,8% (76,7% la bărbați și 67,2% la femei); în județul Cernăuți – 68,8% (75,5% la bărbați și 62,6% la femei); în județul Rădăuți – 64,3% (71% la bărbați și 58,1% la femei); în județul Storojineț – 56,9% (63,9% la bărbați și 50,5% la femei) iar în județul Suceava – 66,8% (73,1% la bărbați și 60,9% la femei)². Pentru relevanța datelor arătăm că, la aceeași dată, în județul Cluj erau 64,6% știutori de carte (adică 69,6% dintre bărbați și 59,5% dintre femei); în județul Iași – 62,3% (74,1% dintre bărbați și 59,9% dintre femei); în județul Brașov – 80,9% (89,8% dintre bărbați și 84,1 % dintre femei); în județul Hotin – 29,7% (43,6% dintre bărbați și 16,6% dintre femei). La nivel național, situația se prezenta astfel: 57,1% dintre locuitorii țării erau știutori de carte, adică 69,2% dintre bărbați și 45,5% dintre femei³.

Pentru înțelegerea locului Bucovinei în context național, aducem ca exemple datele statistice privitoare la distribuția știutorilor de carte, după gradul de instrucție, în mediul urban, pe județe, la 29 decembrie 1930⁴. Astfel, la nivelul provinciei, dintre

---

² „Anuarul statistic al României. 1923”, București, Tipografia Curții Regale, 1924, p. 49–50.

³ *Ibidem*.

⁴ Cât privește ponderea știutorilor de carte, în recensămintele efectuate în anii 1897 (Basarabia), 1910 (Transilvania și Bucovina) și 1912 (Vechiul Regat), situația statistică se prezintă astfel: Basarabia – 19,4%; Vechiul Regat – 39,3%; Bucovina – 45,2% și Transilvania – 51,1%. Aceasta înseamnă că știința de

știutorii de carte din mediul urban, 2,14% aveau pregătire extrașcolară, 73,34% urmaseră cursurile școlii primare, 17,2% pe cele ale unei școli secundare, 3,46% urmaseră o școală profesională, 2,54% aveau studii universitare și 0,62% urmaseră alte școli superioare⁵. Pe județe, o situație ceva mai bună o avea județul Storojineț, la pregătirea primară, cu 79,3%, urmat de județul Câmpulung cu 74,8%, județul Suceava cu 74,2% și județul Rădăuți cu 73,6%. În domeniul pregătirii secundare, județul Cernăuți avea situația cea mai bună, cu 21%, urmat de județul Câmpulung, cu 19,3% și județul Rădăuți, cu 19,2%. Pentru că orașul Cernăuți avea o activitate economică importantă, acesta oferea și cele mai bune posibilități pentru practicarea meseriilor. De aceea, în județul Cernăuți erau cei mai mulți absolvenți de școli profesionale din Bucovina – 5,6%, urmat de județul Suceava, cu 3,5%. Cei mai mulți absolvenți de școli superioare se găseau în județul Cernăuți, cu 4,3% și în județul Suceava, cu 3,1% dintre știutorii de carte din mediul urban⁶. La nivelul țării, în mediul urban, 2,8% aveau pregătire extrașcolară, 66,2% aveau studii primare, 19,5% aveau pregătire secundară, 7,5% urmaseră o școală profesională, 2,9% aveau studii universitare și 1,5% urmaseră alte școli superioare. În același timp, în județul Cluj erau 1,2% cu pregătire extrașcolară, 57,5% cu pregătire primară, 26,2% cu studii secundare, 7% urmaseră o școală profesională, 5,9% aveau studii superioare și 2,2% urmaseră alte școli superioare. În județul Iași, 3,7% aveau pregătire extrașcolară, 62,2% aveau pregătire primară, 18,6% aveau studii secundare, 9,2% urmaseră o școală profesională, 4,8% urmaseră studiile universitare și 1,4% aveau alte studii superioare. În județul Brașov, dintre știutorii de carte din mediul urban, 1% aveau pregătire extrașcolară, 61,5% urmaseră cursurile școlii primare, 24,2% aveau pregătire secundară, 9,5% urmaseră o școală profesională, 2% aveau studii universitare și 1,8% urmaseră alte școli superioare. Rezultă că, în mediul urban, în Bucovina erau mai mulți absolvenți de școală primară decât la nivel național și în județele Cluj, Iași și Brașov; în domeniul pregătirii secundare și profesionale, numărul absolvenților era mai mic decât la nivel național. În județele luate ca reper și la capitolul absolvenți ai învățământului universitar, doar județul Cernăuți (4,3%) se apropie de județele Iași (4,8%) și Cluj (5,9%) și depășește județul Brașov (2%). În Bucovina existau și județe cu o pondere mică a absolvenților de studii universitare, precum Câmpulung (1,3%), Rădăuți (1,9%) și Storojineț (2,1%)⁷.

---

carte a crescut, până în 1930, în Bucovina cu 20,5%, în Basarabia cu 18,7%, în Vechiul Regat cu 16,5% și în Transilvania cu 15,9%. Este vorba despre o creștere decenală a știutorilor de carte, de 10,2% în Bucovina, 9,2% în Vechiul Regat, 7,9% în Transilvania și 5,7% în Basarabia. Cf. Victoria Camelia Cotos, *Populația Bucovinei*, Iași, Casa Editorială „Demiurg”, 2009, p. 171.

⁵ *Breviarul statistic al României*, vol. II, București, Editura Institutului Central de Statistică, 1939, p. 51–52.

⁶ *Ibidem*.

⁷ *Ibidem*.

După ce, în perioada 1862–1918, au avut loc importante modificări etno-demografice impuse de interesele imperialilor în Ducatul Bucovinei, recensământul din anul 1930 și datele statistice furnizate de Institutul Național de Statistică ne arată că „nu au existat variații majore în numărul minoritarilor din regiune, față de procentele înaintate de autoritățile austriece pentru perioada premergătoare unirii cu România”⁸. Aceasta înseamnă că „românizarea pe care o acuză o parte a minoritarilor nu a fost un proces care să producă efecte majore asupra situației minoritarilor”⁹.

Așa-zisa românizare a Bucovinei, set de practici politice contrapus de unii istorici germanizării din perioada austriacă a Bucovinei, a fost identificată și prin obligația pe care autoritățile au impus-o etnicilor minoritari de a cunoaște limba română pentru a ocupa posturi în administrația publică, în școli și universitate sau prin obligația de a folosi această limbă în spațiul public, în vremea regimurilor autoritare din deceniile patru și cinci ale secolului al XX-lea. Pentru a oferi un răspuns acestei probleme, tot mai mult prezentă în media românească și în conștiința publică din anii marii crize economice, la 29 decembrie 1930, în cadrul recensământului a fost chestionat și modul în care populația minoritară aflată în Bucovina cunoștea limba română. Sigur, paleta răspunsurilor celor chestionați a fost foarte largă, fiind fundamentată pe asumarea declarativă a cunoașterii acestei limbi. La recensământul invocat, declarau că au altă limbă maternă decât româna 501 460 locuitori din Bucovina (58,78%), dintre care 346 544 erau din mediul rural (40,62%) și 154 916 (18,16%) locuiau în mediul urban; se declarau de alt neam decât cel român 472 710 (55,41%) locuitori, din care 320 237 (37,54%) în mediul rural și 152 473 (18,13%) în mediul urban. Declarau că știu să vorbească românește 223 706 persoane recensate, adică 122 151 bărbați și 100 555 femei (21,16% din locuitorii provinciei sau 44,5% dintre etnicii minoritari). Nu cunoșteau limba română 275 586 persoane, adică 113 269 bărbați și 162 317 femei (32,3% din populația provinciei sau 54,95% dintre etnicii minoritari)¹⁰. Dintre etnicii care aveau altă limbă maternă decât româna, cei mai mulți erau în județul Cernăuți, cu 239 010 de persoane (137 980 în mediul rural și 101 030 în mediul urban), dintre care în orașul Cernăuți erau 82 919. În aceeași unitate administrativă, declarau că știu românește 98 118 de persoane (adică 39 932 în mediul

---

⁸ Dana R. Vatamaniuc, *Minorități etnice în Bucovina interbelică. Discurs identitar, propagandă, iredentism*, rezumatul tezei de doctorat; accesat online (14 septembrie 2013), la adresa <http://unicbuc.ro/studies/Doctorate/2012-Ianuarie>.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ „Anuarul statistic al României. 1939–1940”, București, Imprimeria Națională, 1940, p. 89.

rural și 58 186 în mediul urban). Urma județul Storojineț, care avea 120 865 de persoane cu altă limbă maternă decât româna (105 609 de persoane în mediul rural și 15 256 în mediul urban). Dintre aceștia declarau că știu românește 37 037 persoane, dintre care 29 946 erau din mediul rural și 7 091 erau din mediul urban¹¹. Județul Rădăuți avea 76 833 de etnici minoritari, din care în mediul rural erau 59 591 și în cel urban 17 242 de locuitori. La nivelul județului cu același nume, orașul Rădăuți avea cea mai mare populație aparținând comunităților etnice minoritare, respectiv 10 937¹².

Analizând datele statistice, se poate desprinde concluzia că în fiecare județ sau în fiecare localitate din Bucovina, cei mai mulți etnici minoritari care declarau că știu românește erau bărbații. Aceasta înseamnă, pe de o parte, un grad diferit de instrucție școlară între locuitorii de sex masculin și cei de sex feminin, precum și o implicare socio-economică mai mare a bărbaților în raport cu femeile. Totodată, aceste date proiectează imaginea unei societăți dominată de bărbați în toate domeniile de activitate.

Prin datele furnizate de Institutul Național de Statistică, la recensământul din anul 1930, descoperim un fenomen interesant și anume acela că 501 460 de locuitori sunt recenzați ca având altă limbă maternă decât româna și doar 472 710 răspundea că aparțin altui neam decât cel românesc. Aceasta înseamnă că 28 750 de persoane (3,37%) de la nivelul întregii Bucovine erau, posibil, în etapa redescoperirii identității lor naționale¹³.

Datele statistice privitoare la religia locuitorilor din Bucovina, conform recensământului din decembrie 1930, erau următoarele: din cei 853 009 de locuitori (dintre care 850 143 erau cetățeni români), 613 358 (71,9%) erau ortodocși; 19 266 (2,25%) – greco-catolici; 98 347 (11,52%) – romano-catolici; 534 – calvini; 20 655 (2,42%) – evanghelici; 67 – unitarieni; 139 – armeano-gregorienii; 234 – armeano-catolici; 3 218 (0,037%) – lipovenii; 918 – adventiști; 93 101 (10,91%) – mozaici; 49 – mahomedani; 427 aparțineau altor culte; fără religie s-au declarat 997 și nu și-au declarat religia 554 de persoane¹⁴.

Privitor la structura etnică a cetățenilor străini aflați pe teritoriul Bucovinei, din cei 853 009 de locuitori recenzați, 850 143 se declarau cetățeni români, ceea ce înseamnă că 2 866 (0,33%) dintre locuitori nu aveau cetățenie română. Dintre aceștia, 2 678 se declarau: unguri (63), germani (245), austrieci (319), iugoslavi (33), bulgari (4), cehoslovaci (403), poloni (1 143), greci (5), albanezi (1), turci (10), italieni (32), francezi (7), elvețieni (30), englezi (14); alte 263 de persoane nu aveau cetățenie și 188 nu și-o declarau. Pe teritoriul Bucovinei se mai aflau și cetățeni din S.U.A., din state

---

¹¹ *Ibidem.*

¹² *Ibidem.*

¹³ *Ibidem.*

¹⁴ *Ibidem*, p. 72–73.

asiatice, din alte țări ale lumii¹⁵. Poate că, între cei înregistrați în categoria „cetățeni străini”, se aflau și etnici evrei, dintre cei invocați de unii istorici că nu au primit cetățenia română datorită politicii duse de diversele guverne din România interbelică, dar nu am putut determina numărul lor.

Într-o țară cu o structură economică precum cea a României interbelice, indicele de creativitate științifică și tehnică, exprimat în brevete de invenție, a fost foarte mare în întreaga perioadă interbelică. În anul 1921, din cele 391 de brevete înregistrate de statistică, 116 erau din România; în anul 1924, din cele 1 767 de brevete înregistrate la nivel internațional, 374 erau din țara noastră (față de 340 în Germania și 117 în S.U.A.); în anul 1928, din cele 1 363 de brevete înregistrate, 405 erau din România (308 în Germania și 119 în S.U.A.) și în anul 1931, din 1 096 de brevete omologate la nivel internațional, 302 erau din România (240 în Germania și 71 în S.U.A.). Situația aceasta se păstrează și la brevetele cerute (cumpărate) în aceeași perioadă¹⁶ din România. În această situație, se pare că și în Bucovina se manifesta un ritm lent de recuperare a întârzierii noastre față de țările dezvoltate ale Europei.

Un indicator important al calității vieții în Bucovina din perioada interbelică a fost și prezența șomajului în rândurile intelectualilor, fenomen care ar fi avut o oarecare pondere în alimentarea extremismului politic în această provincie¹⁷. În *Breviarul statistic al României*, volumul II, apărut, în anul 1939, la București, la Editura Institutului Central de Statistică, sunt prezentate câteva date semnificative. În Bucovina erau 341 de șomeri intelectuali (5,61% din numărul șomerilor intelectuali din România, adică din 6 075). Furnizorul datelor îi include în această categorie pe cei licențiați, pe diplomați și studenți, pe bacalaureați, pe cei cu mai mult de patru clase de învățământ secundar, pe cei ce absolviseră Școala Normală și pe cei cu mai puțin de patru clase de învățământ secundar. În cifre absolute, în Bucovina erau 51 de șomeri licențiați (adică 7,82%, din 652 existenți în țară), 45 de șomeri diplomați și studenți fără resurse materiale (adică 8,67%, din 519 înregistrați în țară), 128 de absolvenți cu bacalaureat (5,03% din 2 544), 14 absolvenți de Școală Normală (3,35% din 417) și 103 șomeri cu mai puțin de patru clase de învățământ secundar (5,3% din 1 943 existenți la nivel național)¹⁸. Având în vedere că populația estimată a Bucovinei, în

---

¹⁵ *Ibidem*, p. 78–79.

¹⁶ „Anuarul statistic al României, 1931–1932”, București, Imprimeria Națională, 1933, p. 154–155.

¹⁷ Radu-Florian Bruja, *Extrema dreaptă în Bucovina*, Târgoviște, Editura „Cetatea de Scaun”, 2012, *passim*.

¹⁸ *Breviarul statistic al României*, vol. II, p. 206–207.

anul 1937, era în jur de 900 000 de locuitori (aproximativ 5% din cea a țării) și că cea a României era de aproximativ 19 milioane de locuitori, în județele din Bucovina situația șomerilor intelectuali se prezenta astfel (nr. total): Cernăuți – 102; Rădăuți – 102; Storojineț – 38; Suceava – 34 și Câmpulung – 65. În același timp, în județul Cluj erau 103 șomeri intelectuali, în județul Iași – 143 și în județul Timiș – 199¹⁹. Aici se impune să avem în vedere dimensiunile mici ale județelor din Bucovina (ca populație și suprafață), față de județele luate ca reper din Transilvania și Banat. Concluzia se impune de la sine: nu putem stabili o legătură directă între cele două fenomene invocate mai sus.

O situație interesantă privind calitatea vieții ne este relevată de indicele general al salariilor din anul 1938, pe orașe. În orașul Cernăuți se realiza un indice anual de 1 425; Rădăuți – 2 101; Cluj – 2 093; Iași – 1 400; Brașov – 2 371 și București – 1 393²⁰. În ceea ce privește salariile obținute de angajații cu luna, în Bucovina interbelică acestea variați în funcție de oferta de pe piață, nivelul de profesionalizare a angajaților și situația economică a provinciei, astfel (minimum – maximum): bucătarii aveau o remunerație cuprinsă între 1 500–3 000 lei; servitorii, 300–800 lei; bucătăresele, 700–1 500 lei; funcționarii, 1 000–4 000 lei; guvernantele, 800–1 000 lei; șoferii, 1 500–4 000 lei. La angajații cu ziua, salariile stabilite de angajamentele încheiate prin oficiile de plasare variați astfel: la brutari, 60–192 lei; croitorese, 45–60 lei; fierari, 30–60 lei și lucrători în fabrici, 45–80 lei²¹. Comparativ cu alte provincii ale țării, la această ultimă categorie de salarii, situația din Bucovina este asemănătoare.

Este cunoscut că în perioada interbelică majoritatea băncilor, firmelor, fabricilor, magazinelor și a atelierelor erau deținute de către etnicii minoritari. Aceasta dovedește faptul că proiectul politic de „naționalizare” a economiei, mult trâmbițat în acea vreme, nu și-a atins scopul, deoarece „românii nu dispuneau de finanțele necesare pentru a-i concura cu succes pe minoritari”²². În anul 1938, cele mai multe firme se aflau în proprietatea etnicilor minoritari, după cum urmează: românii formau 71,9% din populația țării și dețineau 48,49% dintre firme; minoritarii reprezentau 18,1% din populația țării și dețineau 51,51% dintre firme. Evreii reprezentau în România acelei vremi cam 4% din populație și dețineau 31,4% dintre firme²³. Bucovina era provincia în care ponderea populației minoritare era destul de însemnată și rolul economic al acesteia era deosebit. Din totalul de 2 747 de firme din industria mare, care funcționau în România anului 1919 (cu un capital de 837 298 627 lei, cu o valoare a producției de

---

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*, p. 204.

²¹ *Ibidem*, p. 192–193.

²² Dana R. Vatamaniuc, *op. cit.*, p. 5.

²³ *Ibidem*.

11 711 796 144 de lei și 157 423 de angajați), în Bucovina erau 210 astfel de unități, cu un capital de 198 262 000 de lei, cu o producție de 633 040 247 de lei, care aveau 7 243 de angajați²⁴. În anul 1922, în Bucovina funcționau două societăți comerciale mari, cu un capital de 7 milioane de lei (0,62% din capitalul marilor societăți comerciale din țară), în Transilvania erau 66 de societăți comerciale, cu 61 661 821,55 de lei (5,47% din capitalul acestor societăți din România), în Vechiul Regat erau 149 de astfel de societăți, cu un capital de 1 040 117 892,25 de lei (92,4%) și în Basarabia era o singură astfel de societate, cu un capital de 7 869 949 de lei (0,699%). În întregul Regat al României erau 218 de societăți comerciale mari, cu un capital de 1 125 640 662,8 de lei²⁵. În aceeași raportare, în Bucovina se găseau 10 societăți industriale, cu un capital de 50 220 000 de lei (0,66% din capitalul unor astfel de societăți din țară)²⁶. În Transilvania erau 267 de societăți, cu un capital de 1 170 824 636,52 de lei (15,5% la nivelul țării), în Vechiul Regat erau 440 de societăți, cu un capital de 6 293 626 033,68 de lei (83,36%) și trei societăți în Basarabia, cu un capital de 34 400 000 de lei (0,45%)²⁷. Privitor la situația băncilor din România la sfârșitul anului 1922, situația statistică ne arată că în Bucovina erau 9 bănci, cu un capital de 57 931 870 de lei (1,73%), în Transilvania erau 409 bănci, cu un capital de 838 124 439,91 lei (25,13%), în Basarabia erau 7 bănci, cu un capital de 21 890 000 de lei (0,65%) și în Vechiul Regat erau 258 de bănci, cu un capital de 2 416 821 470,25 de lei (72,47%). La nivelul întregii țări, erau înregistrate 683 de bănci, cu 3 334 767 780,16 lei²⁸.

În Bucovina, în anul 1930 funcționau 16 049 de întreprinderi industriale și comerciale (față de 55 045 în Transilvania și 14 696 în Oltenia), cu 48 746 de persoane angajate (cu o medie de 3,03 lucrători pe întreprindere); în Transilvania – 202 116 (3,67 lucrători pe întreprindere); Oltenia – 40 298 (2,74 lucrători pe întreprindere)²⁹. În funcție de număr, cei mai mulți angajați din Bucovina erau în județul Cernăuți, cu 22 575 de lucrători la 6 107 de întreprinderi (3,69 lucrători pe întreprindere); urma județul Câmpulung, cu 7 375 de angajați la 2 099 de întreprinderi (cu o medie de 3,51); județul Rădăuți, cu 7 853 de lucrători la 3 115 întreprinderi (cu o medie de 2,52 lucrători); județul Suceava, cu 4 808 de persoane angajate la 1 977 de întreprinderi

---

²⁴ „Anuarul statistic al României. 1923”, București, Tipografia Curții Regale „F. Göbl & Fiii” S. A., 1924, p. 156–157.

²⁵ *Ibidem*, p. 210–211.

²⁶ *Ibidem*, p. 204–207.

²⁷ *Ibidem*, p. 204–207.

²⁸ *Ibidem*, p. 200–203.

²⁹ „Anuarul statistic al României. 1939–1940”, București, Imprimeria Națională, 1940, p. 380.

(2,43 media angajaților pe întreprindere); județul Storojineț, care avea 6 135 de angajați la 2 751 de întreprinderi (cu o medie de 2,23). Din analiza datelor statistice, rezultă că orașul și județul Cernăuți, ca dezvoltare industrială, se apropia de media realizată în Transilvania și grupa 46,31% dintre persoanele salariate în industrie și comerț din provincie; celelalte județe din Bucovina, cu o structură economică preponderent agrară, se situau sub media personalului angajat în industrie și comerț în regiunea Oltenia.

Cât privește forța motrice pe care o posedau întreprinderile recensate, care exprimă gradul de tehnicitate și modernizare al respectivelor întreprinderi, în Bucovina erau utilaje și mașini cu o capacitate de 39 020 C.P. în industrie și comerț (adică 2,43 C.P. pe întreprindere); în Transilvania – 241 864 C.P. în industrie, comerț și în diverse alte întreprinderi (adică 4,39 C.P. pe o unitate productivă); în Oltenia – 47 917 C.P. (adică 3,2 C.P. pe întreprindere). După județul Cernăuți, care avea o industrie cu o forță motrică în funcțiune de 21 240 C.P. la 6 107 întreprinderi (adică 3,47 C.P. pe întreprindere), urma județul Câmpulung, cu 6 590 C.P. la 2 099 întreprinderi (3,13 C.P. pe întreprindere); județul Rădăuți – 4 675 C.P. instalați la 3 115 întreprinderi (1,5 C.P. pe întreprindere); județul Storojineț – 3 449 C.P. la 2 751 întreprinderi (1,25 C.P. pe întreprindere) și Suceava cu 3 066 C.P. la 1 977 întreprinderi (1,55 C.P. pe întreprindere)³⁰. Din analiza acestor date statistice rezultă distribuția diferențiată a capacităților de producție și a forței motrice, cu rate mai ridicate în județele Cernăuți și Câmpulung, unde se aflau mai multe capacități din industriile prelucrătoare sau extractive, echipate cu instalații sau utilaje care erau acționate mecanic.

În ceea ce privește structura personalului angajat în Bucovina, aflăm că la data recensământului, din 48 766 de angajați (adică 5,71% din populația Bucovinei), dintre care 491 de supuși străini, 20 150 erau persoane de conducere; 3 224 – „funcționari de birou”; 5 742 – lucrători; 5 346 – ucenici și 14 284 – lucrători necalificați. În același timp, în industrie erau 31 516 de lucrători, dintre care 399 erau supuși străini; 8 800 – persoane de conducere; 1 154 – funcționari; 4 799 – lucrători calificați; 3 805 – ucenici și 12 958 – lucrători necalificați³¹. Majoritatea întreprinderilor din Bucovina (8 017) aveau până la 20 de lucrători (adică 24 440 sau 50,11%); 106 întreprinderi aveau mai mult de 50 de angajați (adică 3 418); 40 de întreprinderi aveau între 100 și mai mult de 500 de lucrători (adică 10 083); multe dintre acestea își desfășurau activitatea în industria alimentară (cu 2 395 de lucrători). Alte patru întreprinderi, care activau în domeniul metalurgic, aveau 1 068 de lucrători.

Din aceleași izvor aflăm că în comerț erau în Transilvania 19 202 de entități, cu 44 981 de angajați (adică 2,34 pe unitate); Oltenia – 6 391 de întreprinderi, cu

---

³⁰ *Ibidem*, p. 380.

³¹ *Ibidem*, p. 352.

15 297 de persoane angajate (adică 2,39 persoane angajate pe întreprindere). În Bucovina, în același domeniu, funcționau 7 739 de entități, cu 15 491 de angajați (adică doi angajați pe fiecare entitate). În județele Bucovinei situația era următoarea: Câmpulungul avea 976 de întreprinderi, cu 1 731 de angajați (1,77); județul Cernăuți – 3 091 de întreprinderi/7 521 de angajați (2,43); județul Rădăuți – 1 402 entități comerciale/2 402 de angajați (1,71); județul Storojineț – 1 410 de entități/2 227 de angajați (1,57); județul Suceava – 860 de entități/1 602 de angajați (1,86). Cifrele prezentate mai sus sunt relevante prin ele însele. Astfel, constatăm preponderența micilor afaceri în domeniul comercial, centrele urbane fiind cele mai importante în acest domeniu. Așa se explică și ponderea importantă a județului și orașului Cernăuți, cu 2,43 angajați pe întreprindere comercială, indicator cu mult superior provinciei și chiar față de Transilvania, însă inferior județului Cluj, cu 6 765 de angajați la 2 263 de întreprinderi (adică 2,98). Pentru relevanța datelor, arătăm că la nivelul întregii țări erau 300 328 de angajați la 124 308 de întreprinderi (adică 2,41 pe întreprindere)³².

O statistică privitoare la dezvoltarea industrială a Bucovinei în anul 1930 ne arată că, în industria mare, erau 331 de capacități industriale (9%), cu un capital investit de 2 146 630 de lei (5,28%); în industria alimentară erau 82 de unități productive (8,27%), cu un capital investit de 752 942 de lei (6,67%), din 991 unități la nivelul țării, cu un capital investit de 11 280 595 lei; în industria chimică erau 21 de întreprinderi (8%), cu un capital investit de 100 543 de lei (1,53%), față de 261 la nivelul țării, cu un capital de 6 542 220 de lei; în industria textilă erau 43 de unități de producție (8,31%), cu un capital investit de 175 897 de lei, față de 517 câte erau în întregul Regat, cu un capital investit de 5 797 768 de lei; în industria pielăriei erau 5 unități (2,65%), cu un capital investit de 15 184 de lei (1,18%), față de 188 în țară și un capital de 1 278 390 de lei; în industria lemnului erau 59 de unități de producție (8,22%), cu un capital de 226 653 de lei (6,57%), față de 717 câte erau în întreaga țară, cu un capital de 3 448 261 de lei; în industria hârtiei erau 18 unități, cu 47 519 de lei capital investit, din 154 pe țară și cu un capital investit de 2 297 070 de lei; în industria materialelor de construcții erau 11 întreprinderi (3,64%), cu un capital de 49 027 de lei investiți (1,65%), din 302 de unități, cu 2 967 255 de lei capital investit în întregul Regat; în industria ceramicii era o singură unitate de producție, cu 2 912 de lei capital investit (2,88%), față de 31 existente în întreaga țară, cu 104 920 de lei³³.

---

³² *Ibidem*.

³³ „Anuarul statistic al României. 1931–1932”, p. 156–172.

„Anuarul Statistic al României pe anii 1939–1940” ne oferă și alte date despre evoluția economiei Bucovinei în cadrul Regatului României, în perioada 1918–1930. Din acesta aflăm că în perioada analizată au fost înființate 62,8% dintre întreprinderile existente în provincie (din 16 049)³⁴, 59,9% din cele industriale (din 7 764), 30% dintre cele din domeniul exploatării subsolului (din 12 în total), 59,9% dintre cele metalurgice (din 1 312), 63,3% dintre cele din industria lemnului (1 462), 51,9 % în industria construcțiilor (din 283), 73,2% dintre cele din industria textilă (din 123), 61,9% dintre cele din domeniul manufacturilor și al confecțiilor (din 2 718), 54,8% dintre cele înființate în industria alimentară (din 1 525), 71,4% dintre întreprinderile din domeniul producerii hârtiei (din 7), 55,2% dintre cele din domeniul tiparului (din 143), 57,6% dintre cele din domeniul industriei chimice (din 151), 29,4% dintre uzinele de producere a electricității, distribuire a apei și gazului metan (din 17) și 45,5% dintre întreprinderile din alte industrii (din 11)³⁵. La data efectuării recensământului, în domeniul comerțului și al creditului funcționau 7 739 de unități, dintre care 65,5% au fost întemeiate între anii 1919 și 1930. Dintre acestea, în domeniul comerțului alimentar activau 3 920 de entități, dintre care 68,8% au fost întemeiate între 1919 și 1930. În domeniul hotelurilor, restaurantelor, cârciumilor și cafenelelor, erau 1 545 de unități și, dintre acestea, 57,3% au fost întemeiate în perioada analizată. Aceeași situație se regăsește și în domenii precum cel al comerțului cu produse agricole și animale, în oboare sau în comerțul ambulant cu acestea. În domeniul bancar, al cooperativelor și societăților de asigurări, creșterea înregistrată era de 72,5% (din 207)³⁶. Situația prezentată, la diverse capitole, este comparabilă sau chiar superioară în Bucovina față de Transilvania, în ceea ce privește numărul entităților nou înființate.

Într-o țară în care structura proprietății funciare era, în anul 1930, în proporție de 74,9% deținută de exploatari cuprinse între 0 și 5 ha, creșterea animalelor a rămas un sector important al economiei din Bucovina. În anul 1922 erau 71 623 de cai, 234 319 de bovine, 235 344 de oi, 11 217 de capre și 120 770 de porci³⁷. Datele statistice arată că, în perioada 1923–1926, aproape la toate capitolele, se înregistrau creșteri semnificative. Luând ca reper datele din anul 1926, raportate la cele din anul 1923, constatăm existența a 85 033 de cai (față de 73 974) – adică o creștere de aproape 15%;

---

³⁴ „Anuarul statistic al României. 1939–1940”, p. 352. În Banat, în aceeași perioadă s-au înființat 56,7%, în Crișana și Maramureș – 55,8% iar în Transilvania – 52,8% dintre întreprinderile recensate în 1930. Sigur, această situație trebuie coroborată cu ponderea capitalurilor investite în aceste domenii ale economiei.

³⁵ *Ibidem*.

³⁶ *Ibidem*.

³⁷ „Anuarul statistic al României. 1923”, p. 51.

223 933 de boi (față de 215 825) – cu o creștere de 3,75%; 320 323 de oi (față de 232 670) – adică o creștere de 37,7%; 8 158 de capre (față de 9 425) – cu o scădere de 15,5% și 117 898 de porci (față de 123 407) – cu o scădere de 4,6%³⁸ (în 1925 numărul acestor animale era de 135 850). Ponderea animalelor din Bucovina, raportată la întreaga țară, în 1926, era următoarea: cai – 4,5%; boi – 4,66%; oi – 2,35%; capre – 1,71%; porci – 3,72%³⁹.

Conform datelor statistice publicate în anul 1939, în Bucovina se cultivau 406 100 ha de grâu de toamnă (adică 13,6 q/ha în Bucovina și 11,5 q/ha în Transilvania și în Regatul României); 75 868 ha de grâu de primăvară (9,6 q/ha în Bucovina, 7,4 q/ha în Transilvania și 6,1 q/ha în Regatul României); 688 096 ha de porumb (10,4 q/ha în Bucovina, 13,4 q/ha în Transilvania și 9,6 q/ha pe întreaga țară); 11 2857 ha de orz de toamnă (9 q/ha în Bucovina, față de 11,4 q/ha în Transilvania și 11,5 q în întreaga țară); 177 213 ha orz de primăvară (7,8 q/ha în Bucovina, față de 10,4 q/ha în Transilvania și 5,9 q/ha în întreaga țară); 299 173 ha de ovăz (6,6 q/ha în Bucovina și 8,2 q/ha în Transilvania și 6,6 q/ha în țară); 436 972 ha de secară de toamnă (13,3 q/ha în Bucovina, față de 11,2 q/ha în Transilvania și 10 q/ha în România); 9 005 ha de secară de primăvară (11 q /ha în Bucovina, 7,4 q/ha în Transilvania și 7,1 q/ha în România); mei, 12 q/ha (6 q/ha în Bucovina, 13 q/ha în Transilvania și 5,3 q/ha în România) și 3 568 ha de hrișcă (7 q/ha în Bucovina, 5,8 q în Transilvania și 6,7 q în România)⁴⁰. Este evident că, pornind de la suprafața și ponderea populației provinciei, raportate la cele ale țării, în perioada interbelică, putem desprinde ideea că agricultura, cu cele mai multe dintre ramurile sale, realiza o contribuție importantă la dezvoltarea economiei românești.

La începutul perioadei interbelice, în Bucovina, în proprietatea statului erau 307,259 km de cale ferată (8,64% din lungimea liniilor proprietatea statului în țară), din care linii simple erau în lungime de 181,7 km; linii duble – 12,35 km; linii înguste – 8 km. În același timp, în Bucovina erau 432,187 km de cale ferată, administrați de C.F.R. (13,17%, din liniile de același fel din țară), din care 22,554 km linii înguste și

---

³⁸ „Anuarul statistic al României. 1926”, București, Tipografia Curții Regale „F. Göbl & Fiii” S.A., 1927, p. 58. Pentru o și mai bună înțelegere a evoluției creșterii animalelor în Bucovina, credem că sunt relevante și cifrele din anul 1922. Atunci, situația efectivelor de animale era următoarea: cai – 71 623 (3,97%); boi – 234 319; oi – 235 344 (4%); capre – 11 217 (2%) și porci – 120 770 (3,83%). În paranteze rotunde am raportat numărul animalelor din Bucovina la cele din întreaga țară, la speciile analizate. Cf. „Anuarul statistic al României. 1923”, p. 51–52.

³⁹ *Ibidem*, p. 59.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 420–421.

un km, „recartament”. Rezultă un total de 454,741 km de cale ferată particulară⁴¹. În același an (1923) erau în Bucovina 3 646,901 km de drumuri, ceea ce însemna 4,492 km la 1 000 de locuitori, sau 352,901 km la 1 000 km². Luând în considerare dimensiunile Bucovinei și caracteristicile de relief, aflăm o situație bună a drumurilor în această provincie, raportată la celelalte provincii⁴². În Transilvania erau 6,25 km la 1 000 de locuitori și 568,88 km de drumuri la 1 000 km². În același timp, observăm că în Basarabia⁴³ erau 1,879 km la 1 000 de locuitori și 66,564 km de cale ferată la 1 000 km²; în Vechiul Regat erau 5,919 km la 1 000 de locuitori și 336 km de cale ferată la 1 000 km². În județul Brașov erau 7,24 km la 1 000 de locuitori și 493 km de cale ferată la 1 000 km² iar în județul Odorhei erau 15,425 km la 1 000 de locuitori și 623 km de cale ferată la 1 000 km². Dacă avem în vedere cifrele superioare din județele Brașov și Odorhei, putem afirma că doar județul Storojineț se apropia de acestea⁴⁴, la data raportului, cu 7,538 km la 1 000 de locuitori și 575,285 km de cale ferată la 1 000 km². Imaginea noastră despre Bucovina interbelică poate fi completată și cu datele care arată că erau 3 646,901 km de șosele, din care naționale erau 486,8 km și 1 268 km de șosele erau județene. Șosele comunale pietruite erau în lungime de 273 km, alți 628 de km dintre acestea aveau terasament și 937 km erau drumuri nelucrate⁴⁵.

---

⁴¹ *Ibidem*, p. 78.

⁴² *Ibidem*, p. 91.

⁴³ *Ibidem*, p. 95.

⁴⁴ *Ibidem*, p. 91.

⁴⁵ *Ibidem*, p. 95.

ONOMASTICA DIN COMUNA ȘARU DORNEI, JUDEȚUL SUCEAVA (I)

ORTANSA ȘLINCU

Onomastik der Gemeinde Șaru Dornei, Bezirk Suczawa (I)

(Zusammenfassung)*

Die Studie *Onomastik der Gemeinde Șaru Dornei, Bezirk Suczawa (I)* präsentiert ein Kapitel aus der methodisch-wissenschaftlichen Arbeit *Die Lokalonomastik (im Neagra Șarului-Tal) – Erziehungsmittel in rumänischer Sprache und Literatur in der Mittelschule*, die die Verfasserin 1985 unter der Leitung des Lektors Dr. Ioan Lobiuc für ihre Lehramtprüfung vorbereitet hat. Es werden historische, ethnographische, demographische und geographische Informationen über die erforschte Region behandelt. Die Daten werden dann im historischen Kontext, mit Bezug auf Dokumente der mittelalterlichen und modernen Lokalgeschichte präsentiert.

Die vorliegende Studie gehört zu einer institutionellen Forschungsrichtung, die die Zeitschrift „Analele Bucovinei” seit mehreren Jahren hauptsächlich aus der Perspektive der Kenntnis und Verwertung unserer Kulturerbe fördert: Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (I), I. Jg., Nr. 2, Juli–Dezember 1994, S. 385–422; Vasile Hasna, *Observații lingvistice asupra toponimiei comunei Straja*, I. Jg., Nr. 2, Juli–Dezember 1994, S. 423–450; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (II), II. Jg., Nr. 1 (3), Januar–Juni 1995, S. 123–139; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (III), II. Jg., Nr. 2 (4), Juli–Dezember 1995, S. 383–399; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (IV), III. Jg., Nr. 1 (5), Januar–Juni 1996, S. 131–146; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (V), III. Jg., Nr. 2 (6), Juli–Dezember 1996, S. 401–430; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia comunei Sucevița*, VIII. Jg., Nr. 1 (16), Januar–Juni 2001, S. 105–150; Catinca Agache, *Toponime din comuna Mitocul Dragomirnei*, X. Jg., Nr. 1 (20), Januar–Juni 2003, p. 195–213; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia satelor Calafindești, Șerbăuți și Călinești*, XVI. Jg., Nr. 1 (32), Januar–Juni 2009, S. 127–138; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia satului Grănicești*, XVI. Jg., Nr. 2 (33), Juli–Dezember 2009, S. 467–478; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia comunei Dornești, județul Suceava*, XVII. Jg., Nr. 2 (35), Juli–Dezember 2010, S. 519–527; Carmen-Rodica Chelba, *Toponimia comunei Vicovu de Jos* (I), XVIII. Jg., Nr. 2 (37), Juli–Dezember 2011, S. 471–492 und im XIX. Jg., Nr. 1 (38), Januar–Juni 2012, S. 145–159.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Onomastik, Toponymie, Lokalforschung, historischer Kontext, wissenschaftlicher Beitrag, Forschungsrichtung, Kenntnis und Verwertung der Bukoowiner Kulturerbe.

Date istorice, etnografice, demografice, geografice asupra zonei anchetate

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Comuna Șaru Dornei este așezată în partea de sud-vest a județului Suceava și se află la o distanță de 10 km de orașul Vatra Dornei, o frumoasă stațiune balneară a Bucovinei. Comuna este străbătută de șoseaua Vatra Dornei – Călimani, care parcurge distanța de 35 km, din care 28 km sunt pe teritoriul comunei noastre. Localitatea investigată se învecinează la nord și la est cu comuna Dorna Arin, la vest cu comuna Dorna Candreni, iar la sud cu comuna Panaci. Împreună cu alte comune învecinate, ca Panaci, Dorna Arini, Dorna Candreni, Iacobeni, Crucea etc., ea formează Depresiunea Dornelor sau Țara Dornelor, străjuită din toate părțile de munți falnici, acoperiți cu păduri de brad. Acești munți sunt: Călimani, Rarăul, Pietrosul Bistriței și Giumalăul.

Comuna Șaru Dornei este așezată pe valea râului Neagra, o apă zglobie, sveltă, limpede, ce izvorăște din Munții Călimani și care se varsă în Bistrița, la Gura Negrei, după ce adună un număr important de afluenți. Ea este alcătuită din satele: Neagra Șarului, Gura Haitei, Șaru Dornei, Sărișoru Mare, Șaru Bucovinei, Plaiu Șarului și Sărișoru Negrei, întinzându-se pe o suprafață de 80,6 km². Are o populație de 4 272 de locuitori, în majoritate țărani cu gospodărie individuală.

După vechea împărțire administrativă de până în anul 1956, satul Șaru Dornei, împreună cu satele Panaci și Coverca, alcătuiau o singură comună, numită comuna Șaru Dornei, cu sediul la Șaru Dornei, iar apoi la Panaci. Satele Neagra Șarului, Gura Haitei și Sărișoru Negrei formau comuna Neagra Șarului. După ultima împărțire administrativă, Șaru Dornei s-a unit cu Neagra Șarului, formând comuna Șaru Dornei, cu centrul în satul Neagra Șarului.

Locuitorii acestor meleaguri sunt oameni harnici, destoinici și ospitalieri, calități ce îi caracterizează în general pe oamenii din partea de nord a Moldovei. Cele mai vechi ocupații ale locuitorilor, păstrate în parte și astăzi, sunt păstoritul și prelucrarea lemnului. De altfel, satele de aici au luat naștere prin defrișarea terenurilor împădurite, prin „lăzuirea” lor. Unii cresc oi și vite numai în gospodăria proprie, alții organizează vara stâne la munte, iar o bună parte îmbină aceste ocupații cu munca la pădure sau în minele Dealu Rusului și Călimani.

Fiind o zonă de munte, comuna este așezată într-o mică depresiune, ca „o covată”, străjuită de Munții Călimani (cu masivul Pietrosul, Culmea Șărbii, Dealu Negru și Creasta Șarului), având suprafețe întinse de pășuni și fânețe și puțin teren arabil, pe care se cultivă doar cartofi, deci terenurile înlesnesc mai ales creșterea vitelor și a oilor. Pădurile de brad și molid, care coboară din creștetul munților și până aproape de curțile gospodăriilor, au fost întotdeauna principala bogăție a locuitorilor de aici, de pe urma căreia locuitorii procurau alimentele necesare, mai ales grâul și

porumbul, care nu se pot cultiva în zonă. Viața din această parte a țării nu era ușoară. Pentru a ne face o părere, putem cita cuvintele lui Sadoveanu, care descrie, în romanul *Baltagul*, viața și îndeletnicirile muntenilor dintr-o zonă apropiată de zona noastră: „Munteanului i-i dat să-și câștige pâinea cea de toate zilele cu toporul ori cu cața. Cei cu toporul dau jos brazii din pădure și-i duc la apa Bistriței; după aceea îi fac plute, pe care le mână până la Galați, la marginea lumii. Cei mai vrednici întemeiază stâni la munte. Acolo stau cu Dumnezeu și cu singurătățile, până ce se împuținează ziua”¹. Într-adevăr, am văzut deseori, în copilărie, plutele alunecând pe undele Negrei iute ca săgeata. Mânuierea lor cerea plutașilor agerime, putere în brațele vânjoase și o cunoaștere amănunțită a tainelor apei. Astăzi, buștenii sunt aduși la vale încărcăți în remorci, care par adevărați coloși în mișcare pe șoseaua asfaltată. Aprovizionarea nu era ușoară, având în vedere drumurile de altădată, când locuitorii trebuiau să străbată distanțe lungi, pe plaiuri de munte, cu lungi caravane de cai cu samare, pentru a aduce cele necesare traiului.

Cu toate asperitățile vieții de aici, locuitorii de pe aceste meleaguri au păstrat și au dezvoltat frumosul port național, vechile tradiții, dragostea față de pământul strămoșesc și, mai ales, omenia. Costumul bărbătesc, mai simplu și mai sobru, cu puține motive naționale, doar la gât, la umeri și la marginea de jos a mânecilor cămășii, nu putea niciodată concura cu cel femeiesc, care etala o bogăție de culori și modele de o rară frumusețe, ce dovedeau un simț artistic înnăscut. Astăzi, datorită pătrunderii civilizației și la sate, costumele naționale se mai păstrează doar în lăzile de zestre ale bunicilor și sunt scoase la iveală doar cu prilejul sărbătorilor câmpenești.

Satele mai mari ale comunei sunt Neagra Șarului și Șaru Dornei. Satul Neagra Șarului este situat pe partea stângă a văii Neagra, la distanța de 17 km de orașul Vatra Dornei, la poalele Munților Călimani. Are o populație de 1 614 locuitori și este un sat tipic de munte, cu case împrăștiate pe coastele dealurilor. Are o biserică proprie, o școală generală de 10 ani și trei școli generale cu clasele I–IV.

Șaru Dornei este așezat tot pe partea stângă a Văii Neagra, la sud de satul Neagra Șarului, la distanța de 10 km față de orașul Vatra Dornei. Are o populație de 555 de locuitori. Biserica actuală a fost construită în anul 1880. Despre cea de dinaintea ei nu s-au păstrat date, deși se cunosc urmele temeliei în curtea bisericii de azi. Școala s-a înființat în anul 1863, la 1 noiembrie, cu un număr de 30 de elevi, existând în acest sens un document semnat de profesorul C. Drăghici, primarul I. Boca și notarul G. Soldănescu². În prezent, există aici o școală de 8 ani și trei școli generale de 4 ani.

---

¹ Mihail Sadoveanu, *Baltagul*, București, Editura pentru Literatură, 1963, p. 165.

² Document păstrat în arhiva Școlii Generale din Șaru Dornei.

Denumirea satului Șaru Dornei am aflat-o de la informatori. Astfel, bătrânii satului spun că denumirea ar veni de la culoarea unui pământ roșiatic, care se găsește în zonă. Acest lucru este susținut și de academicianul Iorgu Iordan: „Șarul – Șaru Dornei, Neagra Șarului, Sărișorul, Sărișorul Mare și Sărișorul Mic – v. slav, bulg. *šarŭ*, «culoare» (cf. și slav. *šar*, «pătat», sârb. *šaren*, «pestriș», citate de Milk.; s. v. *šaru*, pentru înțelegerea unor toponimice slave, croat. *sarovnitga*, sârb. *šarenic* etc.)”. În sprijinul acestei explicații vin și informațiile din *Marele dicționar geografic al României* (București, 1898–1902), despre satul Șarul (V. D.): „S-a luat numele de la terenul roșietic, numit șar, ce conține mult arsenic”³. Părerile sunt împărțite și nu există o unitate de vederi în această privință.

Referindu-ne la istoricul comunei, trebuie să arătăm că n-am găsit o atestare documentară mai veche a satului Șaru Dornei: „Comunele Dorna, Șaru Dornei și Păltinișul au făcut parte, din vechime, din malul Câmpulungului Moldovenesc”⁴. Ținutul sau Ocolul Câmpulungului Moldovenesc era un ținut de margine al Moldovei, iar prelungirea lui cu comuna Dorna constituie viitoarea comună cu denumirea Șaru Dornei. Aceste ținuturi, cu munți semeți și văi răcoroase, pe unde treceau drumurile spre Maramureș, Rodna și Bistrița, erau locuite de oameni liberi, stăpâni pe aceste locuri, iar domnitorii Moldovei le-au respectat libertatea o vreme, tocmai pentru paza acestor drumuri și a frontierei.

Un indiciu despre vechimea așezărilor din această zonă îl găsim în documentele care vorbesc despre hotarele Ocolului Câmpulung și în care figurează toponime ca: Vârful Șarului, Șarul, Dorna, Dorna Candreni etc. Astfel, găsim o primă denumire de acest fel în *Hotarnica Braniștei din 1630*, eliberată de domnul Moldovei, Moise Movilă și „scoasă dintr-un ispisoc al lui Ștefan Voievod. Următorii munți, văi și izvoare și aceste braniști aparțineau Ocolului Câmpulungului: Prislopul Toderescului, Izvorul Chirilului, Gura Izvorului Rău, Vârful Șarului, Ialovița, Dealul Pinului, Pârâul Neagra, Gura Cățelușei, Cotrăgașul, Plaiul Colbului, Opcina Rea”⁵.

Nu putem ști cât de dese erau locuințele oamenilor în aceste părți, dar, din datele recensămintelor demografice din acea vreme (1773–1775), „rezultă că spațiul geografic al Depresiunii Șaru Dornei era populat, aici existând o așezare de sine stătătoare, cu biserică proprie, mult mai veche decât perioada luată în cercetare. În anul

³ Apud Iorgu Iordan, *Nume de locuri românești în Republica Populară Română*, vol. I, București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1952, p. 103–104.

⁴ Teodor Balan, *Din istoricul Câmpulungului Moldovenesc*, București, Editura Științifică, 1960, p. 14.

⁵ *Ibidem*, p. 13.

1774, în Depresiunea Șaru Dornei se găseau cel puțin 102 forme antroponimice, reprezentând peste 120 de familii, din care 39 în zona Sărișorului de astăzi”⁶.

Teodor Balan arăta că satele care făceau parte din Ocolul Câmpulungului, la 1775, erau în număr de 13, printre ele figurând și Șaru Dornei. Desigur, Ocolul Câmpulungului Moldovenesc, care s-a numit și Ocolul Muntelui, datează dinainte de descălecarea Bogdan-Vodă (1359–1365) recunoaște satele și munții care aparțin acestui ocol. De altfel, pentru a asigura paza graniței și a drumurilor care legau Moldova cu orașul Bistrița, domnitorii Moldovei le-au respectat libertatea și stăpânirea moșiilor, acordându-le diferite privilegii și scutiri de dări: „Până la Pacea de la Kuciuk Kainargi (1774), satele Dorna, Șarul și Păltinișul au făcut parte din vechiul Ocol al Câmpulungului, din nordul Moldovei, care fusese alcătuit din sate libere, asemenea Vrancei, iar locuitorii lor se bucurau de anumite privilegii fiscale, în schimbul obligației de a păzi hotarul țării. În prima jumătate a secolului al XIX-lea, țărani din cele trei sate au dus o luptă îndârjită împotriva stăpânirii boierești. Noua graniță cu Austria, «cordonul», lăsa în partea Moldovei satele Dorna, Șarul și Păltinișul, ale căror locuitori și-au urmat viața de țărani liberi până la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Îndată după 1800, domnitorii fanarioți, în înțelegere cu marea boierime, au procedat la acapararea pământurilor «domnești», pe motivul că acestea încă nu fuseseră dăruite nimănui și că țărani care le locuiau nu aveau documente de stăpânire, cum aveau boierii și alți țărani răzeși pentru moșiile lor”⁷. Deci satele Dorna, Păltinișul, Panaci și o parte din Șaru Dornei rămân dincoace de Cordun, în Moldova.

Cealaltă parte a satului Șaru Dornei a trecut sub stăpânirea austriacă, granița fiind delimitată astfel: „S-a tras o linie dreaptă până la Pietrile Roșii, de aici hotarul a mers la Poiana Vânătorului, la Sărișorul, Dealu Negru, până la gura pârâului Neagra”⁸. Deci, satul Șarul Bucovinei de azi este partea satului Șaru Dornei, care a aparținut Bucovinei și de aici i se trage și denumirea actuală. O parte din granița de atunci era graniță naturală, adică pârâul Sărișorul Mic de azi.

Cât timp au făcut parte din Ocolul Câmpulungului Moldovenesc, aceste sate erau constituite în obști. Pământurile erau proprietate colectivă, deci în devălmășie. Oamenii se ocupau cu păstoritul, cu lăzuitul pădurilor, ca să-și facă fânaț, pășune sau ogoare. Casele erau puține și împrăștiate. Dacă prin împărțire se reducea suprafața de pământ folosit pe o familie, urmașii se deplasau mai departe, ocupau o poiană sau un

---

⁶ Petru Țăranu, *Noi date și precizări antroponimice cu privire specială la Depresiunea Șaru Dornei*, p. 10. Material prezentat în cadrul sesiunii anuale de comunicări științifice „Suceava – permanențe istorice”, Suceava, 1982.

⁷ C. Istrate, *Lupta țăranilor dorneni împotriva stăpânirii boierești*, în „Anuarul Institutului de Arheologie «A. D. Xenopol»”, Iași, anul IX, 1972, p. 191–192.

⁸ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 135.

mic loc gol, defrișau și curățau pădurea. Mărturie a acestui fapt poate fi și toponimul Runc⁹, existent în comună și care provine dintr-un apelativ ce înseamnă „teren defrișat”.

În acele vremuri, existau puternice legături ale populației ardelenesti cu Moldova. Din cauza asprimii stăpânirii habsburgice, mii și mii de țărani din Transilvania și-au părăsit vatra strămoșească și au emigrat dincoace de graniță: „Una din cauzele migrării populației o constituie străvechea transhumanță, de la munte la șes, a păstorilor români, mai ales a celor transilvăneni, cunoscuți sub numele generic de ungureni sau mocani, alături de altele ca: bârsani și moroieni – pentru oierii din jurul Brașovului, țuțuieni – pentru cei din satele dinspre munte și mărgineni – pentru cei din zona Sibiului”¹⁰.

Astfel, „cei 51 de dezertori năsăudeni amintiți la 1764 s-au răspândit în satele: Poiana Pustie, Șaru Dornei, Haiești, Preotești, Unișeru, Roșiori, Ochiuț, Hanu, Gura Văii, Mănăstirea Râșca, Glod, Hudești, Bogdănești, Adâncata etc.”¹¹. Deci, există posibilitatea ca o parte dintre locuitorii actuali ai comunei Șaru Dornei să fie urmașii unor strămoși veniți din Ardeal sau din Bucovina. În afară de argumente istorice, putem invoca și argumente lingvistice. Astfel, întâlnim și azi locuitori cu numele de Ungureanu, nume dat în trecut, în mod curent, românilor veniți din Transilvania, care aparține Ungariei¹², precum și numele Corduneanu (locuitor din sau de la Cordun).

O altă filă în viața locuitorilor de aici se deschide odată cu domniile fanariote, când s-a ivit obiceiul de a se considera locuri domnești moșiile care nu aveau hrisoave de danii, cu scopul ca aceste moșii să poată fi dăruite de domn rudelor sale sau boierilor credincioși domniei, „fără a se mai ținea seamă de faptul că aceste locuri fuseseră lăzuite din codri și stăpânite de săteni încă mai înainte de vremea descălecatului Moldovei”¹³. Astfel, Constantin Ipsilanti Voievod, după ce trimite, în anul 1797, pe boierii Ioan Racoviță spătar și Constantin Carage comis să cerceteze în satele Dorna, Șaru Dornei și Păltinișul „cu ce chip stăpânesc locuitorii această moșie și cu toate că s-a dovedit că este dreaptă moșie gospodărească, stăpânindu-se de locuitori

---

⁹ Cf. Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 23. Vezi aici art. *runc*, unde se dau sinonimele românești pentru noțiunea de „teren defrișat”.

¹⁰ F. Modoran, *Toponime care reflectă mișcări de populație românească pe teritoriul țării noastre*, în „Cercetări de lingvistică”, București, anul XXXI, nr. 1, 1982, p. 86.

¹¹ Ștefan Meteș, *Emigrări românești din Transilvania în secolele XIII–XX*, Ediția a II-a, revăzută și adăugită, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1977, p. 231.

¹² Alexandru Graur, *Nume de persoane*, București, Editura Științifică, 1965, p. 93.

¹³ Gh. T. Kirileanu, *Hotarnica răzășilor dorneni, 1800–1801*, Piatra Neamț, Tipografia „Asachi”, 1941, p. 4.

fără nicio putere, neavând scrisori sau hrisoave domnești de proprietate, el dăruiește prea iubit fiului său Alexandru această moșie cu tot hotarul”¹⁴, în anul 1800. Același lucru afirmă și istoricul Nicolae Iorga: „Condică de toate scrisurile moșiilor Dorna, Șarul și Păltinișu de la Țin[u]tu Sucevii, c-au dat daniia prè-înălțat Domnul nostru, Măria sa Con[s]t[an]d[in] Alexandru Ipsilant Voevda, prè-iubit fiului înălțimii Sale Alexandru Voevoda pre luminat hrisov Înălțimii Sale, și apoi s-au hotărât de boeri hotarnic”¹⁵.

În momentul când este nevoit să se refugieze în Rusia, Constantin Ipsilanti lasă moșiile dornene pe seama logofătului Constantin Balș și a boierului Sandulachi Sturza, potrivit actului din anul 1809. Țăranii se revoltă în primăvara anului 1810, refuzând boierescul și dijma, fiind sprijiniți de preoții lor. Constantin Balș s-a plâns Divanului și a trimis chiar și o armată împotriva țăranilor, dar aceștia nu s-au speriat și au înaintat și ei Divanului o „jalubă”, în care au susținut că sunt „răzeși”, scutiți de boieresc și de dări și că nu-l recunosc pe Constantin Balș de stăpân. Ei au cerut restituirea moșiei care le-a fost răpită pe nedrept și din cauza acestei atitudini mulți au fost arestați și întemnițați. În anul 1813, aceștia au înaintat o nouă plângere domnitorului Scarlat Calimachi, care, cercetând cazul, a găsit „că moșia a fost cumpărată pe dreptate”¹⁶, însă locuitorii satelor, stăpânind de atâta vreme moșia rămasă din vremea strămoșilor, aveau dreptul s-o cumpere. Astfel, s-a hotărât că ei vor putea cumpăra moșia în curs de șase luni, plătind lui Constantin Balș 12 000 de galbeni olandezi, în trei rate. Tratatul de cumpărare a moșiei au târăgănat până în anul 1837, când s-a plătit toată suma, iar domnul țării, Mihai Sturza, cu hrisovul din 23 decembrie 1837, întărește cumpărarea moșiei și trecerea ei în proprietatea țăranilor.

După anexarea Bucovinei, țăranii din satele rămase sub stăpânirea austriacă au avut mult de suferit, iar cei care nu se puteau împăca cu viața grea de acolo, au fugit, trecând granița, în satele de dincoace de „cordonul” ce delimita Bucovina de Moldova. Autoritățile au cercetat de mai multe ori cauzele fugii țăranilor, dar „s-a ocolit constant să se stabilească adevăratul motiv al emigrării: imposibilitatea traiului în urma măsurilor șicanatoare” luate de către autoritățile statului¹⁷ și numai țăranii erau socotiți vinovați. Cei care reușeau să treacă granița, nu fără primejdii, stabilindu-se în ținuturile acestea împădurite, se simțeau în largul lor, erau liberi, începeau să despădurească locurile, să-și construiască un adăpost, să crească animale și să-și facă o viață liniștită

---

¹⁴ *Ibidem*, p. 4.

¹⁵ Nicolae Iorga, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, vol. VI, partea a II-a, București, 1904, p. 6.

¹⁶ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 133.

¹⁷ *Ibidem*.

și lipsită de surprize. Astfel, în anul 1841, au emigrat din Dorna locuitorii Nistor Simionescu, Ion Niculiță, Dănilă Muste, Nicolai Nacu, Mihail Borgovanu și Gavril Dranea, așezându-se în Șaru Dornei, în partea moldovenească. Acești țărani liberi, răzeși, oameni dârji și viteji, dar înăspriți de greutatea și primejdiile întâmpinate pentru câștigarea existenței, au luptat pentru a-și menține starea de oameni liberi, au luptat împotriva asupririi și pentru a-și apăra pământurile.

Țăranii din comuna Șaru Dornei n-au fost niciodată iobagi. În timpul proceselor pentru apărarea și răscumpărarea răzeșilor, ei au stat cu fruntea sus în fața autorităților, fiind țărani liberi și opunând o dârză rezistență celor ce voiau să-i deposedeze de pământuri. Unii dintre țărani care au luptat cu dârzenie erau strămoși ai celor de astăzi: Ilie Niculiță, Petre Ursul, Toader Buzilă, Vasile Neculiță.

Prin urmare, din vechimea așezărilor, caracterul lor etnodemografic românesc, condițiile de viață și ocupațiile populației, apar chiar particularitățile geografice ale ținutului (teren muntos, împădurit, cu o rețea hidrografică bogată) și explică de ce microtoponimia investigată de noi este destul de bogată, de diversificată și de specializată, ca o condiție a orientării în spațiu a populației locale și a luării în stăpânire de către ea a mediului ambiant.

Nume de persoane de pe Valea Negrei Șarului (clase funcționale, nume de familie, prenume de botez, porecle și supranume, treceri de la o clasă la alta)

Una dintre ramurile oarecum colaterale ale lingvisticii, destul de veche, este studiul numelor proprii de locuri, adică al toponimiei și al numelor de persoane, acestea din urmă numite și antroponime. Este o ramură deosebită, deoarece și materia studiată este deosebită, pentru că numele se deosebește de materia principală de studiu a lingvisticii, care este formată din cuvinte și fraze.

Nu se știe exact când au apărut numele, dar, când oamenii au început să trăiască în colectivitate, au simțit, desigur, nevoia de a vorbi unul cu altul. Atâta timp cât cei ce vorbeau erau prezenți, nu era nevoie să fie desemnați într-un anumit fel, dar când cei despre care se vorbea erau absenți, ei trebuiau diferențiați într-un fel de ceilalți, „prin urmare s-a ivit imediat nevoia ca fiecare persoană să aibă un nume”¹⁸.

Nu există niciun fel de mărturie despre tipurile de nume ale oamenilor primitivi, dar, prin deducție, se poate ajunge la concluzia că primele nume nu puteau fi decât cuvinte ale limbii comune, oamenii fiind desemnați prin indicarea unei particularități

---

¹⁸ Alexandru Graur, *op. cit.*, p. 17.

fizice sau, pornindu-se de la vreo întâmplare deosebită din viața lor, cam în felul cum se dau astăzi porecelele. Mai târziu, numele au început să fie legate de data nașterii, de pildă, „o fată e numită Venus sau Venera pentru că s-a născut într-o vineri”¹⁹, de bucuria părinților la nașterea copilului sau de dorința lor de a-și vedea copilul manifestându-se într-un anumit fel, demn de laudă.

Cei care s-au ocupat cu studiul antroponimiei au deosebit câteva perioade de evoluție, care s-au succedat în istoria formării sistemului actual de denotație antroponimică. Astfel, Maria Cosniceanu, în lucrarea *Studiu asupra numelor de persoane*²⁰, deosebește cinci perioade, iar N. A. Constantinescu, în *Dicționar onomastic românesc*²¹, distinge patru faze, după cum urmează:

1) Prima este perioada daco-romană, care coincide cu epoca de formare a poporului și a limbii române. În această perioadă circulau nume „ca cele menționate în inscripțiile aflate în provinciile dunărene romanizate, precum și nume de sfinți, îndeosebi ale martirilor creștini din această regiune”²². Majoritatea numelor din această perioadă au ieșit treptat din uz, în curs de câteva secole, supraviețuind până în epoca izvoarelor scrise doar puține nume de sfinți și de sărbători, care circulau, însă, și ca nume de persoană. Exemple: *Barbu, Crăciun, Măria, Medru (Sîmedru), Pietru (Sîmpetru)*. Dintre acestea, s-a păstrat în comuna noastră până azi numele de *Crăciun*, iar cu *Sîmedru* și *Sîmpetru* sunt denumite sărbătorile calendaristice Sfântul Dumitru și Sfântul Petru. Tot din această epocă pot proveni și nume laice din cuvinte de origine tracă (*Brad, Bucur, Moș, Murg*) sau din limba latină, privind culoarea (*Albu, Căruntu, Neagra*), rudenia sau cu alte motivații (*Corbu, Cucu, Lupu, Păun, Puiu, Ursu*). Dintre acestea, întâlnim astăzi în comuna Șaru Dornei numele *Negrea, Păun* și *Ursu*.

2) A doua perioadă începe după așezarea slavilor în Dacia, aproximativ prin secolul al VII-lea. În această fază, odată cu toponimia slavă, au intrat în limba română și numeroase nume de persoane ca: *Bogdan, Bran, Cernea, Dobre, Dragu, Neagu, Radu, Vilcu, Vlad*. Dintre acestea, întâlnim astăzi în comuna noastră doar pe *Radu*, care circulă, însă, nu ca nume de familie, ci ca prenume. Așa cum afirmă Maria Cosniceanu, trebuie specificat aici că aceste nume slave n-au înlocuit cu totul numele de origine daco-romană, ci ele au circulat concomitent, acest lucru observându-se și din faptul că în documentele secolelor XVII–XVIII nu se găsesc încă nume daco-romane.

---

¹⁹ *Ibidem*, p. 17.

²⁰ Cf. Maria Cosniceanu, *Studiu asupra numelor de persoane*, Chișinău, Editura Știința, 1973, p. 21.

²¹ N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc* (în continuare se va cita DOR), București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963, p. X.

²² *Ibidem*, p. X.

3) A treia perioadă este dominată de influența cultă a ierarhiei ortodoxe de limbă slavă din satele române. Este o perioadă complexă, întrucât, alături de onomastica de formă greco-slavă impusă de Biserica Ortodoxă din cărțile de ritual slavon, „așa-zisele nume biblice sau nume calendaristice, numite astfel după calendarele care încep să circule la începutul secolului al XIX-lea”²³, apar și o sumedenie de derivate ale acestora, fie create de români, fie împrumutate de-a gata de la vecinii sârbi, bulgari, greci, albanezi, ucrainieni, unguri și sași. Maria Cosniceanu²⁴ citează o serie de astfel de nume, păstrate și azi în limba noastră. Din ebraică au provenit numele: *Ana*, care înseamnă „belșug, fericire”; *Veniamin* – „feciorul iubit”; *Serafim* – „înflăcărat”; *Susana* – „nufăr”; din greacă: *Vasile* – „împărat”; *Sofia* – „înțelepciune”; *Ștefan* – „cunună”; *Victor* – „biruitor”. Dintre acestea, întâlnim la noi în comună, destul de rar, numele: *Ana*, *Serafim*, *Susana*, *Vasile*, *Ștefan*, *Victor*.

4) Perioada a patra este cea modernă, care se deschide cu seria de nume luate din istoria română, sub influența Școlii Ardelene. Această serie este urmată „de un val de nume exotice, adus de modă în decursul epocii capitaliste, sub influența culturii apusene, după 1848, val care a sporit neconținut până la alterarea majorității numelor de botez ale burgheziei de la orașe, extinzându-se, apoi, progresiv la satele supuse influenței urbane”²⁵. Tot în această perioadă, se constată o reluare, fără discernământ, a numelor istorice: *Decebal*, *Radu*, *Bogdan*, *Mircea*, *Dan* etc.

N. A. Constantinescu²⁶ clasifică numele de persoane românești în două grupe mari: creștine sau hagiografice (calendaristice – cărturărești) și laice, în care intră: nume de creație populară, nume împrumutate de la vecini și câteva luate din cărți populare.

Nume de familie

Sistemul oficial de denotație personală din comuna Șaru Dornei are la bază următoarele formule: nume de botez + nume de familie + supranume. Este un sistem simplu, care a luat naștere din nevoia comunicării și din nevoia individualizării, alcătuirea lui având în vedere scopuri strict sociale. Cercetând registrele de stare civilă din comună, am constatat că sistemul oficial de denotație din trecut era oarecum diferit de cel de astăzi. Astfel, un copil era înregistrat în felul următor: prenumele

---

²³ DOR, p. 10.

²⁴ Maria Cosniceanu, *op. cit.*, p. 24.

²⁵ DOR, p. IX.

²⁶ *Ibidem*, p. XLIII.

copilului + prenumele tatălui + prenumele bunicului + numele de familie (+ supranumele). Probabil acest sistem se folosea pentru o mai bună identificare a indivizilor în actele stării civile, deoarece unii indivizi puteau fi confundați, având același prenume și nume de familie identice. Cităm mai jos câteva exemple de acest fel: *Ana Gheorghe Ioan Lostun; Ion Gheorghe Ion Păvălucă; Alexa Dumitru Mihăilă a Lupei; Ileana Nichita Vasile Niculiță.*

Cu trecerea anilor, sistemul oficial de denotație se simplifică, apărând în registrele de stare civilă următoarele date: prenumele copilului + prenumele tatălui + numele de familie. Deci, elementul fundamental al sistemului oficial de denotație este numele de familie. În comuna Șaru Dornei, deși există un număr mare de familii (1 429), numele de familie sunt mult mai puține la număr, deoarece multe familii au același nume. Astfel, un număr întreg de 117 familii se numesc Lostun; 62 – Țarcă; 61 – Buzilă; 47 – Danea; 45 – Iordache; 33 – Pața. Aceste nume se transmit din tată în fiu, datorită sistemului oficial de denotație, care este acum consolidat, pus la punct printr-o evidență riguroasă și fixă a populației. Numele de familie ale sătenilor din comuna Șaru Dornei le-am putea încadra în următoarele categorii:

I. Nume de familie patronimice. Acestea sunt mai puține la număr, în raport cu celelalte categorii, provenite din porecle și supranume. În cadrul acestei categorii, întâlnim următoarele nume de familie: 1) Nume de familie provenite din nume de botez bărbătești fără sufix: *Chifu, Cristea, Filimon, Melinte, Miron, Andrei, Matei, Mihai, Gheorghe* etc.; 2) Nume de familie provenite din nume de botez bărbătești, derivate cu sufixe sau precedate de articolul genitival posesiv *a*: *Alexievici, Achirilei, Anichitei, Apetrei, Chiriluș, Chifan, Cozmaciuc, Danea, Grigoraș, Niculiță, Pavelescu, Todoreanu, Chiforescu, Chiruță*; 3) Nume de familie provenite din nume de botez femeiești sau din hipocoristice și diminutive feminine, unele formate cu articolul genitival posesiv *a*: *Aeleneu, Atudorei, Alupei, Anisie, Aniței, Apalaghiei, Acasandrei, Avîrvarei, Airinei.*

II. Nume de familie provenite din supranume. În cadrul acestei categorii deosebim: 1) Nume de familie care indică originea locală sau apartenența, derivate din termeni toponimici. Ele își pot avea sursa în: a) Numiri de localități și de râuri: *Bârsanu, Bilboreanu, Corduneanu, Moldovanu, Olteanu, Ortoanu, Iacoban, Șipot*; 2) Nume de familie provenite de la numiri de popoare, etnice. Acestea nu arată totdeauna apartenența la poporul respectiv ci, de multe ori, numai țara de unde a venit insul sau ascendentul²⁷. Astfel de nume sunt puține în comuna noastră: *Rusu, Rus, Neamțu, Ungureanu*; 3) Nume de familie ce provin de la termeni care circulau în vechea ierarhie socială, denumind anumite ranguri, titluri de noblețe, titluri religioase,

---

²⁷ *Ibidem*, p. XLVII.

starea socială, funcții, starea civilă și vârsta: a) Titluri religioase: *Dascălu, Apopei, Popa, Dăscălița*; b) Starea socială ori starea civilă: *Țăranu, Burlacu* etc.; 4) Nume de familie provenite din nume comune de ocupații. La origine au fost substantive comune și se foloseau pentru identificarea indivizilor. Astfel, *Ion Rotaru* se deosebea de *Ion Croitoru* sau *Ion Notaru*: „În vremea când numele de familie nu erau prea fixe, iar meseriașii erau destul de rari, s-au adăugat adesea la numele de botez numele meseriei, suficient pentru a se identifica persoana astfel denumită. Cu timpul, numele de meserie s-a moștenit ca nume de familie”²⁸. Din momentul când numele a devenit o necesitate juridică, numirea îndeletnicirii a devenit un mijloc de formare a numelui. Acest lucru poate fi argumentat prin exemple din anul 1774²⁹, când apar la recenzare, alături de prenume, următoarele tipuri antroponimice: *butnar, baci, cojocar, croitor, diac, morar, olar, pioar, șălar, târnicer, țăran, văcar*. Acestea au evoluat în timp, luând forma actuală, deși și-au pierdut sensul inițial și azi un om numit *Olaru* sau *Croitoru* poate fi țăran, medic, scriitor etc. În categoria aceasta se disting mai multe subcategorii: a) Nume ce indică ocupații ale vieții rurale: *Văcaru, Baci, Păcuraru, Țăranu* etc. b) Nume referitoare la meserii, îndeletniciri concrete: *Olaru, Croitoru, Cojocar, Moraru, Cojocăreanu, Feraru, Butnaru, Cimpoeșu*. Alte categorii trimit la ocupații referitoare la alimentație, la îndeletniciri locale, la producători sau mânăuitori de instrumente muzicale. Nu întâlnim asemenea nume în zona anchetată de noi, prin care să exemplificăm; 5) Nume de familie ce au la bază porecle. Întâlnim următoarele categorii: a) Nume ce provin din numele unor părți ale corpului omenesc: *Buzilă, Chiba, Gurău, Buzatu*; b) Nume ce provin din însușiri morale sau fizice: *Albu, Negrea, Mîndrilă, Roșu*; c) Nume de familie provenite de la nume de plante, deci din apelative: *Cimbru, Cocean, Florea, Mustea*; d) Nume de familie provenite din numele unor animale sau păsări: *Bondar, Găinescu, Juncu, Furnică, Ursu, Ursuț, Păun, Țarcă, Vacaru, Fluture, Lostun* etc.; 6) Nume de familie provenite din nume străine, îndeosebi ucrainene sau rusești: *Ianovici, Popovici, Petrovici, Repciuc, Maximiuc, Buceațchi, Bucevschi, Nemaciuc, Hreciuc, Cozmaciuc*.

În concluzie, se observă că o mare parte a numelor de familie din comuna Șaru Dornei provine din supranume care, cu timpul, s-au transformat în nume de familie oficiale. Devenind nume de familie, și-au pierdut puternica lor funcție afectivă și astăzi nimeni nu le mai simte ca supranume, ci ca nume de familie obișnuite, care s-au statornicit și se transmit urmașilor din generație în generație.

²⁸ Alexandru Graur, *op. cit.*, p. 94.

²⁹ Vezi Petru Țăranu, *op. cit.*, p. 3.

Derivarea cu sufixe a numelor de familie

O mare parte a numelor de familie din comuna Șaru Dornei sunt derivate cu sufixe augmentative sau diminutive. Ele au fost derivate de la substantive sau adjective care, devenind nume de familie, au început să fie utilizate des și prin transmiterea lor la urmași și-au pierdut valorile imprimate inițial de sufixe. La fel s-a întâmplat și cu numele create prin derivare de la alte nume sau prenume. În total, sunt 56 de sufixe care se folosesc la formarea numelor de familie, 8 dintre ele fiind specifice onomasticii. Numele de familie din comuna noastră se formează cu următoarele sufixe: *-eanu, -anu*: *Bilboreanu, Moldovanu, Olteanu, Odocheanu, Țăranu, Ungureanu, Moroșanu, Corduneanu, Ortcanu, Rădășanu, Todereanu*. Aceste sufixe indică, de regulă, apartenența sau originea locală³⁰. Majoritatea derivatelor se formează de la numiri geografice: *Bilbor, Moldova, Olt, Cordun* etc.; *-escu*. Acest sufix este atestat în Moldova pe la începutul secolului al XV-lea. El arată originea, apartenența, descendența familială³¹: *Popescu, Candrescu, Pentelescu, Simionescu, Scărlătescu, Căinescu, Pavelescu, Chiforescu*; *-an*: *Cocîrdan, Iacoban, Bîrsan, Ruscan, Talpan, Cozan, Cocsan*; *-a, -ea, -lea*. Numele cu aceste sufixe s-au format de la cuvinte ce reprezintă metaforizarea celor mai variate noțiuni: *Mustea, Neagra, Manda, Candrea, Anghelă, Ghiba, Sfîca, Silea, Carpea, Oanea, Șteorobelea, Cristea, Pinte, Stoica*; *-ache*, sufix neogrec de alintare³², răspândit în Moldova în epoca fanariotă: *Iordache, Ursache, Isache*; *-ei*, sufix de origine slavă, format și sub influența numelor calendaristice³³: *Andrei, Matei, Bordei, Ciornei, Macarei, Doroftei, Macovei*; *-ar(u), -er(u)*. Derivă nume ce se dădeau persoanelor după meserie, cea mai mare parte fiind formate de la substantive comune: *Cojocaru, Feraru, Moraru, Olaru, Păcuraru, Vacaru, Croitoru, Butnaru, Șarândaru, Vieru*; *-ilă*, sufix de origine slavă, care indică posesorul unei calități prin excelență: *Buzilă, Mîndrilă*; *-ița(-iță)*. Acest sufix derivă forme hipocoristice de la prenume: *Niculiță, Bădiliță, Dăscăliță*; *-ovici(-evici)*, sufix de origine slavă, patronimic: *Popovici, Petrovici, Alexevici, Ianovici, Sincovici*; *-uc, -ciuc*, sufix ucrainean, mai nou, pătruns în onomastica română din Bucovina sub regimul austriac³⁴: *Onofriciuc, Maximiuc, Nemaciuc, Manciu, Hreciu, Hnatiuc*; *-aș*, sufix ce imprimă numelor un sens diminutival: *Dumitraș, Pînzăraș, Cutaș, Grigoraș*; *-ău, -eu*, sufixe cu sens augmentativ: *Bandalău, Gurău*,

---

³⁰ Cf. DOR, p. LVIII.

³¹ *Ibidem*, p. XXXVI.

³² *Ibidem*, p. LIV.

³³ *Ibidem*, p. LXV.

³⁴ *Ibidem*, p. LVI.

Buleu, Harcău, Lucău; -ic, -ică, -ica, sufixe de origine latină³⁵, care derivă forme hipocoristice de la prenume: *Gheorghică, Niculăică; -ca(-că): Drancă, Bazarcă, Prelucă; -as(u)*, sufix de origine slavă: *Mareș, Cureș, Cimpoișu; -ulă*, sufix augmentativ cu valoare depreciativă: *Bandrabulă*. Pe lângă aceste nume formate cu sufixe se mai află o altă grupă, alcătuită cu forma invariabilă a articolului genitival (posesiv) *a*: *Aioanei, Aelenei, Atudorei, Acasandrei, Apopei, Avârvarei*.

Al. Cristureanu³⁶ arată că explicația răspândirii atât de numeroase a acestor nume în satele din nordul Moldovei ar putea fi faptul că, fiind regiuni muntoase, puțin favorabile culturilor agricole, bărbații erau ocupați cu pădurăritul, păstoritul, plugăritul și astfel femeile căpătau în familie rol preponderent.

Derivarea cu sufixe a numelor de familie constituie unul dintre cele mai importante mijloace pentru îmbogățirea tezaurului de nume. În același timp, aceste sufixe imprimă numelor de familie nuanțe variate. De exemplu, sufixele diminutivale deșteaptă în subiectul vorbitor sentimentul de simpatie, tandrețe, dragoste, iar augmentativele provoacă stări suflatești contrare, ca antipatie, dezgust, oroare.

Numele de botez

Pentru a discuta despre numele de botez din comuna Șaru Dornei, am căutat să cercetăm arhivele Consiliului Popular și ale bisericii din satul Șaru Dornei, însă acestea au fost distruse în vremea Primului Război Mondial. La Consiliul Popular, cele mai vechi date sunt din anul 1896, iar în registrele bisericii (ale născuților, căsătoriților sau decedaților) am găsit date disparate. Din datele culese putem trage, totuși, anumite concluzii cu privire la numele de botez folosite de locuitorii din această comună în ultima sută de ani și chiar mai înainte. Astfel, cel mai vechi nume de botez găsit datează din anul 1817, acesta fiind numele biblic *Simion*. Alte nume de botez bărbătești găsite în aceste registre sunt: *Grigore* (1838), *Gheorghe* (1841), *Toader* (1842), *Vasile* (1846), *Irimia* (1848), *Dumitru* (1853), *Gavril* (1853), *Ion* (1853), *Ilie* (1856), *Simion* (1857).

La numele de botez femeiești, cele mai vechi găsite în aceste mitrice sunt: *Palaghia* (1840), *Dochița* (1848), *Iftimia* (1858), *Catrina* (1858), *Maria* (1862), *Elena* (1868), *Irina* (1872). Am observat, apoi, frecvența mare a anumitor nume bărbătești: *Ion, Gheorghe, Gavril, Dumitru, Constantin, Toader, Grigore, Neculai, Vasile, Petrea*,

---

³⁵ *Ibidem*, p. LX.

³⁶ Al. Cristureanu, *Nume de familie formate cu articolul genitival „a” în Valea Bistriței (Bicaz)*, în SCSF, Fasc. 2, anul XIII, 1962, p. 212.

precum și a numelor de botez femeiești: *Maria, Elena, Palaghia, Ioana, Paraschiva, Ana, Elisabeta*.

În urma analizei materialului antoponimic, destul de bogat și variat, am desprins câteva criterii de alegere a numelor de botez. Astfel, am constatat că numele de botez se alegeau după trei criterii predominante: a) criteriul calendaristic; b) criteriul genealogic; c) criteriul estetic. Numele copilului este ales de ambii părinți și este o problemă de ordin subiectiv. Numele de botez se aleg după numele părinților, după numele sărbătorilor din calendar, după părinți, după bunici sau alte rude, ca și după numele frumoase auzite.

Până în anul 1940 sistemul antroponimic din comună este puternic influențat de factorul religios. Astfel, în anul 1896 predominau nume ca: *Ioana* (5)³⁷, *Ileana* (5), *Dumitru* (4), *Maria* (3), *Ionu* (3); 1900 – *Haralambie* (5), *Maria* (5), *Ioana* (6), *Paraschiva* (5), *Petru* (3), *Gavril* (3); 1910 – *Maria* (5), *Vasile* (4), *Ioana* (3); 1920 – *Maria* (7), *Elena* (8), *Dumitru* (5); 1930 – *Ioan* (4), *Maria* (5), *Elena* (3); 1940 – *Mihai* (4), *Vasile* (4); 1950 – *Maria* (6), *Gheorghe* (2), *Elena* (2), *Mihai* (2); 1960 – *Mihai* (3), *Maria* (2), *Vasile* (2). În anul 1970 găsim menționate doar numele *Vasile* (2) și *Elena* (2), iar dintre celelalte enumerate mai sus, nu numai că nu se repetă, dar nu se înregistrează deloc.

Constatăm faptul că, începând cu anul 1940, se manifestă tendința de a nu mai alege prenumele după criteriul calendaristic, ci după părinți sau după criteriul estetic, care s-a răspândit mult, mai ales în ultimele decenii, așa cum arată cercetătoarea Sabina Teiuș: „Este vorba de înlocuirea, într-o măsură din ce în ce mai mare, a criteriului calendaristic și a celui genealogic de alegere a prenumelor cu cel estetic, care oferă posibilitatea unei alegeri mai elastice a prenumelor, ducând astfel la împrăștierea fondului de prenume existent. De obicei, sunt considerate frumoase și, implicit, preferate, împrumuturile recente din alte limbi, precum și acele formații pe teren propriu, care aduc o notă modernă față de prenumele tradiționale. De asemenea, unele prenume vechi, cum este cazul numelor istorice sau al unor prenume de formație românească, după o îndelungată absență din antroponimie, sunt din nou întrebuințate. Astfel, în cel mai nou strat de prenume se pot deosebi câteva categorii: împrumuturi recente din limba latină, din limbile occidentale sau din cele slave, nume istorice, prenume de formație românească etc. La început, aceste prenume au fost adoptate, de obicei, de intelectuali. De la ei și, în general, de la oraș, prenumele noi au trecut și la meseriași, muncitori, țărani”³⁸.

---

³⁷ Cifra din paranteză reprezintă frecvența numelui în anul respectiv.

³⁸ S. Teiuș, *Modernizarea sistemului de denotație cu prenume în Valea Bistriței (Bicaz)*, în „Cercetări de lingvistică”, anul X, 1965, nr. 1, p. 179–180.

Revenind la numele din comuna noastră, putem arăta că ele s-au modernizat nu numai de la 1940 încoace. Încă de la 1900 încep să apară nume de botez noi, în comparație cu cele de până acum, mai ales femeiești: *Eugenia* – de origine greacă³⁹; *Victoria* – format de la substantivul masculin Victor, care vine din latinescul *victor* – „învingător”⁴⁰; *Silvia*⁴¹ – din latinescul *Silvius*, nume calendaristic catolic; *Emilia*⁴² – din latinescul *Aemilia*.

În privința criteriilor după care sunt alese numele de botez, primul este acela al alegerii după sfântul sărbătorit în ziua nașterii sau în apropierea acestei zile (după criteriul calendaristic). Deci, un copil care poartă un nume hagiografic s-a născut chiar în ziua sărbătorii sfântului cu nume omonim sau cu o zi înainte ori după această dată. De exemplu: *Ion, Constantin, Dumitru, Elena, Maria, Gavril, Mihai, Ilie*. În trecut, majoritatea copiilor născuți iarna primeau nume ca: *Ion, Ioana, Vasile, Grigore, Neculai*; cei născuți vara: *Ilie, Maria, Pavel, Petru*, iar cei născuți toamna: *Gavril, Mihai, Paraschiva, Dumitru*, după numele sfinților din calendar, care erau sărbătoriți în aceste anotimpuri. Când noii născuți erau de sex femeiesc, iar sfântul sărbătorit era de sex bărbătesc, li se dădeau corespondente feminine ale numelor hagiografice masculine: *Ioana, Georgeta, Vasilica, Mihaela*. Obiceiul de a da prenume după numele unor sărbători religioase (Florii, Paște, Rusalii, Crăciun) nu a fost prea frecvent nici înainte, iar în prezent nu se practică deloc. Se mai păstrează doar câteva astăzi, dar ele sunt folosite ca nume de familie: *Crăciun, Pascu, Florea*. La fel, sunt rare numele de botez date după lunile anului sau a zilelor: *Augustin, Domnica, Iuliu, Iulia*.

Al doilea criteriu este cel genealogic – noii născuți primeau nume ale părinților, bunicilor sau rudelor. Astfel, numele tatălui este dat deopotrivă fiului, dar și fiicei, prin corespondentul feminin: *Mihai – Mihaela, Alexandru – Alexandrina, Ioan – Ioana, Emil – Emilia*. Cel mai adesea, însă, se folosesc numele de botez ale bunicilor, care se dau copiilor pentru a păstra vie memoria celor dispăruți și pentru a nu li se pierde numele. Uneori s-a recurs la înlocuirea variantei tradiționale cu alta neologică. Astfel, dacă tatăl se numea *Gavril*, fiul devenea *Gabriel*; tatăl *Florea*, fiul *Florin*; tatăl *Mihai*, fiica *Mihaela*; mama *Maria*, fiica *Mariana*.

---

³⁹ Cf. Christian Ionescu, *Mică enciclopedie onomastică* (în continuare se va cita MEO), București, Editura Enciclopedică Română, 1975, p. 128.

⁴⁰ Cf. Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983, p. 484.

⁴¹ *Ibidem*, p. 415.

⁴² Cf. MEO, p. 124.

Criteriul estetic apare uneori alături de criteriul genealogic, care se mai păstrează azi doar simbolic, în sensul că unii părinți dau copiilor lor numele de botez ale bunicilor sau al lor personal, după ce le-au dat mai întâi un nume de botez modern. Am spus că numele vechi sunt păstrate simbolic, deoarece apar mai mult în acte și nu sunt folosite în vorbirea obișnuită, copiii fiind chemați pe numele moderne. Exemple: *Gheorghe – Adrian, Vasile – Cristian, Elena – Mariana, Marcel – Constantin, Maria – Marcela*. Un alt procedeu de a păstra oarecum legătura cu familia este derivarea numelor de la cele ale părinților sau bunicilor. Astfel, de la *Gheorghe* se obține *Georgeta, Aurora – Rora, Florea – Florentin; Nicolae – Nicoleta; Petrea – Petronela; Marin – Marinela; Toader – Dorel, Dorina*.

Astăzi, majoritatea părinților dau copiilor lor prenume moderne, rar folosite sau chiar nefolosite până acum în comună sau în împrejurimi. Părinții tineri consideră că prenumele noi sunt mai frumoase, mai expresive, aceasta poate și datorită tendinței de azi spre înnoire în toate domeniile vieții sociale. Astfel, nume ca *Sofronia, Palaghia, Iftimia, Toader, Elisabeta* nu mai apar azi deloc. În schimb, apar nume moderne ca: *Luminița, Lăcrămioara, Larisa, Carmen, Cristina, Sorin, Doina, Liliana, Brândușa, Oltea, Daniela, Doru, Cristian, Cătălin*.

Criteriul estetic ia proporții astăzi și tinde să înlocuiască celelalte criterii de alegere a prenumelor. Acest lucru se datorează, în bună parte, pătrunderii civilizației la sate și anume pătrunderii cinematografului, aparatelor de radio și televizoarelor, deci culturalizării. Moda apare în toate domeniile vieții satului: în noile construcții, în îmbrăcăminte, în grai. Astfel, și în domeniul sistemului de denotație se simte noul și sunt considerate nume frumoase numele de botez, care aduc o notă modernă față de prenumele tradiționale.

Interesant este faptul că se observă o reluare a unor prenume vechi, cum sunt cele istorice, care, după o lungă absență din antroponimie, sunt din nou introduse în uz. Astfel, întâlnim nume precum: *Dragoș, Tudor, Ștefan, Radu, Dan* etc.

Procesul de modernizare a sistemului prenumelor românești are trei surse principale: a) prenume de origine latină; b) prenume de proveniență occidentală, romanică, germană și rusă; c) prenume de proveniență cultă românească.

În urma analizei materialului antroponimic am constatat că un loc foarte însemnat în cadrul prenumelor moderne îl ocupă împrumuturile din alte limbi⁴³. Menționăm că nu se poate face totdeauna o delimitare precisă a originii unui prenume. Uneori, criteriul estetic i se suprapune cel calendaristic, ceea ce duce la apariția unor

---

⁴³ Pentru stabilirea originii prenumelor am folosit următoarele lucrări: N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963; Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983; Christian Ionescu, *Mică enciclopedie onomastică*, București, Editura Enciclopedică Română, 1975.

prenume care pot fi considerate împrumuturi din alte limbi, dar și nume hagiografice, deci cu etimologie multiplă.

a) Din categoria împrumuturilor, cele mai numeroase și mai frecvente în prenume comuna noastră sunt cele de origine latină. Iată câteva exemple: *Adrian* (lat. *Hadrianus*), *Aurel* (lat. *Aurelius*), *Aurelia* (lat. *Aurelia*), *Aurora* (lat. *Aurora*), *Cristina* (lat. *Christina*), *Cornel* (lat. *Cornélius*), *Cornelia* (lat. *Cornelia*), *Emil* (lat. *Aemilius*), *Emilia* (lat. *Aemilia*), *Felicia* (lat. *Felicia*), *Iuliu*, *Iulian* (lat. *Iulius*), *Iulia*, *Iuliana* (lat. *Iulia*), *Laurențiu* (lat. *Laurentius*), *Laurenția* (lat. *Laurenția*), *Liviu* (lat. *Livius*), *Livia* (lat. *Livia*), *Lucia* (lat. *Lúcia*), *Margareta* (lat. *Margarita* – perlă), *Ovidiu* (lat. *Ovidius*), *Silviu* (lat. *Silvius*), *Tiberiu* (lat. *Tibériu*), *Valentin* (lat. *Valentínus*), *Valeria* (lat. *Valéria*), *Virgil* (lat. *Vergílius*), *Victor* (lat. *victor* – biruitor).

b) Prenume de proveniență cultă occidentală (romanică, germanică, italiană) sau estică: – din franceză: *Mirela*, *Aneta*, *Simona*; – din italiană: *Angela*, *Florentin*, *Florentina*, *Laura*; – din germană (și din limbile romanice prin intermediul germanei): *Adela*, *Elvira*, *Genoveva*, *Otilia*; – din rusă: *Olga*, *Larisa*, *Tamara*.

c) Prenumele de origine cultă românească sunt foarte multe la noi în ultimii ani. Ele provin din mai multe surse: – din literatura națională românească: *Gelu*, *Zamfira*, *Cătălin*, *Cătălina*; – din istoria națională a românilor: *Dan*, *Dragoș*, *Mircea*, *Radu*, *Tudor*, *Bogdan*; – derivate hipocoristice ale numelor vechi sau moderne. O serie dintre ele tind să devină nume independente, ceea ce demonstrează sporirea afectivității oamenilor în prezent, în raport cu trecutul. Iată câteva dintre acestea: *Cristinel*, *Dorel*, *Dorica*, *Dorin*, *Dorina*, *Oltița*, *Georgeta*, *Marinela*, *Milioara*, *Minorica*, *Nicoleta*, *Ilenuța*, *Viorica*, *Fănică*, *Jenel*; – prenume formate din apelative românești, inspirate din domeniul florei: *Brândușa*, *Camelia*, *Viorica* sau alte domenii: *Doina*, *Luminița*, *Codrin*; – prenume folosite în limbajul familiar, de obicei hipocoristice: *Coca*, *Cocuța*, *Cuța*, *Pușa*, *Păpușa*, *Puiu*, *Tuțu* și *Tucu*; – nume supuse etimologiei populare: *Aurel*, *Aurelia*, *Aurica* (de la aur), *Stela* (de la stea), *Sorin* (de la soare).

Aceste nume alese de părinții de azi, influențați de numele noi auzite sau preluate din cărți, ziare, reviste, radio și televiziune sunt aproape generale. Totuși, găsim, pe ici pe colo, nume ca: *Elena*, *Neculai*, *Iosif*, *Haralambie*, *Constantin*, *Petru*, *Vasile*, *Gheorghe*, *Ilie*, *Mihai*, *Ion*.

O categorie numeroasă o formează hipocoristicele și diminutivele, care se obțin prin derivarea cu sufixe diminutive a prenumelor sau prin prelungirea lor: „Formele reduse ale numelor de persoane sunt cunoscute în lingvistică sub denumirea de hipocoristice”. Acestea erau folosite în familie, în opoziție cu numele complet, solemn și oficial, căpătând „o coloratură mângâietoare”. O tendință în aparență opusă, dar cu

unele efecte similare, este aceea de a forma diminutive de la numele de persoane. Este opusă, deoarece nu e vorba de scurtarea, ci de lungirea sunetelor⁴⁴.

N. A. Constantinescu, în studiul introductiv al lucrării sale, amintește trei sisteme de modificare a numelor și anume „prin amplificarea cu sufixe, prin îmbinare cu alte nume, prin scurtare”⁴⁵.

Din materialul cules pe teren, observăm o mare bogăție și varietate a acestor forme diminutive, care, folosite permanent în familie și în colectiv, apar tot mai des în certificatele de naștere din ultimul timp. Iată câteva dintre diminutivele derivate din antroponimia comunei noastre, cu ajutorul sufixelor: a) masculine: *-ică* – *Costică*, *Georgică*, *Ionică*, *Petrică*, *Vasilică*; *-iță* – *Mihăiță*, *Gheorghită*, *Toderiță*; *-el* – *Aurel*, *Ionel*, *Sorinel*, *Cristinel*, *Costel*; *-uț(ă)* – *Iliuță*, *Dănuț*, *Doruț*, *Codruț*; *-ucu* – *Răducu*, *Sănducu*, *Laurențucu*; *-uș* – *Corneluș*; *-ucă* – *Iliucă*, *Păvălucă*; *-iș,-ișor* – *Petrișor*, *Puișor*; *-ic, -uță* – *Costicuță*; b) feminine: *-eta* – *Aneta*, *Georgeta*, *Nicoleta* etc.; *-ica* – *Aurica*, *Angelica*, *Dorica*, *Florica*, *Vasilica*; *-ița* – *Anița*, *Dochița*, *Marița*, *Olița*, *Voichița*, *Luminița*; *-ina* – *Niculina*, *Valentina*, *Iosefina*, *Dorina*; *-oara* – *Lăcrămioara*, *Mărioara*, *Milioara*, *Mioara*; *-uța* – *Ilenuța*, *Anuța*, *Măriuța*, *Vioricuța*, *Danieluța*; *-ic, -ica* – *Maricica*, *Florica*; *-iș, -oara* – *Anișoara*.

Deși am tratat împreună diminutivele și hipocorosticele se impune, totuși, o diferențiere a lor, pentru a nu fi confundate. „Este necesar, totuși, să fie despărțite, măcar teoretic. Diminutivele nu servesc totdeauna pentru mângâiere, ele pot exprima și alte sentimente, bunăoară disprețul. Diminutivele se formează în primul rând de la substantive comune, pe când hipocoristicele numai de la nume de persoană, dar deosebirea cea mai importantă rămâne cea de formație: hipocoristicele se formează prin scurtare, iar diminutivele prin lungire. La diminutive nu este suficient să apară clar sufixul, trebuie ca și tema să fie recunoscută”⁴⁶. Hipocorosticele sunt date persoanelor din copilărie, apoi ele se moștenesc, transmitându-se din generație în generație. Un număr sporit de hipocoristice au prenumele cu o frecvență mare, care sunt în general cunoscute și mai vechi. Hipocoristicele se formează, deci, prin două modalități: prin prescurtare și prin amplificare. Aceste două modalități de formare a hipocoristicelor au loc concomitent: *Alexandru* – *Sandu* – *Săndel*; *Elena* – *Lena* – *Lenuța*; *Vasile* – *Lică* – *Vasilică*; *Constantin* – *Tinu* – *Costel*; *Emilia* – *Mili* – *Milica*; *Ion* – *Ionel* – *Ionuț*; *Gheorghe* – *Ghiță* – *Gheorghită*. Uneori întâlnim hipocoristice copiate după limbile apusene precum *Gigi*, *Lili*, *Jeni*, *Neli*, *Lența* sau care nu au nicio legătură fonetică cu numele oficial: *Coca*, *Cocuța*, *Pușa*, *Puiu*, *Tuțu*.

---

⁴⁴ Alexandru Graur, *op. cit.*, p. 57.

⁴⁵ N. A. Constantinescu, *op. cit.*, p. 38.

⁴⁶ Alexandru Graur, *op. cit.*, p. 57.

În concluzie, formele diminutive și hipocoristicele sunt proprii în vorbirea adulților adresate copiilor, având un bogat conținut afectiv. Multe dintre ele au devenit prenume de sine stătătoare în sistemul de denotație oficial.

Porecle și supranume

Un loc important în sistemul de denotație din comuna noastră îl ocupă poreclele și supranumele folosite, de regulă, cu intenție ironică, în funcție de defectele și năravurile celui vizat în anumite împrejurări din viața sa, rămase în memoria sătenilor.

Înainte de a discuta despre porecle și supranume, se cuvine să precizăm că în lucrările de specialitate sunt folosiți când ambii termeni, când numai cel de supranume. Desigur, aceste două noțiuni sunt diferite, ceea ce reiese din următoarele definiții oferite de dicționare: – „poréclă, porecle, s. f. 1. Supranume dat, de obicei în bătaie de joc, unei persoane, mai ales în legătură cu o trăsătură caracteristică a aspectului său exterior, a psihicului sau a activității sale”⁴⁷; – „supranúme, supranume, s. n. Nume adăugat la numele propriu al unei persoane, în semn de cinste sau pentru a o distinge printr-o caracteristică sau printr-o circumstanță de altă persoană cu același nume”⁴⁸.

Al. Graur afirmă că „în ultimul timp se face deosebire între porecle și supranume, păstrându-se termenul de poreclă pentru denumirile folosite ocazional, pentru celelalte urmând să se folosească cel de supranume”⁴⁹. La rândul său, A. Candrea arăta că „dacă porecla dată cuiva de către o persoană este repetată și de alții la adresa aceleiași persoane, ea devine supranume”⁵⁰. Al. Graur, comentând spusele lui A. Candrea, ajunge la concluzia că un asemenea criteriu nu poate servi la nimic și, „în general, distincția e neinteresantă”. De multe ori cei vizați au schimbat, cu voia sau fără voia lor, „porecla în prenume” și au lăsat-o urmașilor ca nume de familie, chiar când era vorba de un defect fizic pe care urmașii nu-l aveau”⁵¹. D. Loșonți arată că poreclele și supranumele se deosebesc prin conținutul lor semantic: „Prin supranume înțelegem calificativul care are un rol exclusiv antroponimic, de a identifica o persoană într-o anumită colectivitate. El este lipit de valoarea afectivă, deci nu este supărător sau jignitor. În grai nu există un termen pentru această noțiune. Prin porecle

---

⁴⁷ DEX, p. 723.

⁴⁸ DEX, p. 915.

⁴⁹ Alexandru Graur, *Nume de persoane*, București, Editura Științifică, 1965, p. 70.

⁵⁰ Apud Alexandru Graur, *op. cit.*, 1965, p. 70.

⁵¹ Alexandru Graur, *op. cit.*, p. 70.

înțelegem acele calificative care au un conținut afectiv. Ele se dau incidental, în diferite momente ale vieții indivizilor, cu scopul de a ironiza, de a batjocori anumite defecte fizice, morale, felul de a vorbi etc. De aceea sunt supărătoare sau chiar jignitoare. Conținutul lor afectiv le explică în primul rând rapida răspândire, marea circulație și trăinicie. Ele nu se nasc dintr-o necesitate antroponimică, dar, după ce se generalizează, îndeplinesc un asemenea rol, individualizează persoanele care le poartă”⁵².

Acest procedeu de a da porecle este cunoscut încă din antichitate. Se obișnuia ca un individ să fie desemnat nu numai prin numele de botez și prin numele de familie, ci și printr-un cuvânt care se referea la o particularitate a sa. După părerea altor lingviști, reiese clar că un criteriu de bază, care totuși separă poreclele de supranume, este caracterul afectiv al primelor și lipsa acestuia în categoria supranumelor. Cu toate încercările de a le diferenția, se ajunge la concluzia că ambele au rolul de a identifica persoanele, de a le individualiza, chiar dacă ele sunt individualizate deja prin nume de familie. Un astfel de exemplu îl constituie în comuna noastră familiile care se numesc *Lostun*. Fiind multe familii cu acest nume (117), o bună parte are porecle diferite, pentru a se ști despre care *Lostun* e vorba. Față de o identificare patronimică precum *Ion Lostun al lui Costan*, este evident că celelalte sunt porecle: *Ion Lostun – Jîdanu*; *Ion Lostun – Izmană*; *Ion Lostun – Blajinu*; *Ion Lostun – Țapu*; *Ion Lostun – Jonea*; *Ion Lostun – Cucu*.

Desigur, poreclele sunt socotite, mai ales percepute de majoritatea localnicilor jignitoare, pline de ironie și nu se folosesc de față cu cei vizați. Unele, însă, s-au încetățenit atât de bine, încât oamenii din sat le folosesc obișnuit în locul numelor. Astfel, nimeni nu mai vorbește de *Ion Lostun*, de *Gheorghe Lostun*, de *Niculai Lostun*, ci de *Ion Izmană*, *Gheorghe Izmană*, *Niculai Izmană*. Chiar cei în cauză s-au obișnuit cu porecla și nu se mai supără când cineva li se adresează așa. De cele mai multe ori, unele porecle primite de indivizi se mențin tot timpul vieții și sunt moștenite de urmași, devenind uzuale prin întrebuintare curentă. Altele, folosite des, își pierd substratul afectiv, se banalizează și nu mai sunt simțite ca jignitoare. O altă situație ce trebuie menționată cu privire la porecle, este aceea că unele sunt foarte vechi și locuitorii de azi nu mai cunosc motivul pentru care au fost primite.

Poreclele de pe teritoriul satului nostru se pot grupa în două mari categorii: 1) porecle individuale; 2) porecle de grup.

1) Porecle individuale: *Bambói* – „Este poreclit așa, deoarece seamănă cu un cântăreț din sat, depreciaț de mulțime”; *Bîrbóc* – „Se comportă urât, prost crescut”; *Blajinu* – „Este un om moale, blând, blajin în aparență”; *Bolocan* – „Străbunicul familiei s-a numit Bolocan”; *Botoása* – „Stă toată vremea posomorâtă, botoasă”;

---

⁵² D. Loșonți, *Sistemul popular de denominație personal din Bontida, Cluj*, în „Cercetări de lingvistică”, anul, XIV, 1969, p. 116–117.

Bulbác – „Are ochii bulbucăți”; *Bundúc* – „Avea fața rotundă, era bondoc”; *Buleándră* – „Umblă îmbrăcat urât, cu haine vechi”; *Buzátu* – „Are buze mari, răsfrânte”; *Buzáta* – „Are buze mari, răsfânte”; *Capác* – „Are vârful capului plat, în loc să fie oval”; *Cápră* – „Merge săltat și sare ca o capră”; *Căúș* – „A avut un străbunic care a venit din Ardeal, cu căușe de vânzare”; *Cârcál* – „Om foarte zgârcit”; *Ciocóiu* – „Se purta ca boierul, deși era sărac”; *Cocostârc* – „Este foarte înalt de statură”; *Colibă* – „Umblă după cerșit, este rău îmbrăcat și locuiește într-o colibă”; *Costán* – „A avut un strămoș care s-a numit așa”; *Cotină* – „Umblă asemenea unui câine flămând”; *Cotárlă* – „Umblă fără rost prin sat, ca un câine fără stăpân”; *Covrig* – „Foarte, foarte zgârcit”; *Crampón* – „Se ține scai de om, nu poate scăpa omul de el”; *Cúcu* – „Trăiește singur cuc, izolat”; *Cujbáuca* – „A primit porecla de la tatăl ei, poreclit Cujbău. El avea stână și folosea kujba (o prăjină mobilă la capătul căreia era fixat ceanul de mămăligă deasupra focului)”; *Debúla* – „Om nespălat, neîngrijit”; *Fafúla* – „Vorbește pe nas, fornăit”; *Feșalău* – „Dădea lâna la feșalău (o unealtă cu care se scarmână lâna)”; *Farmúș* – „Nepriceput, prost, naiv”; *Geándră* – „Mânca mult magiun de prune, numit popular geandră”; *Ghéchi Patarlică* – „Vorbea rău și pronunța așa «zece păsărele»”; *Gónciu* – „Om arțăgos, invidios, răutăcios”; *Gușátu* – „Are gușă”; *Gurău* – „Are gură mare și stă cu ea căscată”; *Halangău* – „Este foarte înalt și are picioare lungi”; *Háplea* – „Este prost, aiurit, nepriceput”; *Hólbea* – „Este foarte holbat”; *Hlépu* – „Mare de statură”; *Jidánu* – „Un strămoș al acestei familii făcea comerț cu un evreu; zgârcit, comerciant”; *Jónea* – „Străbunica lor a trăit cu un om străin, de la câmp, numit Jonea”; *Izmánă* – „Străbunica lor a trăit cu un om din Maramureș, care purta izmene largi”; *Laptău* – „Strămoșul lor era poreclit așa, deoarece lucra la pădure și-și lua lapte mult de băut; după ce bea laptele îi rămânea pe mustăți”; *Minciúnă* – „Era foarte mincinos”; *Micea* – „Bleg, nepriceput, mucos”; *Mocolici* – „Merge încet, mocăit”; *Paramón* – „Locuitor al satului Șaru Bucovinei”; *Piceátă* – „A cerut la primărie să li se pună o ștampilă pe un act și a pronunțat așa cuvântul «pecete»”; *Pórcu* – „Lacom, băgăcios, zgârcit”; *Prispă* – „Stătea toată ziua degeaba pe prisma din fața casei”; *Prostíncă* – „Este foarte încâpățânat până la prostie”; *Rățói* – „Merge încet și legănat”; *Róibu* – „Om cu fața roșcată și părul blond”; *Scafáriu* – „Făcea scafe de lemn”; *Scafírcea* – „Este un om de nimic, neputincios”; *Stupúș* – „Era împușcat în obraz și și-a astupat rana cu un dop de ceară, numit stupuș”; *Ștepalău* – „Merge neatent, nu se uită pe unde calcă, neîngrijit”; *Tarabéla* – „Vorbește mult și fără rost, bate din gură”; *Teleáp* – „Avea opincile rupte și clămpăneau după el”; *Teflocósu* – „Neîngrijit, prost îmbrăcat”; *Túrçu* – „Au avut un strămoș turc”; *Țápu* – „Merge cu capul pe sus, țanțos ca un țap”; *Țígánu* – „Om negricios; vorbește și se poartă ca un țigan; râde de alți

oameni”; *Ulică* – „Au avut un strămoș cu acest nume”; *Zăvód* – „Om arțăgos, bețiv, scandalos”; *Zipci* – „Oameni mici de statură”;

2) Porecle de grup: *Barabulári* – „Oameni care consumă mulți cartofi; în special locuitorii satului Dorna Arin sunt numiți așa”; *Cápre* – „Sunt porecliți așa în special membrii familiilor Iordache, care merg săltat și sar ca niște capre”; *Cúci* – „Familii care au casele așezate departe de sat; trăiesc izolați și singuri ca și cucii”; *Feșalái* – „Familii care se ocupau cu feșăluitul lânii, având feșalái (unelte de scărmanat lână)”; *Hobicáni* – „Grup de oameni mici de statură”; *Ouári* – „Oameni ce obișnuiesc să mânânce multe ouă (poreclă colectivă a locuitorilor din comuna Șaru Dornei)”; *Véchi* – „Țin sărbătorile religioase pe stil vechi”; *Țopârláni* – „Îmbogățiți prin mijloace necinstite, nu știu să se comporte”; *Paramóni* – „Locuitori ai satului Șaru Dornei, care a aparținut de Imperiul Austro-Ungar”; *Jonéri* – „Au avut un strămoș, numit Jonea”; *Ismanári* – „Au avut o străbunică ce a trăit cu un om din Maramureș, care purta izmene largi”.

În afară de clasificarea în porecle individuale și porecle de grup, putem clasifica poreclele și după alte criterii, cum ar fi: 1) Porecle care se referă la diferite particularități fizice: *Buzatu*, *Buzata*, *Bulbac*, *Bunduc*, *Capac*, *Cocostârc*, *Gurău*, *Holbea*; 2) Porecle care se referă la particularități psihice, trăsături de caracter, obiceiuri sau deprinderi: *Blajinu*, *Buleandră*, *Cârcel*, *Ciocioiu*, *Colibă*, *Cotină*, *Covrig*, *Crampon*, *Dabulă*, *Farmuș*, *Conciu*, *Haplea*, *Minciună*, *Mocolit*, *Prostincă*; 3) Porecle care indică defecte de pronunțare, ticuri verbale, cuvinte neobișnuite în grai: *Fafula*, *Ghechi Patarlică*, *Tarabela*; 4) Porecle care provin de la numele animalelor: *Capră*, *Cocostârc*, *Cucu*, *Porcu*, *Rățoi*, *Țapu*; 5) Porecle care provin de la ocupațiile indivizilor, obiceiuri casnice: *Scafariu*, *Feșalău*; 6) Porecle provenite de la rude, nume de familie: *Bolocan*, *Costan*, *Jonea*, *Ujică*; 7) Porecle provenite de la un apelativ: *Capac*, *Capră*, *Căuș*, *Cârcel*, *Ciocioiu*, *Cocostârc*, *Colibă*, *Covrig*, *Crampon*, *Cucu*, *Cujbaușu*, *Minciună*, *Izmană*, *Stupuș*; 8) Porecle provenite dintr-un adjectiv: *Blajinu*, *Buzata*, *Gușatu*, *Roibu*.

Din punct de vedere morfologic putem arăta că unele porecle au formă de singular (*Cucu*, *Tarabela*, *Porcu*, *Feșalău*), iar altele au forme de plural (*Cuci*, *Izmanari*, *Hobicani*, *Țopârlani*). O parte dintre ele sunt formate cu ajutorul sufixelor – *ău*: *Lăptău*, *Gurău*, *Feșalău*, *Ștepalău*, *Halangău*; – *ari*: *Barabulari*, *Ouari*, *Izmanari*; – *ani*: *Hobicani*, *Țopârlani*.

Supranumele sunt în număr mic în zona anchetată de noi. D. Loșonți⁵³ le clasifică în supranume individuale și supranume colective. Ca și la porecle, noi am numit supranumele colective mai degrabă de grup, pentru că se referă la grupuri de

---

⁵³ D. Loșonți, *op. cit.*, p. 117.

oameni, mai ales rude, care au același nume: *Andrieni*, *Costani*, *Bocani*, *Dănești*, *Iordăceni*, *Olteni*, *Sfîcani*. Colective pot fi doar cele care se referă la populația unui sat întreg: *Șăreni* (locuitorii satului Șaru Dornei), *Bucovineni* (locuitorii satului Șaru Bucovinei), *Negreni* (locuitorii satului Neagra Șarului), *Plăieni* (locuitorii satului Plaiul Șarului).

În concluzie, porecele și supranumele sunt cuvinte atribuite oamenilor în diferite perioade ale vieții lor, după o calitate sau un defect. Ele țin locul prenumelor și numelor de familie. Prenumele și numele de familie ce se întrebuițează în documente oficiale sunt onorabile, pe când porecele și supranumele se întrebuițează atunci când nu există respect pentru o anumită persoană, sunt jignitoare și ironizează defectele fizice sau morale ale oamenilor. Desigur, nu toate sunt în același grad ironice. Există aici o gradăție: de la atitudinea ironică sau numai ușor glumeată, la atitudinea satirică ori chiar disprețuitoare. În porecle și supranume intră cele mai diferite cuvinte și îmbinări de cuvinte: „Astfel, porecele se creează și se îmbogățesc pe baza lexicului limbii respective, din cuvinte comune. Cuvintele care stau la baza porecelor sunt, în general, cuvinte din fondul uzual al vocabularului graiului respectiv și de aceea ele diferă de la sat la sat, de la o ocupație la alta”⁵⁴.

Spiritul caustic și răutăcios al omului este veșnic în căutarea defectelor celor mai caracteristice ale semnelor său, pe care le satirizează folosind o formă cât mai expresivă și mai usturătoare. Locuitorii din comună au talent de a improviza strigături, care scot în evidență ironia și simțul lor fin de observație. Caracterul afectiv al porecelor demonstrează, în același timp, sensibilitatea sufletească și finețea de spirit a locuitorilor, iar varietatea lor ilustrează vioiciunea spirituală a celor ce le-au creat. Porecele apar, de regulă, în rândul adulților, dar și în rândul copiilor care sunt elevi. Acum avem posibilitatea să le demonstrăm copiilor că porecele sunt asemenea strigăturilor, care satirizează anumite defecte ale oamenilor. Trebuie, în acest sens, să fie înlăturată mentalitatea moștenită de la părinți, conform căreia orice poreclă este jignitoare. Copiii folosesc porecele doar atunci când se ceartă, pentru a se răzbuna. De aceea, profesorul trebuie să le demonstreze că nu întotdeauna porecele au un caracter jignitor, ci uneori pot contribui la îndreptarea anumitor defecte.

Treceri de la o clasă la alta

---

⁵⁴ O. Vințel, *Porecle din satul Căptălan*, în „Cercetări de lingvistică”, anul IX, 1964, p. 1.

Am discutat până acum despre numele de familie, numele de botez, porecle și supranume. Aceste trei clase nu sunt fixe și deseori întâlnim interferențe, în sensul că unele nume de familie sunt folosite ca nume de botez și invers, sau unele nume de familie sunt la origine porecle și supranume. Astfel de exemple sunt: *Andrei, Matei, Mihai, Floarea, Gheorghe, Crăciun*, pe care le întâlnim folosite și ca nume de familie și ca nume de botez, încât uneori se ajunge la nume ca *Gheorghe Gheorghe*, cum este numit un cetățean din satul Șaru Dornei. Alte exemple sunt cele care ilustrează existența unor nume de familie provenite din porecle: *Țarcă, Bordei, Ursu, Vîntu, Gurău, Găină, Găinescu* etc.

**BUCOVINA ȘI BUCOVINENII ÎN SCRIERILE
ACADEMICIANULUI DIMITRIE DAN.
OAMENI, MENTALITĂȚI, CULTURI**

ELENA PASCANIUC

**Die Bukowina und die Bukowiner in den Schriften
des Akademikers Dimitrie Dan.
Menschen, Mentalitäten, Kulturen**

(Zusammenfassung)*

Der vorliegende Artikel ist der zweite Teil der Studie *Verwertung der Volkskultur in der Bukowina. Persönlichkeiten. Dimitrie Dan (1856–1927)*, die in der Zeitschrift „Analele Bucovinei”, XXI. Jg, Nr. 2/2014 erschienen ist und in der einige Studien und Folkloresammlungen des Akademikers Dimitrie Dan präsentiert wurden. Die erwähnten Studien wurden fünf ethnischen Gruppen aus der Bukowina gewidmet und sind durch „die Redlichkeit und Sorgfältigkeit in der Verzeichnung der ethnisch-volkskundlichen Schaffen” gekennzeichnet. Sie tragen zur Hervorhebung der Bukowiner Multikulturalität aus einer vorurteilsfreien Perspektive bei.

Dimitrie Dan hat deskriptive Arbeiten, mit möglichst viele Schilderungen des Lebens und der Kultur der Bukowiner Bevölkerung verfasst. Für die Beschreibung der fünf Minderheiten (Armenier, Zigeuner, Lippowaner, Juden, Ruthenen) wurden folgende Schwerpunkte berücksichtigt: die Geschichte der erforschten Gemeinschaften (beginnend mit den Umständen und der Periode ihrer Einwanderung in die Moldau und die Bukowina), die materielle Kultur, die religiösen Eigentümlichkeiten und Bräuche, die Erziehung, das Familienleben und die Beschäftigungen, die weltlichen Traditionen und Bräuche, die Volksglauben.

Für seine monographischen Studien über die ethnischen Gruppen – einige davon den Untertitel „Volkskundliche Skizze” oder „Ethnographische und volkskundliche Studie” tragend – und für seine

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Bucovina și bucovinenii în scrierile academicianului Dimitrie Dan. Oameni, mentalități, culturi

Ortsmonographien wurde es dem Priester und Akademiker Dimitrie Dan einen verdienten Platz unter den Gründern der ethnographischen Forschung in der Bukowina gewährt.

Schlüsselwörter und-ausdrücke: Dimitrie Dan, Bukowina, ethnische Gruppen, monographische Studien, traditionelle Kultur, ethnisch-volkskundliches Schaffen.

O bogată literatură de specialitate, reunită în patru volume¹, stă mărturie a modului în care, de-a lungul timpului, au fost ilustrate, explicate și analizate caracterul multiethnic și, complementar, caracterul multicultural al Bucovinei istorice.

Teolog de formație, istoric și etnograf autodidact, Dimitrie Dan a contribuit, alături de alți intelectuali bucovineni², la reliefaarea multiculturalității Bucovinei prin studiile etnografice³ despre armenii, lipovenii, țigani, evreii și rutenii de aici. „Om pasionat de trecutul nostru, care a dat la iveală orice credea de folos pentru elucidarea acestui trecut”⁴, Dimitrie Dan și-a asumat și sarcina salvării memoriei culturale imateriale a „popoarelor Bucovinei”, sintagmă sub care sunt reunite, atât în ediția

---

¹ Erich Beck, *Bibliographie zur Landeskunde der Bukowina*. Literatur bis zum Jahre 1965, München, Verlag des Südostdeutschen Kulturwerkes, 1966, 378 p.; *Bibliographie zur Kultur und Landeskunde der Bukowina*. Literatur aus den Jahren 1965–1975, Dortmund, f. ed., 1985; *Bibliographie zur Kultur und Landeskunde der Bukowina*. 1976–1990. Mit Nachträgen zu den Jahren 1966–1975, Wiesbaden, Harrassowitz Verlag, 1999, 884 p.; *Bibliographie zur Kultur und Landeskunde der Bukowina*, Teil 2, Biographische Texte, Wiesbaden, Harrassowitz Verlag, 2003, 632 p.; *Bibliographie zur Kultur und Landeskunde der Bukowina*, 1991–1995, Wiesbaden, Harrassowitz Verlag, 2006, 896 p.

² Ludwig Adolf Simiginowicz-Staufe, *Die Völkergruppen in der Bukowina*. Ethnographisch-Kulturhistorische Skizzen, Czernowitz, Pardini, 1884; Raimund Friedrich Kaindl, *Die Ruthenen in der Bukowina*, în „Osteuropäische Zukunft“, München, 3/1912, nr. 5; Idem, *Die Juden in der Bukowina*, în „Globus“, Braunschweig, Band 80, 1901, nr. 9–10, p. 133–137, 157–161; Johann Polek, *Die Lipowaner in der Bukowina*, în „Jahrbuch des Bukowiner Landesmuseums“, Czernowitz, 4/1896, p. 46–130; Ion I. Nistor, *Români și ruteni în Bucovina. Studiu istoric și statistic*, București, Socec & Sfetea, 1915. Vezi: Erich Beck, *Bibliographie zur Landeskunde der Bukowina*. Literatur bis zum Jahre 1965, München, Verlag des Südostdeutschen Kulturwerkes, 1966, p. 130–207.

³ Dimitrie Dan: *Armenii orientali din Bucovina*, Cernăuți, Tipo- și Litografia concesionată Arch. Silvestru Morariu-Andrievici 1891, 45 p.; *Țigani din Bucovina*, Cernăuți, Tipo- și Litografia concesionată Arch. Silvestru Morariu-Andrievici, 1892, 32 p.; *Lipovenii din Bucovina*, Cernăuți, Tipo- și Litografia concesionată Arch. Silvestru Morariu-Andrievici, 1894, 43 p.; *Evreii din Bucovina. Studiu istoric, cultural, etnografic și folcloric*, Cernăuți, Societatea tipografică bucovineană, 1899, 37 p.; *Rutenii din Bucovina*. Schiță etnografică. Extras din „Analele Academiei Române”, Seria a II-a, Tom XXXV, Memoriile Secțiunii Literare, București, Librăriile Socec & Comp., 1913, 44 p.; *Obiceiuri și credințe armenie la naștere, nuntă și înmormântare*, Cernăuți, Societatea tipografică bucovineană, 1904, 20 p.

⁴ Constantin Loghin, *Istoria literaturii române din Bucovina. 1775–1918 (În legătură cu evoluția culturală și politică)*, ediție îngrijită de Alexandrina Cernov, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, Colecția „Bucovina literară”, 1996, p. 329.

germană („die Völkerschaften der Bukowina”), cât și în ediția românească, studiile dedicate grupurilor etnice menționate.

În *Prefața* la studiul *Armenii orientali în Bucovina*, Dimitrie Dan subliniază caracterul de pionierat al lucrării sale („mă sili să culeg tot materialul istoric, privitor la ei și la bisericile lor, ceea ce fu legat cu mari dificultăți, căci, până astăzi, nimeni nu s-a ocupat, special, de istoria acestui popor tipic”⁵) și intenția de a corecta erorile din percepția colectivă despre armeni. Istoricul și etnograful bucovinean lucrează și sub imperativul romantic al „etnografiei de urgență”: „să scap mai multe fapte din brațele uitării și să le păstrez pentru generațiile viitoare”⁶. În scurta *Introducere* la lucrarea *Lipovenii din Bucovina*, etnograful precizează că ceea ce-l determină să abordeze un subiect deja tratat „în monografii și opuri mai mari istorice și teologice”⁷ este faptul că, în definirea identității de grup a acestora, a fost prea puțin evidențiată relația strânsă dintre etnic și religios: „momentul religios, care este foarte strâns legat cu întreaga lor viață privată, s-a considerat până acum prea puțin”⁸.

Studiul *Evreii din Bucovina* este tipărit în 1899, anul în care a apărut, la Viena, volumul omagial *Die Österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild. Bukowina* [Monarhia austro-ungară în cuvânt și imagine. Bucovina]. În această lucrare, naționalităților reprezentative pentru „conglomeratul etnic” care era atunci Bucovina le-a fost rezervat câte un capitol separat, dar evreii nu au fost menționați distinct, ei fiind asimilați germanilor. Această situație l-a determinat pe scriitorul bucovinean să publice studiul despre evrei, ca un gest reparator: „Împrejurarea că redacția opului patriotic *Österreich-Ungarn in Wort und Bild* n-a primit pe evrei în cadrul unei monografii separate, măcar cât de scurtă, ci i-a înrolat statistic la germani, m-a îndemnat să scriu scurta monografie prezentă a evreilor din Bucovina. Din ea iese, evident, că evreii, cari au o credință diferită și un cult separat de toate cultele și credințele altor popoare, altfel de port, datini, obiceiuri și credințe populare, nu este iertat a-i număra, chiar și dacă ar vorbi cea mai curată limbă germană, nu jargonul germano-evreiesc, la germani, și că ei constituie o fracțiune de popor care trebuie luată în seamă ca atare, precum s-a făcut aceasta cu alte fracțiuni de popoare, mai puține la număr de suflete decât evreii. [...] Lăsăm-i pe evrei să fie evrei și să-și cultive limba, legea, datinile și obiceiurile lor seculare, moștenite de la strămoși, cari, în decursul

---

⁵ Dimitrie Dan, *Die orientalischen Armenier in der Bukowina*, Czernowitz, 1890, p. 3. Traducerea fragmentelor citate: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

⁶ *Ibidem*.

⁷ Dimitrie Dan, *Etnii bucovinene. Armenii, evreii, lipovenii, rutenii, țigani*, p. 193. Volum consultat la adresa: http://www.dragusanul.ro/wp-content/uploads/Etnii_bucovinene.pdf, la data de 17 iulie 2014.

⁸ *Ibidem*.

veacurilor, adeseori au trebuit să le apere, cu schimbul a multor jertfe materiale și morale, înjosiri, prigoniri și chiar cu viața⁹. Este de remarcat apelul la onestitate pe care îl face preotul Dimitrie Dan, care, de altfel, semnează și în volumul menționat.

Peste mai bine de un deceniu, în 1913, într-un context politic marcat de acutizarea fenomenului de deznaționalizare a românilor și de revirimentul naționalismului rutean, Dimitrie Dan publică *Rutenii din Bucovina. Schiță etnografică*, făcând în *Prefață* precizarea: „Fiind românii din Bucovina siliți să poarte, acum, o grea luptă de apărare a naționalității și bisericii românești, moștenite de la strămoși, în contra nesățioaselor pretenții ale rutenilor [...], am crezut oportun să dau la lumină, tocmai acum, această schiță etnografică asupra rutenilor, ca ei să fie mai bine cunoscuți¹⁰. Tot aici, preotul Dimitrie Dan amintește de chestionarul etnografic care a stat la originea primei variante, din 1885, a acestui studiu: „Lucrarea mea nu este nouă, ci ea a fost scrisă, într-un cadru mai îngust, în anul 1885, când mă aflam, ca expozit parohial, în satul rutean Iujineț, de la frontiera Galiției, ca răspuns la întrebările, trimise mie, atunci, prin Consistoriul arhiepiscopal, de cunoscutul etnograf H. de Himmel, pe atunci i. r. căpitan – astăzi, general în retragere – la Regimentul de Infanterie 41, recrutat din feciori români din Bucovina. Întrebările, amintitul le-a formulat după sistemul vestitului etnograf dr. Kraus, pe care l-am menținut¹¹.”

Chestionarul, transmis clerului din Bucovina de Societatea de Antropologie din Viena, urmărea culegerea de date antropologice și etnografice despre locuitorii Bucovinei, în vederea alcătuirii volumului omagial *Die Österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild. Bukowina* [Monarhia austro-ungară în cuvânt și imagine. Bucovina]¹², în care și Dimitrie Dan a semnat trei articole. Pentru întocmirea acestui chestionar, i s-a cerut sprijinul și preotului Constantin Morariu, care menționează acest lucru, precum și corespondența purtată cu secretarul Societății de antropologie din Viena în amintirile sale¹³.

Pentru realizarea studiilor dedicate minorităților, Dimitrie Dan face cercetări în 20 de localități – 10 localități din partea de nord a Bucovinei (Fântâna Albă, Verencianca, Lujeni, Mahala, Nepolocăuți, Șirăuții de Jos, Repujinți, Roșa, Șipinți și Jujineț) și 10 din sudul Bucovinei (Bilca, Vicovu de Sus, Climăuți, Mitocul

⁹ *Ibidem*, p. 127.

¹⁰ *Ibidem*, p. 235.

¹¹ *Ibidem*.

¹² *Die Österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild. Bukowina* [Monarhia austro-ungară în cuvânt și imagine. Bucovina], Wien, Druck und Verlag der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1899, 890 p.

¹³ C. Morariu, *Cursul vieții mele. Memorii*, ediție îngrijită, prefață, microbiografii, glosar și note de prof. univ. dr. Mihai Iacobescu, Suceava, Editura „Hurmuzachi”, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (5), 1998, p. 72–75.

Dragomirnei, Pătrăuți, Putna, Rădăuți, Straja, Suceava, Sucevița – accentul fiind pus pe: istoria comunităților respective, condițiile în care au imigrat în Bucovina, memoria comunității (tradiții, credințe, obiceiuri).

Naționalitate izolată în Bucovina, așezați mai ales în orașe și târguri (Suceava, Rădăuți, Siret) „armenii Moldovei și ai Bucovinei actuale trebuie socotiți printre locuitorii cei mai vechi ai acestor țări”¹⁴, scrie Dimitrie Dan, citând documente ale domnitorilor Moldovei. Au imigrat din cauza persecuțiilor religioase sau a unor calamități naturale și, deși „în număr neînsemnat”, istoricul arată că la data publicării studiului său, armenii reușiseră să cuprindă „aproape a treia parte a proprietății mari particulare din Bucovina” în mâinile lor. Imaginea pe care o conturează armeanului bucovinean la sfârșitul secolului al XIX-lea este cea a străinului care a creat/a acceptat contexte și situații favorabile achiziționării unor competențe de ordin intercultural. Armenii sunt deschiși căsătoriilor mixte: „ei sunt foarte complezenți în relațiile cu reprezentanții altor naționalități și coreligionari. Adesea, se și unesc cu aceștia, prin căsătorie”¹⁵. Mai mult, în ceea ce privește obiceiurile de nuntă, Dimitrie Dan observă că armenii „s-au acomodat” obiceiurilor românești. Practicile comerciale sunt ocazii prielnice de a transforma întâlnirea cu „celălalt” într-o experiență benefică, valorizată pozitiv. Dimitrie Dan observă că dintre obiceiurile lor negustorești cel prin care stabileau o relație de încredere cu cumpărătorii a fost însușit și de celelalte etnii: „Obiceiul cel mai des întâlnit la armeni, cu ocazia încheierii unui negoț, de a strânge mâna cumpărătorului sau vânzătorului, aproape cu de-a sila, și de a lovi în ea, spre a dobândi, cu aceasta, afecțiunea mușterului, a fost păstrat, până în ziua de astăzi, la celelalte popoare și, mai ales, la românii Bucovinei, în amintirea timpului când armenii țineau în mâinile lor comerțul țării”¹⁶. Relațiile de vecinătate sunt respectate și cultivate: „Armenii se caracterizează printr-o mare simplitate a vieții, a locuinței, a îmbrăcăminte și a mâncărilor, prin chibzuință, [...] ei prețuiesc ospitalitatea și au un simț deosebit de pronunțat pentru comerț, mult umor și elocvență. [...] Casele se află, de obicei, în mijlocul curții, cu un acoperiș ascuțit și drept și au un coridor de lemn împrejurul casei, după stilul moldovenesc, aproape întotdeauna cu verandă, susținută de stâlpi de lemn sau de piatră, unde, în timpul orelor fierbinți de după-amiază, foarte părosul tată de familie se amuză, scump la vorbă, cu rudele sale, cu vecinul sau îl duce timpul într-un vis, după felul curat oriental, înveșmântați uneori în straie orientale lungi și cu falduri, fumând din ciubucul din lemn de vișin, lung, mirositor, prevăzut cu o imamea de chihlimbar, sorbind cafea neagră dintr-o ceașcă”¹⁷.

---

¹⁴ Dimitrie Dan, *op. cit.*, p. 14, 18.

¹⁵ *Ibidem*, p. 61.

¹⁶ *Ibidem*, 65.

¹⁷ *Ibidem*, p. 63.

În completarea informațiilor despre armenii din Bucovina, în anul 1904, Dimitrie Dan publică *Obiceiuri și credințe armenie la naștere, nuntă și înmormântare*, o broșură de 20 de pagini, în cuprinsul căreia se regăsesc: un descântec de alungare a diavolului din casa unde se naște un copil, un cântec de leagăn, un descântec de sperietură pentru copii, 26 de proverbe, un cântec de nuntă. Proverbele sunt incluse la capitolul despre *Obiceiuri și credințe armenie la naștere*, deoarece sunt comunicate cu rost pedagogic, în familie, ca prim pas în educația celor mici: „Armenii, spre a povățui pre copiii lor spre fapte bune, se folosesc cu predilecțiune de proverbe, care le amestecă părinții și rudele în vorbirile lor cu copiii”¹⁸. Câteva dintre proverbe sunt sugestive: „Este [câte un] om care valorează ca o mie, [și] sunt oameni care nu valorează nici ca unul. / Cel ce valorează [cât] o mie, înaintea prostului nu înseamnă nimic!; Grijă de un an, treabă de un ceas; Lumina soarelui ce folosește ochilor orbului?; Mai bun e cel văzut înaintea ochilor, decât cel laudat din depărtare; Cel ce n-are aur în pungă, aibă miere în gură; Ascultă mult, vorbește puțin; Bățul în mâna drumețului / Este la toate de folos; Mai bune-s zilele Anului Nou, decât cele de la Schimbarea la Față [care merg în descreștere]; Trei zile împărat, patruzeci de ani la casă argat”¹⁹.

Deschiderii culturale pe care Dimitrie Dan o observă la armeni, i se opune atitudinea reticentă la dialogul cu „celălalt”, pe care etnograful o observă în comunitatea lipovenilor, stabiliți în Mitocul Dragomirnei, apoi în Fântâna Albă și Climăuți.

Pe lipovenii bucovineni, imigrați inițial în Moldova din Moscova Țaristă, Dimitrie Dan îi descrie drept un neam retras, restrâns numeric. Dezrădăcinați din locurile natale pe considerente religioase, lipovenii s-au bucurat un timp (din 1783) de privilegiile acordate de către împăratul Iosif al II-lea, care i-a scutit de serviciul militar și, pe o perioadă de 20 de ani, de plata oricăror biruri sau contribuții bănești. Îi înfățișează ca „oameni înalți, cu păr blond și cu fețe altfel frumoase, adesea, însă, ciupite de vărsat, din cauza aversiunii lor contra vaccinării copiilor”²⁰, „oameni onești, sârguincioși și lucrători, care se ocupă, la țară, și cu cultivarea pământului, mai mult, însă, cu cultivarea grădinilor”²¹. Întreg negoțul cu poame „se află în mâinile lor”. Iar prin observația imediat următoare, etnograful subliniază relația strânsă între etnic și religios ce caracterizează comunitatea lipovenilor și prin care aceștia se diferențiază cultural de toți „ceilalți”: „Grădinile lor le înconjură ei, mai ales în locuri unde conlocuiesc cu dâșii și alții, de altă credință, cu niște garduri și zăplazuri foarte

¹⁸ *Ibidem*, p. 72.

¹⁹ *Ibidem*, p. 73–74.

²⁰ *Ibidem* p. 223.

²¹ *Ibidem*, p. 226.

înalte”²². Mai mult, „lipovenii îl țin pe fiecare om de necurat, dacă nu aparține credinței lor”, și se limitează în comunicarea cu aceștia doar la ceea ce este strict necesar. În schimb, depășind toate obstacolele, „stau în relații neîntrerupte cu coreligionarii lor din toate țările”²³, scrie Dimitrie Dan, subliniind astfel importanța legăturii lipovenilor cu trecutul, cu membrii aceleiași etnii din spații diferite, ca modalitate de definire a identității.

Lipovenii s-au ținut multă vreme departe de orice le-ar fi putut amenința tradițiile și credința, nu s-au arătat interesați de „cărți noi”, „nu voiesc să audă nimic de învățătură în școală”²⁴, constata preotul bucovinean Dimitrie Dan. Sunt însă remarcați ca buni meseriași. Casele le sunt împodobite cu icoane, iar în spațiul lor manifestă o decență deosebită („patul este ascuns de ochii străinului cu o perdea roșie”). Legătura între generații este marcată de respect.

Etnograful consemnează între credințele lipovenilor: „Cocostârcii trec în ochii lipovenilor de animale foarte curate, câinii, însă, pe care ei îi țin de paza grădinilor lor, de foarte spurcați”²⁵.

Din puținele pagini în care Dimitrie Dan scrie despre datinile, obiceiurile și ocupațiile lipovenilor înțelegem că aceștia au rămas oarecum o enigmă pentru românii în mijlocul cărora trăiau deja de peste un secol. Poate că așa s-ar putea explica poveștile din „mijlocul poporului” despre faptul că „ei ar arde morții lor în var”.

---

²² *Ibidem*, p. 227.

²³ *Ibidem*, p. 228.

²⁴ *Ibidem*, p. 224.

²⁵ *Ibidem*.

200 DE ANI DE LA MOARTEA NATURALISTULUI BALTHASAR HACQUET (1739/40–1815)

OVIDIU BĂTĂ

200 Jahre seit dem Tod des Naturforschers Balthasar Hacquet (1739/40–1815)

(Zusammenfassung)*

Der französische Naturforscher Balthasar Hacquet (1739/40, Le Conquet, Frankreich – 10. Januar 1815, Wien) wurde im Geiste der Aufklärung ausgebildet, hat sich mehrfache Kenntnisse aus den verschiedensten Gebieten angeeignet, wie z. B. Biologie, Medizin, Linguistik, Geologie und Geographie, die er später in vielen Reisen durch den ganzen österreichischen Kaiserstaat angewendet hat. Seine vielfältige Tätigkeit als Erforscher der österreichischen Alpenländer vom geographischen, montanistischen und ethnographischen Standpunkt wird heute als eine echte Pionierarbeit betrachtet und hat ihn weltweit berühmt gemacht. Seine Schriften, zusammen mit Bildern und Karten, sind vom Geiste der Aufklärung durchdrungen. Sie enthalten eine Vielfalt von hervorragenden Beobachtungen im Bereich der Geographie, Geologie, Petrologie, Paläontologie, Mineralogie, Pflanzenkunde, Balneologie, Ethnographie und Ethnologie. Hacquets Quellennachweis enthält über 100 Artikel, die in wissenschaftlichen Zeitschriften veröffentlicht wurden, und ungefähr 30 Bücher und auffassende Behandlungen.

Für die Bukowina und andere von Rumänen bewohnten Gegenden ist Balthasar Hacquet durch die vier Bände seiner Arbeit, *Hacquet's neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren [...] durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen*, sehr bedeutend geworden. Sie wurden in deutscher Sprache in Nürnberg, im Verlag der Raspischen Buchhandlung, zwischen den Jahren 1790 und 1796 veröffentlicht. Diese Arbeit beschreibt seine Reisen und Forschungen in den nördlichen („Dacischen“ und „Sarmatischen“) Karpathen zwischen 1788 und 1795.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Balthasar Hacquet, Arzt, Professor, Naturforscher, Geologe, Mineraloge, Botaniker, Bergsteiger, Chemiker, Bergbaukenner, Kartograph, Tierarzt, Ethnograph, Folkloresammler, die nördlichen Karpathen, die Bukowina.

Celebrul savant al Europei Centrale și Orientale,

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, **XXII**, 1 (44), p. 255–270, București, 2015

Balthasar Hacquet de la Motte (Belsazar, Belsazer, Balthazar, Belthazar), medic austriac de origine franceză, doctor în filosofie și medicină, consilier minier imperial austriac și membru al mai multor societăți științifice¹, s-a născut în anul 1739 (1740?) în Le Conquet (regiunea Bass-Bretagne, Franța), într-o familie cu origine nobiliară necunoscută².

Începuturile lui Hacquet nu au fost pe deplin lămurite nici în autobiografia scrisă în franceză – *Précis de la vie de Belsazar (vulgairement Baltasar) Hacquet écrit par lui même* –, dusă până în anul 1812³. Cu imprecizii (in)voluntare, Hacquet a produs nedumeriri printre cei care au scris despre el, data și locul nașterii sale rămânând incerte. Aproape toți autorii au scris că Hacquet s-a născut în Le Conquet (Bretagne), că anul de naștere, acceptat de cei mai mulți, este 1739, în timp ce alții consideră că anul 1740, menționat de Hacquet în autobiografie – „On me dit, d’être né à Leconquet en Basse-Bretagne l’an 1740”⁴ –, trebuie reținut. În lexiconul german *Das gelehrte Teutschland*⁵, se menționează că s-a născut în Metz (Lorena)⁶. Nu și-a cunoscut părinții, dar i s-a spus că tatăl său era dintr-o familie aristocrată⁷.

Hacquet a făcut studii umaniste, ca elev extern, la colegiul iezuit – cu limba de predare latina – din Pont-à-Mousson (Lorena), unde a obținut gradul/titlul de

¹ Fr. von Lupin auf Illerfeld, *Biographie jetzt lebender, oder erst im Laufe des gegenwärtigen Jahrhunderts verstorbener Personen, welche sich durch Thaten oder Schriften denkwürdig gemacht haben*, Erster Band, Stuttgart und Tübingen, in der J. G. Cotta’schen Buchhandlung, 1826, p. 364; I.-Aurel Candrea, Gh. Adamescu, *Dicționarul enciclopedic ilustrat „Cartea Românească”*, partea a II-a, *Dicționarul istoric și geografic universal*, București, Editura Cartea Românească, 1931, p. 1 675.

² *Österreichisches Biographisches Lexikon 1815–1850 (ÖBL)*, Band 2, Wien, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1958, p. 132.

³ Hacquet a încredințat autobiografia sigilată pastorului evanghelic Samuel Bredetzky (1772–1812), superintendentul minelor din Galiția. După moartea prematură a acestuia, autobiografia s-a întors la Hacquet, care o încredințează secretarului aulic Ribini. Acesta o predă baronului Karl Ehrenbert von Moll, prietenul lui Hacquet și președinte al Academiei de Științe din München. Autobiografia a rămas necunoscută până în anul 1908, când a fost publicată de Otto Hartig, cu titlul *B. Hacquets Autobiographie*, în „Die Wahrheit. Katholisches Halbmonatsschrift”, München, 42, 1908, nr. 1–4, p. 21–35, 71–82, după manuscrisul original aflat în Biblioteca Bavareză de Stat din München, cf. Fr. von Lupin auf Illerfeld, *op. cit.*, p. 366; *Călători străini despre Țările Române*, vol. X, partea a II-a, București, Editura Academiei Române, 2001, p. 809.

⁴ *Précis de la vie de Belsazar Hacquet écrit par lui même*, p. 2, Bayerische Staatsbibliothek München, Abteilung für Handschriften und seltene Drucke Cgm 6153 [on-line], accesat la 9 februarie 2015, la URL: www.bildsuche.digitale-sammlung.de

⁵ *Das gelehrte Teutschland oder Lexicon der jetzlebenden teutschen Schriftsteller*, V, Lemgo, Meyerische Buchhandlung, 1821, p. 8–9.

⁶ Pentru mai multe informații referitoare la data, locul nașterii și originea lui Balthasar Hacquet, vezi Janez Šumrada, *K vprašanju izvora Balthasarja Hacqueta* [Asupra originii lui Balthasar Hacquet], în „Zgodovinski časopis”, Ljubljana, letnik 57, 3–4 (128), 2003, p. 347–361.

⁷ *Précis de la vie de Belsazar Hacquet...*, p. 2.

doctor în filosofie („la soit dissant philosophie jesuite, donc j'en pris le grade de docteur”⁸). A plecat apoi la Paris, unde și-a descoperit înclinația pentru arta vindecării (medicină), pe care a studiat-o⁹.

Nu se știe exact când a venit în Austria¹⁰. După ce se întoarce din călătoriile făcute în Spania și Anglia, a fost obligat să se imbarce pe fregata franceză „L'Hippopotame”, ca băiat de navă¹¹.

Participă, în timpul Războiului de Șapte Ani (1756–1763), la început, ca voluntar în armata franceză. A fost luat prizonier de război de către englezi – intră în serviciul acestora ca și chirurg –, francezi, prusaci, participă la numeroase campanii și lupte, sfârșitul războiului găsimu-l ca medic-asistent chirurg în armata imperială austriacă¹².

După încheierea Tratatului de Pace, în anul 1763, a fost eliberat din serviciul militar austriac și a plecat într-o călătorie în Orient, la Constantinopol. Se îmbolnăvește de ciumă în Basarabia și se vede nevoit să plece în Transilvania, unde avea un prieten francez, fost colonel de cavalerie. Beneficiază de bunăvoința și de tot sprijinul acestuia timp de un an și jumătate, perioadă în care, cu ajutorul băilor reci și al cărților din biblioteca prietenului său, își recapătă sănătatea trupească și mentală¹³.

În timpul cât a stat în Transilvania, a străbătut munții, a văzut câteva exploatari miniere și, probabil, a învățat limba „valahă” [limba română].

În anul 1764 a plecat, prin Ungaria, la Viena, atras de renumele Universității de aici. Pentru a-și reîmprospăta cunoștințele, a frecventat, timp de un an, colegiile de medicină, de fizică mecanică, de drept ș. a., a asistat la lecții de anatomie și de fizică experimentală¹⁴. După cum afirma chiar el, nu a studiat niciodată vreo știință sau artă după regulile unui colegiu, puțina educație acumulată nu a fost făcută niciodată prin intermediul unui profesor, ci pur și simplu prin lectura unor cărți bune¹⁵.

---

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ *Allgemeine Encyclopädie der Wissenschaften und Künste in alphabetischer Folge von genannten Schriftstellern bearbeitet und herausgegeben von J. S. Ersch und J. G. Gruber, Zweite Section H–N, Herausgegeben von G. Hassel und W. Müller, Erster Theil, Leipzig, Verlag von Johan Friedrich Glebitsch, 1827, p. 85.*

¹¹ *Précis de la vie de Belsazar Hacquet...*, p. 2.

¹² Constant[in] von Wurzbach, *Hacquet, Belsazer*, în *Biographisches Lexikon des Kaiserthums Oesterreich, enthaltend die Lebensskizzen der denkwürdigen Personen, welche seit 1750 in den österreichischen Kronländern geboren wurden oder darin gelebt und gewirkt haben*, Siebenter Theil (Habsburg–Hartlieb), Wien, aus der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1861, p. 163; Pierre Larousse, *Grand dictionnaire universel du XIXe siècle: francais, historique, géographique, mythologique, bibliographique, littéraire, artistique, scientifique, etc.*, Tome neuvième, Genève-Paris, Slatkine, 1982, p. 12–13.

¹³ *Précis de la vie de Belsazar Hacquet...*, p. 3.

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ *Ibidem*.

Activitatea lui ca medic în timpul războiului a fost cunoscută de Gerard van Swieten¹⁶, care i-a propus să intre în serviciul civil. În pofida diverselor dificultăți întâmpinate, cu sprijinul lui van Swieten a fost numit, în anul 1766, în funcția de medic și chirurg (*Bergwerksarzt*) la mina de mercur (*Quecksilberbergwerk*) din Idrija¹⁷ (Krain/Carniola, regiune istorică a Sloveniei), în subordinea medicului și naturalistului italian Giovanni Antonio Scopoli (1723–1788)¹⁸.

Și-a început cariera didactică în anul 1773, când a fost numit profesor de anatomie, chirurgie, fiziologie și obstetrică la Liceul de Moașe din Ljubljana (Laibach, Slovenia), unde a amenajat un bogat cabinet de științe naturale și o expoziție de anatomie.

În anul 1786 a fost chemat ca profesor de istorie naturală la Universitatea din Liov (Leopoldstadt, Lemberg, Galiția). Refuză această solicitare, deoarece încă nu își terminase cercetările în partea meridională a Monarhiei.

A rămas în Slovenia până în anul 1787, când împăratul Iosif al II-lea (1780–1790), pentru a-i recompensa activitatea bogată de până atunci, l-a numit profesor de istorie naturală la Universitatea din Liov¹⁹.

În februarie 1794, Departamentul montanistic al împăratului Francisc al II-lea (1792–1806) l-a numit, în unanimitate, membru al Consiliului minelor din Viena.

În anul 1805, Universitatea din Liov a fost închisă și Hacquet a fost transferat la Universitatea Jagelonă din Cracovia (Krakau). Suplinește, în anul 1809, Catedrele de chimie și de botanică la Facultatea de Medicină, al cărei decan a fost în anul 1807.

S-a căsătorit la o vârstă înaintată – în 4 octombrie 1799²⁰ – cu o tânără (20 de ani) virtuoaasă, frumoasă și foarte cultă²¹. Soția sa a decedat în 28 noiembrie 1809²².

În iulie 1809, orașul Cracovia a fost cucerit de către polonezi, inamicii austrieșilor. Deși o serie de personalități – regele Frederic Augustus I al

---

¹⁶ Gerard Freiherr van Swieten (1700–1772), medic austriac de origine olandeză, din 1745 medicul personal și consilier al împărătesei Maria Theresia, director al Bibliotecii Curții și președinte al Colegiului de Cenzori. Cf. *Brockhaus Enzyklopädie*, Einundzwanzigster Band (Sr–Teo), Mannheim, F. A. Brockhaus, 1993, p. 511.

¹⁷ Idrija, oraș în Carniola, situat în centrul unei regiuni unde se exploata mercur.

¹⁸ Helmut Dolezal, *Hacquet Belsazar (Balthasar)*, în *Neue deutsche Biographie* (NDB), Siebenter Band (Grassauer–Hartmann), Herausgegeben von der Historischen Kommission bei der Bayerischen Akademie der Wissenschaften, Berlin, Duncker & Humblot, 1966, p. 414–415.

¹⁹ *Biographie universelle ancienne et moderne, ou histoire, par ordre alphabétique, de la vie publique et privée de tous les hommes qui se sont fait remarquer par leurs écrits, leurs actions, leurs talents, leurs vertus ou leurs crimes*, Tome dix-huitième, Nouvelle édition, publié sous la direction de M. Michaud, Paris, chez madame C. Desplaces, 1857, p. 318.

²⁰ *Précis de la vie de Belsazar Hacquet...*, p. 6.; Helmut Dolezal, *op. cit.*, p. 414.

²¹ Fr. von Lupin auf Illerfeld, *op. cit.*, p. 365–366.

²² *Précis de la vie de Belsazar Hacquet...*, p. 7.

Saxoniei (1805–1827), prințul Poniatowski Lubomirski, arhiepiscopul Cracoviei – i-au propus să rămână ca profesor la Universitatea din Cracovia sau director de cabinet al regelui în Dresda, nimic nu l-a putut determina să devină infidel față de Casa de Austria, pe care a servit-o credincios – „Imperiul Habsburgic a avut calitatea de a trezi în străinii care intrau benevol în slujba sa un spirit de loialitate excepțional de puternic”²³ – timp de 55 de ani.

În 14 iunie 1810 s-a retras din activitate, a predat cabinetul de istorie naturală (*Naturalienkabinet*), colecțiile de mineralogie și zoologie, precum și biblioteca sa, fără să primească vreo despăgubire în bani și a părăsit pentru totdeauna Polonia. S-a stabilit într-o periferie a Vienei (Landstrasse 2), unde s-a dedicat studiului științific și a servit ca secretar al Societății Agricole din Viena.

Membru al mai multor societăți științifice ale timpului²⁴, Hacquet a întreținut o constantă corespondență cu mulți oameni de știință contemporani – Sigismund Ernst Graf von Hohenwart (naturalist, 1745–1825), Franz Xaver von Wulfen (mineralog, 1728–1805), Karl Maria Ehrenbert von Moll (botanist, 1760–1838), Picot de Lapeyrouse (naturalist, 1744–1818), Sigismund Zois Freiherr von Edelstein/Sigmund Zois (mineralog și geolog, 1747–1819) ș. a.

Între anii 1771 și 1780 a fost secretar permanent al Societății Imperiale de Agricultură și de Arte din Ljubljana, unde erau membri și alți reprezentanți proeminenți ai Iluminismului, și membru al Consiliului minelor din Viena²⁵.

Cu mintea mereu lucidă, dar cu trupul epuizat și bolnav, Balthasar Hacquet s-a stins din viață în 10 ianuarie 1815, în Viena²⁶, fără a-și împlini visul cel mai scump, să-și revadă pentru ultima dată patria natală.

Timp de trei decenii, încă de când era profesor la Ljubljana, Hacquet folosea anual două-trei luni de vacanță pentru călătorii, pe care nu rareori le făcea pe jos, fiind, probabil, exploratorul care a călătorit cel mai mult. În aceste călătorii el a

---

²³ Radu Grigorovici, *Comentar*, în vol. *Bucovina în prima descriere fizico-politică. Călătorie în carpații Dacici (1788–1789)*, ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici, prefață de D. Vatamaniuc, membru de onoare al Academiei Române, Rădăuți, Editura Septentrion, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (7), 2002, p. 116.

²⁴ Pe pagina de gardă a cărții *Plantae Alpinae Carniolicae, collegit et descripsit Balth. Hacquet*, Vienna, Sumptibus Bibliopolae Joannis Pauli Kraus, 1782, sunt menționate titlurile științifice și societățile din care făcea parte: *Philosophiae et medicinae doctor, anatomiae, chirurgicae artis atque obstetriciae prof. pub. ord.*, *Societatis caesareae regiae agrariae et bonarum artium in ducatu Carnioliae secretarius perpetuus*, *Academ. scient. imper. nat. curiosorum Maguntinae, Francofurti ad Oderam, botanicae et georgophili Florentinae, amicorum nat. scrut. Berolinensis, Hallensis, oeconomiae Lipiensis & sodalis*.

²⁵ Joseph-Marie Quérard, *La France littéraire, ou Dictionnaire bibliographique des savants, historiens et gens de lettres de la France, ainsi que des littérateurs étrangers qui ont écrit en français, plus particulièrement pendant les XVIIIe et XIXe siècles*, Tome quatrième, Paris, chez Firmin Didot frères, Libraires, MDCCCXXX, p. 7.

²⁶ [Johann Daniel] Ribini, *Nekrolog*, în „Erneuerte vaterländische Blätter für die österreichischen Kaiserstaat”, Wien, Nr. 7, Mittwoch, den 25. Jänner 1815, p. 53–54.

străbătut întreaga Monarhie după un plan prestabilit, nu numai în scopuri științifice, ci și economice, fiind protejat și sprijinit în acest sens cu bani de către Maria Theresia (1740–1780) și împăratul Iosif al II-lea²⁷.

Mic de statură – avea, după cum spunea chiar el, înălțimea de 5 picioare²⁸ –, în permanentă activitate, niciodată liniștit – *Nunquam otiosus* era motto-ul său –, călătorea singur, bazându-se pe propriile resurse fizice și pe propria curiozitate, fără a se speria nici de pericolele venite din partea locuitorilor fanatici – locuitorii din Carniola l-au privit ca pe un instigator/eretic și l-au reclamat autorităților –, nici de obstacolele pe care natura i le scotea în față. Cu un cal/catâr și puține materiale – ducea cu el câteva haine și puține instrumente (un barometru, articole de fierărie pentru alpinism, un ciocan geologic, o daltă) –, a traversat în lung și în lat Alpii Orientali și munții din zona balcanică.

Belsazar Hacquet, profesor de științe ale naturii

Gravură de S. Halle, Berlin 1797, după un desen de Th. Klimesch, Lemberg, 1793

Sursa: Bildarchiv der Österreichischen Nationalbibliothek, Viena.

Hacquet este recunoscut ca fiind primul om de știință care a explorat extensiv Alpii Iulieni (*Julische Alpen*)²⁹. Timp de 20 de ani, între 1767 și 1787, s-a dedicat cercetării țărilor și a locuitorilor acestora din zona Alpilor Dinarici – Dalmația, Istria, Iliria –, din Carintia, Styria, Salzburg, Tirol, a vizitat regiunile vulcanice din Italia (vulcanii Vezuviu și Etna, în anul 1769), Bosnia și Turcia, a călătorit, în anul 1785, în Boemia, Saxonia și Brandenburg.

²⁷ Constant[in] von Wurzbach, *op. cit.*, p. 164; *Dictionnaire encyclopédique des sciences médicales*, Quatrième série, F–K, Tome douzième, HAA–HEM, Paris, MDCCCLXXXVI, p. 16–17.

²⁸ *Précis de la vie de Belsazar Hacquet...*, p. 2.

²⁹ Alpii Iulieni fac parte din Alpii Calcaroși de Sud și se întind pe teritoriul Sloveniei și Italiei.

În călătoriile sale a ajuns să cunoască zone mari din Alpii Estici, pe care le-a cercetat din punct de vedere botanic, meteorologic, geologic, al resurselor naturale și a vizitat numeroase exploatări miniere.

După ce s-a stabilit la Liov (1787), Hacquet a călătorit în sudul Bucovinei (1788), Podolia (1789), Moldova de Sud și Carpați, Basarabia (1791), Tatra (1793–1794) și Krim, Schlesien, nordul Germaniei, Danemarca, Suedia (1798).

În 7 iulie 1800, în timpul unei excursii montane, Hacquet a suferit un accident, ale cărui consecințe – și-a rupt două coaste, antebrațul și omoplatul drept³⁰ – l-au forțat să renunțe involuntar la titlul lui de „rătăcitor”.

Ca scriitor, s-a făcut remarcat abia la începutul anilor 1770. Colabora la cele mai importante reviste științifice de expresie germană, multe dintre lucrările sale pe teme de istorie naturală sau de economie fiind bine primite în cercurile și societățile științifice ale timpului. Scrierile sale, însoțite de ilustrații și hărți, respirau spiritul Iluminismului. Ele conțin o bogăție de observații remarcabile de geografie, geologie, petrologie, paleontologie, minerit, botanică, balneologie, dar și de etnografie și etnologie. Bibliografia lui Hacquet conține peste 100 de articole publicate în reviste științifice și aproximativ 30 de cărți și tratate extinse.

A terminat, în anul 1787, descrierea fizică a Croației – *Oryctographia Carniolica* –, publicată în patru volume (între 1778 și 1789), însumând peste 700 de pagini. Lucrarea a inclus un studiu geologic și mineralogic al Istriei (Carniola) și al zonelor limitrofe, cu descrieri de roci, minereuri, fosile și ale carstului. Mare parte din lucrare a fost dedicată economiei, minelor și, în special, industriei miniere.

Meritele lui Hacquet în domeniul geomorfologiei și carstologiei moderne – domeniu în care este considerat ca predecesor – constau în faptul că a explicat evoluția reliefului prin acțiunea lentă și continuă a factorilor exogeni și nu ca urmare a fenomenelor catastrofale, a prezentat și a încercat să explice dizolvarea diferențială a calcarului, a descris cele mai importante caracteristici ale carstului (peșteri, doline, polii) și a subliniat importanța munților calcaroși.

Hacquet este cel care, în anul 1778, a decelat și descris pentru prima dată – cu 13 ani mai devreme decât Déodat Gratet de Dolomieu³¹ – dolomitul, ca rocă

---

³⁰ *Précis de la vie de Belsazar Hacquet...*, p. 6.

³¹ Dolomieu, Dieudonné (Déodat) Gratet de (1750–1801), geolog și mineralog francez, a publicat, în anul 1791, în „Journal de Physique”, articolul *Sur un genre de pierres calcaires très peu effervescentes avec les acides et phosphorescentes par la collision* [Asupra unui tip de piatră calcaroasă foarte puțin efervescentă cu acizii și fosforescentă prin ciocnire]. Dolomieu a descoperit roca în Alpi și a trimis eșantioane lui M. de Saussure la Geneva pentru a fi analizate. Ca omagiu adus descoperitorului, omul de știință elvețian a decis să denumească mineralul – $\text{CaMg}(\text{CO}_3)_2$ – și roca *dolomie* (dolomit), fapt adus la cunoștință lui Dolmieu într-o scrisoare din 1792. Ulterior, în anul 1876, partea de nord a Alpilor italieni a primit denumirea de Alpii Dolomitici.

diferită de calcar, numindu-l Stinkstein (piatră mirositoare/împuțită), în latină *Lapis suillus*.

În unele dintre lucrările sale, Hacquet a manifestat și preocupări pentru chimie, domeniu în care a inițiat noi teorii și a introdus metode de analiză chimică cantitativă și calitativă.

Hacquet a avut un rol important și în domeniul botanicii Alpilor și Carpaților. Ca botanist, Hacquet a scris o lucrare despre flora alpină, *Plantae Alpinae Carniolicae*, tipărită la Viena, în anul 1782. Într-una dintre excursiile sale pe muntele Triglav, a descoperit o specie nouă de scabiosa – gen din familia Caprifoliaceae –, pe care a numit-o *Scabiosa trenta* în descrierea publicată. De asemenea, el a fost primul care a descris speciile *Aconitum moldavicum* și *Cytisus albus*. Botaniști au recunoscut meritele lui Hacquet în domeniul botanicii, numele lui fiind atribuit la două specii de plante: *Hacquetia epipactis* și *Hacquetii pedicularis*.

Ca etnograf, Hacquet s-a făcut cunoscut prin tratatul *Slavus-Venedus-Illyricus*, un studiu etnografic al popoarelor slave balcanice.

Hacquet este considerat un pionier al alpinismului în Alpii Estici. Interesul pentru știință și nu performanța sportivă l-a determinat să escaladeze munții, devenind astfel un personaj important în istoria alpinismului. El a urcat, în anul 1777, pe Vârful Mali Triglav (2 725 m), pentru ca în anul 1782 să facă parte din cea de a doua echipă care a reușit să escaladeze Vârful Triglav (Terglau, Terglou, 2 864 m), cel mai înalt vârf din Alpii Iulieni (Slovenia).

Într-o anexă cu titlul *Anleitung zum Bergsteigen* [Îndrumător/Ghid pentru alpinism] din volumul 4 al călătoriilor sale prin Carpații Nordici³², el a prezentat instrucțiuni amănunțite, utile pentru exploratorii munților, arătând cât este de important pentru un mineralog să fie și un bun cățărător montan – explica modul de folosire al pioleților și frânghiei, da instrucțiuni cu privire la confecționarea bocancilor de cățărat, la îmbrăcămintea și proviziile necesare, la perioada propice alpinismului.

După ce termină de scris, în anul 1787, geografia fizică a Croației, nu poate rămâne inactiv și își propune să o întocmească pe cea a Carpaților. Stabilizat în anii următori în Galiția, el a început să parcurgă acest lanț montan mai puțin frecventat de naturaliști. Întreprinde, între anii 1788 și 1795, o serie de patru călătorii, în care cercetează Carpații de Nord și zonele înconjurătoare. A fost nevoit să învețe limba vorbită de locuitorii țărilor prin care a trecut, care diferă mult de slavonă. Pentru aceste studii s-a folosit de limba „moldovenească” – o „valahă” puternic împănată cu cuvinte slave.

---

³² Balthasar Hacquet, *Neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren 1794 und 1795 durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen*, Vierter Theil, Nürnberg, im der Verlag der Raspischen Buchhandlung, 1796, p. 223–246.

H. A. C Q U E T ' S
neueste
physikalisch-politische Reisen
in
den Jahren 1788. und 1789.
durch
Die Dacischen und Sarmatischen
oder
Nördlichen Karpathen.

Erster Theil.

Nürnberg,
im Verlag der Raspschen Buchhandlung.
1790.

Coperta volumului I al ediției în limba germană.

Vigneta reprezintă tot lanțul de munți al Carpaților, care separă Ungaria de Polonia și se întâlnește către apus cu munții Boemiei.

Hacquet și-a prezentat însemnările de călătorie prin Carpații „dacici” și „sarmatici” în patru volume care însumează 958 de pagini – *Hacquet's neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren [...] durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen* –, publicate în limba germană, la Nürnberg, în Editura Librăriei Rasp, între anii 1790 și 1796. Bun desenator, și-a ilustrat volumele cu hărți, cu vignete și imagini gravate și parțial colorate (*mit Karten, Kupfer und Vignetten*), care prezintă țărani, boieri, lipoveni, tătari, țigani, roci, minereuri, plante etc.

În prezentarea călătoriilor sale prin Carpații Nordici, care țin de Dacia Transalpină, Hacquet a descris o parte din Moldova, Bucovina și Transilvania folosindu-se și de textul lui Franz Josef Sulzer³³, *Geschichte des transalpinischen Daciens, das ist: der Wallachey, Moldau und Bessarabiens* [Istoria Daciei transalpine, adică a Valahiei, Moldovei și Basarabiei], 3 volume, Viena, Rudolph Gräffer, 1781–1782.

An diese Felsen gränzt in wider Wülfency
Der Muselmanen Reich die Moldau, Wallachey
Dort wohnet Christ und Türck, und zeigt durchrohe Sitten
Der sey Barbar getauft, und der Barbar behuillten.

Gravura titlului reprezintă linia de graniță triplă care trece peste Vf. Pietrele Roșii și demarchează Moldova princiară și cea imperială de Transilvania.

Primul dintre cele patru volume oferite de Hacquet culturii universale interesează în mod direct spațiul bucovinean³⁴.

³³ Sulzer, Franz Joseph (1727–1791, Pitești), geograf și istoric austriac, auditor și căpitan (1759–1773) în Regimentul de infanterie austriac nr. 45 Lattermann staționat în Transilvania, din 1773 profesor de drept și filosofie în Țara Românească. Cf. Constant[in] von Wurzbach, *op. cit.*, vol. 40, 1880, p. 306–308.

³⁴ Traduceri parțiale în limba română din primul volum, *Hacquet's neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren 1788 und 1789 durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen*, I, Nürnberg, Raspischen Buchhandlung, 1790, p. 3–33 și 83–179, au fost publicate în: *Călători străini despre Țările Române*, vol. X, partea a II-a, București, Editura Academiei Române, 2001, p. 811–836; [Balthasar Hacquet], *Bucovina în prima descriere fizico-politică. Călătorie în Carpații Dacici (1788–1789)*, ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici, prefață de D. Vatamaniuc, membru de onoare al

În prima călătorie, cea din iulie 1788, Hacquet intenționa să parcurgă o mare parte din Moldova, să ajungă spre Roman și Iași. Și-a început cercetarea din zona Pietrele Roșii³⁵ (*Pietrille Rosi, Pietra de Ros, Pietros*), respectiv de la punctul de graniță triplă, unde se întâlneau Moldova princiară, cea austriacă (Bucovina) și Marele Ducat al Transilvaniei, în apropiere de Vatra Dornei.

Hacquet și-a continuat călătoria din vara anului 1788 până la malul Prutului, într-o epocă în care războiul era în plină desfășurare³⁶. Prezența armatelor turcești și tătare în Moldova l-a determinat să se oprească în Bucovina.

Reușește să ajungă la Iași în călătoria din iunie 1789. De la Iași a revenit în Galiția prin Hotin, Podolia, Bucovina și Transilvania, rareori părăsind zona montană.

Observațiile acestuia, foarte împrăștiate, dar de o mare bogăție, sunt de diferite feluri. Multe dintre ele sunt simple impresii de călătorie.

Hacquet descrie Munții Căliman din punct de vedere petrografic, cercetează pâraiele Dorna, Negrișoara și Neagra (Șarului), cu versanții acoperiți de păduri de nepătruns, constată existența unui sol deosebit de gras, pe care cresc numai plante sălbatice de o înălțime remarcabilă, cum nu se găsesc în altă parte.

La Dorna Candrenilor cercetează și analizează în grabă, în laboratorul său portabil, un izvor acidulat de la poalele Muntelui Oușor (*Uzoro*), pe care îl consideră recomandabil în cel mai înalt grad din punct de vedere medical.

La Vatra Dornei consemnează existența unui izvor mineral, de mică importanță și neutilizat. Lângă Șarul Dornei găsește o mină de auripigment, exploatată în trecut de moldoveni, parțial prăbușită, și un izvor mineral puternic, pe care nu le poate cerceta din cauza condițiilor critice de război.

Un alt izvor cu apă mineralizată analizat de Hacquet a fost cel de la Sf. Onufrei (*St. Onophri*) – Mănăstioara de astăzi –, de lângă orașul Siret, izvor sulfuros foarte apreciat de către localnici, care îl foloseau la curățirea trupului de erupții.

Se îndreaptă spre râul Bistrița Aurie (*Bistritza de oro*) din care țigani nu mai spală aur din cauza tulburărilor războiului, nu din lipsa aurului.

Academiei Române, Rădăuți, Editura Septentrion, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (7), 2002. Despre aportul prețios al observațiilor și informațiilor lui Hacquet privind Țările Române a scris N. Iorga în *Istoria românilor prin călătorii*, ediție îngrijită, studiu introductiv și note de Adrian Anghelescu, București, Editura Eminescu, 1981, p. 427–436, sub titlul *Un naturalist german prin Bucovina, Ardeal și Moldova la sfârșitul secolului al XVIII-lea*.

³⁵ Vârful Pietrele Roșii (1 705 m) se află pe marginea vestică a calderii Munților Căliman, între Vf. Tămăului și stâncile Doisprezece Apostoli. La acea dată era punctul cel mai sudic al Bucovinei. „La această stâncă se întâlnesc în sălbatecă pustietate / Imperiul musulmanilor, Moldova și Valahia. / Acolo locuiește creștinul ca și turcul și arată prin obiceiuri grosolane / Că unul e barbar botezat și celălalt barbar tăiat împrejur.” Cf. [Balthasar Hacquet], *Bucovina în prima descriere...*, p. VIII.

³⁶ Este vorba despre războiul din 1787–1792, dintre Imperiul Otoman, pe de o parte, și Imperiul Rus și Austria, pe de alta, finalizat cu victoria rușilor și încheierea Păcii de la Iași.

Înaintează spre est, ajunge la Găinești (*Gajanesty*), la Botoșana (*Botuschany*). Contextul geologic al zonei îl determină să afirme că la Baia (*Baja oder Banyya*) nu se poate să fi fost cândva mine de cupru productive.

Urcă înspre nord, pe malul drept al râului Siret (*Sireth, Sziret*), ajunge la Prut (*Pruth*), se îndreaptă spre Nistru (*Dniester*) și Hotin (*Chotim*), trece în Podolia, unde cercetează amănunțit carierele de cremene³⁷, material de mare importanță strategică pentru folosirea eficientă a armelor de foc, și face considerații economice de rentabilitate la nivel internațional.

Revine din Podolia prin Horodenca (*Horodenka*), Sniatyn și ajunge în capitala Bucovinei, Cernăuți, pleacă spre sud și trece râul Suceava pe la Frătăuți (*Fratautz*). Se îndreaptă în susul râului Suceava către apus, spre Vicovu de Sus și Vicovu de Jos (*Ober- und Unterdzikow*), găsește o herghelie imperială cu cai de rasă, numită Vicov (*Mikow*). Consemnează aici prezența unor izvoare sărate situate la piciorul munților – Slatina Vicovului (*Dzikowolui*), de la Preluce (*die Dzosslapriluczik*), cel a lui Coroamă (*Alakoroma*), de la Lubonca (*Lubonka*), Slatina de la Runc (*Runk*) și cea de la Bahna (*Bachna*), ultimele două cu apa cea mai bună. Din cauza debitului lor redus, aceste izvoare sărate și slatini nu erau luate în seamă de stăpânire și rămâneau la dispoziția locuitorilor. Apa lor se aducea către satele din jur, pentru vite și alte întrebuințări casnice. Lui Hacquet i se păreau totuși capabile să reducă parțial importurile de sare de bucătărie.

Tot pe valea Sucevei, la Straja (*Stranzo*) și Frassin (*Jassin*), menționează prezența pădurilor întinse de mesteceni, din coaja cărora locuitorii făceau catran³⁸.

Unele tehnologii – spălarea aurului, fierberea sau coptura sării din saramurile obținute din două puțuri săpate în zona Pleșa (*Pliesa*), fabricarea catranului din coajă de mesteacăn, exploatarea minieră – Hacquet le consideră destul de primitive, dar le descrie totuși amănunțit și propune o serie de inovații.

Ajunge din nou în Valea Bistriței Auriu, la Iacobeni (*Jakobeni*). Pasionat de mineralogie – fusese, între 1766 și 1773, medic la mina de mercur din Idria –, Hacquet descrie nouă tipuri de minereu de fier extrase de pe Valea Fierului (*Wallia Cheru*), de pe pârâul Puciosu (*Valige Putsoz*), de la Pojorâta (*Podschorziv*) și de la Dorna. Minereurile, extrase numai din galerii, erau aduse și prelucrate la

---

³⁷ Denumirea populară a silixelului, rocă silicioasă sedimentară foarte dură, fin cristalizată sau amorfă, alcătuită din calcedonie și opal, de culoare cenușie, gălbuie sau brună, care are proprietatea de a produce scântei când este lovită cu un obiect de oțel. Era folosită în trecut la scăpărat amnarul sau, la armele vechi, înlocuia capsă de aprindere și care, lovită de cocoș, producea scântei și aprindea praful de pușcă. În prezent se folosește la prepararea emailului, faianței și ca abraziv.

³⁸ Lichid vâscos de culoare neagră sau brună, obținut prin distilarea petrolului, cărbunelui sau lemnului, cu care se ungeau scândurile ca să devină impermeabile și să nu putrezească. Hacquet spune că în Bucovina era folosit numai pentru ungerea căruțelor.

nou construita fabrică de fier din Iacobeni³⁹. Discută cu șeful fabricii și propune soluții pentru îndepărtarea piroluzitei (oxid de mangan, MnO₂), considerată la acea vreme ca fiind dăunătoare obținerii fierului brut.

În privința exploatării aurului aluvionar pe Valea Bistriței Aurii, Hacquet recomanda, bazat pe experiența din alte țări, un mod de tratare tehnico-economică prin care să se renunțe la metoda urmăririi și exploatării directe a filoanelor naturale, cheltuielile pentru exploatare fiind prea mari în raport cu venitul obținut, și să se profite de faptul că „natura îndeplinește de la sine ceea ce omul nu ar putea realiza fără mare efort, și anume să desprindă una după alta stâncile, să le sfărâme prin măcinare și, în sfârșit, să le adune în mâl cu ajutorul apelor de munte”⁴⁰.

Hacquet urcă pe valea râului Moldova, ajunge în zona muntelui Lucina (*Luczina, Luschina*) și vorbește cu încântare de splendidele pășuni de vară – pășuni cum nu a întâlnit nici în lanțul Alpilor –, pe care pășteau în libertate mii de cai dintre cei mai frumoși.

Pasionat și de lumea plantelor – pe care le găsește, în general în Bucovina, de dimensiuni mult mai mari față de cele descrise de Carl Linné –, Hacquet întâlnește pe pășunile de la Lucina aproape toate soiurile de omag (*Aconitum Linn.*), printre care unul i se pare a fi o subspecie, dacă nu chiar o specie nouă pe care o descrie pe larg, o denumește *Aconitum moldavicum* și o prezintă desenată în Planșa VII din primul volum.

Hacquet nu a omis înregistrările etnografice, a discutat cu localnicii, le-a prezentat obiceiurile și îmbrăcămintea, a descris peisajele, a înregistrat și comentat evenimentele la care a fost martor, a consemnat practici de medicină populară, precum și de tămăduire a animalelor. A analizat roci, minereuri și fosile și, credincios metodelor științifice de observare directă în domeniu, a expus teze îndrăznețe pentru timpul său.

În concluzie, putem spune că Balthasar Hacquet a fost un francez care și-a făcut un nume în străinătate și o reputație legitimă în științele pe care le-a cultivat.

Personaj excepțional din punct de vedere științific, înzestrat cu un suflet frumos și instruit în „spiritul veacului luminilor”, Hacquet a fost, înainte de toate, un om universal – un polymath –, un călător curios, un observator abil, profund și rațional, cu preocupări numeroase și diverse.

Pe lângă medicină, ocupația sa profesională, Hacquet a acumulat, în maniera epocii, cunoștințe dintre cele mai diverse – de biologie, chimie, geologie și geografie, hidrologie, speologie, etnografie –, cunoștințe pe care a

---

³⁹ În anul 1783, meșteri zidari și dulgheri ai Regimentului de graniță c. c. din Transilvania au construit în Valea Bistriței Aurii, la Iacobeni, un cuptor/furnal înalt (Hochofen), primul de acest fel din sudul Bucovinei; Cf. Claus Stephani, *Zur Entstehung der Gemeinde Jakobeny im Buchenland*, în „Neuer Weg”, Bukarest, 30. Jahrgang, Nr. 9 203, 2. December 1978, p. 6.

⁴⁰ [Balthasar Hacquet], *Bucovina în prima descriere...*, p. 89.

avut ocazia să le aplice în numeroasele sale expediții de cercetare și care i-au permis să abordeze variate subiecte de studiu, având în vedere că a fost, rând pe rând, medic, profesor, explorator, alpinist, geolog, geograf, cartograf, botanist, chimist, veterinar, etnograf, jurnalist ș. a.

Personalitate complexă, uneori contradictorie, Balthasar Hacquet a lăsat urme adânci în Europa Centrală și de Est la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, în special prin rezultatele numeroaselor sale cercetări.

BIBLIOGRAFIE BALTHASAR HACQUET (selectiv⁴¹)

Über Quecksilberfabrikation in Idria, în „Weisserbergs Sammlungen”, Wien, Th. 1, 1772.

Osservazioni metallurgico sopra le miniere di ferro di Eisenerz nella Stiria, în „Giornale d'Italia”, Tomo 9, 1774.

Ueber die Sandige Gegend bey Theresienstadt, în „Kaiserliche Königliche allergnadt privilegirte Realzeitung der Wissenschaften, Künste und der Komerzien”, Wien, 1775.

Oekonomische Nachricht. Mittel wider die Krankheit des Hornviehes, die man Plarre nennt, în „Wochentliches Kundschaftsblatt des Herzogthums Krain”, Laibach, Stück 43, 1775, p. 533–535.

Verzeichniss der hauptsächlichen Arten und Abarten der Quecksilber- und Zinnobererze aus der Grube von Idria im Herzogthume Krain, în „Beschäftigungen der Berlinischen Gesellschaft Naturforschender Freunde”, Berlin, Bd. III, 1777.

Oryctographia Carniolica, oder Physikalische Erdbeschreibung des Herzogthums Krain, Istrien, und zum Teil der benachbarten Länder, 4 Bände mit Kupfern und Karten, Leipzig, Johann Gotlob Immanuel Breitkopf, 1778, 1781, 1784, 1789.

Nachrichten von Versteinerungen von Schaalthieren, die sich in ausgebrannten feuerspeyenden Bergen finden, Weimar, Hofmann, 1780.

Mineralogisch-botanische Lustreise, von dem Berge Terglou in Krain, zu dem Berge Glockner in Tyrol, im Jahre 1779, în „Schriften der Berlinischen Gesellschaft naturforschender Freunde”, Berlin, Bd. I, 1780, p. 119–201.

---

⁴¹ Pentru bibliografia completă Balthasar Hacquet, vezi Stanislav Južnič, *Hacquetova bibliografija*, în „Arhiva”, Ljubljana, leto 27 (2004), st. 1, Arhivsko društvo Slovenije, p. 167–187, <http://www.arhivsko-drustvo.si/publicacije/arhivi/juznic.pdf> (accesat online de noi la data de 19 februarie 2015). Noi prezentăm aici doar câteva titluri, pentru a evidenția varietatea domeniilor abordate de Balthasar Hacquet.

Plantae Alpinae Carniolicae, Viennae, Sumptibus Bibliopolae Joannis Pauli Kraus, 1782.

Mineralogisch-botanische Lustreise, von dem Berg Terglou in Krain, zu dem Berg Glockner in Tyrol, gemacht im Jahr 1779 und 1781, Wien, im Verlage der Johann Paul Krauischen Buchhandlung, 1783.

Courte remarques Orytographiques. Sur la mine d'or proche du village de Nagy-Ag dans la teritore de Honyad en Transilvanie. Par M. Hacquet, Membre de l'Académie imperiale des Curieux de la Nature en Germanie, în „Journal de Physique”, Paris, Tome 26 (Janvier), 1785, p. 25–33.

Physikalisch-politische Reise aus den Dinarischen durch die Julischen, Carnischen, Rhätischen in die Norischen Alpen im Jahre 1781 und 1783, 2 Theilen, Leipzig, Verlegts Adam Friedrich Böhme, 1785, 1787.

Einige Bemerkungen über das Karpatische Gebürge, în „Chemische Annalen”, Leipzig, Nr. 1, 1789, p. 209–212.

Über Versteinerungen von Schmalthieren, die sich in ausgebrannten feuerspeinden Bergen finden, Nürnberg, 1790.

Über einige Salzstöcke in der Moldau und Siebenbürgen vom Hrn. Prof. Hacquet, în „Crell's Chemische Annalen”, Leipzig, Nr. 8, 1790, p. 95–97.

Hacquet's neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren 1788 und 1789 durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen, I, mit Karten und Kupfern, Nürnberg, im Verlag der Raspischen Buchhandlung, 1790, 206 p.

Hacquet's neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren 1788, 89, und 90 durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen, II, Nürnberg, im Verlag der Raspischen Buchhandlung, 1791, 250 p.

Reise durch die norischen Alpen, physikalischen und anderen Inhalts unternommen in den Jahren 1784 bis 1786, 2 Bde., Nürnberg, Bauer und Rasp, 1791.

Etwas über die Karpatischen Gebürge und einige Mineralwässer, în „Crell's Chemische Annalen”, Leipzig, Nr. 2, 1791, p. 136–139.

Sur les monts Carpaths, în „Journal de Physique”, Paris, Tome 40, 1792, p. 317–318.

Physikalische und technische Beschreibung der Flintensteine, wie sie in der Erde vorkommen und dessen Zurichtung zum ökonomischen Gebrauch, sammt Abbildung der dazu gehörigen Werkzeuge, Wien, Christian Friedrich Wappler, 1792, 64 p.

Hacquet's neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren 1791, 92, und 93 durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen, III, Nürnberg, im Verlag der Raspischen Buchhandlung, 1794, 248 p.

De salinis in Daciae et Sarmatiae montibus existentibus inquisitio, Göttingen, 1795.

Hacquet's neueste physikalisch-politische Reisen in den Jahren 1794 und 95 durch die Dacischen und Sarmatischen oder Nördlichen Karpathen, IV, Nürnberg, im Verlag der Raspischen Buchhandlung, 1796, 254 p.

Über die Salzberge in Siebenbürgen, Galizien und der Bukowina, in Freiherr Karl Ehrenberg F. Von Moll, „Jahrbücher der Berg- und Hüttenkunde“, Salzburg, 1/1797, p. 506 ff.

Beschreibung meiner Reise nach Sarmatien, Taurien, die Krim und das Asowsche Meer, in „Journal für Fabrik, Manufaktur und Handlung“, Leipzig, Bd. 15, Juli-August 1798.

Abbildung und Beschreibung der südwestlichen und östlichen Wenden, Illyrier und Slaven, deren geographische Ausbreitung von dem Adriatischen Meere bis an den Ponto, deren Sitten, Gebrauche, Hanthierung, Gewerbe, Religion u. s. w. nach einer zehnjährigen Reise und vierzigjährigen Aufenthalte in jenen Gegenden, 5 Bde., Leipzig, Industrie-Comptoir, 1801–1808.

Bemerkungen über die Entstehung der Feuer- oder Flintensteine. Ein kleiner Beitrag zu der in den Jahren 1788 und 1797 erschienenen physikalische und verschiedene Beschreibungen derselben, Berlin, Verlage der Realschulbuchhandlung, 1806.

Skizze über das Karpatische Gebirge, in „Beu Annalen der Literatur des österreichischen Kaiserthumes“, Wien, 2. Heft., 1808.

Kleinere mineralogische Beiträge, in „Taschenbuch für Mineralogie von Leonhard“, Frankfurt, Jg. 3, 1809.

Blicke über das menschliche Wissen in der Naturkunde, Wien, 1813.

L'Illyrie et la Dalmatie, ou mœurs, usages et costumes de leurs habitants et de ceux des contrées voisines, Traduit de l'allemand de M. le docteur H., par M. Breton, Paris, Nepveu, 1815.

FUNDAȚIA CULTURALĂ A BUCOVINEI LA ÎMPLINIREA A DOUĂ DECENII DE LA FONDARE

VASILE I. SCHIPOR

Die Bukowiner Kulturstiftung zum zwanzigjährigen Gründungsjubiläum

(Zusammenfassung)*

Der Artikel präsentiert das geistige, von einer „Gärung der Gemüter“ geprägte Klima, in dem die Bukowiner Kulturstiftung 1994 in Suczawa gegründet wurde. Diese Gründung war ein Antwortverhalten auf eine wirkliche Notwendigkeit, die im Leben einer anfangs der 90er Jahren von grossen Ideen und edlen kulturellen Bestrebungen beseelten Provinz als dringend wahrgenommen wurde. Zum zwanzigjährigen Jubiläum wird die Tätigkeit der Bukowiner Kulturstiftung vom Verfasser erneut hervorgehoben, indem er ihre anfangs übernommenen Ziele und die wichtigsten Errungenschaften aufzählt: 169 Buchvorstellungen, 27 Kunstaustellungen, die Verleihung von 255 Preisen. Die Schlussfolgerung des Verfassers ist, dass die Bukowiner Kulturstiftung in der folgenden Jahrzehnt zusammen mit den anderen symboltragenden Institutionen dazu beitragen könnte, ein „paideisches Modell“ der Erziehung für die neueren, von der „Liebe zur Vergangenheit“ als hohe Form der Weltreligion – wie Mihai Eminescu 1879 schrieb – begeisterten Bukowiner Generationen zu konsolidieren. Dieses Modell sollte den Menschen helfen, ihre Zukunft besser zu verstehen und würdevoller zu gestalten.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowiner Kulturstiftung, symboltragende Institution, „paideisches Modell“ der Erziehung für die jüngeren Generationen, Rekonstruktion der Zivilgesellschaft, Wiederbelebung der Erziehungsideale, wissenschaftliche Kompetitivität, systematische Forschung, strukturelle Modernisierung der Gesellschaft, Bildung neuer Eliten im Leben der Bukowina.

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Anul 1989 – anul Centenarului morții lui Mihai Eminescu și al unor evenimente istorice petrecute în statele Europei Centrale și de Răsărit – a însemnat pentru românii de pretutindeni un moment astral.

Și românii bucovineni încep să se regăsească în cadrul unor manifestări entuziaste. Vestitorii acestora sunt românii basarabeni, care, în vara anului 1989, întreprind dincoace de Prut mai multe spectacole literar-artistice sub deviza „Deschideți poarta, am venit cu flori! Deschideți poarta, v-am adus comori!”, spectacole susținute în diferite orașe din Moldova și animate de Grigore Vieru, Doina și Ion Aldea-Teodorovici, Iuri Sadovnic, Silvia Chiriac. Tot în 1989, românii de la Cernăuți, stimulați de *perestroică*, *glasnosti* și *vozsasciot*, întrezăresc orizonturi noi de exprimare, aflate sub mirajul „visului etnic”, atâtea decenii zăgăzuit, și înființează Societatea pentru Cultură Românească „Mihai Eminescu”.

Sub semnul „podurilor de flori (6 mai 1990, 16 iunie 1991) și de verb românesc” neîngrădit, la Rădăuți și Gălănești, un grup de intelectuali aduce în discuție ideea reactivării Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, „instituție glorioasă”, aflată timp de peste un secol, în Țară și în exil, deopotrivă, în serviciul existenței naționale, cum afirmă la Paris, în 1962, Grigore Nandriș. Aici, în 30 iunie – 2 iulie 1990, se desfășoară Congresul de reactivare a Societății pentru Cultură. Sub semnul entuziasmului și al unor mari idei, dar și sub presiunea evenimentelor privitoare la cercetarea pe plan internațional a problematicii unei provincii românești marcate dramatic, în repetate rânduri, de o istorie nedreaptă, în procesul anevoios de reconstrucție a societății civile din România, începând din 1990, se impune tot mai mult și recuperarea dimensiunii cultural-științifice a Societății pentru Cultură, abandonate aproape total în Țară și în provincie după 1944.

Câteva evenimente importante din evoluția acestui sinuos proces în Bucovina ar trebui reținute, mai cu seamă pentru reîmpropătarea reflecției istorice în spațiul public al contemporaneității: – dezbatea organizată la Suceava, în 23 martie 1991, pe marginea proiectului de elaborare a *Enciclopediei generale a Bucovinei*, întocmit de către academicianul Vladimir Trebici, sub patronajul Societății pentru Cultură și Literatura Română în Bucovina; – ședința solemnă a Societății pentru Cultură de înființare a Centrului de Studii „Bucovina” al Academiei Române (Rădăuți, 6 septembrie 1992); – înființarea Complexului Academic „Bucovina” (Gălănești, 1993), având rolul de „a dinamiza activitatea cultural-științifică” locală și de a „ridica nivelul competitivității științifice” într-o zonă considerată de interes național, proiect de anvergură, conceput la „un nivel surprinzător pentru mentalitatea provinciei” și abandonat, din păcate, în anii următori; – fondarea unor periodice emblematice în viața cultural-științifică a Bucovinei postdecembriste: „Bucovina literară” (1990, revista reapare la Suceava, pe terenul pregătit de „Pagini bucovinene”, supliment lunar al

revistei „Convorbiri literare”, ianuarie 1982–octombrie 1989); „Septentrion”. Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (Gălănești–Rădăuți, 1990); „Bucovina forestieră” (Câmpulung Moldovenesc, 1 decembrie 1993), „Analele Bucovinei” (Rădăuți, 1994), „Glasul Bucovinei” (Cernăuți, 1994), „Codrul Cosminului” (Suceava, 1995), „Septentrion literar” (Cernăuți, 1999), „«Făt-Frumos». Anuarul Muzeului Etnografic al Bucovinei” (Suceava, 1999), „Lumea carpatică” (Suceava, 2002), periodice care își desfășoară activitatea alături de „«Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, periodic fondat în 1974 (astăzi „Anuarul Muzeului Bucovinei”); – continuarea activității de elaborare și tipărire a unor lucrări ce urmăresc valorificarea și valorizarea patrimoniului cultural al Bucovinei, activitate începută la Suceava cu un deceniu mai devreme: – Emil Satco, *Muzica în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Suceava, Biblioteca Județeană, 1981; – [I. Pînzar, Petru Foicu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Cu o prefață, *Dimensiuni cultural-științifice bucovinene*, de Traian Cantemir, vol. I, Suceava, Biblioteca Județeană, 1982; – [I. Pânzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Cu un cuvânt-înainte de I. Pânzaru, vol. II, Suceava, Biblioteca Județeană, 1983; – [I. Pânzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Cu o notă redacțională de I[oa]n P[ân]zar, Suceava, Biblioteca Județeană, 1984; – Emil Satco, *Arta în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. I–II, Suceava, Biblioteca Județeană, 1984, 1991; Emil Satco, *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar*, Suceava, f. ed., 1991; – Emil Satco, Ioan Pînzar, *Dicționar de literatură Bucovina*, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 1993; – Emil Satco, Ioan Pînzar, *Personalități bucovinene. Dicționar*, VIII, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”– Fundația Culturală a Bucovinei, 1997; – Emil Satco, *Bucovina. Contribuții cultural-științifice. Dicționar*, IX, Cu o notă redacțională nesemnată, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”, 2000; – Grigore G. Bostan, Lora Bostan, *Pagini de literatură română Bucovina, regiunea Cernăuți 1775–2000*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2000; – Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I–II, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004; – Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Bucovina*, Prefață de acad. Răzvan Theodorescu, Suceava, Editura Mușatinii, 2005; – Vasile Efros, Ștefan Purici (colectiv), *Oameni și locuri în Bucovina*, Ghid turistic trilingv, Suceava, Fundația Națională „Humanitas”-Filiala Suceava, 2009; – fondarea la Rădăuți, în 1996, a Colecției „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii”, în cadrul căreia, sub egida Academiei Române se tipăresc, până în 2014, 38 de lucrări: sinteze, monografii, documente, precum și ediții noi ale unor contribuții valoroase privind Bucovina istorică (primele două cărți apar în cadrul programului național prioritar de editare a unor lucrări fundamentale); – organizarea celor dintâi mari conferințe științifice

internaționale ce își propun să impună cercetarea sistematică a problematicii Bucovinei istorice, cu tipărirea în volum a lucrărilor acestora, în limbile română, germană și ucraineană: „Bucovina, 1775–1862. Aspecte politice, sociale, culturale, economice și demografice”, Rădăuți, 31 mai – 3 iunie 1996, București, 5 iunie 1996; „Procese politice, sociale, culturale și economice în Bucovina, 1861–1918. Aspecte edificatoare pentru o Europă unită?”, Rădăuți, 20–22 septembrie 2000; – transformarea Centrului pentru Studierea Problemelor Bucovinei în Institutul „Bucovina” al Academiei Române, instituție cu personalitate juridică și *de facto* (31 ianuarie 2007).

Dintre lucrările tipărite sub egida instituției academice de la Rădăuți, câteva se individualizează prin importanță și contribuția la renașterea activității de cercetare științifică din Bucovina: – Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*. Vol. I (1774–1862) – *De la administrația militară la autonomia provincială* –, București, Editura Academiei Române, 1993; – Nicolai Grămadă, *Toponimia minoră a Bucovinei*, vol. I–II, Îngrijirea ediției, studiul introductiv, bibliografia, notele și indicele: Ion Popescu-Sireteanu; Introducere: D. Vatamaniuc, București, Editura Anima, 1996; – *Bucovina în primele descrieri geografice, istorice, economice și demografice*, Ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici; Prefață de D. Vatamaniuc, București, Editura Academiei Române, 1998; – Teodor Balan, *Documente bucovinene*, vol. VII–IX, Ediție îngrijită, note și comentarii de prof. univ. dr. Ioan Caproșu, Indici de nume și de materii de Arcadie Bodale, Prefață de D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, Postfață de prof. univ. dr. Pavel Țugui, Iași, Editura Taida, 2005–2006; – Acad. Radu Grigorovici, *Bucovina între milenii. Studii și documente*, Cuvânt-înainte: D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, Ediție îngrijită de Rodica Marchidan și Rodica Iașencu, Cuvânt-înainte: D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, București, Indice de nume de Rodica Iașencu, Editura Academiei Române, 2006; – D. Vatamaniuc, *Bucovina între Occident și Orient. Studii și documente*, Cuvânt-înainte de acad. Ștefan Ștefănescu, București, Editura Academiei Române, 2006.

În acest climat de efervescență în toamna anului 1994, la Suceava, se înființează Fundația Culturală a Bucovinei. Răspunzând unei incontestabile nevoi, resimțite tot mai acut în viața provinciei, întreprinderea valorifică sugestia academicianului Gheorghe Platon, oferită în primăvara anului 1994 grupării științifice de la Rădăuți, dar devenită repede „primejdioasă” pentru activiștii înregimentați în „voluntariatul” de aici.

Potrivit statutului, Fundația Culturală a Bucovinei „are drept scop prioritar susținerea activității profesioniste a tuturor creatorilor bucovineni din domeniile literaturii, artelor plastice, muzicii, artei populare etc.”, sprijinul său declarat urmărind: – editarea de cărți; – acordarea unor premii anuale și ocazionale pentru cele mai valoroase lucrări ale creatorilor bucovineni; – organizarea unor manifestări literare

cu participoarea unor personalități ale literaturii române contemporane, din țară și de peste hotare; – patronarea și sponsorizarea unor manifestări literar-artistice; – organizarea și susținerea unor tabere de creație; – organizarea și sponsorizarea unor vizite de documentare în țară și străinătate, acordarea unor burse de studii; – popularizarea valorilor spirituale autentice ale Bucovinei, prin organizarea unor manifestări științifice și culturale consacrate istoriei, științei, artei, învățământului, tezaurului de valori tradiționale bucovinene, precum și unor personalități marcante ale culturii naționale.

Consemnând câteva inițiative și proiecte în Bucovina ultimului deceniu din veacul trecut (ideea înființării unui muzeu sau a unei case memoriale „George Baron Løvendal” la Rădăuți, Gura Humorului ori Suceava, refacerea Cetății de Scaun a Mușatinilor, înființarea unui Centru Cultural Românesc la Cernăuți și a unui Centru Cultural al Latinității la Suceava, constituirea în cadrul Fundației Culturale a Bucovinei a unui „fond de premiere a oamenilor de cultură de aici, după modelul celebrei Fundații „Nobel”), noi scriam, cu îndreptățită speranță, în 1998: „Această instituție, conducându-se după politici și strategii moderne, ar putea, după părerea noastră, să susțină și alte programe și proiecte: formarea unei piețe libere a ideilor în Bucovina, reeditarea și tipărirea unor lucrări fundamentale, consacrate Bucovinei, la nivelul exigențelor cercetării internaționale contemporane, să participe alături de alte instituții similare la formarea unei elite a românilor bucovineni, prin selectarea celor mai dotați tineri din întreaga Bucovină și trimiterea lor la studii în străinătate, pentru o a doua facultate și doctorat, în diverse domenii ale cunoașterii și activității umane” (*Inițiative și proiecte în viața cultural-științifică din Bucovina*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul V, nr. 2 (11), iulie–decembrie 1998, p. 464–465).

De-a lungul celor două decenii de activitate rodnică, Fundația Culturală a Bucovinei s-a impus în viața provinciei noastre ca o instituție emblematică, îndeplinindu-și în bună măsură obiectivele asumate și dovedind, mai presus de toate, resurse reale pentru o continuă, necesară creștere. Întrând într-un nou deceniu de activitate, Fundația Culturală a Bucovinei ar putea contribui, împreună cu instituțiile-simbol ale provinciei, la consolidarea unui model paideic de educare a noilor generații de bucovineni, însuflețite de „iubirea trecutului”, ca formă înaltă de religie a umanității – cum scria Mihai Eminescu în 1879 –, care să-i ajute pe oameni să înțeleagă prezentul și să-și construiască împreună un viitor mai bun, demn.

Cele două decenii de rodnică activitate din viața Fundației, consacrate promovării literaturii și artei din Bucovina, sunt marcate festiv prin organizarea unei manifestări jubiliare. Aceasta se desfășoară joi, 16 octombrie 2014, în Sala de Arte „Elena Greulesi” a Bibliotecii „I. G. Sbiera” din Suceava, cu participarea unor personalități ale vieții științifice, literare și artistice din Țara Fagilor. În acest cadru,

președintele Fundației Culturale a Bucovinei, economistul Dumitru Cucu, prezintă un bilanț al activității din cele două decenii: 169 de lansări de carte, 27 de expoziții de artă plastică și conferirea a 255 de premii. Tot acum se înmânează premiile Fundației pentru anul 2013 și este prezentat un volum aniversar: Emil Satco, Alis Niculică, *Pentru promovarea artei și literaturii în Bucovina: Fundația Culturală a Bucovinei la douăzeci de ani*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 382 p., lucrare întocmită în spiritul rapoartelor și monografiilor Societății pentru Cultura și Literatura Română din Bucovina de altădată, tipărite periodic și valoroase, sub raport documentar, pentru cercetarea științifică de astăzi.

LETTER OF IGNATZ SCHAFFHAUSER TO HIS SON KARL, WRITTEN ON THE EVE OF WORLD WAR I

SOPHIE A. WELISCH

Scrisoarea lui Ignatz Schaffhauser către fiul său Karl, redactată în pragul Primului Război Mondial

(Rezumat)*

Răsfoind amintirile de la prietenii și cunoștințele mele din Bucovina, am avut norocul să găsesc o scrisoare redactată în anul 1914 de un anume Ignatz Schaffhauser din Bori, al cărui fiu, Karl, emigrase în America cu puțin timp înainte de Primul Război Mondial. În scrisoarea sa, scrisă cu alfabet latin și caractere gotice, autorul folosește stilul și vocabularul specific germanilor bucovineni din mediul rural de la acea vreme. O copie a acestei scrisori se află îndosariată în arhiva Bucovina Society din America.

Ignatz Schaffhauser (1867–1914) era urmaș al familiei – aflată deja la a treia generație – întemeiate de coloniștii Mathias Schaffhauser și Anna Schwarz, care, în anul 1835, au plecat din locul de origine, din Pădurea Boemiană, și s-au stabilit în ceea ce avea să devină localitatea Bori, din sudul Bucovinei. Din cauza ratei crescute a nașterilor, a reducerii suprafețelor de teren agricol și a posibilităților economice limitate, în pragul noului secol numeroși bucovineni au ales calea imigrării în Lumea Nouă. Cei care nu doreau să facă agricultură, s-au stabilit în orașele Americii, inclusiv în New York, pe atunci poarta de intrare în această țară. Provenind dintr-o societate de tip agrar, atât bărbaților, cât și femeilor le lipseau abilitățile necesare traiului în mediul urban. Din fericire, la acea vreme existau numeroase locuri de muncă pentru muncitori necalificați. Alții au riscat și au învățat o meserie nouă.

Printre acești imigranți îl găsim pe fiul lui Ignatz, Karl (1894–1933), unul dintre cei șapte copii. Patru dintre frații lui Karl, Josefa (1892–1977), Ignatz II (1898–1971), Julianne (1903–1997) și Eduard (1908–?) s-au imbarcat și ei în lunga călătorie peste Atlantic, primii trei stabilindu-se la New York, la începutul anilor '20, iar Eduard, cel mai tânăr, obținând drept de ședere în Cuba.

---

* Traducere din germană și engleză: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Letter of Ignatz Schaffhauser to his son Karl, written on the Eve of World War I

În anul 1926, Julianne s-a căsătorit cu bucovineanul Karl Tanda (1898–1942) în Brooklyn și s-a reîntors în Bucovina, dar a revenit în America împreună cu cei doi copii, în anul 1950. Nepotul lor, Larry Menestrina, inginer la Cesna Aircraft în Wichita, Kansas, este membru al Bukovina Society și a făcut parte din conducerea acesteia.

În momentul în care îi scria tatălui său, în anul 1914, Karl era șomer și fără bani, dar a învățat meseria de brutar și, cu timpul, și-a deschis o brutărie proprie în New York. Fratele său, Ignaz II, a lucrat și el ca brutar, meserie învățată tot în Statele Unite.

În data de 20 iunie 1914, la trei luni după ce i-a scris fiului său, Ignaz, a murit la Bori, în satul unde se născuse. Singura lui fotografie existentă este cea de pe piatra funerară din Gura Humorului. Soția lui, Maria (născută Brandl) și alți doi copii, Anna (1890–1953) și Mathilda (1905–1955), s-au stabilit împreună cu familiile lor, în Germania, în anul 1940.

Scrisoarea lui Ignaz, din 13 martie 1914, arată un om mândru, trăind în condiții dificile, mângâiat de credința în Dumnezeu, grija față de familia lui și apropierea față de vecini, de comunitate și de biserică.

While perusing the memorabilia of my Bukovinan friends and acquaintances, I had the good fortune of coming across a letter written in 1914 by one Ignatz Schaffhauser from Bori, whose son Karl had immigrated to the United States shortly before World War I. In his letter, written in the Gothic type of the Latin alphabet, the author uses the style and vocabulary characteristic of the rural Bukovina-Germans at that time. A copy of this letter is on file in the archives of the Bukovina Society of the Americas.

Ignatz Schaffhauser (1867–1914) was a third generation descendant of the colonists Mathias Schaffhauser and Anna Schwarz who in 1835 left their homeland in the Bohemian Forest and took up roots in what was to become the village of Bori in southern Bukovina. Given a high birth rate, a scarcity of land, and limited economic opportunities by the turn of century, many Bukovinians pursued the route of immigration to the New World. Those not wishing to farm settled in America's cities, including New York, the port of entry at that time. Coming from an agricultural society, both the men and the women lacked skills readily to adapt to urban living. Fortunately many unskilled labor jobs were available at that time; others bit the bullet and learned a new trade.

Among these immigrants we find Ignatz' son, Karl (1894–1933), one of seven children. Four of Karl's siblings, Josefa (1892–1977), Ignatz II (1898–1971), Julianne (1903–1997) and Eduard (1908–?) also embarked on the long voyage across the Atlantic, the first three settling in New York in the early 1920s, and Eduard, the youngest, taking up residence in Cuba. In 1926 Julianne married the Bukovinian, Karl Tanda (1898–1942) in Brooklyn and reimmigrated to Bukovina, only to return to these shores with her two children in the 1950s. Their grandson, Larry Menestrina, an engineer with Cesna Aircraft in Wichita, Kansas, is a member of the Bukovina Society and formerly served on its board.

Karl was unemployed and penniless when he wrote to his father in early 1914, but he did learn the craft of baker and in time owned and operated his own shop in New York. His brother, Ignatz II also worked as a baker, a trade he learned in the United States.

On June 20, 1914, three months after the letter to his son, Ignatz died in Bori, the village of his birth. His only extant photograph is affixed to his tombstone in Gurahumora. His wife, Maria (nee Brandl) and two other children, Anna (1890–1953) and Mathilda (1905–1955) with their families settled in Germany in 1940.

Ignatz's letter of March 13, 1914 reveals a proud man living in difficult times, comforted by his trust in God, a concern for his family, and an involvement with his neighbors, his community and his church.

Bori, 13. März 1914

Lieber Sohn Karl! [1894–1933]

Mit größter Freude ergreife ich die Feder um dir ein paar Zeilen mitzuteilen. Und zwar, wie mir deine Schwester Josefa deinen Brief zu lesen gegeben hat, du kannst mir glauben, daß ich mit weinen der Mutter nicht gleich vorlesen haben können. Du hast uns bitten, daß wir das Geschäft laßen sollen, den Schnapps und Rum habe ich seit dem neuen Jahr schon niedergelegt. Weil ich habe eine große Steuer bekommen, und zwar 1080 Kronen auf einen Jahr. Wo kann uns das tragen? Das Bier und Brennerei werden wir halten weil wir schon die Versicherung haben und eins muss ja immer zuhause sein. Und verdienen können wir ja nicht davon, keinen Verdienst. Freilich aber dabei auch nicht. Weil wir auch essen brauchen. Weil wir alles kaufen müssen was wir brauchen. Weil 3 unfruchtbare Jahre waren was dir noch hoffentlich selbst bekannt wird sein. Nur das Heu haben wir.

Lieber Sohn Karl. Ich teile dir mit daß ich noch nicht gesund bin auf meinen Fuss. Das ich große Schmerzen leiden mußte. Du schreibst mir daß du mir nicht helfen kannst. Das kann ich dir schon glauben weil mir auch kein Arzt nicht hilft. Von alle 3 [Doktoren] was in Gurahumora sind, sie raten mir ich solle in Spital fahren weil mir schon so viel gekostet hat. Aber ich fürchte mir im Spital, ob sie mir nicht den Fuß abnehmen möchten. Ich will lieber bei meinen Kindern zu hause sterben. Vielleicht werden sie doch einen Vaterunser in Friedhof betten für mich.

Lieber Sohn. Ich teile dir auch mit daß die Grossmutter sehr krank ist. Und du wirst sie nicht mehr sehen. Ich teile dir auch mit daß man den Josef Haas, den Waldaufseher von Woronetz, erschossen haben. Einen grossen Schnee haben wir auch bei uns hier. Ich schreibe dir auch daß Leon Brandl auch sehr krank ist in der Lunge.

Er ist beinahe alle Tage zu mir gekommen. Jetzt kann er schon nicht mehr zu mir kommen und ich nicht zu ihm kommen. Es läßt dich auch schön grüßen seine Schwester, Theresia Brandl und sollst ihr auch schreiben.

Lieber Sohn Karl. Ich teile dir auch mit, daß du mir schreibst daß du keine Arbeit hast in Amerika. Das kannst dir wohl denken wie es uns am Herzen ist. Denn wir haben uns große Auslagen gemacht für dein Herüberfahren nach Amerika und wann du glaubst daß du keine Arbeit kriegst, so schreibe mir, ich schicke dir sofort Geld zum zurückfahren zuhause. Du hast hier viel Arbeit. Du sollst nur gesund sein. Der Ignatz [1898–1971] geht mit den Ferdinand Hellinger [1882–1960]. Er hat 1 Gulden und 20 Kreuzer. Der möchte dir sicher mehr zahlen: 1 Gulden und 50 Kreuzer. Dann noch machst dir ein Verdienst mit die Pferde, bis 7 Florin pro Tag. Also mache du dir selbst eine Berechnung wie viel du dir in diese Zeit verdient hättest. Der Ignatz ist zu die Stutführen zu schwach dazu und ich kann auch nicht. Der Ignatz verdient nur einen Anzug für sich aber das brauchen die anderen Kinder auch haben. Und ich und die Mutter. Wenn ich gesund werde, dann habe ich nicht einmal einen Anzug in die Kirche zu gehen. Das ich mich schämen müßte. Jetzt was sagen meine Schulden dazu. Ich kann keine Raten zahlen, nur höchstens die Prozente auch nicht.

Lieber Sohn. Du hast geschrieben, daß du freiwillig zu die Soldaten gehen willst. Aber als Vater möchte ich dir raten daß du auch in der Bukowina das machen kannst. Und bist wenigstens zu hause. Wenn du keine Lust hast zu der Wirtschaft, so kannst du zur Gendarmarie gehen oder zur Finanz Wache wo du noch ein besseres Leben hast. Aber eines erlaube ich mir noch zu schreiben. Wenn du Geld hast und uns keines schicken willst, dann kannst dir schon denken was du deinen Eltern für eine Freude machst. Wenn du einen Brief schreibst auf die Josefa [Schaffhauser, 1892–1977] so ersuchen wir dich sie solle schon einmal den Anton Günthner [1886–1950] laßen. Weil die Mutter kann ihm nicht leiden. Jetzt schließe ich mein Schreiben mit viele herzlichen Grüßen von Vater und Mutter und von unserem großen Eduard. Der ist schon so groß gewachsen und sehr gesund.

Jetzt grüße mir alle Leute von Bori und von Gurahumora und von Wenzel Hilgarth [1887–?] und Seidl und an Franz Haas [1891–1971]. Und vergesse nicht auf die heiligen Fastenzeit, und gehe auch zur heiligen Beichte und in die Kirche. Dann wird dich Gott auch nicht verlaßen. Gelobt sei Jesus Christus.

Ignatz Schaffhauser [1867 – Juni 1914]

Bori, March 13, 1914

Dear son Karl!

With the greatest pleasure I sit down to write you a few lines. To be sure, when your sister Josefa gave me your letter to read, you can believe me that because I was crying, I could not immediately read it to her. You implored us to give up the grocery store; since the New Year I have already given up the whiskey and rum, since I got a large tax of 1080 crowns for one year. Where can this take us? We will keep the beer and distillery since we already have the insurance and someone always has to be at home. They [the whiskey and rum] would have brought us no income, even if we had kept them because we have to eat, because we have to buy everything, which we use, because three poor harvests followed one after another, which hopefully you still recall. We only have the hay.

Dear son Karl. I have to tell you that my leg is not healed, that I had to suffer great pain. You write that you cannot help me. This I can believe, since all three doctors also cannot help me. The three [doctors] in Gurahumora advise me to go to the hospital since I have already spent so much. But I am fearful of the hospital; perhaps they will amputate my leg. I would rather die with my children at home. Perhaps they will pray an Our Father for me at the cemetery.

Dear son. I wish to tell you that Grandmother is very sick, and you will never see her again. I will also tell you that they shot Josef Haas, the forester from Woronetz [village on the outskirts of Gurahumora]. We also have a lot of snow here. I wish to tell you that Leon Brandl is also very sick with pulmonary problems. He used to visit me almost every day. Now he can no longer come to me and I cannot go to him. He sends greetings also as does his sister, Theresia Brandl, and you should write to her.

Dear son Karl. I also want to tell you that you write you have no work in America. You can imagine how heavy of heart that made me feel because we incurred great expenses for your trip to America. If you believe that you will get no work, so write me, I'll immediately send you money to return home. Here you would have much work. Only you should be healthy. Ignatz [son of the author and Karl's brother] works with Ferdinand Hellinger. He earns 1 Gulden and 20 Kreuzers. He would surely pay you more: 1 Gulden and 50 Kreuzers. In addition, you can earn money with the horses, up to 7 Florins per day. So figure out how much you would have earned during this time. Ignatz is too weak to drive the horses and I can't do it. Ignatz earns enough for one suit of clothes for himself but the other children also need things as do Mother and I. If I get well, I do not even have a suit to wear to church. I would be ashamed. And then there are my debts. I cannot make the payments and at best not even the interest.

Dear son. You wrote that you would like to volunteer for the army. But as father I would advise you that you could also have done this in Bukovina. And at least you

would be at home. If you are not interested in farming, you can join the local police force or the Finance Security where you would have an even better life. But one point I will allow myself to make: if you have money and don't want to send us any, then you can well imagine what pleasure you are bringing to your parents. If you write a letter to Josefa, we beseech you to tell her to stop seeing Anton Günthner because Mother cannot stand him. Now I conclude my letter with many happy greetings from Father and Mother and from our big Eduard. He is already so big and very healthy.

Best regards to all the people from Bori and from Gurahumora including Wenzel Hilgarth and Seidl and Franz Haas and do not forget the holy season of Lent and also go to confession and to church. Then God will not forget you. Praised be Jesus Christ.

Ignatz Schaffhauser [1867 – Juni 1914]

Bori, 13 martie 1914

Dragul meu fiu Karl [1894–1933],

Cu cea mai mare bucurie iau pana în mână pentru a-ți scrie câteva rânduri. Și anume, cum sora ta, Josefa, mi-a dat să citesc scrisoarea ta; te rog să mă crezi că, din cauza lacrimilor, n-am putut să i-o citesc pe loc mamei tale. Ne-ai rugat să renunțăm la prăvălie; de la Anul Nou n-am mai vândut whiskey și rom. Pentru că mi s-a fixat un impozit mare, de 1 080 [de] coroane pe an. Unde ne va duce asta? Vom păstra berea și distileria, pentru care avem deja asigurare și pentru că trebuie să fie și cineva mereu acasă. Nu ne aduc nici un venit [whiskey-ul și romul], chiar niciunul, nici chiar dacă le-am fi păstrat. Pentru că trebuie să și mâncăm. Pentru că trebuie să cumpărăm tot ce avem nevoie. Pentru că ultimii trei ani au fost săraci în recolte, dacă-ți aduci bine aminte. Nu avem decât fânul.

Dragul meu fiu Karl, sunt nevoit să-ți spun că piciorul meu încă nu este sănătos, că a trebuit să suport dureri mari. Îmi scrii că nu poți să mă ajuți. Te cred, pentru că niciun doctor nu mă poate ajuta. Cei trei [doctori] din Gura Humorului mă sfătuiesc să merg la spital, de vreme ce am cheltuit deja atât de mult. Eu, însă, mă tem de spital, să nu-mi taie piciorul. Mai degrabă aș muri acasă, lângă copiii mei. Poate vor spune un *Tatăl nostru* pentru mine la cimitir.

Dragă fiule, aș vrea să-ți spun că bunica este foarte bolnavă. Și nu o vei mai vedea vreodată. Îți mai spun că l-au împușcat pe Josef Haas, pădurarul din Voroneț. Este foarte multă zăpadă aici. Îți mai scriu că Leon Brandl este și el foarte bolnav cu plămâni. Obișnuia să vină pe la mine aproape în fiecare zi. Acum nu mai poate și nici eu nu mă pot duce la el. Îți trimite salutări, la fel și sora lui, Theresia Brandl, căreia ar trebui să-i scrii.

Dragul meu fiu Karl, de asemenea, vreau să-ți spun că îmi scrii că nu ai de lucru în America. Gândește-te ce e în inima noastră. Pentru că noi am cheltuit atâția bani pentru călătoria ta în America și, dacă tu crezi că nu găsești nimic de lucru, scrie-mi și îți trimit imediat bani să te întorci acasă. Aici ai destule de făcut. Numai să fii sănătos. Ignatz [1898–1971] lucrează cu Ferdinand Hellinger [1882–1960]. Câștigă 1 gulden și 20 de cruceri. Ție ți-ar da cu siguranță mai mult: 1 gulden și 50 de cruceri. Pe lângă asta, mai poți câștiga bani muncind la cai, până la 7 florini pe zi. Așa că fă singur o socoteală, cam câți bani ai fi putut strânge până acum. Ignaz este prea slab ca să mâne iepele, iar eu nu pot să fac asta. Ignaz câștigă numai cât pentru un rând de haine pentru el, dar și ceilalți copii au nevoie de lucruri. De asemenea, mama și eu. Dacă mă fac bine, nu am nici măcar un costum cu care să merg la biserică. Mi-ar fi rușine. Și mai sunt și datoriile mele. Nu pot plăti nicio rată, nici măcar dobânda.

Fiule drag, ai scris că vrei să te înrolezi voluntar în armată. Ca tată, te sfătuiesc că poți face acest lucru și în Bucovina. Și măcar ești acasă. Dacă nu te interesează agricultura, poți să te înrolezi în Jandarmerie sau la Garda de Finanțe, unde ți-ar merge și mai bine. Dă-mi voie, totuși, să mai scriu ceva: dacă ai bani și nu vrei să ne trimiți, atunci închipuie-ți ce bucurie ne faci nouă, părinților tăi. Dacă îi scrii Josefei [Schaffhauser, 1892–1977] o scrisoare, te implorăm să-i spui să-l lase pe Anton Günthner, pentru că mama nu-l poate suferi. Închei acum scrisoarea cu multe salutări din partea tatei și a mamei, și de la Eduard. A crescut atât de mare și este foarte sănătos.

Acum salută-i din partea mea pe toți oamenii din Bori și din Gura Humorului, inclusiv din partea lui Wenzel Hilgarth [1887–?] și a lui Seidl, și pe Franz Haas [1891–1971]. Și nu uita de sfântul post, du-te la sfânta spovedanie și la biserică. Astfel, Domnul nu te va părăsi. Lăudat fie Iisus Hristos [!]

Ignatz Schaffhauser [1867 – Juni 1914]

BUCOVINENI ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI ÎNTREGITE. ADUNAREA DEPUTAȚILOR, SESIUNEA 1920–1922 (I)

RODICA IAȚENCU

Bukowiner Vertreter im Parlament Grossrumäniens. Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922 (I)

(Zusammenfassung)*

Der vorliegende dokumentarische Beitrag behandelt die Tätigkeit der Bukowiner Vertreter im ersten Landtag Grossrumäniens – Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922. Die Landtagswahlen wurden von der Regierung des Generals Alexandru Averescu, des Präsidenten der Volkspartei, organisiert. In der Bukowina wurden die Wahlen aufgrund des Gesetzes Nr. 1 638 vom 8. April 1920 veranstaltet. Durch dieses Gesetz hat man einige Vorschriften des Wahlgesetzes für die Bukowina Nr. 3 620 vom 24. August 1919 verändert. Die Provinz wurde durch 17 Abgeordneten vertreten: Eusebie Popovici (Bezirk Suczawa), Ion Candrea (Bezirk Kimpolung), Dorimedont Popovici (Bezirk Gurahumora), Ifrim Popescu, Aurel Țurcan (Bezirk Radautz), Alfred Kohlruss, Vasile Ungureanu (Bezirk Storozynetz), George Grigorovici (der sich für ein Senatormandat entschied), Iacob Pistiner, Benno Straucher (Czernowitz-Stadt), Constantin A. Dragonesi, Modest Cezar Scarlat (Bezirk Czernowitz), Constantin Krakalia (Bezirk Zastawna), Ion Heșca (Bezirk Kotzman), Anton Lukaszewicz (Bezirk Wiżnitz), Toma Ionescu (Bezirk Waszkoutz), Vasile Grigorcea (Bezirk Sereth). Dazu kamen auch drei stellvertretende Abgeordnete: Rudolf Gaidosch, Norbert Kipper und Iosef Bierrer (Czernowitz-Stadt).

Nach einer Einführung in das Thema wird im ersten Teil dieses Beitrags von der Bestätigung der Wahlen in allen Bezirken berichtet. Im zweiten Teil werden die Verfasser die Tätigkeit der Bukowiner Abgeordneten in der Session 1920–1922 und im dritten Teil noch drei Dokumente (die Landtagsreden der Abgeordneten Vasile Ungureanu, Dorimedont Popovici und Iacob Pistiner) über die Probleme der Vereinigung und Verwaltung der Bukowina in den ersten Jahren nach 1918 präsentieren.

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die Bukowina, Landtagswahlen, Landtagsmitglieder, Landtagsreden.

Introducere

Alegerile parlamentare din mai 1920 au fost organizate de către guvernul condus de generalul Alexandru Averescu, președintele Partidului Poporului. Acesta a convocat, prin decret regal, corpul electoral al întregii țări, care urma să aleagă, pe baza tipului de scrutin introdus prin Decretul-lege privind reforma electorală din 14 noiembrie 1918 (vot universal, egal și direct), corpurile legiuitoare¹. Data alegerilor a fost fixată în zilele de 25, 26, 27 mai 1920 pentru Adunarea Deputaților și 30, 31 mai 1920 pentru Senat (în cazul Transilvaniei, acestea au fost amânate pentru luna iunie 1920).

În perioada premergătoare alegerilor, Partidul Poporului a atras în rândurile sale o grupare din Partidului Național Român (condusă de Octavian Goga, Ioan Suciuc, Petru Groza) și una din Partidul Democrat al Unirii din Bucovina (condusă de Dorimedont Popovici). Guvernul a realizat un cartel electoral cu Partidul Conservator Democrat și Partidul German din România. Forțele politice ale opoziției au format Federația Democrației Național-Sociale (Partidul Național Român din Transilvania, care a depus liste electorale separate în circumscripțiile din Transilvania, Partidul Democrat al Unirii din Bucovina, Partidul Țărănesc din Vechiul Regat, Partidul Țărănesc din Basarabia, Partidul Naționalist Democrat – Nicolae Iorga, gruparea independentă dr. Nicolae Lupu). Partidul Național Liberal a candidat singur, la alegeri participând și Partidul Socialist.

Alegerile din mai 1920 s-au încheiat cu următoarele rezultate: Partidul Poporului – 206 mandate, Partidul Național Român – 27 de mandate, Partidul Țărănesc (Ion Mihalache) – 25 de mandate, Partidul Țărănesc (Ion Inculeț) – 23 de mandate, Partidul Socialist – 20 de mandate, Partidul Conservator Democrat – 10 mandate, Partidul German – 10 mandate².

Lucrările celui de-al doilea Parlament al României întregite s-au deschis la 20 iunie 1920. În perioada 30 iunie 1920 – 22 ianuarie 1922, președinte al Adunării Deputaților a fost Duiliu Zamfirescu (Partidul Democrat), iar președinte al Senatului, Constantin Coandă (Partidul Poporului).

---

¹ În perioada interbelică s-au organizat de zece ori alegeri parlamentare (noiembrie 1919; mai 1920; februarie–martie 1922; mai 1926; iulie 1927; decembrie 1928; iunie 1931; iulie 1932; noiembrie 1933; decembrie 1937) și de trei ori alegeri comunale și județene (februarie 1926; februarie–martie 1930; 1936–1937). La acestea se adaugă alegerile desfășurate în iunie 1939, sub regimul autoritar al regelui Carol al II-lea și al „partidului” său, Frontul Renașterii Naționale, ulterior Partidul Națiunii.

² „Monitorul Oficial”, Partea neoficială, nr. 47, 2 iunie 1920, p. 1439–1448.

În ceea ce privește Bucovina, guvernul Alexandru Averescu (13 martie 1920 – 17 decembrie 1921), interesat de „organizarea definitivă a vieții interne”³ prin descentralizare administrativă, a luat măsura desființării organelor care asigurau administrația proprie a provinciei, atribuțiile Secretariatelor/Serviciilor de Stat din Cernăuți trecând asupra ministerelor de resort/departamentelor corespunzătoare din guvernul central (Decretul-lege nr. 1 476/4 aprilie 1920)⁴. În acest sens s-a înființat o Comisie de descărcare a serviciilor publice din teritoriile alipite și unificarea lor cu Regatul României, prezidată de primul-ministru, în cadrul căreia a funcționat o Comisie regională pentru descărcare și unificare, formată din șapte secretari generali și șapte delegați ai guvernului central, aleși dintre funcționarii superiori, recomandați de către Consiliul de Miniștri⁵. În cadrul acestei comisii au funcționat secretariate generale până în aprilie 1921, când acestea au fost transformate în directorate generale, cu servicii pentru fiecare minister. Aceste organe au avut doar atribuții administrative, conducând, din însărcinarea guvernului, serviciile publice din provincie. Activitatea acestei comisii s-a desfășurat până în anul 1923, când toate resorturile au trecut direct sub autoritatea ministerelor centrale de la București⁶.

În planul vieții politice a Bucovinei, în perioada la care ne referim (1920–1922) s-au produs schimbări importante. După demisia guvernului Al. Vaida Voevod (13 martie 1920), Partidul Democrat al Unirii (P.D.U.), în frunte cu Ion Nistor, a aderat la Federația Democrației Național-Sociale, condusă de către Nicolae Iorga (această grupare a adunat partidele Blocului Parlamentar, trecute în opoziție)⁷. Inițial, P.D.U. a

---

³ „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, anul III, 16 martie 1920, p. 1.

⁴ Radu Economu, *Unirea Bucovinei. 1918*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 75.

⁵ Aceștia au fost numiți prin Decretul regal nr. 1 713/22 aprilie 1920: Dorimedont Popovici – președinte; Constantin Ștefanelli – Interne; Erast Tarangul – Finanțe; Vasile Hnidei – Comerț și Industrie; Ion Balmuș – Lucrări Publice; Constantin Șcarlat – Agricultură; E. Ionescu – Salubritate; Traian Brăileanu – Instrucție Publică (înlocuit cu Constantin Mandicevschi). În perioada 1920–1922, în guvernul central Bucovina a fost reprezentată de Ion Nistor. După demisia acestuia, funcția de ministru de stat a fost preluată de Ion V. Stârcea și, ulterior, de Dorimedont Popovici. Cf. „Glasul Bucovinei”, anul III, 15 aprilie 1920, p. 1; Radu Economu, *op. cit.*, p. 76;

⁶ „Glasul Bucovinei”, anul III, 27 iunie 1920, p. 1; Vasile Pușcaș, Vasile Vesa (coordonatori), *Dezvoltare și modernizare în România interbelică (1919–1939). Culegere de studii*, București, Editura Politică, 1988, p. 45–46; Radu Economu, *op. cit.*, p. 75–76.

⁷ Ion Nistor, *Din viața politică*, în „Calendarul «Glasul Bucovinei» pe anul 1921”, Cernăuți, 1921, p. 166. Blocul Parlamentar s-a format la 25 noiembrie 1919, cu scopul de a forma o majoritate parlamentară pentru susținerea guvernului Al. Vaida-Voevod. A fost o coaliție politică alcătuită din Partidul Național Român (Transilvania), Partidul Țărănesc (Vechiul Regat), Partidul Țărănesc (Basarabia),

încercat o colaborare cu guvernul Alexandru Averescu, dar impunerea anumitor condiții politice – fuzionarea cu partidul ce urma să se înființeze, Partidul Poporului (17 aprilie 1920), și asumarea răspunderii pentru măsurile de unificare, au determinat, cum afirma Ion Nistor, „o schimbare esențială în conduita noastră politică de până atunci. Ne găseam la o răspântie de drum în calea noastră politică. Ni se cerea să ne schimbăm cu desăvârșire orientarea noastră politică [...]”⁸. Cealaltă grupare politică bucovineană, a lui Iancu Flondor, a fuzionat cu Partidul Poporului⁹. În această perioadă au mai activat în Bucovina Partidul Social Democrat (organizat în secții naționale: română, germană, evreiască, ucraineană și poloneză)¹⁰, grupul țărănesc, neconstituit în partid¹¹ și gruparea lui Dorimedont Popovici, care s-a desprins din P.D.U. și a aderat la Partidul Poporului¹².

În Bucovina, organizarea alegerilor parlamentare s-a făcut în baza Decretului-lege nr. 1 638, din 8 aprilie 1920¹³, care a modificat unele prevederi ale Decretului-lege electoral pentru Bucovina nr. 3 620, din 24 august 1919¹⁴. Conform

---

Partidul Democrat al Unirii (Bucovina), Partidul Naționalist Democrat și gruparea independentă condusă de Nicolae Lupu. Acesta s-a dizolvat la 13 martie 1920, odată cu demisia guvernului Al. Vaida-Voevod.

⁸ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 167.

⁹ Iancu Flondor și-a dat demisia din Partidul Poporului, în mai 1920, părăsind definitiv viața politică. Această atitudine a fost motivată de faptul că Ion V. Stârcea, acuzat de afaceri ilegale cu pădurile Fondului Religionar, a fost numit ministru de stat și membru în Comisia de descărcare a serviciilor publice din teritoriile alipite și unificarea lor cu Regatul României. Cf. Radu Economu, *op. cit.*, p. 76–77.

¹⁰ Înființat în anul 1896, Partidul Social Democrat a fost singura formațiune politică din Bucovina care a supraviețuit Primului Război Mondial, continuându-și activitatea până în anul 1938. În structurile de conducere ale Federației Partidelor Socialiste din România, constituită în iunie 1921, s-au aflat bucovinenii George Grigorovici (președintele Comitetului executiv), Iacob Pistiner (secretar), Constantin Krakalia (membru al Comisiei de control), Romulus Dan (membru supleant). Cf. Nicolae Jurcă, *Istoria social-democrației din România*, București, Editura Științifică, 1994, p. 139.

¹¹ Grupul țărănesc s-a transformat în partid la începutul anului 1922 și a fuzionat cu Partidul Țărănesc din Vechiul Regat. Filiala bucovineană a fost condusă de Teofil Sauciuc-Săveanu. Cf. Radu Economu, *op. cit.*, p. 81.

¹² *Ibidem*, p. 77.

¹³ Dezbaterile Constituantei – Senatul, „Monitorul Oficial” (în continuare se va cita D.S., M.O.), nr. 107, 6 august 1921, p. 2736.

¹⁴ Cele trei decrete-lege (Decretul-lege privind reforma electorală din 14 noiembrie 1918, Decretul-lege electoral pentru Bucovina, nr. 3 620/24 august 1919, Decretul-lege cuprinzând dispoziții privitoare la alegerile pentru Adunarea Deputaților și Senat în Transilvania, Banat, Crișana, Sătmar și Maramureș, nr. 3 621/24 august 1919) au fost în vigoare, cu unele modificări, care nu le-au afectat natura inițială, până în anul 1926. În baza acestora au fost organizate alegerile parlamentare din anii 1919, 1920 și 1922. Unele dintre modificări au vizat redimensionarea adunărilor alese, din anul 1920, crescând norma de reprezentare, astfel că numărul deputaților s-a redus: de la 337 la 231 în Vechiul Regat și Basarabia, de la 205 la 121 în Transilvania și de la 27 la 17 în Bucovina. O reducere similară s-a produs și la Senat, dar mandatele de drept s-au prezervat. Cf. Alexandru Radu, *Reforma sistemului electoral din România*. O

noii legi electorale, în fiecare circumscripție electorală se repartiza un număr de comune a căror populație să însumeze 50 000 de locuitori pentru alegerile de deputați și 100 000 de locuitori pentru alegerile de senatori. Urmas să fie aleși 17 deputați și 10 senatori în cele 23 de circumscripții electorale organizate în Bucovina.

La alegerile din mai 1920 au participat: Partidul Democrat al Unirii, Partidul Social Democrat din Bucovina, candidați ai naționalităților minoritare și candidați independenți.

În Parlamentul României Întregite, sesiunea 1920–1922, populația Bucovinei a fost reprezentată de 16 deputați (George Grigorovici, care a candidat pentru ambele Camere, a optat pentru mandatul de senator; în circumscripția Cernăuți–oraș au fost aleși și trei deputați supleanți) și 10 senatori, dintre care unul de drept (mitropolitul Bucovinei) și nouă aleși (opt prin vot universal și unul din partea Universității din Cernăuți), care au candidat din partea Partidului Poporului, Partidului Social Democrat din Bucovina, Partidului Democrat al Unirii, Partidului Democrat. Remarcăm faptul că acum a fost ales un număr mai mare de parlamentari aparținând naționalităților minoritare (ucraineni, evrei, germani), comparativ cu alegerile din noiembrie 1919. Minoritarii au câștigat toate mandatele de deputați în circumscripția Cernăuți–oraș, înregistrând succese și în circumscripțiile Storojineț, Zastavna, Coțmani și Vijnița. Vizita familiei regale în provincie (16–18 mai 1920)¹⁵ și întrevederile primului-ministru Alexandru Averescu cu reprezentanții minorităților etnice din Bucovina au avut un rol important în decizia acestora de a participa activ la alegeri. De acum datează, în practica electorală din Bucovina, și începutul alianțelor dintre partidele minoritare și partidul de guvernământ, în acest caz între Partidul German și Partidul Poporului¹⁶.

În prima parte a acestui documentar prezentăm validarea alegerilor desfășurate în cele 15 circumscripții electorale care au fost organizate în Bucovina, precum și în județul Suceava–Regat (deputații care au reprezentat acest județ au prezentat intervenții care s-au referit și la problemele Bucovinei). În partea a doua vom analiza activitatea deputaților bucovineni în Parlament, sesiunea 1920–1922, iar în partea a

---

istorie analitică (I), în „Sfera politicii”. Revistă de științe politice editată de Fundația „Orient Expres”, București, vol. XX, nr. 1 (167), ianuarie–februarie 2012; accesat online, în 10 februarie 2015, la adresa <http://www.sferapoliticii.ro/sfera/167/art01-RaduA.php>.

¹⁵ Radu Economu, *op. cit.*, p. 78–79.

¹⁶ Florin-Răzvan Mihai, *Dinamica electorală a candidaților minoritari din Bucovina la alegerile generale din România interbelică*, în vol. Vasile Ciobanu, Sorin Radu (coordonatori), *Partide politice și minorități naționale din România în secolul XX*, vol. V, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2010; accesat online, în 12 ianuarie 2015, la adresa <http://mihaiflorinrazvan.ro/?p=132>.

treia vom prezenta trei documente (intervențiile parlamentare susținute de către deputații Vasile Ungureanu, ședința A.D. din 16 iulie 1920; Dorimedont Popovici, ședința A.D. din 28 decembrie 1920 și Iacob Pistiner, ședința A.D. din 18 iulie 1921) referitoare la problemele unificării și administrării Bucovinei în primii ani de după unire.

Validarea alegerilor pentru Adunarea Deputaților

Verificarea și validarea mandatelor celor 76 de județe care și-au trimis reprezentanți în Parlament a fost cercetată de cele șapte secțiuni în care a fost împărțită A.D., conform art. 2 din Regulamentul de funcționare a acesteia (ședința extraordinară din 21 iunie 1920)¹⁷. Județele Siret, Câmpulung, Vijnița, Vășcăuți și Zastavna au făcut parte din Secțiunea I; județele Gura-Humorului și Cernăuți – Secțiunea a II-a; județul Suceava – Secțiunea a III-a; județele Coțmani și Rădăuți – Secțiunea a IV-a; județul Storojineț – Secțiunea a VI-a¹⁸.

1. Județul Suceava

În ședința A.D. din 24 iunie 1920, raportorul Virgil Slăvescu a propus validarea alegerilor de deputați pentru județul Suceava¹⁹, desfășurate în perioada 25–27 mai 1920 (șapte liste electorale, patru mandate de deputați). S-au înscris 28 272 de alegători, s-au înregistrat 23 089 de votanți, iar 2 202 voturi au fost anulate. Lista nr. 1 a obținut ca masă electorală 38 415 voturi; lista nr. 2 – 27 819 voturi; lista nr. 3 – 1 414 voturi; lista nr. 4 – 3 656 de voturi; lista nr. 5 – 5 513 voturi; lista nr. 6 – 1 048 de voturi; lista nr. 7 – 4 151 de voturi. Pentru repartizarea mandatelor s-au împărțit masele electorale

---

¹⁷ Vezi Tabelul 3.

¹⁸ Dezbaterile Adunării Deputaților, „Monitorul oficial” (în continuare se va cita D.A.D., M.O.), nr. 1, 23 iunie 1920, p. 3.

¹⁹ După anexarea nordului Moldovei de către Imperiul Austriac, Ținutul Suceava a fost împărțit în două. Partea care a revenit Bucovinei a constituit districtul Suceava, iar cea care a rămas în Moldova a format ținutul Suceava, cu o capitală nouă, la Fălticeni. În perioada cuprinsă între Marea Unire și până la votarea Legii pentru unificare administrativă (14 iunie 1925) s-a păstrat specificul organizării administrativ-teritoriale în provinciile istorice. În Bucovina, regimul administrativ a fost reglementat prin Decretul pentru administrația Bucovinei nr. 3715/18 decembrie 1918, iar regiunea Regatului României a rămas cu organizarea moștenită din perioada antebelică (Legea pentru consiliile județene din 2 aprilie 1894), în care figura județul Suceava (ulterior a avut loc schimbarea denumirii în județul Baia, cu reședința la Fălticeni). Vezi și Radu Săgeată, *Organizarea administrativ-teritorială a României. Evoluție. Propuneri de optimizare*, București, 2013; accesată online, în 30 mai 2014, la adresa [www.geopolitic.ro/17\)%20News%20March%202013%20\(5.03.2013\).pdf](http://www.geopolitic.ro/17)%20News%20March%202013%20(5.03.2013).pdf); http://earth.unibuc.ro/file_download/293341; memoriainterbelică.memoria.ro/județe/baia.

prin numerele 1, 2, 3 și 4 (câți reprezentanți erau de ales) și, alegându-se din toate aceste câturi cele patru mai mari, s-a găsit ca divizor comun cifra 13 909, adică cel mai mic dintre aceste patru câturi. Cu această cifră, împărțindu-se masele electorale, s-a stabilit că listei nr. 1 i se cuvin două mandate și listei nr. 2 tot două mandate. Au fost proclamați aleși din fiecare listă, căreia i s-au atribuit mandate, cei care au obținut cel mai mare număr de voturi și anume: Vasile Tomegea – 9 693 de voturi; Virgil Tempeanu – 9 630 de voturi; Ion Zelea-Codreanu – 7 039 de voturi; Ion V. Crețu – 7 032 de voturi. Deputați supleanți au fost declarați următorii: Toader Crețu – 9 557 de voturi; Ștefan Dimitriu – 9 535 de voturi; Constantin Demetrescu – 6 923 de voturi; Mihai Zăhărescu – 6 825 de voturi.

La dosar s-a înregistrat o contestație a locuitorilor din comunele Fălticeni, Preutești și Rădășeni în legătură cu alegerea lui Virgil Tempeanu, care n-a demisionat din funcția de profesor cu titlul provizoriu. Conform art. 7 din Regulamentul A.D., Secțiunea a III-a verificatoare a luat în considerare această contestație, hotărând să fie adusă în dezbaterile Camerei. De asemenea, în ședința A.D. din 24 iunie 1920, deputatul Vasile Tomegea a avut o intervenție cu privire la Ion V. Crețu, căruia i s-au adus acuzații referitoare la faptul că a fost dat afară din magistratură, din Baroul avocaților din Piatra Neamț și din poliția orașului Fălticeni și că ar fi procedat incorect în timpul alegerilor parlamentare. În urma respingerii acestor contestații, Virgil Tempeanu și Ion V. Crețu au fost validați ca deputați ai județului Suceava²⁰.

2. *Circumscripția electorală Suceava*

Validarea alegerilor pentru circumscripția electorală Suceava, desfășurate în 27 mai 1920, a fost propusă de către raportorul Gh. Cantacuzino în ședința A.D. din 25 iunie 1920. S-au prezentat trei candidați pentru un loc de deputat și rezultatul a fost următorul: votanți – 7 335; voturi anulate – 256. Cele 7 079 de voturi rămase valabile s-au împărțit astfel: Eusebie Popovici – 4 335; Filaret Doboș – 2 073; Ion C. Brătianu – 671. Majoritatea absolută²¹ a întrunit-o Eusebie Popovici. La dosar au existat două

---

²⁰ D.A.D., M.O., nr. 5, 27 iunie 1920, p. 33–35.

²¹ Conform art. 109 – „În circumscripțiile care aleg câte un singur deputat, precum și în circumscripțiile pentru alegerea de senatori, va fi declarat deputat sau senator candidatul care a obținut majoritatea absolută a voturilor. Majoritatea absolută e cifra mai mare decât jumătatea voturilor valabile. Dacă niciunul dintre candidați nu a obținut majoritatea absolută a voturilor, se va face alegerea restrânsă (balotaj) între cei doi candidați care au obținut mai multe voturi. Între candidații cu voturi egale, se va proceda prin tragere la sorți. [În cazul când] candidatul care, după rezultatul constat, a obținut majoritatea absolută a voturilor sau majoritatea relativă, pentru a fi admis la alegerea restrânsă, a decedat în decursul

conestații: una semnată de Filaret Doboș, Teodor Codici și Nicolae Mitrofan și cealaltă de Vasili Clipa și Sava Lungu, pe marginea cărora deputatul Vasile Ungureanu a avut o interpelare în Parlament, în ședința A.D. din 25 iunie 1920²². Conestațiile au fost respinse de Secțiunea a III-a verificatoare, însă, conform Regulamentului A.D., s-a cerut vot nominal pentru soluționarea acestora. În urma respingerii conestațiilor, Eusebie Popovici a fost declarat deputat al județului Suceava²³.

3. Județul Câmpulung

În ședința A.D. din 23 iunie 1920, raportorul Ioan Manolescu a propus validarea alegerilor pentru județul Câmpulung, desfășurate la 28 mai 1920. Aici s-au prezentat trei candidați, care au întrunit 5 976 de voturi, dintre care 5 755 de voturi au fost valabile și 221 de voturi au fost anulate: Ion Candrea – 2 765 de voturi; Vasile Lițu – 1 581 de voturi; Iorgu G. Toma – 1 409 voturi. Neîntrunind niciunul dintre candidați majoritatea absolută (2 878 de voturi), Biroul Electoral a procedat la alegerea restrânsă între candidații Ion Candrea și Vasile Lițu (6 iunie 1920). În urma acestor alegeri, Ion Candrea a întrunit 3 461 de voturi, iar Vasile Lițu 170 de voturi (dintre cele 3 636 de voturi date, cinci au fost anulate și 3 631 au fost valabile). Neînregistrându-se nicio conestație, Ion Candrea a fost validat deputat pentru județul Câmpulung²⁴.

4. Județul Gura-Humorului

Alegerile pentru desemnarea deputaților din partea județului Gura-Humorului s-au desfășurat la 3 iunie 1920, iar validarea acestora a fost propusă de către raportorul V. Niciu în ședința A.D. din 23 iunie 1920. S-au prezentat cinci candidați, iar rezultatul a fost următorul: votanți – 6 292; voturi anulate – 35; Dorimedont Popovici – 5 138 de voturi; Nicolai Ardeleanu – 776 de voturi; Dumitru Gavrilescu – 181 de voturi; Ioan Brătianu – 95 de voturi; Romulus Reuț – 67 de voturi. Având în vedere că la dosarul acestor alegeri nu s-a depus nicio conestație, Dorimedont Popovici a fost declarat deputat din partea județului Gura-Humorului²⁵.

---

procedurii electorale, alegerea se va considera zădărnicită și se va face alegere nouă” – din Decretul-lege electoral pentru Bucovina nr. 3 620/24 august 1919, în circumscripțiile electorale care aleg câte un singur deputat, va fi declarat ales cel care va întruni majoritatea absolută, adică numărul cel mai mare față de jumătatea voturilor valabile. Cf. M.O., Partea oficială, nr. 103, 26 august 1919, p. 5724–5734.

²² D.A.D., M.O., nr. 6, 29 iunie 1920, p. 72–73.

²³ *Ibidem*, p. 73, 74.

²⁴ *Idem*, nr. 4, 26 iunie 1920, p. 9.

²⁵ *Ibidem*, p. 10.

5. Județul Rădăuți

În ședința A.D. din 26 iunie 1920, raportorul Gh. Cantacuzino a propus validarea alegerilor pentru județul Rădăuți. În circumscripția Rădăuți–oraș s-au prezentat șase candidați: Vasile Bodnărescu – 1 981 de voturi; Ifrim Popescu – 1 132 de voturi; Constantin Nastasi – 453 de voturi; Teofil Simionovici – 431 de voturi; Constantin Brăilean – 104 voturi; Vasile Strătescu – 93 de voturi. În total au fost înregistrate 4 333 de voturi, dintre care 139 au fost anulate. Neîntrunind niciunul dintre candidați majoritatea absolută a voturilor valabile, s-a declarat balotaj între Vasile Bodnărescu și Ifrim Popescu, noile alegerile având loc la 6 iunie 1920. Acum au fost înregistrate 4 670 de voturi, dintre care 28 au fost anulate. În urma rezultatului alegerilor (Ifrim Popescu – 3 565 de voturi și Vasile Bodnărescu – 1 077 de voturi), Ifrim Popescu a fost declarat deputat. Referitor la această validare, a fost depusă în Parlament o contestație de către Vasile Bodnărescu, care prezenta fraudele ce s-ar fi comis cu ocazia organizării alegerilor, cerându-se invalidarea candidatului ales și instituirea unei anchete parlamentare. Pe această temă au avut interpelări și deputații Vasile Ungureanu și Aurel Țurcan²⁶. Secțiunea a IV-a verificatoare, constatând faptul că informațiile prezentate în contestații sunt nefondate, a respins cererea.

Pentru circumscripția Vicovu de Sus au candidat Aurel Țurcan și Ion Nistor. Aurel Țurcan a întrunit majoritatea absolută a voturilor valabile. Astfel, județul Rădăuți a fost reprezentat în A.D. de către Ifrim Popescu și Aurel Țurcan²⁷.

6. Județul Storojineț

Validarea alegerilor pentru județul Storojineț, desfășurate la 28 mai 1920, a avut loc în ședința A.D. din 28 iunie 1920. În circumscripția Storojineț s-au înregistrat 4 818 votanți (145 de voturi anulate), ale căror voturi s-au repartizat astfel: Alfred Kohlruss – 2 328; Aurel Morariu – 1 873; Florea Lupu – 472. Pentru circumscripția Ciudei s-au înregistrat 6 037 de votanți și au fost anulate 220 de voturi. Vasile Ungureanu a obținut 3 347 de voturi; Vasile Gheorghiu – 2 212 voturi; Constantin Onciul – 258 de voturi. Pentru aceste alegeri s-au depus două contestații, pe marginea cărora au făcut interpelări Vasile Ungureanu, Dorimedont Popovici și

---

²⁶ Acestea au fost prezentate în ședința A.D. din 26 iunie 1920. Cf. D.A.D., M.O., nr. 7, 30 iunie 1920, p. 92–93.

²⁷ *Ibidem*, p. 92–93.

Nicolae Iorga²⁸. În urma respingerii acestor contestații, Vasile Ungureanu și Alfred Kohlruss au fost declarați deputați ai județului Storojineț²⁹.

7. Județul Cernăuți

În ședința A.D. din 24 iunie 1920, raportorul Virgil Slăvescu a propus validarea alegerilor pentru județul Cernăuți, desfășurate la 27 mai 1920. Urmău să fie aleși doi deputați în circumscripțiile Boian și Cuciurul Mare. Pentru circumscripția Boian s-au înscris 7 905 alegători și s-au înregistrat 6 024 de voturi, dintre care 51 au fost anulate. Constantin A. Dragonesi a întrunit majoritatea absolută (4 930 de voturi) și a fost declarat deputat, față de Mihael Hamick – 839 de voturi și Dimitrie Țopa – 204 voturi. Pentru circumscripția Cuciurul Mare s-au înscris 8 275 de alegători; votanți – 4 889; voturi anulate – 81. Modest Cesar Scalat a întrunit 3 174 de voturi (majoritatea absolută) și a fost declarat deputat, față de Nicolae Mitencu, care a obținut 1 634 de voturi. La dosar a existat o contestație a lui Nicolae Mitencu, adresată Biroului Electoral, în care a sesizat disfuncționalitățile care s-au înregistrat în desfășurarea procesului electoral. De asemenea, Alexandru Averescu a primit un protest semnat de 4 443 de alegători, membri ai Partidului Poporului, care au declarat că se retrag din partid dacă va fi validată alegerea lui Modest Cesar Scalat. Contestația a fost semnată de Vasile Ungureanu, T. Mureșianu, Vasile V. Haneș, Al. Mășătescu, Florian Cristescu, N. Buțureanu ș.a. Referitor la această contestație, în Parlament au fost susținute interpelări de către deputații Vasile Ungureanu și Modest Cesar Scalat³⁰. Secțiunea a II-a verificatoare a respins aceste contestații, iar în ședința A.D. din 25 iunie 1920, prin vot, s-a respins contestația asupra alegerii deputatului Modest Cesar Scalat. Ca urmare, au fost proclamați deputați ai județului Cernăuți Constantin A. Dragonesi (circumscripția Boian) și Modest Cesar Scalat (circumscripția Cuciurul Mare)³¹.

8. Orașul Cernăuți³²

---

²⁸ Acestea au fost prezentate în ședința A.D. din 28 iunie 1920. Cf. D.A.D., M.O., nr. 8, 1 iulie 1920, p. 105–108.

²⁹ *Ibidem*, p. 103–104.

³⁰ *Idem*, nr. 5, 27 iunie 1920, p. 48–49.

³¹ *Ibidem*, p. 47–49.

³² Orașul Cernăuți a avut, din punct de vedere administrativ, un statut aparte, fiind organizat de sine stătător. Acesta n-a fost inclus în niciunul dintre cele 11 ținuturi/căpităni în care a fost împărțită Bucovina până în anul 1925, când a fost adoptată Legea pentru unificarea administrativă, în baza căreia s-au organizat în provincie cinci județe.

În ședința A.D. din 24 iunie 1920, raportorul Virgil Slăvescu a propus validarea alegerilor pentru orașul Cernăuți (27 mai 1920), care urma să fie reprezentat în Parlament de către trei deputați. S-au întocmit patru liste electorale, s-au înscris 20 913 alegători, s-au înregistrat 10 787 de voturi, dintre care 357 au fost anulate, rămânând valabile 10 430 de voturi. Lista nr. 1 a obținut ca masă electorală 19 095 de voturi; lista nr. 2 – 8 880 de voturi; lista nr. 3 – 2 049 de voturi; lista nr. 4 – 725 de voturi. Pentru repartizarea mandatelor s-a procedat conform art. 110 al Decretului-lege electoral pentru Bucovina nr. 3 620, din 24 august 1919³³, și s-a stabilit că listei nr. 1 i se cuvin două mandate și listei nr. 2 un mandat. Au fost declarați aleși din fiecare listă căreia i s-au atribuit mandate cei care au obținut cel mai mare număr de voturi: George Grigorovici – 6 728 de voturi (lista nr. 1); Iacob Pistiner – 6 421 de voturi (lista nr. 1); Benno Straucher – 3 261 de voturi (lista nr. 2). Rudolf Gaidosch (5 946 de voturi, lista nr. 1), Norbert Kipper (2 864 de voturi, lista nr. 2) și Iosef Bierrer (2 755 de voturi, lista nr. 2) au fost declarați deputați supleanți³⁴. Pe listele electorale ale circumscripției Cernăuți-oraș s-au înscris și alți candidați, care ulterior s-au retras

---

³³ „În circumscripția orașului Cernăuți, președintele Biroului Electoral Central va totaliza rezultatele pentru fiecare candidat și apoi pentru fiecare listă în parte. Rezultatele se clasifică în ordinea importanței lor în două liste: una cuprinzând suma totală a voturilor obținute de toți candidații care formează o listă, a doua cuprinzând suma totală a voturilor obținute de fiecare candidat în parte. Suma totală a voturilor obținute de candidații unei liste se numește masă electorală. Repartiția mandatelor, la care are drept această circumscripție, se face proporțional cu masa electorală a fiecărei liste, după calculele următoare: masa electorală a fiecărei liste se împarte succesiv cu numerele 1, 2 și 3, adică până la concurența numărului de 3 mandate ce revin circumscripției și câturile astfel obținute se înscriu, apoi, în ordinea importanței lor. Cel mai mic din aceste câturi, corespunzător mandatului al treilea, servește de împărțitor comun. Președintele Biroului Electoral atribuie fiecărei liste atâtea mandate de câte ori împărțitorul comun intră în masa electorală a listei. În cazul când unul sau mai multe mandate ar rămâne neatribuite, din cauză că resturile împărțirilor sunt inferioare împărțitorului comun, mandatul sau mandatele se vor atribui în ordinea importanței resturilor. Președintele Biroului Electoral atribuie mandatele convenite fiecărei liste candidaților cu cel mai mare număr de voturi și în caz de egalitate de voturi între doi candidați, procedează prin tragere la sorți. Când egalitatea există între două sau mai multe liste, mandatele se atribuie candidaților de pe ambele liste care au întrunit, individual, cele mai multe voturi și în caz de egalitate între doi sau mai mulți candidați, se procedează prin tragere la sorți. Voturile obținute de un candidat decedat în cele zece zile libere ce preced scrutinului sunt valabile câștigate listei căreia [ii] aparține și mandatul care i-ar fi revenit din cauza numărului de voturi ce a obținut se va atribui candidatului de pe acea listă, care îi urmează imediat ca număr de voturi”. Cf. M.O., Partea oficială, nr. 103, 26 august 1919, p. 5724–5734.

³⁴ D.A.D., M.O., nr. 5, 27 iunie 1920, p. 47–49.

din cursa electorală: Constantin A. Dragonesi, Ludwig Strohmayer, Franz Lang, Gheroghe Schauz, Stanisław Kwiatkowski³⁵.

9. Județul Zastavna

În ședința A.D. din 23 iunie 1920, raportorul C. Barbacioru a propus validarea alegerilor pentru județul Zastavna, desfășurate la 27 mai 1920. S-au înscris 7 142 de alegători; votanți – 4 061; voturi valabile – 3 992; voturi nevalabile – 69. Candidații care s-au prezentat în fața alegătorilor au fost: Constantin Krakalia – 2 994 de voturi; Casian Bohateret – 640 de voturi; Dimitrie Mihailiuc – 279 de voturi; Vasile Sion – 79 de voturi. Alegerea deputatului Constantin Krakalia, care a întrunit cel mai mare număr de voturi, a fost validată, neînregistrându-se nicio contestație la dosarul acestor alegeri³⁶.

10. Județul Coțmani

Alegerile pentru județul Coțmani s-au desfășurat la 27 mai 1920, iar validarea acestora a fost propusă în ședința A.D. din 23 iunie 1920 de către raportorul Gh. Cantacuzino. S-au înscris 6 946 de alegători; votanți – 4 986; voturi valabile – 4 854; voturi anulate – 132. Ion Heșca, care a obținut 3 683 de voturi, a fost declarat deputat al județului Coțmani. La alegeri s-au prezentat și Iosif Vihovici – 703 voturi; Constantin Zenta – 226 de voturi; D. Rusnac – 186 de voturi; C. Angelescu – 56 de voturi³⁷.

11. Județul Vijnîța

În ședința A.D. din 23 iunie 1920, raportorul S. Neagu a propus validarea alegerilor pentru județul Vijnîța, desfășurate la 27 mai 1920. În circumscripția electorală Vijnîța, la alegeri s-au prezentat patru candidați: Anton Lukasiewicz (2 224 de voturi), Gheorghe Spetco (1 459 de voturi), Teodor Bujor (708 voturi) și Nicu Săveanu (48 de voturi). Numărul votanților a fost de 4 522, iar 83 de voturi au fost anulate. Județul Vijnîța a fost reprezentat în A.D. de către Anton Lukasiewicz, a cărui candidatură a fost validată, neînregistrându-se la dosar nicio contestație³⁸.

---

³⁵ „Monitorul Oficial”, Partea neoficială, nr. 46, 1 iunie 1920, p. 1436; accesat online, în 17 februarie 2015, la adresa <http://www.digibuc.ro/colectii/monitorul-oficial-iunie-1920-c7627>.

³⁶ D.A.D., M.O., nr. 4, 26 iunie 1920, p. 9.

³⁷ *Ibidem*, p. 21.

³⁸ *Ibidem*, p. 8.

12. Județul Vășcăuți

Validarea alegerilor pentru județul Vășcăuți, desfășurate la 3 iunie 1920, a avut loc în ședința A.D. din 25 iunie 1920, la propunerea raportorului Gh. Cantacuzino. La aceste alegeri s-au prezentat patru candidați, iar rezultatul a fost următorul: votanți – 4 997; voturi anulate – 497; Toma Ionescu – 2 659 de voturi; Eudoxie Gribovschi – 1 026 de voturi; Cornelia Daneliuc – 516 voturi; Teodosie Mardari – 299 de voturi. A fost declarat deputat cel care a întrunit majoritatea absolută, Toma Ionescu. Mai mulți alegători din Carapciu, susținuți de către deputații Iosef Ciser, Ilie Moscovici, Iosef Mayer, Eftimiu Gherman, Iuliu Haszkal, Francisc Geistlingher, au cerut invalidarea acestei alegeri, din cauza faptului că Isidor Țurcanovici, membru al Partidului Socialist, reprezentantul acestora, nu a fost lăsat să candideze, invocându-se faptul că nu era cetățean român și că se afla sub control polițienesc. Acesta a fost ofițer austriac până la prăbușirea Monarhiei Austro-Ungare, a intrat în serviciul armatei ucrainene și astfel i s-a interzis accesul în Bucovina. Ilie Moscovici a susținut o interpelare referitoare la acest caz, expunând situația lui Isidor Țurcanovici, iar deputatul Aurel Țurcan (circumscripția Vicovu de Sus, județul Rădăuți) a argumentat decizia autorităților de a respinge această candidatură în interpelarea prezentată în ședința A.D. din 25 iunie 1920³⁹. În urma supunerii la vot, contestația a fost respinsă și Toma Ionescu a fost validat ca deputat al județului Vășcăuți⁴⁰.

13. Județul Siret

În ședința A.D. din 23 iunie 1920, raportorul Gh. Cantacuzino a propus validarea alegerilor pentru județul Siret, desfășurate în perioada 25–27 mai 1920. Aici s-au prezentat patru candidați, rezultatul fiind următorul: alegători înscriși – 11 800; votanți – 7 113; voturi valabile – 6 997; voturi anulate – 116; majoritate absolută – 3 499; Vasile Grigorcea – 4 018 voturi; Ion Cocârlă – 2 328 de voturi; Amfilochie Burac – 331 de voturi; Constantin Brăileanu – 257 de voturi. Întrunind majoritatea

---

³⁹ D.A.D., M.O., nr. 6, 29 iunie 1920, p. 72.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 71–72.

absolută și neexistând contestații la dosar, Vasile Grigorcea a fost declarat deputat al județului Siret⁴¹.

---

⁴¹ D.A.D., M.O., nr. 4, 26 iunie 1920, p. 30. Vasile Grigorcea a făcut parte din Comisia pentru grupul interparlamentar român al Uniunii interparlamentare. Cf. Idem, nr. 89, 6 mai 1921, p. 2019.

Tabelul 1
Tabel deputați, sesiunea 1920–1922

Nr. crt.	Județul/orașul	Liste/circumscripții electorale	Nr. mandate alocate	Nr. votanți	Nr. voturi anulate	Candidați/nr. voturi obținute	Deputați validați/partidul
1.	Suceava	Șapte liste electorale	4	23 089	2 202	Vasile Tomegea (9 693) Virgil Tempeanu (9 630) Ion Zelea-Codreanu (7 039) Ion V. Crețu (7 032) Toader Crețu (9 557) Ștefan Dimitriu (9 535) Constantin Demetrescu (6 923) Mihai Zăhărescu (6 825)	Vasile Tomegea (Partidul Național Democrat) Virgil Tempeanu (Partidul Național Democrat) Ion Zelea-Codreanu (Partidul Național Democrat) Ion V. Crețu (Partidul Național Democrat) Toader Crețu (supleant) Ștefan Dimitriu (supleant) Constantin Demetrescu (supleant) Mihai Zăhărescu (supleant)
		Circumscripția electorală Suceava	1	7 335	256	Eusebie Popovici (4 335) Filaret Doboș (2 073) Ion C. Brătianu (671)	Eusebie Popovici (Partidul Poporului)
2.	Câmpulung	Câmpulung	1	5 976	221	Ion Candrea (2 765) Vasile Lițu (1 581) Iorgu G. Toma (1 409)	Ion Candrea (Partidul Poporului)
3.	Gura-Humorului	Gura-Humorului	1	6 292	35	Dorimedont Popovici (5 138) Nicolai Ardeleanu (776) Dumitru Gavrilăscu (181) Ioan Brătinau (95) Romulus Reuț (67)	Dorimedont Popovici (Partidul Poporului)
4.	Rădăuți	Rădăuți–oraș	1	4 332	138	Vasile Bodnărescu (1 981) Ifrim Popescu (1 132) Constantin Nastasi (453) Teofil Simionovici (431) Constantin Brăilean (104) Vasile Strătescu (93)	Ifrim Popescu (Partidul Poporului)
		Vicov de Sus	1			Aurel Țurcan Ion Nistor	Aurel Țurcan (Partidul Poporului)
5.	Storojineț	Storojineț	1	4 818	145	Alfred Kohlruss (2 328) Aurel Morariu (1 873) Florea Lupu (472)	Alfred Kohlruss (Gruparea germană)
		Ciudei	1	6 037	220	Vasile Ungureanu (3 347) Vasile Gheorghiu (2 212) Constantin Onciul (258)	Vasile Ungureanu (Partidul Democrat al Unirii)

6.	Cernăuți – oraș	Patru liste electorale	3	10 787	357	George Grigorovici (6 728) Iacob Pistiner (6 421) Benno Straucher (3 261) Rudolf Gaidosch (5 946) Norbert Kipper (2 864) Iosef Bierrer (2 755)	George Grigorovici* (Partidul Social Democrat) Iacob Pistiner (Partidul Social Democrat) Benno Straucher (independent) Rudolf Gaidosch (supleant) Norbert Kipper (supleant) Iosef Bierrer (supleant)
7.	Cernăuți	Boian	1	6 024	51	Constantin A. Dragonesi (4 930) Mihael Hamick (839) Dimitrie Țopa (204)	Constantin A. Dragonesi (Partidul Poporului)
		Cuciurul Mare	1	4 889	81	Modest Cezar Scalat (3 174) Nicolae Mitencu (1 634)	Modest Cezar Scalat (Partidul Poporului)
8.	Zastavna	Zastavna	1	4 061	69	Constantin Krakalia (2 994) Casian Bohateruț (640) Dimitrie Mihailiuc (279) Vasile Sion (79)	Constantin Krakalia (Partidul Social Democrat)
9.	Coțmani	Coțmani	1	4 986	132	Ion Heșca (3 683) Iosif Vihovici (703) Dumitru Rusnac (186) Constantin Zenta (226) Constantin Angelescu (56)	Ion Heșca (Partidul Social Democrat)
10.	Vijnița	Vijnița	1	4 522	83	Anton Lukaszewicz (2 224) Gheorghe Spetco (1 459) Teodor Bujor (708) Nicu Săveanu (48)	Anton Lukaszewicz (Partidul Poporului)
11.	Vășcăuți	Vășcăuți	1	4 997	497	Toma Ionescu (2 659) Eudoxie Grabovschi (1 026) Cornelie Daneliuc (516) Teodosie Mardari (299)	Toma Ionescu (Partidul Democrat)
12.	Siret	Siret	1	7 113	116	Vasile Grigorcea (4 081) Ion Cocârlă (2 328) Amfilochie Burac (331) Constantin Brăileanu (257)	Vasile Grigorcea (Partidul Poporului)

Sursa: D.A.D., M.O., nr. 4, 26 iunie 1920, p. 8–10, 21; nr. 5, 27 iunie 1920, p. 33–35, 47–49; nr. 6, 29 iunie 1920, p. 71–74; nr. 8, 1 iulie 1920, p. 104–105; nr. 74, 5 aprilie 1921, p. 1501; nr. 89, 6 mai 1921, p. 2019.

* George Grigorovici a optat pentru mandatul de senator.

Tabelul 2
Comisiile permanente ale Adunării Deputaților*

Nr. crt.	Comisia	Nr. membri	Deputați bucovineni
1.	Comisia de administrație generală, județeană și comunală	37	Dorimedont Popovici
2.	Comisia de afaceri străine	37	Vasile Grigorcea, Iacob Pistiner
3.	Comisia de agricultură, păduri și domenii	37	Modest Cezar Scalat, Aurel Țurcan**, Constantin Krakalia
4.	Comisia armatei și marinei militare	37	Ifrim Popescu
5.	Comisia de instrucție publică, culte și bele-arte	37	Eusebie Popovici, Constantin Krakalia, Toma Ionescu
6.	Comisia financiară și bugetară	72	Anton Lukasiwicz, Eusebie Popovici, Iacob Pistiner
7.	Comisia de lucrări publice, căi ferate, căi de comunicație, marină comercială	37	Ion V. Crețu, Benno Straucher, Rudolf Gaidosch
8.	Comisia de comerț, industrie, mine și vămi	37	Modest Cezar Scalat
9.	Comisia muncii, asigurărilor de prevedere socială și economie	37	Aurel Țurcan
10.	Comisia de sănătate și igienă publică	19	–
11.	Comisia de legislație civilă, comercială și criminală	37	Vasile Grigorcea, Alfred Kohlruss
12.	Comisia de legislație fiscală	19	Constantin A. Dragonesi
13.	Comisia de disciplină, incompatibilitate și imunitate	21	Dorimedont Popovici, Virgil Tempeanu
14.	Comisia de poștă, telefon și telegraf	37	Ion V. Crețu, Ifrim Popescu, Rudolf Gaidosch
15.	Comisia de indigenate și recunoașteri de persoane morale	21	Ion Candrea
16.	Comisia de petiții	21	Vasile Tomegea

Sursa: D.A.D., M.O., nr. 18, 29 decembrie 1920, p. 374–379, 395–396.

Tabelul 3
Secțiunile Adunării Deputaților***

Nr. crt.	Secțiunea	Nr. membri	Deputați bucovineni
1.	Secțiunea I	49	Anton Lukasiwicz, Alfred Kohlruss, Vasile Grigorcea, Ion Heșca

* Acestea au fost organizate conform art. 65 din Regulamentul de funcționare a A.D.: „Numărul membrilor comisiei de ales se raportează la numărul total al deputaților, pentru a se stabili câți deputați dau un membru în comisie și fiecare grupare va avea atâția membri în comisie de câte ori numărul membrilor ei va cuprinde acel număr de deputați. În cazul când mandatele în comisie nu au fost complet atribuite în modul arătat mai sus, locurile vacante vor fi atribuite reprezentanților grupărilor, după însemnătatea fracțiunilor”.

Cf. D.A.D., M.O., nr. 18, 29 decembrie 1920, p. 374–379, 395–396.

** Aurel Țurcan a demisionat din această comisie în anul 1921. Cf. D.A.D., M.O., nr. 74, 5 aprilie 1921, p. 1501.

*** Secțiunile (conduse de un președinte, doi secretari și unul sau mai mulți raportori) erau organizate, conform Regulamentului A.D., la începutul sesiunii parlamentare. Numărul acestor secțiuni se stabilea în funcție de numărul județelor, iar componența secțiunilor în care era împărțită A.D. se realiza prin tragere la sorți. Acestea verificau și validau alegerile, dezbăteau proiectele de lege și numeau, ulterior, delegații din partea fiecărei secțiuni. Aceștia se constituiau într-un comitet al delegaților, care urma să cerceteze din nou proiectele de lege, înainte de a fi propuse spre adoptare.

2.	Secțiunea II	50	Aurel Țurcanu
3.	Secțiunea III	49	George Grigorovici, Constantin A. Dragonesi
4.	Secțiunea IV	46	Constantin Krakalia, Modest Cezar Scalat
5.	Secțiunea V	49	Toma Ionescu, Vasile Ungureanu
6.	Secțiunea VI	49	Iacob Pistiner, Eusebie Popovici, Dorimedont Popovici, Ifrim Popescu
7.	Secțiunea VII	48	Ion Candrea

Sursa: D.A.D., M.O., nr. 12, 3 iulie 1920, p. 171–172.

Paul Brașcanu, *Năluci pe ape, plutașii*, Iași, Editura Stef, 2014, 290 p.

Paul Brașcanu, născut la 17 iunie 1967, în comuna Brăești, județul Botoșani, fiul lui Maxim și al Harietei, născută Radinschi, este tehnician în cadrul Secției 6 Linie Vatra Dornei. Numele său este cunoscut, în ultima vreme, din colaborările la presa locală și centrală pe teme referitoare la istoricul căilor ferate din Bucovina. Preocupările sale apar mai cu seamă în paginile cotidianului „Crai nou”, din Suceava. La București, „Realitatea evreiască”, publicație lunară a Federației Comunităților Evreiești din România, anul LVI, nr. 400–401 (1200–1201), 1–28 februarie 2013, îi publică, spre exemplu, articolul *Centenar Emanuel Alois Ziffer* (p. 5), închinat unui „european modern” în Bucovina de altădată, care a trăit în perioada 1833–1915, inginer-șef al Companiei Offenheim (1852–1872), cu contribuții la realizarea rețelei de căi ferate din Bucovina (1883–1907), „părinte al căilor ferate din Bucovina”, director tehnic pentru supravegherea construirii și exploatarea liniilor ferate Burdujeni–Roman, Pașcani–Iași și Verești–Botoșani, răsplătit de statul român cu înalte distincții (Medalia Jubiliară „Carol I” și Coroana României), căruia, pentru cinstirea memoriei, bucovinenii i-au ridicat un bust la Vatra Dornei, dezvelit la 7 iunie 1903, monument de for dispărut, din păcate, în cursul veacului trecut.

Lucrarea lui Paul Brașcanu *Drum de fier prin praful de pușcă*, Iași, Editura Stef, 2012, 530 p., este consacrată operei impresionante de construire a rețelei de cale ferată din Bucovina istorică și apare la împlinirea a 110 ani de la darea în exploatare a liniei ferate Hatna (Dărmănești)–Dorna Watra (Vatra Dornei), iar *Tunuri la porțile Bucovinei, 1914–1918. Cronică ilustrată*, Iași, Editura și Tipografia Stef, 2014, 556 p., prin cele cincisprezece capitole ale sale, „dezvăluie câteva detalii uitate, ascunse, dar foarte interesante, din Războiul cel Mare [desfășurat și] pe teritoriul Bucovinei, prin intermediul multor fotografii-document sau cărți poștale” ilustrate, rânduite într-o „mică lecție de istorie ori scurtă povadă”, la împlinirea a 100 de ani de la izbucnirea acestei conflagrații militare. *Istории și povești din Ciocănești*, vol. I, *Oul, între simbol și artă*, Iași, Editura și Tipografia Stef, 2014, 158 p., este o lucrare menită să promoveze valorile de patrimoniu ale unei așezări bucovinene emblematice. Cele cinci capitole ale cărții: *Oul, simbol și microcosmos*, p. 13–24; *Sărbătorile pascale în tradiția populară*, p. 25–66; *Oul de Paști*, p. 67–107; *Oul, exponat în muzee*, p. 108–117; *Festivalul național al ouălor încondeiate Ciocănești*, p. 118–151, precum și bogata iconografie rotunjesc, totodată, o contribuție notabilă de istorie locală.

Cartea lui Paul Brașcanu *Năluci pe ape, plutașii* își propune să prezinte „un scurt istoric” al plutăritului în Bucovina prin intermediul căruia să apropie de acest generos subiect generațiile de astăzi interesate de cultură, stimulându-le, totodată, o „frumoasă curiozitate”. Explorând istoria plutăritului în Bucovina și poveștile celor câțiva supraviețuitori ai acestei meserii dispărute, autorul are convingerea, mărturisită în *Argument*, că participă la un adevărat ritual de recuperare a memoriei colective uitate: „S-au dus printre umbre, încet, încet, plutașii. S-a așternut uitarea prin sate, ca zdrențele mari de ceață pe luncele ude. Nu se mai aude în văi ecoul vocii lor, dând comenzi scurte, icnite. Nu mai coboară plute pe Bistrița, la primele lacrimi de soare, strecurate prin cetini de brad și frunze de arin. Își cântă singurătatea doar râul,

Analele Bucovinei, XXII, 1 (44), p. 303–315, București, 2015

șoptind în umbra pădurii, prin rădăcini, bulboane și pietre. Au plecat departe plutașii, iar urmele lor, săpate în drum fără pulbere, sunt azi... năluci pe ape...” (p. 3)

În cuvântul său de însoțire a scrierii, *Năluci pe ape*, p. 4–5, Ioan Abutnăriței precizează, între altele: „Despre meseria de plutaș s-a scris puțin în literatura de specialitate și uneori subiectiv, în funcție de interesele celui care l-a îndemnat pe scriitor s-o facă. Cu toate că plutăritul are rădăcini adânci în istorie, autorii s-au limitat în a scrie fie despre o anumită zonă geografică, fie despre o anumită categorie de cursuri de ape folosite pentru plutărit, iar uneori despre o anumită specie de arbori transportați. În cartea lui Paul Brașcanu, abordarea e schimbată radical, el face parte din[tre] acei autori înzestrați cu harul scrisului, cu o mare sete de cunoaștere și putere de cercetare până-n amănunt a faptului istoric. [...] Pentru a-l face pe cititor să înțeleagă exact cine au fost plutașii și ce a însemnat plutăritul, autorul prezintă date tehnice (construcția plutei, componența sa pe elemente constitutive, ce însemna un hait etc.) și, nu în ultimul rând, realizează o descriere a deplasării cu pluta între locul de constituire și cel de predare a lemnului. Pentru a fi cât mai convingător și a demonstra că lucrarea sa nu este doar o carte de amintiri, de consemnare a unor fapte trecute, autorul, prin modul precis și argumentat de prezentare, a realizat o lucrare de cercetare științifică, cu un bogat conținut documentar, probat și de foarte multe imagini ale celor descrise. În sprijinul acestei aprecieri consemnăm și faptul că bibliografia folosită de autor este bogată și sugestivă și că lucrarea este însoțită de un glosar de termeni legați de munca la pădure și plutărit, foarte necesar pentru înțelegerea conținutului lucrării” de către o categorie mai largă de utilizatori. „Demersul autorului – adaugă Ioan Abutnăriței – este și acela de a face un elogiu frumoasei meserii de plutaș, de a răscoli amintirile celor care au practicat-o și de a aduce la cunoștința celor mai mulți că în Bucovina s-a plutărit și că aici erau cei mai căutați plutași” (p. 4, 5).

Lucrarea *Năluci pe ape, plutașii* cuprinde în oferta sa patru capitole distincte.

Cel dintâi are la început un *Scurt istoric al plutăritului*, p. 8–29, bogat ilustrat cu reproduceri alb-negru și color. Excursul istoriografic acoperă aici un spațiu larg: Moldova (cu trimitere la hrisovul lui Ștefan cel Mare din 13 martie 1466), Transilvania, țări din Europa, Asia, America de Nord și America de Sud (acestea din urmă, numai prin imagini).

Istoricul problemei este urmat de un subcapitol referitor la *Cadrul legislativ*, p. 30–65. Acesta prezintă: 1) *Evoluția reglementărilor privind regimul silvic și plutăritul în România*: a) *Regimul silvic în Moldova*, p. 30–31; b) *Regimul silvic în Transilvania*, p. 31–32; c) *Regimul silvic al pădurilor din Vechiul Regat*, p. 32–34; d) *Regimul silvic din România întregită*, p. 35–36; 2) *Regimul silvic și plutăritul în Bucovina. Reglementări și scurt istoric, 1775–1918*, p. 40–65. Ultimul dintre acestea face referire la diverse acte normative, prezentate cronologic: 1) *Ordonanța silvică din 2 iulie 1776*, dată de guvernatorul Gabriel Splény von Mihálydy; 2) *Regulamentul silvic din 1782*, completat prin *Orânduiala de pădure pentru Bucovina*, dată de împăratul Iosif al II-lea în 1786 (cu reproducerea reglementărilor referitoare la plutărit, p. 47–49); 3) *Codul silvic austriac din 1852*, „cea dintâi lege silvică modernă aplicată în teritoriile locuite de români” (de aici, autorul reproduce articolele 24–42: *Despre ducerea produselor de pădure*, p. 51–55); 4) *Legea pentru Ducatul Bucovinei despre regularea și stăvilirea apelor*, din 8 decembrie 1873 (cu reproduceri ample din secțiunile II (*Despre întrebuințarea apelor*), III (*Despre regularea și stăvilirea apelor*) și V (*Despre asociațiunile apale*)); 5) *Regulamentul de plutărit din Bucovina emis pentru râurile Bistrița Aurie și Dorna, inclusiv afluenții acestora*, din 2 aprilie 1808, 15 august 1886, 2 aprilie 1898 (*Reguli generale*, p. 59–62; *Reguli și proceduri speciale de plutărit*, p. 62–63; *Regulamentul personalului desemnat și autorizat cu supravegherea plutăritului*, p. 63–64).

Din această bogată literatură juridică, reproducem „jurământul pentru personalul selvanist”, interesant nu doar prin insolitul său, ci și prin sugestiile valoroase pentru reflecția istorică și dezbateră civică din zilele noastre, menite să atragă atenția asupra unui fenomen înfricoșător prin dimensiune și consecințe – defrișarea sălbatică, iresponsabilă a pădurilor din întreaga Românie, nu doar din Bucovina (coborârea țării noastre de pe locul al doilea în Europa, ca putere silvică, pe locul al șaptelea, numai

într-un sfert de secol, este șocantă!): „Eu... jur că voi supraveghea și apăra cu cea mai mare grijă și credință pădurea încredințată mie, că voi denunța în cuget și fără de respecte personale pe toți câți în orice mod vor încerca a face stricăciuni sau vor strica într-adevăr în aceste păduri și că, fiind de lipsă, le voi lua lemnul sau îi voi prinde, că nu voi acuza fals, nici voi aduce în presupus pe niciunul nevinovat, că mă voi strădui a feri de orice daună și că voi arăta și prețui stricăciunile cauzate, în cuget curat și după cea mai bună a mea știință, precum și că voi cere pentru ele ajutorul legal; cum, fără de știrea și voia mai marilor mei sau fără de vreo piedică ce nu se poate învinge, [că] nu voi lipsi niciodată de la împlinirea obligațiilor mele și că totdeauna voi fi în stare de a le răspunde despre bunul ce mi s-a încredințat. Așa să-mi ajute Dumnezeu!” (p. 55)

Capitolul al II-lea, *Plutăritul în Bucovina, 1775–1918*, p. 66–147, este organizat în jurul a trei probleme. *Plutăritul în Bucovina – scurt istoric*, p. 66–85, prezintă problematica de interes în relație cu fondul forestier al provinciei. La anexarea părții de nord-vest a Țării de Sus a Moldovei, în 1775, teritoriul de 1 069 500 ha are în componența sa 474 549 ha de pădure. Potrivit *Dicționarului geografic al Bucovinei*, publicat de Emanuil Grigorovitz, în 1908, fondul silvic al Ducatului cuprinde 99 090 de hectare păduri mixte (fâg, carpen, stejar, frasin, ulm, mesteacăn, paltin, arin, plop, castan, salcie etc.), 337 790 de hectare cu „arbori cetinoși”/rășinoase (molid, brad, pin, jnepeni etc.) și 10 985 de hectare cu „păduri mărunte și crânguri cu arbori și arbuști de tot felul”. Aceste „complexuri de păduri” furnizează „un bogat material” de lemn de foc și de construcție „exploatat cu ajutorul diferitelor linii ferate portative (sistemul Decauville) și haituri de apă”, fiind lucrat „la fața locului, prin vreo 30 de ferestre sistematice [gater], 120 de ferestre mânatu cu apă și, în mare parte, cu mâna populației de munte, ce se ocupă, pe lângă plutărit, și cu meseria lucrării lemnului” (p. 69). Pădurile din bazinul superior al râurilor Dorna și Bistrița furnizează lemn foarte bun pentru construcții navale și catarge „datorită creșterilor extraordinare în lungime și aspectelor de cilindricitate și rectitudine”, dar și, între altele, pentru obținerea „lemnului de rezonanță”, folosit la fabricarea instrumentelor muzicale cu coarde și a pianelor.

Din jurul anului 1800, transportul lemnului în Bucovina se face pe apă, o statistică din 1885 a râurilor navigabile de aici, totalizând 345 km, prezentându-se astfel: Prut – 65 km, Ceremușul Alb – 72 km, Suceava – 111 km, Bistrița – 63 km, Dorna – 32 km. Datele folosite de Paul Brașcanu aici sunt preluate după lucrările inginerului silvic Josef Opletal: *Die forstlichen Bauinvestitionen im Bereiche der k.k. Direction der Güter des Bukowiner Griechisch-Orientalischen Religionsfondes in Czernowitz* (1906) și *Das forstliche Transportwesen im Dienstbereiche der k.k. Direction der Güter des Bukowiner Griechisch-Orientalischen Religionsfondes in Czernowitz* (Viena, 1913).

Alte două subcapitole, *Plutăritul pe Bistrița Aurie, pe Dorna și afluenții lor principali*, p. 86–132; *Plutăritul pe râul Ceremuș și afluenții săi*, p. 133–147, aduc date și informații noi, unele inedite, fiind ilustrate cu numeroase reproduceri după fotografiile de epocă, hărți, schițe, facsimile, toate având rolul de a spori valoarea documentară a lucrării. Ilustrativă, în acest sens, este reproducerea unor pagini din periodicul „Journal des österreichischen Lloid”, care, în numărul 62, din anul VII, 3 august 1842, publică articolul *Despre comerțul de lemn din Bucovina*, referindu-se „pe larg la calitățile superioare ale lemnului extras din pădurile Bucovinei” și transportat cu plutele până la Galați (p. 98–99).

Capitolul al III-lea, *Plutăritul în bazinul Bistriței. Repere istorice*, așezat sub un motto inspirat, excerptat din *Cocostârcul albastru*, al lui George Topârceanu („Vuiesc pe Bistrița nahlapii / Și cântă volbura la Toance. / Plutașii dârzi, în sforul apei, / Înfig prăjina, ca o lance”) prezintă *Exploatarea lemnului și activitatea de plutărit de la apariție până la 1918*, p. 148–184 și *Activitatea de plutărit în bazinul râului Bistrița după anul 1918*, p. 185–206. Pe lângă aceeași bogată iconografie, sunt de reținut cele câteva tabele cu date statistice (p. 156, 194) și materialele reproduse din presa vremii. Între acestea din urmă se află poezia lui Nicolae Labiș *Plutașii*, publicată în periodicul cotidian „Zori noi”, Suceava,

anul X, nr. 2 715, din 12 august 1956, din care noi transcriem numai primele catrene: „Bistrița-și alungă-n jos noianul, / Codrii sună-n depărtare vag. / Ca în cărțile lui Sadoveanu / Plutele alunecă șirag. // Parcă neschimbați, aceiași parcă, / Trec tăcuți plutașii, rând pe rând, / Pe a plutelor ciudată arcă / Trec cu ochii-n zare, cugetând. // Ca din alte vremi, pe fața spumei / Se ivesc în straițe ca de var, / Parcă-i izvorât din fundul lumii / Cântecul pe care-l suie-arar. // Și cum vin înțepeniți la cârmă, / Și cum trec spre colțuri până pier, / Parcă-n mintea lor senin sclipește / Doar un gând despre Carpați și cer” (p. 196).

Ultimul capitol, *Drumul lemnului*, p. 207–275, cuprinde cinci subcapitole, oferind mai cu seamă date tehnice: *Din vârf de munte la schela de montare*, p. 207–221; *Transportul lemnului pe apă*, p. 221–225; *Pluta*, p. 225–236; *Haitul*, p. 237–256; *Impresii de călătorie și aventură pe „drumul fără pulbere”*, p. 257–275. De aici trebuie menționată reproducerea unui text publicat de Alexandru Vlahuță în *România pitorească* (1901), *Pe plută de la Dorna la Piatra*, merit a-l apropia pe cititorul obișnuit de atmosfera de epocă evocată, p. 266–275.

Cartea lui Paul Brașcanu *Năluci pe ape, plutașii* mai cuprinde *Amintiri cu plute și plutași*, p. 276–279 (Toader Rusu din Poiana Stampei, Vasile Morari din Ciocănești, Vasile Raia din Botoș, care completează o galerie configurată anterior, dar numai prin fotografii: Vasile Ciocan, Visarion Cimbru, Ilarion Moraru, p. 275); *Glosar. Termeni legați de munca la pădure și plutărit*, p. 280–285; *Bibliografie*, p. 286–287.

Lucrarea *Năluci pe ape, plutașii* apare în condiții grafice îngrijite. Semnalând-o, facem o mențiune specială pentru frumusețea reproducerilor după fotografii și cărți poștale ilustrate, care, dincolo de valoarea lor documentară, animă discursul și reînvie o lume veche, încântătoare prin diverse instituții ale modernității și bune rânduieli, locuri, oameni/tipuri umane, valori cultivate statornic în societatea de altădată, ocupații, port, loasir (vezi pentru aceasta din urmă ilustrata *Bad Dorna: Colbuausflug* [Vatra Dornei: Excursiune la Colbu], p. 162). Interesul autorului pentru teme fertile de cercetare și documentarea atentă nu sunt susținute, din păcate, de aparatul critic nedepins cu acribia nemțească, de o tehnoredactare pe alocuri deficitară și de o corectură pe măsura proiectului. Cât privește circulația cărții, nu putem decât să constatăm persistența aceluiași vechi probleme. Cum ajunge cartea, masiv, măcar în bibliotecile publice din Bucovina (inclusiv în regiunea Cernăuți) și din țară, pe standuri, la vânzare liberă reprezintă pentru noi o mai veche și statornică necunoscută.

Vasile I. Schipor

Petru N. Bărbuță, *153 de ani de învățământ la Straja*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 450 p.

Profesorul Petru N. Bărbuță, născut la 15 februarie 1946 în comuna Straja, fiul lui Nicolai Bărbuță și al Mariei, născută Bres, absolvent al Facultății de Istorie-Filosofie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași (1969), este cunoscut în viața științifică a zonei mai cu seamă prin articolele consacrate vieții și activității istoricului Dimitrie Onciul (1856–1923), președinte al Academiei Române (1920–1923), creatorul școlii critice în istoriografia română, articole publicate în diverse periodice bucovinene.

Straja, localitate emblematică a Bucovinei, atestată documentar în 1750, se bucură de câteva lucrări de referință. Dimitrie Dan (1856–1927), preot, istoric și folclorist, m. c. al Academiei Române (1904), întocmește și publică lucrarea *Straja și locuitorii ei. Studiu istoric, topografic și folcloric*, Cu 9 ilustrațiuni, portretul autorului și o hartă a comunei, Cernăuți, Editura ziarului „Patria” – Societatea Tipografică Bucovineană, 1897, 112 p. Prof. Vasile Pasailă, născut la 13 septembrie 1950 în comuna Straja, fiul lui Dimitrie Pasailă și al Voichiței, născută Cotos, doctor în istorie (din 1996), elaborează o altă

lucrare monografică, *Straja. Vatră de istorie bucovineană din Valea Sucevei*, Cuvânt-înainte de acad. Ștefan Ștefănescu, București, Editura Feed Back, 2009, 432 p. Lucrarea profesorului Petru N. Bărbuță, *153 de ani de învățământ la Straja*, valorificând preocupări mai vechi, continuă această serie de contribuții fundamentale pentru istoria comunității locale.

În oferta lucrării sale, autorul include o *Introducere*, p. 7–10, în care își motivează demersul, prezintă sursele cercetate, zăbovind asupra unor valoroase documente de arhivă: *Cronica Școlii de Băieți din comuna Straja*, scrisă în limba germană, parțial deteriorată, cuprinzând informații pentru perioada 1893–1914 și *Cronica Școlii de fete din comuna Straja, 1914–1947*, redactată în limba română. Tot aici, autorul prezintă structura lucrării și mulțumește celor care i-au sprijinit documentarea de arhivă (Suceava, Straja) și de bibliotecă, dar și tehnoredactarea cărții.

Introducerea este urmată de șapte capitole.

Capitolul I, *Învățământul din comuna Straja în perioada stăpânirii austriece*, p. 11–50, cuprinde cinci subcapitole: *Considerații asupra învățământului din Bucovina (1775–1869)*, p. 11–15; *Legea austriacă a învățământului din 1869 și legea provincială din 1873*, p. 16–20; *Deschiderea școlii din Straja și evoluția ei până la 1900*, p. 21–48; *Dinamica efectivelor de elevi și cadre didactice la Școala Straja de la 1900 până la 1914*, p. 29–45; *Bucovina și școala din Straja în timpul Primului Război Mondial (1914–1918)*, p. 46–50.

Capitolul al II-lea, *Învățământul în școala din comuna Straja în perioada interbelică (1918–1939)*, p. 51–95, prezintă date și informații privind școlarizarea, frecvența și promovabilitatea elevilor, serbări școlare, „puterile didactice” (directori, învățători, maistre, preoți de religie), legislația școlară, programe, activitatea de îndrumare și control, activitatea de perfecționare a personalului în cadrul „cercurilor culturale”, activitatea educativă extrașcolară, evenimente deosebite din viața școlii și a comunității locale, fenomene negative, precum analfabetismul (în 1929, în Straja, de exemplu, sunt consemnați 560 de analfabeți cu vârsta cuprinsă între 14 și 50 de ani).

Capitolul al III-lea, *Școala din comuna Straja în timpul celui de al Doilea Război Mondial [și] până în 1948*, p. 96–111, reliefează urmările războiului asupra școlii și a locuitorilor, care se confruntă cu situații dramatice: distrugerea localurilor de școală și a materialului didactic, epidemia de tifos exantematic, foamea.

Capitolul al IV-lea, *Învățământul din comuna Straja în timpul regimului comunist (1948–1989)*, p. 112–190, are în alcătuirea sa două subcapitole: *Școala din comuna Straja între anii 1948 și 1965*, p. 112–142, și *Școala din comuna Straja în ultima perioadă a regimului comunist (1965–1989)*, p. 143–190. Rețin atenția aici transformările suferite de „instituția școlară” după Reforma din 1948: ideologizarea conținutului învățământului, introducerea limbii ruse în programa școlară, scoaterea religiei, ca disciplină de învățământ, din programa școlară, înființarea organizațiilor politice pentru preșcolari și elevi, prelungirea duratei de școlarizare, construirea unui nou local de școală, încadrarea cu personal calificat etc.

Capitolul al V-lea, *Învățământul din comuna Straja în perioada revenirii la democrație (1990–2013)*, p. 191–260, analizează schimbările petrecute în acest domeniu: renunțarea la durata de zece ani pentru învățământul obligatoriu, îndepărtarea politicii din școală și dezideologizarea conținuturilor învățământului, promovarea unui nou curriculum național.

Capitolul al VI-lea, *Legislația școlară după 1989*, p. 261–270, și Capitolul al VII-lea, *Baza materială a învățământului din comuna Straja*, p. 271–283, întregesc sumarul lucrării. Acestea sunt urmate de *Încheiere*, p. 284–286, *Bibliografie*, p. 287–292 și *Anexe*, p. 293–450. Anexele cuprind tabele nominale cu directorii, cadrele didactice (educatoare, învățători, profesori), absolvenții și meseriile/domeniile în care aceștia s-au afirmat, facsimile după diverse dispoziții, avize, atestate, foi matricole, certificate și diplome. Ultima dintre anexe, *Școala în imagini*, p. 413–450, reunește reproduceri după fotografii, surprinzând personalități, precum Dimitrie Onciul, „mare istoric român, născut în comuna

Straja, districtul Rădăuți” (p. 413), fotografii-document, precum casa „în care s-a născut, a petrecut copilăria și vacanțele școlare Dimitrie Onciul, fotografiată în anul 1953, înainte de a fi demolată” (p. 414), evenimente, localuri de școală, directori, învățători și profesori, clase de elevi, momente din viața școlii etc.

Concluziile cercetării întreprinse de către profesorul Petru N. Bărbuță sunt pertinente. Dintre acestea, câteva trebuie notate: „Legea învățământului austriac din 1869 și legile provinciale de organizare a învățământului în Bucovina au creat un cadru favorabil dezvoltării actului educațional. Școlarizarea copiilor a reprezentat o problemă de interes permanent pentru cadrele didactice. De la un număr extrem de mic de elevi (7 în 1864), numărul acestora a cunoscut o evoluție mereu ascendentă, ajungând în anul școlar 1895/1896 la 435 [de] elevi înscriși, iar în anul școlar 1900/1901 la 455 [de] elevi, pentru ca în anul școlar 1905/1906 numărul [acestora] să se ridice la 575 [de] școlari înscriși. Sub stăpânire austriacă, școala din Straja a avut o evoluție ascendentă de la o școală cu o clasă la o școală cu două, cu patru și apoi cu șase clase” (p. 284); „În perioada interbelică, două probleme au afectat învățământul din comuna Straja: frecvența slabă a elevilor și lipsa de stabilitate a cadrelor didactice” (p. 284); „Schimbarea de regim politic, prin instaurarea comunismului sub umbrela protecție a trupelor de ocupație sovietice, [afectează] și învățământul. Preluarea mecanică a modelului sovietic și renunțarea cu multă ușurință la tradițiile bogate și valoroase ale învățământului românesc au avut urmări grave asupra conținutului și scopului procesului instructiv-educativ” (p. 285); „Prăbușirea comunismului în România, ca și în celelalte țări europene, a adus schimbări esențiale și în domeniul învățământului, prin legislația adoptată stabilindu-se calea de dezvoltare democratică a școlii românești. [...] Neacordarea procentului de 6% din PIB, deși înscrisă în legile învățământului, afectează sistemul educațional din România. Nevoia unor noi programe și manuale școlare care să corespundă cerințelor actuale se resimt[e] acut în școala românească actuală” (p. 285); „În cei 135 de ani de existență a învățământului din comuna Straja, un mare număr de absolvenți ai școlii au urmat școli profesionale, licee de toate tipurile și studii superioare în diferite specialități. Mulți din foștii elevi, de-a lungul timpului, au devenit harnici agricultori și crescători de animale în comună, muncitori într-o gamă largă de domenii, tehnicieni, doctori, cadre didactice, preoți, ingineri, ofițeri, economiști etc., reprezentând o mândrie pentru unitatea școlară” (p. 285–286).

Sprrijinindu-se pe o bibliografie bogată și stăpânind un instrumentar metodologic adecvat, atent la contextul epocilor traversate și fără a neglija domeniile învecinate (literatura juridică, memorialistica, genealogia, literatura beletristică, istoria orală a locului) profesorul Petru N. Bărbuță reușește să creeze o imagine veridică a evoluției învățământului din comuna Straja, surprinzându-i particularitățile, pe durata unui secol și jumătate, printr-o bogăție de date și informații relevante pentru problemele investigate.

Cercetarea presei din perioadele 1880–1914, 1918–1940, 1941–1947, 1948–1989, ocolită sistematic de autor, dar și introducerea în dezbateră istoriografică a „documentelor revelatorii”, prin care a fost „îndrumată” activitatea școlii și a corpului profesoral din perioada regimului comunist (existente încă, din abundență, în arhiva școlilor noastre) ar fi adus analizei profunzime și clarviziune, iar lucrării un spor de interes și de valoare documentară, care să apropie îndeosebi generațiile mai tinere de orizonturi noi de înțelegere și interpretare a faptelor și fenomenelor cercetate, în toată complexitatea lor și cu consecințe dramatice uneori pentru oameni, cariere, destine, precum și de sensul profund al istoriei în viața unei națiuni al cărei patrimoniu este clădit solid pe valori imuabile.

La fel de valoroase pentru tema în discuție sunt și condicile parohiale, introduse în parohiile ortodoxe din Bucovina în anul 1890, ca obligație de serviciu a preotului paroh, care îndeplinește o bună bucată de vreme și funcția de președinte al comitetului școlar comunal. Acolo unde au existat preoți conștiincioși, „condicile cronice” ale parohiilor ortodoxe din Bucovina consemnează până târziu, în preajma anului 1947, date și informații diverse și despre învățământul local (construirea școlii, încadrare, frecvență, starea de sănătate a copiilor, evenimente din viața școlii și a comunității etc.), fiind astăzi izvoare noi, valoroase pentru cercetarea științifică. În bibliografia lucrării pe care o semnalăm nu este menționată, din păcate, *Condica cronicală a parohiei ortodoxe din Straja*.

Tipărită în condiții grafice bune, sub egida unei edituri de prestigiu în Bucovina, lucrarea profesorului Petru N. Bărbuță *153 de ani de învățământ la Straja* se înscrie în tradiția preocupărilor științifice ale elitelor corpului profesoral bucovinean vizând, în principal, întocmirea unor studii monografice consacrate școlilor. Circulația cărții, ilustrează, însă, din păcate, persistența unei „probleme incontestabile” în societatea contemporană de la noi: astfel de lucrări nu ajung în școli, în bibliotecile publice, în bibliotecile institutelor de cercetare științifică și nici nu se pot procura liber de pe piața cărții. Noi am împrumutat un exemplar ajuns, printr-un concurs fericit de întâmplări, într-o bibliotecă particulară, pentru a-l citi și a semna apariția cărții, în tradiția preocupărilor instituționalizate de redacția „Analelor Bucovinei” încă din primii ani de apariție.

Vasile I. Schipor

Ligia-Maria Fodor, *Învățământul secundar în Bucovina (1861–1918)*, București, Editura Etnologică, 2014, 349 p.

Una dintre temele care a stat în atenția istoricilor preocupați de istoria Bucovinei a fost cea legată de evoluția învățământului. De-a lungul timpului, istoriografia referitoare la Bucovina s-a îmbogățit cu lucrări care tratau, din diverse perspective, această tematică. Reprezentanți ai istoriografiei germane, austriece, române și ucrainene au evidențiat, fie contribuția semnificativă a Monarhiei austriece la dezvoltarea culturală a provinciei, fie au analizat dezvoltarea învățământului în limba română sau ucraineană, contestând politica imperiului de dezvoltare a rețelei școlare prin defavorizarea și deznaționalizarea populației române sau rutene. Amintim, în acest context, câteva dintre lucrările unor autori români, care au avut ca temă evoluția învățământului în Bucovina: I. V. Goraș, *Învățământul românesc în ținutul Sucevei (1775–1918)* (București, 1975); Nichita Adăniloie, *Învățământul primar sucevean în epoca modernă* (București, 1988); Mircea Grigoroviță, *Învățământul în nordul Bucovinei (1774–1944)* (București, 1993); Gheorghe Giurcă, *Istoria învățământului din Suceava* (Suceava, 2004); Constantin Ungureanu, *Învățământul primar din Bucovina (1774–1918)* (Chișinău, 2007).

În anul 2014, la Editura Etnologică, a apărut lucrarea *Învățământul secundar în Bucovina (1861–1918)*. Autoarea, Ligia-Maria Fodor, (lector universitar la Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, Facultatea de Arhivistică – București; în anul 2011 și-a susținut, la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, teza de doctorat cu titlul *Învățământul multinațional în Bucovina (1861–1918). Școlile secundare*), își motivează demersul istoriografic prin faptul că sistemul de învățământ multinațional secundar în Ducatul Bucovinei a fost analizat în istoriografia austriacă, germană, română și ucraineană „relativ restrâns”, iar modul de abordare a fost „adesea unilateral” (p. 6–7). După cum se precizează în *Introducere*, „lucrarea analizează cadrul normativ privind modul de organizare și funcționare a școlilor secundare din Imperiul Habsburgic (gimnaziul, gimnaziul real, școala reală și liceul de fete), cu referire specială la cel caracteristic Bucovinei, precum și evoluția sistemului de învățământ secundar bucovinean în perioada 1861–1918. [...] În lucrare este evidențiat rolul școlilor secundare la formarea, educarea și emanciparea națională a populației, precum și contribuția acestora la promovarea spiritului de toleranță și a dialogului intercultural între populațiile de diverse etnii din Bucovina” (p. 7).

Lucrarea este structurată în patru capitole: I. *Cadrul normativ privind modul de organizare și funcționare a școlilor secundare*; II. *Învățământul gimnazial în Bucovina habsburgică*; III. *Evoluția școlilor reale în Bucovina în perioada 1861–1918*; IV. *Liceele de fete în Ducatul Bucovinei*. Acestea sunt urmate de *Concluzii*, *Lista anexelor*, *Anexe*, *Bibliografie*, *Indice antroponomic și toponimic*. Sumarul și cuprinsul lucrării sunt prezentate și în limbile germană și engleză.

Ca formă de învățământ secundar, gimnaziul avea în componență opt clase, cu două cursuri, inferior și superior, cu câte patru clase fiecare. Acesta, organizat prin Rezoluția imperială din anul 1854, s-a axat pe studiul limbilor clasice (latină și greacă) și al științelor reale. Absolvenții acestor cursuri de învățământ (fetele se puteau înscrie numai în calitate de cursante private) susțineau un examen de maturitate, în baza căruia se puteau înscrie, în calitate de cursanți ordinari, la Universitate.

Școala reală, care avea în componență cursul inferior (trei clase) și cursul superior (șase clase), instruia tineri, fie în scopul cunoașterii unei meserii, fie oferea o pregătire științifică necesară pentru a frecventa studiile tehnice superioare. Modul de organizare a acestor școli (private și publice) a fost regândit în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când a fost elaborată Legea din 30 aprilie 1869: școala avea o durată de șapte ani – curs inferior cu patru clase și curs superior cu trei clase; asigura o formare în special în domeniul științelor naturii și al matematicii, pregătind elevii pentru școlile de specialitate superioare (institute politehnice, academii forestiere și de minerit, școala superioară pentru agricultură); programa școlară prevedea un număr mai mare de ore pentru disciplinele socio-umane, iar limbile moderne au fost introduse ca obiecte obligatorii; limba română și limba rusească au devenit obiecte obligatorii pentru elevii români, respectiv ruteni, celelalte etnii având posibilitatea să opteze pentru una dintre limbile oficiale.

Gimnaziul real a fost organizat ca un institut de pregătire pentru cursul superior al gimnaziului sau al școlii reale și avea în componență patru clase. Pe lângă disciplinele obligatorii prevăzute în planul de învățământ al gimnaziului, la această școală se studia, ca disciplină obligatorie, desenul, iar în clasele a III-a și a IV-a, unul dintre obiectele de studiu (limba franceză sau limba greacă). Gimnaziul real a fost reorganizat în anul 1908, ca institut superior, în programa școlară fiind inclus un număr mai mare de ore pentru disciplinele: limba latină, limba germană, limba franceză, matematică și istorie. Liceul de fete (public sau privat), recunoscut ca formă a învățământului secundar prin Ordinul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii din 11 decembrie 1900, avea în componență șase clase și urma planul de învățământ specific școlii primare. Scopul acestor școli era acela de a pregăti elevele în special în domeniul limbilor moderne sau pentru practicarea unei meserii (preponderentă fiind cea de învățătoare).

În Bucovina au funcționat și școli secundare private (unele autorizate să poarte denumirea de gimnaziu sau școală, altele neautorizate), a căror activitate a fost reglementată prin Legea învățământului din 27 iunie 1850.

În Bucovina au fost înființate 15 gimnazii de stat și private (șase germane, patru germano-române, două germano-rutene, două rutene și unul polono-german), această formă de învățământ cunoscând cea mai importantă dezvoltare în provincie. Un interes mai scăzut al populației s-a înregistrat în privința școlilor reale, fiind înființate numai trei institute de acest fel (unul confesional și două publice). În schimb, învățământul secundar pentru fete a cunoscut o dezvoltare importantă în Bucovina la începutul secolului al XX-lea, în provincie fiind înființate opt licee de acest fel.

În primul capitol al lucrării (*Cadrul normativ privind modul de organizare și funcționare a școlilor secundare*), autoarea prezintă cadrul legal referitor la organizarea și funcționarea școlilor secundare (gimnaziul, gimnaziul real, școala reală, și liceul de fete). Pentru organizarea și funcționarea școlilor secundare au fost emise acte normative valabile pentru toate provinciile Monarhiei, dar și norme specifice fiecărei provincii. Sunt prezentate în acest capitol programele școlare aferente fiecărui tip de școală, condițiile de admitere în învățământul secundar și modul de organizare a examenului de maturitate, componența personalului didactic, criteriile de angajare și promovare, reglementările legislative privind salarizarea și programul de lucru al cadrelor didactice. În cadrul aceluiași capitol a fost analizat și modul de înființare, organizare și funcționare a institutelor de învățământ privat. De asemenea, autoarea prezintă componența și atribuțiile Consiliului Școlar al Țării din Bucovina, care coordona și controla activitatea școlilor. În acest capitol sunt tratate și aspecte referitoare la „asigurarea unui climat optim de sănătate și la dezvoltarea armonioasă a elevilor” (amenajarea corespunzătoare a localurilor școlare, angajarea de medici

școlari și introducerea de jocuri sportive în procesul educațional), precum și la regulamentul privind disciplina elevilor. Toate aceste date sunt structurate pe următoarele subcapitole: I. 1. *Gimnaziul*; I. 2. *Gimnaziul real*; I. 3. *Școala reală*; I. 4. *Liceul de fete*; I. 5. *Organizarea și funcționarea institutelor școlare private*; I. 6. *Calificarea personalului didactic pentru școlile secundare*; I. 7. *Componența personalului didactic*; I. 8. *Salarizarea personalului didactic de la școlile secundare de stat*; I. 9. *Inspekția școlară*; I. 10. *Taxe școlare*; I. 11. *Aspecte referitoare la asigurarea unui climat optim de sănătate și dezvoltarea armonioasă a elevilor*; I. 12. *Regulamentul privind disciplina elevilor și elevelor*.

Evoluția sistemului de învățământ gimnazial și inițiativele de înființare a unor gimnazii private în Bucovina în perioada 1861–1918 sunt teme care au fost tratate în capitolul al II-lea al lucrării: *Învățământul gimnazial în Bucovina Habsburgică*. Autoarea întreprinde o analiză detaliată a celor 15 gimnazii de stat, confesionale și private (șase germane, patru germano-române, două germano-rutene, două rutene, unul polono-german) care au funcționat în provincie: II. 1. *Gimnaziul Superior de Stat I din Cernăuți*; II. 2. *Gimnaziul Superior de Stat II din Cernăuți*; II. 3. *Gimnaziul Superior de Stat III din Cernăuți*; II. 4. *Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava*; II. 5. *Gimnaziul Superior de Stat din Rădăuți*; II. 6. *Gimnaziul „Împăratul Franz Iosef” din Siret*; II. 7. *Gimnaziul Superior de Stat din Coțmani*; II. 8. *Gimnaziul Superior de Stat din Câmpulung*; II. 9. *Gimnaziul Real Superior de Stat din Gura Humorului*; II. 10. *Gimnaziul Superior de Stat din Vijnița*; II. 11. *Gimnaziul Real Privat din Storozineț*; II. 12. *Gimnaziul Privat de Fete al Asociației pentru Promovarea Formării Umaniste a Fetelor din Cernăuți*; II. 13. *Gimnaziul Real Privat Polono-German din Cernăuți*; II. 14. *Gimnaziul Real Privat din Vășcăuți*; II. 15. *Gimnaziul Privat al Asociației „Gimnaziul Umanist” din Cernăuți*. Ligia-Maria Fodor analizează demersurile de înființare a acestor gimnazii, modul de organizare și funcționare, acordarea dreptului de publicitate – dreptul unui școli private sau publice de a organiza examene de maturitate și de a elibera certificate valabile ca cele emise de către școlile de stat, deschiderea de clase pregătitoare cu limba germană ca limbă de predare și de clase paralele cu limba de predare română sau ruteană și constituirea ulterioară a acestora în școli secundare independente. De asemenea, în acest capitol se regăsesc informații privitoare la programele școlare, personalul didactic, acțiunile privind acordarea de subvenții pentru școlile publice. În ceea ce-i privește pe elevi, sunt prezentate date referitoare la frecvența școlară din punct de vedere etnic și confesional, rata de promovare la examenul de maturitate, activitățile sportiv-recreative și culturale ale acestora, implicarea în acțiuni de solidaritate și emancipare națională, activitatea școlară în timpul Primului Război Mondial.

În ceea ce privește învățământul real, în perioada 1862–1918 au fost înființate în Bucovina trei școli reale, una confesională și două publice. Ligia-Maria Fodor tratează acest subiect în capitolul al III-lea al lucrării: *Evoluția școlilor reale în Bucovina în perioada 1861–1918*. Acesta se referă la: III. 1. *Școala Reală Superioară Greco-Orientală din Cernăuți*; III. 2. *Școala Reală Inferioară de Stat din Siret*; III. 3. *Școala Reală de Stat din Cernăuți*. Urmând structura capitolelor precedente, autoarea prezintă istoricul acestor școli, pornind de la demersurile de înființare, activitatea didactică, programele școlare, informații despre personalul didactic și școlar, acțiuni privind promovarea învățământului, întreprinse de către autoritățile școlare, persoane fizice sau juridice, activitatea școlară (frecvență, rata de promovare a examenului de maturitate, activitatea didactică în timpul Primului Război Mondial).

La începutul secolului al XX-lea, învățământul secundar pentru fete a cunoscut, așa cum afirmă Ligia-Maria Fodor, „o dezvoltare importantă în Bucovina” (p. 227). Au fost înființate opt licee de fete (șapte laice și unul confesional), publice și private, la Cernăuți, Suceava, Rădăuți, Gura Humorului, Siret și Câmpulung. Despre acestea se vorbește în capitolul al IV-lea al lucrării, *Evoluția liceelor de fete în Ducatul Bucovinei*: IV. 1. *Liceul de Fete Public Orășenesc din Cernăuți*; IV. 2. *Liceul de Fete Orășenesc din Suceava*; IV. 3. *Liceul de Fete Orășenesc din Rădăuți*; IV. 4. *Liceul de Fete Privat din Siret*; IV. 5. *Liceul de Fete Privat „Helene Wolański” din Cernăuți*; IV. 6. *Liceul de Fete Orășenesc din Gura Humorului*; IV. 7. *Liceul de Fete Privat din Câmpulung*; IV. 8. *Liceul de Fete Greco-Oriental din*

Cernăuți. Autoarea analizează în acest capitol demersurile de înființare a acestor instituții de învățământ, modul de administrare și funcționare, programa școlară, prezintă date despre personalul didactic și cel școlar, rata de promovare la examenul de maturitate, precum și activitatea școlară din timpul Primului Război Mondial.

În *Anexe*, Ligia-Maria Fodor prezintă 15 planuri de învățământ pentru gimnaziile, școli reale, licee de fete, școli complementare real reformate afiliate liceelor de fete, *Raportul ministrului Cultelor și Instrucțiunii, Sigmund baron de Eybesfeld, nr. 14 906, din 29 septembrie 1880, aprobat prin Rezoluție imperială, la 18 octombrie 1880, privind înființarea Gimnaziului Superior de Stat din Rădăuți* și fotografii din localul școlar al Gimnaziului Real Superior de Stat din Gura Humorului în urma retragerii armatei ruse din anul 1915.

Concluziile autoarei în ceea ce privește învățământul secundar sunt acelea că în Bucovina, după obținerea autonomiei provinciale, acordarea statului de ducat (1861), adoptarea Constituției, la 21 decembrie 1867 și a unor acte normative privind reglementarea unui mod unitar de organizare a școlilor secundare din întregul imperiu, s-a dezvoltat rețeaua școlară și s-a îmbunătățit actul școlar-educativ: „Școala a reprezentat un important factor cultural prin calitatea personalului didactic și a actului de predare, reprezentând, totodată, un mijloc de emancipare națională. [...] Învățământul secundar din Bucovina a contribuit la formarea tinerilor, având un rol important în promovarea spiritului de toleranță și dialogului intercultural între populațiile de diverse etnii și confesiuni ale Ducatului” (p. 263–264).

Lucrarea *Învățământul secundar în Bucovina (1861–1918)*, bazată pe o bibliografie vastă, autoarea desfășurând o susținută activitate de cercetare a documentelor de arhivă și a literaturii generale și speciale (în *Bibliografie* sunt consemnate 20 de fonduri arhivistice, 78 de periodice, 30 de instrumente de lucru, 150 de lucrări generale, 142 de lucrări speciale), reprezintă o contribuție istoriografică importantă în ceea ce privește cercetarea sistemului de învățământ din Bucovina.

Rodica Iațencu

„Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul, XXI, nr. 1–2 (81–82), nr. 3–4 (83–84), 2014, 398 p.

Publicația „Glasul Bucovinei”, fondată în anul 1994, cu sprijinul Fundației Culturale Române, a fost concepută ca o „revistă trimestrială de istorie și cultură”, condusă de un colectiv de oameni de știință din Cernăuți, Iași, București, Brașov, Timișoara, Chișinău, Suceava, coordonat de redactorul-șef Alexandrina Cernov, membru de onoare al Academiei Române. Revista, călăuzită de ideea cunoașterii „istoriei Bucovinei și a perspectivei ei”, își propune, după cum aflăm din articolul-program „*Glasul Bucovinei*” la început de drum (nr. 1, p. 3–5), „recuperarea adevărului istoric”, „revalorificarea istoriei culturii românești din teritoriul fostei Bucovine”, prin prezentarea unor studii referitoare la „cronologia istorică și politică, activitatea partidelor politice, mărturiile istorice, aspecte de viață spirituală, religioasă, dicționare bibliografice, portretele reprezentanților științei și culturii românești din Bucovina, memorialistică, demografie, creație literară, artă, etnografie și folclor”.

În anul 2014 s-au împlinit 20 de ani de la apariția revistei „Glasul Bucovinei”, prilej cu care au fost organizate două colocvii științifice, la Rădăuți (*Bucovina. Carte, cultură, civilizație*) și Cernăuți (*Bucovina. Identitate, tradiții, valori*), sub egida Institutului „Bucovina” și a redacției periodice științific „Analele Bucovinei”, în colaborare cu redacția revistei „Glasul Bucovinei”. Despre lucrările acestor colocvii, dedicate împlinirii a două decenii de la fondarea celor două publicații, relatează acad. Alexandrina Cernov în *Argumentul* cu care se deschide numărul 1–2/2014 al revistei „Glasul Bucovinei”.

prezentat în cadrul rubricii „*Glasul Bucovinei*” – 20 de ani de apariție. Reținem din acest material faptul că revista „*Glasul Bucovinei*” înseamnă „o organizare a muncii științifice și editoriale a intelectualității românești din Ucraina și posibilitatea de a grupa în jurul ei personalități din România, Republica Moldova și alte țări. Sub egida revistei au fost organizate conferințe științifice, întâlniri cu cititorii, saloane de carte românească la Cernăuți etc. [...] Materialele publicate în revistă pe parcursul acestor ani au analizat fenomenul bucovinean dintr-o perspectivă interdisciplinară (demografică, sociologică, istorică) [...]. Tematica consacrată istoriei și demografiei cuprinde considerații privind situația etno-demografică din Bucovina, aspecte ale politicii demografice în perioadele 1775–1919, 1919–1940, 1945–1991, 1991–2013, pierderile etnice românești (de fapt, epurarea etnică a românilor), emigrări, deportări, strămutări, foametea epidemii etc., secvențe din timpul stilului sovietic de repartizare a locului de muncă, consecințe demografice ale industrializării socialiste (1945–1989), realități politice și etno-confesionale după decembrie 1991, anul declarării independenței Ucrainei. [...] Un loc aparte în revista noastră l-au ocupat memoriile și dialogurile cu bucovinenii, pe care le-am considerat ca fiind documente istorice incontestabile, mărturii vii ale vieții bucovinenilor” (nr. 1–2, p. 8, 9, 10).

Despre personalitățile vieții culturale și științifice din Bucovina, a căror activitate a fost prezentată în cadrul rubricilor *Dialoguri cu bucovinenii*, *Personalități bucovinene*, *Arhiva Bucovinei*, în cele 80 de numere apărute în perioada 1994–2013, relatează Ilie Luceac în materialul *Personalități ale vieții culturale și științifice din Bucovina în paginile revistei „Glasul Bucovinei”*. Sunt amintiți aici academicienii Radu Grigorovici, Vladimir Trebici, Dimitrie Vatamaniuc, arhimandritul Melchisedec Velnic, Radu Economu, Ion Gherman, Arcadie Suceveanu, Ion Beldeanu, Mihai Morăraș, Adrian Dinu Rachieru, Vasile Andru, Nina Cionca, Ștefan Andronic, Mihai Amihalachioaiei, Nicolae Hacman, Dan Onofreiciuc, Maria Iliuț, Marian Talabă, Hortensia Masichievici-Mișu, Constantin Flondor, Ștefan Purici, Mihai Moroșan.

Revista „*Glasul Bucovinei*” și-a păstrat principalele rubrici, care s-au conturat pe parcursul celor 20 de ani de apariție: *Bucovina – procese istorice și sociale*; *Teorie, critică și istorie literară*; *Arhiva Bucovinei*; *Dialoguri cu bucovinenii*. De asemenea, în sumarul numerelor 1–2 și 3–4 se regăsesc și rubricile: *Anul omagial al sfinților martiri Brâncoveni*; *Din istoria neamului*; *Eminesciana – 2014*; *Cronica limbii*; *Poezie*; *Proză*; *Traduceri*; *Cărți, reviste, conferințe*.

La rubrica *Bucovina – procese istorice și sociale* sunt prezentate materiale despre noile realități socio-politice din Ucraina, semnate de Marin Gherman: *Scenariile războiului informațional. Monitoringul presei (1 aprilie – 1 iulie 2014)* (nr. 1–2, p. 63–77) și *Ucraina: reforme galopante în vreme de război. Monitorizarea presei (1 august – 1 noiembrie 2014)* (nr. 3–4, p. 35–50). Concluzia autorului este aceea că „de la o zi la alta, Europa se trezește din somnul romantismului politic și analizează la rece posibilitățile integraționiste ale Ucrainei, stat care oscilează între faliment și viitor european, însă care are un guvern stabil și un președinte proeuropean. Liderii de la Kiev au o șansă istorică să schimbe povestea pesimistă și să inventeze un drum aparte pentru Ucraina” (nr. 1–2, p. 75). În cadrul aceleiași rubrici semnează și Dorin Popescu, *Podurile de la Sarajevo și podul de peste Prut* (nr. 1–2, p. 78–81); Harieta Mareci-Sabol, „*Noi*” și „*cei alți*”. *Perceperea străinului de către copilul din Bucovina istorică* (nr. 3–4, p. 51–57); Florin Pintescu, *Date statistice referitoare la populația germană din sudul Bucovinei în perioada interbelică* (nr. 3–4, p. 58–69); Ligia-Maria Fodor, *Din istoria învățământului secundar de stat în Bucovina habsburgică. Gimnaziul superior de stat din Câmpulung (1907–1918)* (nr. 3–4, p. 70–81).

Rubrica *Teorie, critică și istorie literară* grupează câteva materiale semnate de: Ion Muscalu, *Amfilohie Hotiniul, cărturar și episcop* (nr. 1–2, p. 82–93); Alexandru Ovidiu Vintilă, *Traian Brăileanu și Martin Heidegger. O congruență anume* (nr. 1–2, p. 94–96), *Reprezentanți ai onirismului* (nr. 3–4, p. 82–89); Isabel Vintilă, *Copacul – arhetip al inconștientului în scrierile lui Gellu Naum* (nr. 1–2, p. 97–101), *Evoluția eroului revoluționar în scrierile lui Gellu Naum* (nr. 3–4, p. 103–112); Iulia Isapciuc, *Constructul literar al provinciei austriece: scriitoarea Ingeborg Bachmann și orașul Klagenfurt* (nr. 1–2,

p. 102–111); Olga Derykoz, *Nuvelele Angelei Carter: idei feministe în cadrul temelor clasice metamorfozate* (nr. 1–2, p. 112–124); Lucian Giura, *Vasile Alecsandri și Asociațiunea „Astra”* (nr. 3–4, p. 90–102); Ilie Moise, *Cultura populară – teme al unității spirituale românești* (nr. 3–4, p. 113–118).

De-a lungul timpului, revista „Glasul Bucovinei” a prezentat, la rubrica *Arhiva Bucovinei*, personalități și documente importante pentru cunoașterea istoriei Bucovinei. În numerele 1–2 și 3–4 sunt prezentate fragmentele IV și V din *Povestea Bucovinei*, vol. I, autor Filip Țopa (p. 134–150, 174–183).

Un loc aparte în sumarul revistei „Glasul Bucovinei” îl ocupă rubrica *Dialoguri cu bucovinenii*. În numărul 3–4, Ilie Luceac realizează un interviu cu Ilie Caraș, solist în ansamblul „Ciocârlia”, colaborator al ansamblului și orchestrei „Lăutarii” din Chișinău și colaborator al unor ansambluri din România: „Ciprian Porumbescu”, „Cimbrelul”, „Junii Sibiului”, „Doina Gorjului” (*O voce distinctă a Bucovinei: interpretul de muzică populară Ilie Caraș*, p. 9–34).

În numărul 1–2 al revistei „Glasul Bucovinei” sunt prezentate două materiale consacrate unor evenimente importante pentru istoria României: IPS Laurențiu, Mitropolitul Ardealului, *1714–2014: martiriul Brâncovenilor și exemplul pentru generațiile actuale* (p. 22–39) și discursul de recepție al acad. Ioan-Aurel Pop, *Istoria și semnificația numelor de român/valah și România/Valahia* (p. 40–62). În ceea ce privește acest din urmă material, concluzia autorului este aceea că „românii au purtat dintru început două nume principale, ambele legitime. Este, însă, natural astăzi ca, în mediile românești cel puțin, să fie preferat numele pe care și-l dau românii înșiși. Nu există nicio rațiune să se vorbească, încă de la finele mileniului I al erei creștine, despre francezi, germani, maghiari, bulgari sau ruși, dar despre români nu, când sunt date precise că ei intrau tocmai atunci, cu entitatea și identitatea lor proprie, pe scena istoriei. Prin urmare, romanicii orientali ai Europei erau pentru ei înșiși «români» (rumâni), iar pentru ceilalți erau «vlahi» (cu variante), încă din secolele al IX-lea – al X-lea. Cu atât mai mult este justificată folosirea numelui de român pentru secolele ulterioare ale Evului Mediu. Denumirea de român, utilizată de toți istoricii români pentru a chema poporul lor din Evul Mediu încoace nu are nimic de-a face cu naționalismul, deși a fost folosită adesea în spirit naționalist. Este vorba de o realitate cu existență milenară și care trebuie relevată în chip corect, în acord cu ceea ce mărturisesc izvoarele istorice” (p. 55).

La rubrica *Eminesciana – 2014*, care se regăsește în sumarul nr. 1–2 al revistei „Glasul Bucovinei”, Ilie Luceac semnează materialul *Mihai Eminescu și traducerea din germană a Fragmentelor din Istoria românilor (vol. I) de Eudoxiu Hurmuzachi* (p. 125–133). Pe lângă traduceri din lirica universală, se cunosc patru lucrări pe care Mihai Eminescu le-a tradus, fie integral, fie parțial: *Arta reprezentării dramatice* (Heinrich Theodor Rötcher), *Critica rațiunii pure* (Immanuel Kant), *Kritische Grammatik Sprache in Kurzerer Fassung* (Franz Bopp), *Principele* (Niccolò Machiavelli). Acestea li se adaugă lucrarea *Fragmente zur Geschichte der Rumänen*. Herausgegeben vom fürstlich rumänischen Cultus- und Unterrichts- Ministerium, Erster Band. Mit Eudoxius Hurmuzaki's Porträtt [Fragmente din Istoria Românilor, de Eudoxiu Cavalier de Hurmuzachi. Edițiunea Ministeriului Cultelor și al Învățăturilor Publice. Tomul întâiu. Cu portretul lui Eudoxiu Hurmuzaki]. Acest volum cuprinde șase capitole, grupate în două părți (1. *Istoria Principatelor românești înainte de constituirea lor neatârnată*; 2. *De la descălecarea Principatelor românești până la pierderea neatârării lor*), are două note introductive, semnate de Dimitrie A. Sturdza (*Eudoxiu Hurmuzaki*) și George Barițiu (*Familia Hurmuzaki*), un indice alfabetic de nume proprii, pe care Eminescu l-a îmbogățit, adăugând informații la fiecare dintre numele care apar aici (*Izvod de numirile cuprinse în această carte*) și o listă bibliografică (*Registrul autorilor*). Primul volum, din cele cinci ale acestui tratat, a fost tradus de Eminescu în vara anului 1878 și tipărit la București, în perioada 1878–1886 (în varianta românească au fost tipărite, în anul 1900, de către Ion Slavici, și volumele doi și trei; volumele patru și cinci pot fi consultate doar în varianta germană) și a însemnat, cum afirmă Ilie Luceac, un fapt „semnificativ pentru posteritate. Doi bucovineni de geniu își aduc contribuția la o lucrare fundamentală pentru istoria neamului românesc, unul fiind autorul și celălalt traducătorul tratatului. După cum s-a văzut, unele pagini din *Tratatul* de istorie al lui Hurmuzaki i-au slujit

poetului național ca punct de reper în creația sa poetică de inspirație istorică. Se cade să amintim, de asemenea, că traducerea primului volum al *Fragmentelor* din *Istoria românilor* a fost unica lucrare tipărită de Eminescu sub supraveghere personală. Poetul face atât traducerea, cât și corectările în procesul redacțional” (p. 128).

Cronica limbii, rubrică ce se regăsește în sumarul numărului 3–4 al revistei „Glasul Bucovinei”, prezintă *Apelul Societății Scriitorilor Români din Cernăuți* (sărbătoarea „Limba noastră cea română”) (p. 119–120) și materialul semnat de Sanda-Maria Ardeleanu, *De la „idealul de limbă” la „realitatea limbii”* (p. 121–123).

Rubricile *Poezie și Proză* (nr. 3–4, p. 124–144, 149–152) prezintă creații semnate de Vitalie Zăgrea, Doina Bojescu, Dumitru Mintencu, Gheorghe Ungureanu, Grigore Gherman și Isabel Vintilă. La rubrica *Traduceri* (nr. 3–4) semnează Maria Matios, *Apocalypsis* (p. 153–168) și Cinghis Aitmatov, *Lupoica* (fragment din romanul „Eșafodul”) (p. 169–173).

Materialul semnat de Vasile I. Schipor, „*Analele Bucovinei*” – un periodic științific contemporan dedicat „promovării și răspândirii culturii naționale” (p. 184–193), care se regăsește în cadrul rubricii *Cărți. Reviste. Conferințe* (nr. 3–4), prezintă „împrejurările în care a fost fondat periodicul bucovinean, apariția, formatul, problematica tratată pe parcursul celor 20 de ani de apariție neîntreruptă, colaboratorii, influența sa în viața științifică a României, precum și răspunsul echipei redacționale la noile cerințe impuse de concurența științifică la începutul noului mileniu” (p. 193).

Pentru a oferi cititorului interesat o imagine asupra problematicii dezbătute în paginile periodicului cernăuțean de-a lungul timpului, redacția întocmește materialul *Sumarul „Glasul Bucovinei” – 20 de ani*, prezentat în nr. 1–2 (p. 151–196).

Rodica Iațencu

MANIFESTĂRILE ȘTIINȚIFICE ALE INSTITUTULUI „BUCOVINA” AL ACADEMIEI ROMÂNE DIN 2014

Die wissenschaftlichen Veranstaltungen des „Bukowina“-Instituts der Rumänischen Akademie 2014

(Zusammenfassung)*

Die 2009 institutionalisierten Kolloquien des „Bukowina“-Instituts, die sich über die zwei grossen wissenschaftlichen Forschungsprogramme erstrecken – „Die Bukowina. Buch, Kultur, Zivilisation“ und „Die Bukowina. Identität, Traditionen, Werten“ – und als wichtigste Unterstützungsmittel und Ausdrucksformen des inneren wissenschaftlichen Lebens des Instituts betrachtet werden – so der Veranlasser derselben, Vasile I. Schipor, wissenschaftlicher Forscher und Sekretär des Instituts und Redaktionssekretär der Zeitschrift „Analele Bucovinei“ – haben einige vorrängige Ziele: – die Förderung der Kultur- und Zivilisationswerten (der Kulturerbe) der Bukowina; – die Entdeckung einiger neuen Verständnis- und Deutungsperspektiven mit Bezug auf den Bukowiner kulturellen Raum und auf das hiesige kulturelle Phänomän; – die Anregung der Konkurrenzfähigkeit/konkurrenzfähigen Zusammenarbeit zwischen den Forschern, um den Anforderungen der fundamentalen nationalen und europäischen Grenzforschung gewachsen zu werden; – die Anregung, Bildung und Befestigung eines neuen und modernen Bewusstseins bezüglich des Wertes des eigenen Patrimoniums als Bestandteil des europäischen; – das Auftauchen von kulturellen, energetischen, integrativen Modellen auf dem ehemaligen Gebiet der historischen Bukowina. Der weiterliegende Beitrag bezieht sich auf die wissenschaftlichen Kolloquien, die vom „Bukowina“- Institut 2014 veranstaltet wurden, und gleichzeitig auf die internationale, jährlich organisierte wissenschaftliche Tagung, wobei kritische Bemerkungen und Vorschläge für die zukünftige Tätigkeit gemacht werden.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die historische Bukowina, internes Seminar, wissenschaftliches Kolloquium, die Förderung der Kultur- und Zivilisationswerten der Bukowina, neue Verständnis- und Deutungsperspektiven des Bukowiner Kulturraumes, konkurrenzfähige

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Zusammenarbeit, das Auftauchen von kulturellen, energetischen, integrativen Modellen auf dem ehemaligen Gebiet der historischen Bukowina, Institutionen der Moderne.

Cea dintâi manifestare științifică a Institutului „Bucovina” din anul 2014, organizată la Rădăuți, în 16 mai 2014, este Colocviul științific internațional „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”, organizat în colaborare cu Editura „Alexandru cel Bun” din Cernăuți. Manifestarea este consacrată împlinirii a 20 de ani de la fondarea periodicului „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, patronată de Fundația Culturală Română și, ulterior, de Institutul Cultural Român.

Găzduită de Casa Germană din Rădăuți, înființată în 1904, manifestarea cuprinde comunicările: – dr. Alexandrina Cernov, m.o. al Academiei Române, redactor-șef al periodicului „Glasul Bucovinei”, *Ziarul „Glasul Bucovinei” (1918) și revista „Glasul Bucovinei” (1994) – tradiție și continuitate*; – cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor, secretar de redacție al periodicului „Analele Bucovinei”, *„Revista Bucovinei”, București, 1 aprilie – 1 august 1916*; – prof. dr. Ilie Luceac (Cernăuți), *Revista trimestrială de istorie și cultură „Glasul Bucovinei” – un destin care unește*; – cercet. șt. dr. Marian Olaru, *Dezbateri istoriografice și aspecte controversate privind istoria Bucovinei în rubrica „Opinii” a periodicului „Analele Bucovinei”*; – cercet. șt. dr. Rodica Iațencu, *Revista „Glasul Bucovinei” la 20 de ani de la apariție*; – cercet. șt. Elena Pascaniuc, *Cultura tradițională reflectată în paginile periodicului „Glasul Bucovinei”*.

Comunicările, moderate de Vasile I. Schipor, secretarul științific al Institutului „Bucovina” și Alexandrina Cernov, m.o. al Academiei Române, sunt urmate de dezbateri.

După-amiază, lucrările reuniunii continuă cu prezentarea comunicărilor: – cercet. șt. dr. Mihai-Ștefan Ceaușu, Institutul de Istorie „A. D. Xenopol” Iași, *Perspective politice româno-germane în paginile periodicului „Die Wahrheit” (1910)*; – lector univ. dr. Harieta Mareci-Sabol, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, *Bucovina: memorie, discurs narativ și provocările identității*; – prof. univ. dr. Ștefan Purici, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, *Bucovina la începutul Marii Conflagrații. Stare de spirit, așteptări, realități*; – dr. Lucia Olaru Nenati (Botoșani), *Ștefan cel Mare – mit lucrător și noumen eminescian*; – Ion Muscalu, scriitor (Iași), *Amfilohie Hotiniul – episcop și cărturar*; – cercet. șt. dr. Ovidiu Bătă, *Bucovina balneară – Stațiunea balneară Puciosu-Iacobenii într-o descriere de epocă*.

Partea a doua a comunicărilor, moderate de dr. Marian Olaru, director interimar al Institutului „Bucovina”, este urmată, de asemenea, de dezbateri.

Semnal editorial, secțiunea tradițională a manifestărilor științifice organizate de Institutul „Bucovina” al Academiei Române, cuprinde lucrări cuprinse în programul

editorial al Institutului, tipărite la începutul anului 2014, precum și câteva noutăți editoriale: – „Analele Bucovinei”, Rădăuți, anul XX, nr. 2 (41), [iulie-decembrie] 2013, 352 p. (secretar de redacție Vasile I. Schipor, responsabil de număr Ovidiu Bătă); – D. Vatamaniuc, *Eminescu în ediții integrale*, București, Editura Academiei Române, 2013, 236 p. (Rodica Iațencu); – Arthur Loebel, *Geschichtliche Entwicklung des Eisenbades Dorna / Evoluția istorică a băilor feroase Dorna*, Ediție bilingvă îngrijită, cu notă asupra ediției și indice de nume: Ovidiu Bătă; traducerea textului german: Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Iași, Editura Terra Nostra, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (36), 2012, XII+280 p. (Ovidiu Bătă); – George Tofan, *Învățămintul în Bucovina*, Ediție îngrijită de Traian Duminică, Gavril Irimescu, Gheorghe Giurcă, Suceava, Editura „George Tofan”, 2011, 278 p.; – Dan Pagis, *Poetul cu cerneala secretă*, Ediție bilingvă, traducere, bibliografie și postfață: Menachem M. Falek; Corectură și postfață: Ion Drăgușanul; Grafică: Radu Bercea, Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 142 p.; – „Bucovina literară”, serie nouă, Suceava, anul XXV, nr. 3–4 (277–278), martie-aprilie 2014, 96 p. (Vasile I. Schipor).

Lucrările Colocviului științific internațional „Bucovina. Carte, cultură, civilizație” cuprind, la sfârșit, concluzii.

Cea de a doua manifestare științifică a Institutului „Bucovina” din anul 2014 este Colocviul științific internațional „Bucovina. Identitate, tradiții, valori”, consacrat împlinirii a 20 de ani de la apariția periodicului „Analele Bucovinei”, organizat de asemenea în colaborare cu Editura „Alexandru cel Bun” din Cernăuți. Acesta se desfășoară la Cernăuți (Ucraina), în 17 mai 2014, fiind găzduit de Consulatul General al României.

După deschiderea oficială a reuniunii, condusă de Excelența Sa Eleonora Moldovan, Consulul General al României la Cernăuți, prezintă comunicări: – dr. Alexandrina Cernov, m. o. al Academiei Române, „*Glasul Bucovinei*” – 20 de ani de la apariție; – cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor, „*Analele Bucovinei*”, *periodicul științific semestrial al Institutului „Bucovina” al Academiei Române. Destinul unui proiect academic*; – prof. dr. Ilie Luceac, *Personalități ale vieții culturale și științifice din Bucovina în paginile revistei „Glasul Bucovinei”*; – cercet. șt. dr. Marian Olaru, *Bucovina în perioada interbelică. Considerații privind dezvoltarea economică și socială*; – cercet. șt. dr. Ștefan Purici, *Comunitățile etnice din Bucovina în preajma Primului Război Mondial: între iredentism și loialism*; – lector univ. dr. Harieta Mareci-Sabol, „*Noi*” și „*ceilalți*”. *Imaginea străinului în scrierile lui Emanoil Grigorovitză*; – conf. univ. dr. Florin Pintescu, *Germanii din județul Rădăuți*

în perioada interbelică. *Considerații demografice, economice, sociale*; cercet. șt. dr. Ovidiu Bătă, *Medici balneologi din Bucovina istorică: Hermann Poras (1835–1899)*.

Cele opt comunicări susținute sunt urmate de dezbateri și concluzii.

În intervenția sa, Eleonora Moldovan, „gazdă remarcabilă” a reuniunii de la Cernăuți, subliniază însemnătatea manifestării pentru „comunitatea românească și pentru relațiile bilaterale” dintre România și Ucraina, le adresează realizatorilor celor două reviste urarea „de putere de muncă, de colaboratori și cititori excelenți”, exprimându-și totodată „dorința de a-i avea invitați, la următoarea lor întâlnire științifică, și pe istoricii din Cernăuți”, precum și asigurarea că „misiunea diplomatică a României la Cernăuți va acorda în continuare sprijin unor astfel de manifestări ale spiritului, ale lucrării sale pentru recuperarea și cunoașterea adevărului istoric” (vezi și Doina Cernica, „*Analele Bucovinei*” și „*Glasul Bucovinei*” la o importantă aniversare, în „Crai nou”, Suceava, serie nouă, anul XXV, nr. 6560, 31 mai 2014, p. 5).

După reuniunea de la Cernăuți, participanții vizitează Complexul mănăstiresc de la Bănceni-Herța, unde are loc și o agapă, trăită în acest ostrov hieratic, de pace și dragoste lucrătoare, de la marginea unei lumi incendiate, „cu un gând de recunoștință pentru înaintași și cu o rugăciune – geană luminoasă în înserarea care stătea să vină”, cum notează în cronică sa ziarista de la Suceava, citată mai sus.

Responsabilii acestui proiect aniversar, consacrat celor două periodice contemporane din Bucovina, sunt Alexandrina Cernov, m. o. al Academiei Române, și Marian Olaru, directorul interimar al Institutului „Bucovina”. La lucrările reuniunilor de la Rădăuți și Cernăuți participă și ziariști din presa regională: Doina Cernica („Crai nou”, Suceava), Maria Toacă („Zorile Bucovinei”, Cernăuți), Nicolae Hauca, fotoreporter („Libertatea cuvântului” și Agenția de Presă „Euromedia”, Cernăuți).

Cea de a treia manifestare din 2014 este Colocviul științific „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”, consacrată împlinirii a 25 de ani de la reactivarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. Organizată în cadrul Universității de Vară „Ion I. Nistor” a Societății pentru Cultură (22–26 septembrie 2014), reuniunea se desfășoară la sediul din Rădăuți al Institutului „Bucovina”, marți, 23 septembrie.

În prima sa parte, manifestarea cuprinde șapte referate-impuls : – cercet. șt. III drd. Vasile I. Schipor, *Un mare prieten al românilor din Bucovina: Vasile Alecsandri*; – cercet. șt. III dr. Rodica Iațencu, *Aspecte privind istoria Bucovinei reflectate în „Glasul Bucovinei”, periodic trimestrial de istorie și cultură, Cernăuți–București, 1994–2013*; – cercet. șt. III dr. Ovidiu Bătă, *Scriitori bucovineni colaboratori la revista „Familia”: Vasile Bumbac*; – cercet. șt. Elena Pascaniuc, *Bucovina istorică în viziunea academicianului Dimitrie Dan. Oameni, mentalități și culturi*; – cercet. șt. dr. Marian Olaru, *Bucovina și bucovinenii în Primul Război Mondial – loialism și iredentism. Preliminarii*; – prof. Carmen Andronachi, *Periodicul*

„Septentrion” la împlinirea a 25 de ani de la fondarea sa; – cercet. șt. drd. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Johann Karl Umlauff Ritter von Frankwell (1796–1861). Contribuții la dezvoltarea vieții culturale din Bucovina*.

Comunicările sunt urmate de o dezbatere tematică, moderată de Vasile I. Schipor, secretarul științific al Institutului „Bucovina” al Academiei române: *25 de ani de la reactivarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. Bilanțul unei colaborări conjunctural-dezirabile*.

Partea a doua a reuniunii cuprinde, mai întâi, un semnal editorial. În cadrul acestuia, sunt prezentate mai multe cărți referitoare la Bucovina și un periodic: – Dumitru Valenciuc, *Arhiepiscopul Eugeniu Laiu Suceveanul (1894–1967)*, Suceava, Editura Cygnus, 2014, 184 p.+ 35 file *Cronică în documente și imagini* (facsimile); – Paul Brașcanu, *Năluci pe ape – plutașii*, Iași, Editura Stef, 2014, 290 p.; – Traian Rei, *File din viață*, [Rădăuți], Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, 2014, 198 p. (Vasile I. Schipor); – Gheorghe Schipor, *Domeniul Rădăuților, parte a Fondului bisericesc ortodox-român al Bucovinei – studiu documentar*, Suceava, Editura Gheorghe Tofan, 2014, 256 p.; – Laurențiu Cârstean, *Rostirea și tăcerea – poezii*, Îngrijitor de ediție: Stelian Cârstean, București, Editura Pandora, 2014, 190 p. (Ovidiu Bătă); – Victor Iosif, *Vicovu de Jos din povestirile sătenilor*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2013, 511 p. (Elena Pascaniuc); – Acad. Dinu C. Giurescu (coord.), *Istoria românilor*, vol. X, *România în anii 1948–1989*, București, Editura Enciclopedică, 2013, 1 310 p. (Marian Olaru); – Alexandru-Grigore Pisoschi, *Din heraldica teritorială a Bucovinei istorice, Hotinului și Herței*, Prefață de prof. univ. dr. Nicolae Edroiu, m. c. al Academiei Române, președintele Filialei Cluj-Napoca a Comisiei Naționale de Genealogie, Heraldică și Sigilografie a Academiei Române, Cluj-Napoca, Editura Risoprint, 2014, 62 p.; – Maria Toacă, Doina Cernica, *Dulce de Suceava. Amar de Cernăuți*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 512 p. (Carmen Andronachi); – Paraschiva Abutnăriței, Ioan Abutnăriței, *Monografia comunei Poiana Stampei*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Suceava, Editura Mușatinii, 2013, 318 p.; – Nicolae Pentelescu, *Un veac de muzică corală în Țara de Sus*. Istoria corurilor bisericești și laice, patriotice și folclorice din zona Bucovinei și a Moldovei de Nord (1860–1970), Ediție îngrijită de Justinian-Remus A. Cojocar, președinte al Asociației Culturale „Sfântul Mitropolit Dosoftei”, Tipărit cu binecuvântarea Î.P.S. Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților, Suceava, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 2013, 406 p. (Rodica Iațencu) – „Septentrion”, [Rădăuți], iunie 2014, 264 p. (Ștefănița-Mihaela Ungureanu).

Semnalul editorial este urmat de proiecții cu subiect Bucovina: – *Casa Regală de România*, pps Iosif S. Avni, 2 ianuarie 2008; – „Bucovina eternă”, publicație ocazională/festivă, editată de conf. univ. dr. Florin Pintescu, Suceava, Asociația

Culturală Friedrich Schwartz, [2013], 4 p. (Selecție, pregătire și prezentare a documentarului: Vasile I. Schipor, în colaborare cu Raluca-Irina Muscă). Inițiator și responsabil de proiect este Vasile I. Schipor iar instituție parteneră, Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, reprezentată de prof. dr. Corvin Bejinariu, rectorul Universității de Vară.

Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Dilemele istoriei”, cea de a patra manifestare organizată în 2014 de instituția academică de la Rădăuți, este a XXII-a sesiune anuală de referate și comunicări științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române.

Lucrările conferinței încep la Rădăuți în ziua de 6 noiembrie a.c. În spațiul generos al Galeriilor de Artă, pus la dispoziție de Muzeul Etnografic „Samuil și Eugenia Ioneț”, după deschiderea oficială, ignorată, ca de obicei, de către autoritățile locale și județene, lucrările conferinței cuprind o ofertă bogată și diversă chiar din prima zi.

În prima parte a zilei de 6 noiembrie, susțin comunicări: – dr. Alexandrina Cernov, m. o. al Academiei Române, director al Editurii „Alexandru cel Bun” din Cernăuți și redactor-șef al periodicului „Glasul Bucovinei”, *Eminescologia bucovineană. Ilie E. Torouțiu*; – dr. Marian Olaru, directorul interimar al Institutului „Bucovina” al Academiei Române, *Bucovina în Primul Război Mondial. Pregătiri pentru război și operațiuni militare 1914–1918*; – dr. Constantin Ungureanu, Institutul de Istorie al Academiei de Științe a Republicii Moldova, secretar de redacție al periodicului „Revista de istorie a Moldovei” (Chișinău), *Bucovina în ajunul și în timpul Primului Război Mondial*; – dr. Ioan Scripcariuc, consilier superior, Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale, *Arhivele Bucovinei la 90 de ani. De la Comisiunea Arhivelor Cernăuți la Arhivele Naționale Suceava*; – dr. Doina Iavni, Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale, *Un fond unic în patrimoniul arhivistic național: Inspectoratul Cadastral Bucovina (1820–1949)*; – dr. Arcadie M. Bodale, inspector superior la Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale, *Documente privitoare la românii bucovineni din armata Austro-Ungariei căzuți în Primul Război Mondial păstrate la Kriegsarchiv din Viena*; – cercet. șt. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Bucovina la începutul Primului Război Mondial în presa de limbă germană din provincie. Studiu de caz: „Bukowinaer Post” și „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, 1914.*

Dintre lucrările înscrise în program, comunicarea dr. Suzana-Iuliana Bodale, inspector superior, Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale, *Începutul Marelui Război analizat din spatele liniilor și de pe front în amintirile lui Erast Tarangul și Maximilian Hacman*, este prezentată de Arcadie M. Bodale, iar cea a dr. Ioana Scridon, Facultatea de Geografie, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, *Istoria trăită a*

celor două Războaie Mondiale. Însemnările bucovineanului Peter Schäfer: „Meine Lebensgeschichte”, trimisă din timp la Rădăuți, nu este prezentată în cadrul reuniunii, fiind destinată doar tipăririi în „Analele Bucovinei”.

Prima parte a lucrărilor mai cuprinde vernisarea Expoziției documentare „Arhivele Bucovinei la 90 de ani”, organizată de Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale (moderatori: Ioan Scripcariuc și Doina Iavni), și dezbateri.

În partea a doua a zilei de 6 noiembrie, susțin comunicări: – dr. Otto-Friedrich Hallabrin, director executiv al Institutului „Bukowina” din Augsburg (Germania), *Aufgaben und Tätigkeit des Landtags der Bukowina am Beispiel der Session 1908 / Sarcinile și activitatea Dietei din Bucovina. Studiu de caz: sesiunea din anul 1908*; – dr. Ion Filpiciuc, Câmpulung Moldovenesc, *Generalul Iacob Zadik în Bucovina*; – Ligia-Maria Fodor, lector univ. dr., Facultatea de Arhivistică, Academia de Poliție „Al. I. Cuza”, București, *Învățămintul gimnazial de stat în Cernăuțiul habsburgic*; – cercet. șt. dr. Rodica Iațencu, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Adunarea Deputaților, sesiunea 1920–1922*; – dr. Ihor Zhaloba, director al Catedrei pentru Serviciul Diplomatic și Consular, Academia Diplomatică a Ucrainei, Kiev, dr. Sergij Osaciuk, Cernăuți, *Konsularberichte als Quelle zur Geschichte der Bukowina in der Zwischenkriegszeit (1918–1940) / Rapoartele consulare ca sursă de istorie a Bucovinei în perioada interbelică (1918–1940)*.

Comunicările susținute în partea a doua a programului de la Rădăuți sunt urmate de vii dezbateri și de precizări organizatorice referitoare la programul din cea de a doua zi a reuniunii.

Vineri, 7 noiembrie, lucrările Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XX-lea. Dilemele istoriei” continuă la Hotelul „Ieremia Movilă” din Sucevița, începând cu orele 9,30. Susțin aici comunicări: – Harieta Mareci-Sabol, lector univ. dr., Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, *Bucovina și „strașnica molimă” a secolului al XIX-lea: holera*; – prof. dr. Ilie Luceac, Cernăuți, *Un fond familial din arhivele Hurmuzaki (unele considerații)*; – cercet. șt. Elena Pascaniuc, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Bucovina și bucovinenii în scrierile academicianului Dimitrie Dan. Oameni, mentalități, culturi*; – dr. Bogdan-Petru Niculică, Muzeul Bucovinei, Suceava, *O împlinire a arheologiei românești: 130 de ani de la nașterea profesorului Teofil Sauciuc-Săveanu (1884–1971)*; – cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *„Calendarul «Glasul Bucovinei»...”, Cernăuți, 1920–1940. Contribuția periodicului la emanciparea cultural-națională a românilor bucovineni*; – dr. Ion Mareș, Muzeul Bucovinei, Suceava, *Descoperiri arheologice în punctul „Parcări” din Suceava*; – Florin Pintescu, conf. univ. dr., Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava, *Societăți*

culturale polone în Bucovina în perioada interbelică; – Luzian Geier, Bukowina-Institut, Augsburg, dr. Ovidiu Bătă, Institutul „Bucovina” al Academiei Române, *Frații Righetti din Cernăuți în Primul Război Mondial*.

Comunicarea dr. Elena Chiaburu, Biblioteca Facultății de Științe Economice a Universității „Al. I. Cuza” Iași, *Considerații privitoare la originea câmpulungeană a exarhului Gavriil Bănulescu-Bodoni*, înscrisă în programul conferinței, este prezentată de Arcadie M. Bodale.

Din păcate, câțiva colaboratori ai Institutului „Bucovina” al Academiei Române, din motive obiective, survenite în preajma reuniunii, nu pot ajunge la Rădăuți, spre a-și susține comunicările: – dr. Mihai-Ștefan Ceaușu, c.s. I, Institutul de Istorie „A. D. Xenopol” Iași, *Problema națională într-un oraș de la periferia Imperiului (Cernăuți) în preajma Primului Război Mondial*; – dr. Leon Buburuzan, Gura Humorului, *Particularități ale culturii bucovinene la revenirea în Țara Mamă*; – dr. Aura Brădățan, muzeograf, Casa Memorială „S. Fl. Marian”, Suceava, *Fondul memorial documentar „Simeon Florea Marian” din Suceava – 40 de ani de la înființare*.

În tradiția reuniunilor de la Rădăuți, programul celei de a doua zile cuprinde un *Semnal editorial*, în cadrul căruia sunt prezentate succint câteva apariții ale anului: „Glasul Bucovinei”, Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți-București, anul XXI, nr. 1-2 (81–82)/2014, 200 p. (Alexandrina Cernov); Valerian L. Ciofu, *Teofil Sauciuc-Săveanu. Viața și opera*, Ediție de Cătălin I. Nicolae, Bogdan-Petru Niculică, Iași, [Editura] Tipo Moldova, 2014, 142 p. (Bogdan-Petru Niculică); Leon Buburuzan, *Mănăstirea Humorului (Humorul) în cultura și istoria Bucovinei. La șase veacuri de existență*, Suceava, Editura Mușatinii, 352 p. (Vasile I. Schipor); Dragoș Vitencu, *Viața lui Ciprian Porumbescu*, Ediție îngrijită de dr. Aura Brădățan, Brăila, Muzeul Brăilei–Editura Istros, 2014, 150 p. (Marian Olaru); Petru N. Bărbuță, *153 de ani de învățământ la Straja*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 450 p. (Vasile I. Schipor); Pavel Țugui, *Primul Război Mondial și reîntregirea României. Năzuințe, idei, fapte...*, București, Editura Academiei Române, 2014, 144 p. (Marian Olaru).

Și lucrările de la Sucevița ale conferinței sunt urmate de dezbateri.

Un spațiu distinct din programul acesteia este consacrat concluziilor.

Dintre problemele aduse în discuție la cea de a XXII-a reuniune științifică anuală, organizată de Institutul „Bucovina” al Academiei Române, câteva merită o atenție aparte, pentru că interesează și un public mai larg.

Activitatea științifică a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, care organizează, în acest an, cea de a XXII-a sesiune anuală, este remarcabilă și trebuie să apreciem, în mod deosebit, supraviețuirea instituției de la Rădăuți, continuitatea și consistența demersurilor sale (Ihor Zhaloba, Sergij Osaciuk). Publicarea memorialisticii unor bucovineni, aflate încă în arhive, în ediții îngrijite, reprezintă o

problemă prioritară, de restituire literară, dar și o obligație morală a generațiilor de astăzi față de valorificarea memoriei noastre culturale. Cercetarea documentelor din bogatele arhive de la Viena trebuie să se facă altfel, prin cercetări sistematice, în cadrul cărora să-și desfășoare activitatea, în stagii de durată, echipe mixte, formate din mulți oameni (Arcadie M. Bodale). Din păcate, tinerii de astăzi nu stăpânesc terminologia istorică adecvată, realizând traduceri deficitare (Otto Hallabrin) și nici nu manifestă o dorință reală de a învăța temeinic și continuu. Cercetarea științifică ocupă, pe zi ce trece, un spațiu tot mai restrâns în instituțiile științifice din Bucovina, iar „corectarea receptării imaginii” unor evenimente, oameni/personalități, grupuri naționale etc. se face tot mai anevoios și nu în beneficiul cunoașterii, al „salvării memoriei culturale” (Elena Pascaniuc), învederând deseori o stranie inaderență la spiritul critic, ca moștenire de preț a spiritualității românești. La Cernăuți, continuă interesul pentru cultivarea „istoriilor paralele”, discursul istoriografic ilustrând încă aici, în fosta capitală a Bucovinei istorice, reacții inactuale, conjuncturale, la „provocările istoriei” contemporane (Alexandrina Cernov, m. o. al Academiei Române). Cu toate eforturile de apropiere de standardele unei societăți deschise, observabile și în Bucovina ultimelor două decenii, arhivele noastre de stat continuă să blocheze accesul cercetătorilor la documentele ce privesc probleme diverse, precum proprietățile boierești, vechile familii nobiliare (între altele), unele instituții (parohii ortodoxe, romano-catolice, protestante, mănăstiri, școli etc.), iar arhivele locale, precum cele ale parohiilor și școlilor, de exemplu, devin tot mai mult inaccesibile pentru cei interesați cu adevărat de cunoașterea istoriei, prin identificarea și publicarea documentelor revelatorii pentru cunoașterea adevărului despre istoria națională (Vasile I. Schipor). Cărțile și periodicele, tipărite în tiraje aproape simbolice și în Bucovina, ca peste tot în România, circulă în continuare cu dificultate, instituturile de cercetare primesc fonduri pentru achiziție de carte numai la sfârșit de an, fiind lipsite de posibilitatea de a-și îmbogăți fondurile documentare, în mod firesc, pe întreaga durată a exercițiului bugetar, prin toate formele de achiziție, atât în ceea ce privește cartea nouă, cât și achiziția de carte veche, de pe piața liberă, din provincie și din țară deopotrivă (Vasile I. Schipor).

Interesul deosebit pentru istorie, în general, și pentru istoria Bucovinei, în mod special, din primii ani ai ultimului deceniu al veacului trecut, treptat-treptat, s-a stins. În această margine de lume, astăzi constatăm cu amărăciune inexistența unui public interesat cu adevărat de receptarea istoriei, de emanciparea sa prin cultură. În spațiul public, ajuns aproape pustiu, din care, începând cu anul 2000, a fost programatic izgonită comunicarea liberă, sub diversele ei forme de manifestare și de susținere organizată a „întreținerilor luminate”, ca model paideic al devenirii unor noi generații de bucovineni (colocviul, conferința, congresul, simpozionul, școala de vară, clubul de

dezbateri, clubul de lectură etc.), dorința „de a învăța din trecut, pentru ca să avem un viitor” (Marian Olaru) nu mai reprezintă o nevoie organică, la fel de necesară ca pâinea cea de toate zilele, ca apa, ca aerul.

Manifestările științifice ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române, organizate în 2014, au scos în evidență și câteva realități ce persistă, pentru noi în mod inexplicabil, an de an, mai cu seamă după 2007.

Colocviile Institutului „Bucovina” – principala formă de susținere și de manifestare a vieții științifice interne – își îndeplinesc, și în 2014, cu dificultate cele câteva obiective prioritare propuse de inițiator în 2009: – promovarea valorilor culturii și civilizației (moștenirii culturale) din Bucovina; – descoperirea unor noi perspective de înțelegere a spațiului cultural bucovinean și de interpretare a fenomenului cultural de aici; – stimularea competiției/colaborării competitive între cercetători, în vederea acomodării acestora cu exigențele cercetării fundamentale „de frontieră”, la nivel național și european; – stimularea, formarea și consolidarea unei conștiințe noi, moderne privitoare la valoarea propriului patrimoniu, ca parte integrantă a patrimoniului european; – emergența modelelor culturale energetice, integratoare, în spațiul fostei Bucovine istorice.

În organizarea sesiunii anuale de referate și comunicări științifice nu sunt valorificate, concludent, experiența și capacitățile dobândite de-a lungul anilor și, în mod deosebit, în activitatea de pregătire a celor dintâi mari manifestări științifice internaționale, consacrate cercetării sistematice privind Bucovina, organizate la Rădăuți în perioadele 31 mai–5 iunie 1996 și 20–22 septembrie 2000, dar nici experiența altor institute de cercetare științifică ale Academiei Române. Modernizarea structurală a activității noastre de cercetare științifică rămâne și pentru perioada următoare un obiectiv prioritar ce privește, în mod firesc, și modul de diseminare a rezultatelor obținute, prin apropierea de modelele academice consacrate în viața științifică națională și internațională contemporană.

Vasile I. Schipor

**MARIANNE VINCENT (1900–1988).
115 ANI DE LA NAȘTERE**

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU

Marianne Vincent (1900–1988). 115 Jahre seit der Geburt

(Zusammenfassung)*

Marianne Vincent ist in Czernowitz, Landeshauptstadt der Bukowina, geboren, wo sie als Tochter des Lyrikers Moritz Paschkis eine friedliche Kindheit und Jugend verbrachte. Während des Ersten Weltkrieges flüchtete die Familie nach Wien. 1918 beendete hier Marianne Vincent das Gymnasium und nach dem Ende des Krieges kehrte sie mit ihrer Familie in die Heimatstadt zurück. Sie studierte und promovierte in Romanistik und Germanistik an der Czernowitzer Universität.

Marianne Vincent wurde zunächst als Schauspielerin bekannt. Sie trat in Linz, Wien, Gablonz, Darmstadt, Würzburg und Düsseldorf auf und debütierte auch als Sängerin. Zwischen 1936 und 1940 spielte sie am Siebenbürgischen Theater in Hermannstadt. Am Anfang des zweiten Weltkriegs begann Marianne Vincent mit ihrem Ensemble auf Fronttournee nach Ungarn, Rumänien und Bulgarien. Vier Jahre später kehrte sie nach Wien zurück.

Wegen eines schweren Autounfalls musste sie ihre Karriere als Schauspielerin aufgeben, konnte sich aber als Rezitatorin, Übersetzerin mehrerer Sprachen und Schulfunkautorin einen Namen machen.

Sie hatte auch literarische Beschäftigungen; seit ihrer Jugend führte sie Tagebuch, in das sie auch Gedichte schrieb. Diese lyrische Texte veröffentlichte sie im Band *Wonnen, Wunden, Schicksalshiebe*. Andere Werke: *Aus meinem Tagebuch. Gedichte* (Stuttgart, 1974), *Herr, es will Abend werden...* (Stuttgart, 1980).

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Marianne Vincent, Bukowina, Lyrik, Theater, Schauspielkunst, Weltkrieg.

Marianne Vincent se naște la 28 decembrie 1900 în Cernăuți, ca fiică a poetului bucovinean Moritz Paschkis¹. Anii copilăriei îi petrece în orașul natal. La izbucnirea Primului Război Mondial se refugiază împreună cu familia la Viena,

---

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Amy Colin, Alfred Kittner, *Versunkene Dichtung der Bukowina*, München, Wilhelm Fink Verlag, 1994, p. 403.

unde urmează cursurile Gimnaziului Scoțian, cunoscuta instituție condusă de călugări benedictini. Susține bacalaureatul în iulie 1918. După terminarea războiului, Marianne Vincent revine la Cernăuți, unde studiază germanistica și romanistica, obținând titlul de doctor în filosofie la 22 noiembrie 1922. În paralel cu studiile filologice, ia lecții de actorie de la Ludwig Sille. La 27 aprilie 1922 are loc prima ei apariție pe scena Teatrului cernăuțean, în rolul Clarei din piesa *Maria Magdalena* de Friedrich Hebbel².

După finalizarea studiilor de actorie, Marianne Vincent pleacă la teatrul din Linz an der Donau, apoi, în baza primului ei contract, urmează să joace timp de un sezon la Teatrul din Viena. În anii următori susține spectacole la Gablonz, Darmstadt, Würzburg și la teatrul din Düsseldorf, unde joacă timp de doi ani. În final, se angajează la Teatrul Interregional German din România, cu sediul la Sibiu³.

Despre cei patru ani petrecuți la Sibiu, Marianne Vincent relatează că au însemnat pentru ea o perioadă marcată de „cele mai frumoase împliniri artistice și afirmări în multe domenii”. Acum debutează și ca interpretă de muzică de operă (altistă), scrie la revista teatrului sibian, „Theaternachrichten” [Știri teatrale] și leagă o strânsă prietenie cu colegii de trupă⁴.

Anul 1940 și evenimentele care au declanșat cel de-al Doilea Război Mondial i-au determinat pe majoritatea germanilor bucovineni să se alăture mișcării de întoarcere în Reich. La fel procedează și Marianne Vincent, care găsește posibilitatea de a-și continua cariera actricească la Teschen, în Silezia (astăzi Cieszyn)⁵. Activează aici până în 1943, apoi pleacă la Aachen. În luna august a aceluiași an, Teatrul din Aachen este bombardat și deteriorat grav, așa încât susținerea de spectacole regulate nu mai era posibilă. Întregul ansamblu teatral se decide să pornească într-un turneu pe front. Trupa se perindă prin Ungaria, Italia, România și Bulgaria, apoi, forțată de evenimentele războiului, se refugiază la Viena⁶.

Până în acel moment, Marianne Vincent interpretase deja 200 de roluri, dintre care amintim: Amalia din drama *Hoții* de Friedrich Schiller, Wassilissa din drama *Azilul de noapte* de Maxim Gorki, Gretchen din tragedia *Faust* de J. W. Goethe, Yü-Pei din piesa *Cercul de cretă* de Alfred Klabund, Elisabeth din drama *Maria Stuart* de Fr. Schiller, Alkmene din comedia *Amphitryon* de Heinrich Wilhelm von Kleist și Sfânta Ioana din piesa omonimă a lui Bernard Shaw⁷.

---

² Marianne Vincent, *Erinnerungen ans Deutsche Landestheater*, in: „Südostdeutsche Vierteljahresblätter. Zeitschrift für Literatur und Kunst, Geschichte und Zeitgeschichte”, Jg. 26, Nr. 1/1997, p. 32–35.

³ Amy, Colin, Alfred Kittner, *op. cit.*

⁴ Marianne Vincent, *op. cit.*

⁵ Vezi: <http://kulturportal-west-ost.eu/biographien/vincent-marianne-2>, accesat în data de 8 mai 2015.

⁶ Marianne Vincent, *op. cit.*

⁷ *Ibidem.*

Stabilită definitiv la Viena, își reia activitatea teatrală, până când un grav accident de mașină, urmat de o lungă perioadă de convalescență, o obligă să renunțe la cariera de actriță.

Ajutată de cunoștințele deosebite în materie de limbi străine, Marianne Vincent își începe activitatea de traducător. Scrie materiale pentru radio, publică poezii și participă la serate literare ca recitatoare⁸.

În același timp se implică în diverse acțiuni de caritate, venind în sprijinul oamenilor nevoiași. În acest sens, în semn de recunoaștere a meritelor ei deosebite, arhidioceza din Viena îi conferă Ordinul Sfântului Ștefan.

Marianne Vincent a avut și preocupări literare. Debutază cu volumul de poezii *Wonnen, Wundern, Schicksalshiebe*⁹ [Desfătări, minuni, lovituri de soartă] (1928–30, f. 1.)¹⁰.

Mult mai târziu se publică un al doilea volum de lyrică, intitulat *Aus meinem Tagebuch* [Din jurnalul meu], publicat în 1974 la Stuttgart, când autoarea mai era încă în viață. În cuvântul introductiv se afirmă următoarele: „Volumul de față al doamnei dr. Marianne Vincent este o selecție de versuri care se adresează multor, foarte multor oameni. Bucovineanca M. Vincent trăiește la Viena și poeziile ei sunt menite să reunească bucovinenii aflați în toate colțurile lumii, ca într-o carte atotcuprinzătoare¹¹. Varietatea temelor corespunde vieții tumultuoase a unei femei care a dăruit mereu bucurie celor din jur, în ciuda grelelor lovituri primite în viața cotidiană: pierderea averii, bombardarea căminului, conflictul cu autoritățile din cauza cetățeniei și lupta pentru supraviețuire. Două sunt sentimentele profunde care o animă pe Marianne Vincent și care sunt exprimate cu convingere în versurile sale: credința în Dumnezeu și dragostea față de patria pierdută, Bucovina”¹².

În cuprinsul celor 80 de pagini se regăsesc 44 de poezii, grupate pe capitole tematice, corespunzătoare etapelor din viața autoarei (copilăria și adolescența la Cernăuți, activitatea teatrală, perioada peregrinărilor, vârsta maturității, lupta cu boala): *Im Gedenken der Heimat* [În amintirea patriei]; *Im Frühling meines Lebens* [În primăvara vieții mele]; *Blüten, Blätter, Bäume, Dornen* [Flori, frunze, copaci, spini]; *Erlebtes und Geschautes* [Trăite și privite]; *Geiger, Gaukler, Puppenspieler* [Violonist, scamator, păpușar]; *Was die Einsamkeit mir zugeflüstert hat* [Ce mi-a șoptit singurătatea]; *Erlebnis der Krankheit* [Experiența bolii]; *In meines Lebens Herbst* [În toamna vieții mele].

---

⁸ Amy Colin, Alfred Kittner, *op. cit.*

⁹ Până la data publicării articolului nostru nu am găsit informații suplimentare despre acest volum de poezii.

¹⁰ Amy Colin, Alfred Kittner, *op. cit.*

¹¹ Irma Bornemann, *Geleitwort*, în: Marianne Vincent, *Aus meinem Tagebuch. Gedichte*, Stuttgart, Verlag der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen e. V., 1974, p. 5.

¹² Irma Bornemann, *Das Lebensbild der Autorin*, în *Ibidem*, p. 7.

Al treilea volum de poezii, intitulat *Herr, es will Abend werden* [Se face seară, Doamne], apare în anul 1980, ca un omagiu adus autoarei, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani¹³. Poeziile, 31 la număr, evocă amintiri diverse, reflecții asupra vieții și a naturii sau reprezintă dialoguri cu divinitatea, fiind împărțite în cinci capitole: *Was die Musik mir schenkte* [Ce mi-a dăruit muzica]; *Was das Jahr mir zutrug* [Ce mi-a adus anul]; *Gedanken in schlafloser Nacht* [Gânduri în noaptea fără somn]; *Was mir der Glaube lehrte* [Ce m-a învățat credința]; *Heiterer Ausklang* [Final mai vesel].

Marianne Vincent colaborează cu articole și poezii la reviste literare de specialitate, îndeosebi la „«Südostdeutsche Vierteljahresblätter». Zeitschrift für Literatur und Kunst, Geschichte und Zeitgeschichte”, periodicul Institutului pentru Cultura și Istoria Germanilor din Europa de Sud-Est, din München, creațiile ei apărând alături de cele ale lui Lucian Blaga, Ștefan Baciu, Walter Myss, Simonetta Leca¹⁴, Erwin Neustädter, Georg von Drozdowski, Herbert Marin Horedt¹⁵, Jakob Wolf, Erich Bergel¹⁶, Siegfried Witting, Wolf von Aichelburg¹⁷.

Periodicul „Vierteljahresschrift für Kultur und Zeitgeschichte”¹⁸ îi publică poezia *Kronstadt in Siebenbürgen* [Brașov în Transilvania], pe care o tipărește și ziarul „Siebenbürgische Zeitung”, în cadrul rubricii *Bücher. Zeitschriften* [Cărți. Reviste]¹⁹. Același ziar, semnalând apariția studiului lui Rudolf Wagner, *Deutsches Kulturleben in der Bukowina* [Viața culturală a germanilor din Bucovina]²⁰, subliniază informațiile aduse de autor cu privire la viața teatrală din Bucovina și menționează următoarele: „Am întâlnit [în studiu – n.n. Șt. M. U.] nume cunoscute nouă datorită teatrului național, precum cele ale scriitoarelor Lydia von Semaka și dr. Marianne Vincent (printre altele, autoarea unei poezii despre Biserica Neagră), ambele trăind astăzi la Viena”²¹.

---

¹³ Marianne Vincent, *Herr, es will Abend werden...*, Stuttgart, Herausgeber: Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen e. V., Druckerei W. Schröpfer, 1980, 35 p.

¹⁴ Vezi recenzia periodicului „Südostdeutsche Vierteljahresblätter”, publicată în cadrul rubricii *Kulturspiegel* [Oglinda culturală] a ziarului „Siebenbürgische Zeitung. Organ der Landsmannschaften der Siebenbürger Sachsen”, München, anul XXIV, nr. 16, 15 octombrie 1974, p. 3 (în continuare se va cita „Siebenbürgische Zeitung”).

¹⁵ „Siebenbürgische Zeitung”, anul XXVII, nr. 16, 15 octombrie 1977, p. 3.

¹⁶ *Idem*, anul XXIX, nr. 7, 30 aprilie 1979, p. 3. În recenzie se menționează contribuția Mariannei Vincent cu un studiu introductiv, dedicat lui Georg von Drozdowski la aniversarea a 80 de ani.

¹⁷ *Idem*, anul XXXI, nr. 17, 31 octombrie 1981, p. 4.

¹⁸ „Vierteljahresschrift für Kultur und Zeitgeschichte, Heft 1, mit ganzseitigen Photos und einem Farbdruck. Herausgegeben von der Forschungs- und Kulturstelle der Österreicher aus dem Donau-, Sudeten-, und Karpathenraum”, Wien, 1966.

¹⁹ „Siebenbürgische Zeitung”, anul XVI, nr. 10, 15 iulie 1966, p. 8.

²⁰ În seria *Eckhardtschriften*, Heft 77, Wien, Verlag der österreichischen Landsmannschaft, 1981, p. 69–75.

²¹ „Siebenbürgische Zeitung”, anul XXXIV, nr. 20, 15 decembrie 1984, p. 6. Studiul menționat a fost republicat în anul 1991, în volumul Rudolf Wagner, *Vom Moldauwappen zum Doppeladler. Ausgewählte Beiträge zur Geschichte der Bukowina. Festgabe zu seinem 80.*

Marianne Vincent este invitată să recite din creațiile proprii în cadrul activităților organizate de Asociația Sașilor Transilvăneni în Germania. Amintim aici vernisajul expoziției *Das deutsche Landestheater in Rumänien, 1933–1944* [Teatrul interregional german din România, 1933–1944], inaugurată la Dinkelsbühl, în anul 1979, unde „versurile poetei cernăuțene Marianne Vincent au adus un plus de sărbătoare”²².

Datorită sănătății precare, Marianne Vincent trece la cele veșnice la 2 decembrie 1988, fiind înhumată în Cimitirul Ottakring din Viena. Periodicul „Siebenbürgische Zeitung” publică în ediția din 31 ianuarie 1989 un necrolog, în care se aduce un ultim omagiu „sensibilei poete”, căreia versurile „i-au dat puterea de a duce o luptă grea, cea a spiritului împotriva trupului tot mai lipsit de vlagă”²³, versuri care, adăugăm noi, ca în cazul atâtor scriitori de limbă germană nevoiți să părăsească Bucovina, au constituit singura punte de legătură dintre aceștia și patria de odinioară.

Considerăm ca fiind reprezentativă în acest sens poezia *An die Bukowina / Odă Bucovinei*, publicată în volumul *Aus meinem Tagebuch*²⁴:

An die Bukowina

Du gibst dem scheidenden Europa das Geleite
Wenn es auf deiner grünen Berge Treppe
Herniedersteigt zur winddurchbrausten Steppe
Du Landschaft von geheimnisvoller Weite.

Ein Schlachtfeld warst du hunderte von Jahren
Von vielen Völkern deckst du fromm die Toten
Von Römern, Türken, Dakern, Slawen, Goten,
Deutschordensrittern, Moldaufürsten und Tataren.

Ein weiser Fürst senkt Buchenpflänzchen ins Gefilde,
das einstens tobend Kampfessehrei durchhallt,
und zu grüngoldnem Dom wölbt sich ein Buchenwald
als Heiligtum des Friedens, der Versöhnung und der Milde.
So wurde Heimatlaut das Rauschen deiner Buchen
Für Pfälzer Bauern, Ukrainer und Rumänen,

Geburtstag, Augsburg, Hoffmann Verlag, 1991, p. 51–100. Marianne Vincent este amintită cu volumul *Aus meinem Tagebuch* la p. 70.

²² *Idem*, anul XXIX, nr. 9, 15 iunie 1979, p. 4.

²³ *Idem*, anul XXXIX, nr. 2, 31 ianuarie 1989, p. 5.

²⁴ Marianne Vincent, *op. cit.*, p. 14.

du botest Frieden den vertriebnen Lipowenen
zu allen Menschen, die den Frieden suchen.

Europas Haß und Hast und Arbeitsfieber
Hat nie zerstörend sich in dich gekrallt,
doch heil'ge Wacht hielt der geweihte Wald,
der schwüle Geist der Steppe ging vorüber.

Geliebte Landschaft, gib uns das Geleite!
Ob wir nun Deutsche sind, ob Slawen und Rumänen,
gemeinsam ist uns doch das gleiche Sehnen,
nach deinen Feldern, deinen Wäldern, deiner Weite.

Odă Bucovinei**

Tu sprijini Europa care se destramă
Atunci când coboară treptele munților tăi verzi
Spre stepa bătută de vânturi.
Tu, tărâm misterios îndepărtat,

Sute de ani ai fost câmp de bătălie.
Acoperi cu evlavie morții
Romanilor, turcilor, dacilor, slavilor, goșilor,
Cavalerilor teutoni, voievozilor moldoveni și tătarilor.

Un prinț înțelept sădește puieti de fag pe plaiurile
Pe care odinioară răsunau strigăte de luptă,
Și o pădure de fagi se înalță ca un dom verde-auriu,
Ca un monument sfânt al păcii, al împăcării și al blândeții.

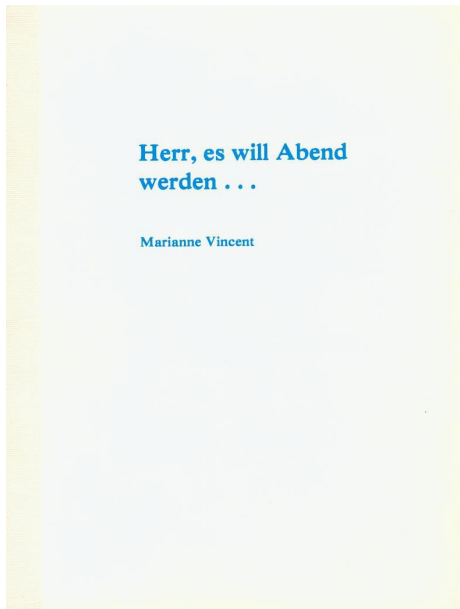
Astfel, foșnetul fagilor tăi a devenit sunetul patriei
Pentru țărani din Pfalz, pentru ucraineni și români,
Tu le-ai oferit liniște lipovenilor izgoniți
Și tuturor oamenilor care căutau liniștea.

Ura, și graba, și febra Europei
Nu și-au înfipt niciodată în tine ghearele distrugătoare,
Căci pădurea sfântă a stat de veghe,
Iar spiritul apăsător al stepei te-a ocolit.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Tărâm iubit, arată-ne calea!
Indiferent că suntem germani, slavi sau români,
Pe toți ne leagă același dor
De câmpiile tale, de pădurile tale, de întinderea ta.

Coperta volumului *Herr, es will Abend werden*

Pagina de gardă a volumului *Aus meinem Tagebuch*

DRAGOȘ CUSIAC
(11 NOIEMBRIE 1936 – 1 AUGUST 2014)

Dragoș Cusiac (11. November 1936 – 1. August 2014)

(Zusammenfassung)*

Der vorliegende Artikel gedenkt des Professors und Kurators Dragoș Cusiac (1936–2014). Nach seiner Pensionierung liess er sich in Suczawa nieder, wo er am 1. August 2014 aus dem Leben geschieden ist.

Fast drei Jahrzehnte lang, zwischen 1972 und 1999, war er Direktor des Ethnographischen Museums in Radautz, einer Institution, die – dank ihrer Gründer, der Lehrer Eugenia und Samuil Ioneț –, sich eines besonderen Ruhms schon in der Zwischenkriegszeit erfreute. Im April 1934 feierlich eröffnet, ist das Museum um seiner ganzen Sammlung (ca. 10 000 Gegenstände) während des Zweiten Weltkriegs gekommen. Drei Jahre nach dem Ende des Weltkriegs, durch Aufrufe an die Bevölkerung, Ausflüge und Ersuchen an verschiedenen Institutionen ist es den obengenannten Gründern – die fest daran glaubten, dass „die Bukowiner Dörfer wahre Museen“ seien – gelungen, das Museum wiederherzustellen und es dem Publikum 1948 erneut zugänglich zu machen.

Indem er das Kulturerbe der Familie Ioneț auf sich genommen, hat der 1972 ernannte Direktor Dragoș Cusiac, zusammen mit Museographen aus Suczawa und Radautz, das wertvolle Patrimonium des Museums im Laufe der letzten zwei Jahrzehnten des 20. Jahrhunderts neugestaltet. Im Jahre 1976 wurde die Ausstellung „Bukowiner Techniken“ eröffnet, die thematisch das Hauptorientierung des Museums heutzutage noch darstellt, und zwar die Gewerbetechiken und die bäuerlichen technischen Anlagen, die für die Bukowiner ethnographische Zone kennzeichnend sind.

Dragoș Cusiac ist es auch zu verdanken, dass die alte Tradition der Veranstaltung einer sogenannten Töpferei-Messe („Das Pfauenauge“) in Radautz 1983 wiederaufgenommen wurde. Das wichtigste Ergebnis daraus war die Tatsache, dass das Patrimonium des Museums sich mit einer interessanten rumänischen zeitgenössischen

---

* Traducerea: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Sammlung von Keramikgegenständen bereicherte, die von den teilnehmenden Töpfern geschenkt wurden.

Dragoș Cusiac veröffentlichte in Fachzeitschriften Artikel über die Geschichte des Radautzer Museums und Studien über die Entwicklung der Töpferei als Gewerbe in der Bukowina. Er verfasste drei Bücher, darunter sei hier, als Beispiel, das Band *Zona etnografică Siret* [Die ethnographische Zone von Sereth] besonders hervorgehoben.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Dragoș Cusiac, Kurators, Direktor des Ethnographischen Museums in Radautz

Dragoș Cusiac s-a născut la 11 noiembrie 1936, în localitatea Românești, județul Suceava. A fost singurul băiat și cel mai mare dintre cei cinci copii ai familiei lui Spiridon și a Mariei Cusiac, agricultori.

Învățător de formație – a absolvit Școala Pedagogică de Învățători din Suceava –, Dragoș Cusiac și-a început activitatea la catedră în septembrie 1956, ca învățător la Școala Elementară din localitatea Sfântu Ilie (Suceava). La sfârșitul aceluiași an, începe efectuarea stagiului militar obligatoriu de trei ani (1956–1959). Revine în învățământ la 10 octombrie 1960, ca profesor la Școala Generală din Dânila, apoi la Școala Generală din satul Iacobești (1961–1964) și la Școala Generală din Slobozia Sucevei, comuna Grănicești (1964–1969), școli unde îndeplinește funcția de director. Între anii 1969 și 1972 a fost profesor suplinitor la Liceul Vicovu de Sus. În iunie 1970, Dragoș Cusiac obține Diploma de licență în istorie, la Facultatea de Istorie-Filosofie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași¹.

La 15 septembrie 1972 a fost angajat, prin transfer, la Muzeul Etnografic din Rădăuți, ca muzeograf și director, funcție pe care a îndeplinind-o până la pensionare (1 septembrie 1999). În această calitate, a contribuit la reorganizarea muzeului și a supravegheat lucrările de reparații capitale aduse clădirii instituției, lucrări realizate între anii 1973 și 1976.

În primăvara anului 1976, la 24 aprilie, muzeul din Rădăuți este redat circuitului turistic, vizitatorii fiind întâmpinați cu o nouă expoziție de bază – expoziție păstrată până astăzi –, intitulată „Tehnici bucovinene”, pe care Dragoș Cusiac o caracteriza drept „o sinteză a întregii activități de cercetare și completare a patrimoniului muzeului, reușind să

---

¹ Informațiile se regăsesc în Dosarul personal al profesorului Dragoș Cusiac, aflat în Arhiva Primăriei municipiului Rădăuți. Pentru facilitarea accesului la aceste informații, îi mulțumim domnului Doru Cusiac.

pună în evidență cele mai semnificative aspecte ale inteligenței populare din Bucovina, în domeniile pe care le prezintă”².

Este semnificativ și faptul că, la scurtă vreme după redeschiderea Muzeului din Rădăuți, Dragoș Cusiatic a publicat un articol-omagiu dedicat întemeietorilor acestui muzeu, învățătorii Samuil și Eugenia Ioneț. Aceștia, prin „dăruirea totală, pasiunea, munca plină de abnegație, perseverența care nu a cunoscut oboseală nici la adânci bătrâneți”³, au contribuit la crearea unui valoros muzeu etnografic al Moldovei de Nord, deschis publicului în primăvara anului 1934. Atunci, prin gestul lor cultural, Samuil și Eugenia Ioneț au reușit să atragă atenția asupra unui Rădăuți despre care, la acea dată, Leca Morariu spunea că „pare a se fi încetșosat într-un foarte regretabil mutism cultural”⁴. Profesorul cernăuțean a vizitat Muzeul la 9 iulie și ulterior a publicat în „Făt-Frumos” articolul *Muzeul Bucovinei*, în care descrie expoziția muzeului. Dragoș Cusiatic observa că Leca Morariu a lăsat, astfel, „unica mărturie care ne-a rămas în legătură cu modul cum arăta expoziția muzeului în anul 1934”⁵. Încă din anul deschiderii, muzeul a purtat numele întemeietorilor săi, Muzeul județului Rădăuți „Samuil și Eugenia Ioneț”.

De-a lungul vremii, Muzeul din Rădăuți a trecut prin perioade dificile. În vara anului 1944, în timpul evacuării, au fost pierdute toate obiectele de patrimoniu⁶, iar muzeul a fost redeschis abia în 1948. În perioada 1952–1958, politicul sabotează principiile după care întemeietorii muzeului – „instituție de educație și cultură” – s-au ghidat în organizarea lui, iar directorul Samuil Ioneț a fost „pus în indisponibilitate” (concediat). Abia în 1958 expoziția muzeului revine la profilul etnografic, fiind axată pe tema ocupațiilor tradiționale. Expoziția, completată în 1965 și reorganizată în 1970, pune în valoare aspectele meșteșugurilor tradiționale practicate în zonă. Toate aceste momente tensionate din existența Muzeului din Rădăuți, sunt menționate de Dragoș Cusiatic în studiul *File din istoria muzeului din Rădăuți*⁷.

După anul 1976, patrimoniul muzeal a fost îmbogățit cu obiecte de etnografie și artă populară ca rezultat al cercetărilor în teren, iar activitatea de cercetare a muzeografului Dragoș Cusiatic, ca și valorificarea informațiilor documentare din arhiva muzeului, au avut drept rezultat publicarea mai multor articole în reviste de specialitate.

---

² Dragoș Cusiatic, *File din istoria Muzeului din Rădăuți*, în „Suceava» Anuarul Muzeului Județean”, IX, 1982, p. 466.

³ Idem, *Samuil și Eugenia Ioneț*, în „Suceava» Anuarul Muzeului Județean”, anul V, 1978, p. 531.

⁴ Leca Morariu, *Muzeul Bucovinei*, în „Făt-Frumos”, anul IX, nr. 2–3, 1934, p. 3.

⁵ Dragoș Cusiatic, *File din istoria Muzeului din Rădăuți*, în „Suceava» Anuarul Muzeului Județean”, IX, 1982, p. 459.

⁶ Despre acest episod dramatic din existența instituției culturale întemeiate de Eugenia și Samuil Ioneț, vezi și: Samuil Ioneț, *Însemnări zilnice*, în „Analele Bucovinei”, III, 2, 1996, p. 484–485.

⁷ Dragoș Cusiatic, *File din istoria ...*, în „Suceava» Anuarul Muzeului Județean”, anul IX, 1982, p. 457–468.

În periodicul „«Suceava». Anuarul Muzeului Județean” îi apar: *Samuil și Eugenia Ioneț* (V, 1978, p. 531–535); *Din istoria unei străvechi așezări sucevene: satul Românești, comuna Grănicești*, (VI–VII, 1979–1980, p. 211–227); *File din istoria muzeului din Rădăuți* (IX, 1982, p. 457–468); *Cursurile universitare de vară de la Dorna-Candrenilor* (XIII–XIV, 1986–1987, p. 299–305), iar în „Revista muzeelor și monumentelor” (București) publică: *Din activitatea Muzeului etnografic Rădăuți* (3/1973, p. 280–281); *Aspecte ale relației Muzeului din Rădăuți cu publicul* (9/1977, p. 51–53); *Muzeul din Rădăuți și întemeietorii săi* (3/1980, p. 63–71); „*Tehnici populare bucovinene*” – *expoziția de bază a Muzeului Etnografic din Rădăuți* (1/1982, p. 28–34); *Ceramica de Rădăuți – modalități de recunoaștere* (6/1982, p. 69–80); *Precursori ai muzeografiei etnografice din nordul Moldovei* (1/1987, p. 73–83).

În 1983 a fost reluată, la inițiativa directorului Muzeului, vechea tradiție a organizării la Rădăuți a târgului olarilor, sub genericul „Ochiul de păun”. Ani la rând, acesta a fost „spectacolul său, hramul său, izbânda sa și a celor de la muzeu”⁸. Participau la târg olari din cele mai cunoscute centre de olărie din țară: Horezu (Vâlcea), Corund și Miercurea Ciuc (Harghita), Hălmăgel (Arad), Baia Mare, Botoșani, Irești (Vrancea), Mânzălești (Buzău), Marginea și Rădăuți (Suceava). După 1990, la unele ediții au participat și meșteri olari din Republica Moldova și Ucraina. Într-o lucrare apărută în 2006, fostul director al Muzeului Etnografic din Rădăuți menționa că, în urma organizării anuale a târgului, instituția și-a îmbogățit patrimoniul cu „o interesantă colecție de ceramică românească contemporană, donată de olarii participanți”⁹.

Cu cinci ani înainte de pensionare, Dragoș Cusiuc a devenit și cercetător științific la Centrul de Studii „Bucovina” din Rădăuți al Academiei Române. În această calitate, timp de patru ani (1995–1998) a participat la conferințele științifice naționale și internaționale organizate de instituția academică și a publicat în periodicul „Analele Bucovinei” câteva studii: *Precursori ai muzeografiei etnografice în Bucovina* (I) (I, 1, 1994, p. 187–205); *Din istoria muzeografiei etnografice în Bucovina* (II). *Înființarea muzeelor etnografice în Bucovina* (I, 2, 1994, p. 461–473); *Din istoria muzeografiei etnografice în Bucovina* (III) (II, 1, 1995, p. 141–152); *Centre de olărie în Bucovina*, un studiu în cinci părți („Analele Bucovinei”, II, 2, 1995, p. 411–423; III, 1, 1996, p. 157–167; III, 2, 1996, p. 431–443; IV, 1, 1997, p. 145–155; IV, 2, 1997, p. 429–437). Ulterior, studiul a fost retipărit în volumul cu același titlu, apărut la Suceava în anul 2006. În cele 86 de pagini, autorul identifică trăsăturile specifice fiecărui centru de olărie din Bucovina (Rădăuți și Marginea – încă active, Kutu, Siret, Păltinoasa, Vășcăuți pe Cermuș etc.), nota de originalitate și contribuția în cadrul ceramicii populare românești.

---

⁸ Dumitru Teodorescu, *Olarii lui*, în „Crai nou”, anul XXV, nr. 6 615, 5 august 2014, p. 1, 3.

⁹ Dragoș Cusiuc, *Centre de olărie în Bucovina*, Suceava, Editura Mușatinii, 2006, p. 72.

Pensionat în 1999, Dragoș Cusiatic a solicitat administrației locale o prelungire a contractului de muncă, subliniind în cererea sa: „Subsemnatul, Cusiatic Dragoș, fost muzeograf și director al Muzeului Etnografic din Rădăuți în perioada 1972–1999, pensionat cu data de 1 septembrie 1999, rog să binevoiți a-mi da posibilitatea să-mi continui activitatea la această instituție de care mă simt foarte strâns legat și nu mă pot rupe așa dintr-odată”¹⁰.

Legătura afectivă cu ceea ce înseamnă tradiția, dorința de a face cunoscut în continuare patrimoniul material al Bucovinei, cu meticulozitate, l-au determinat pe Dragoș Cusiatic să publice în 2002 volumul *Zona etnografică Siret*, o lucrare elaborată cu un deceniu mai înainte, în 1991. În alcătuirea lucrării, autorul a urmat modelul propus de seria „Zone etnografice”¹¹ și a prezentat, în cele nouă capitole (*Cadrul geografic și istoric al zonei, Ocupațiile tradiționale, Meșteșuguri țărănești, Instalații tehnice țărănești, Gospodăria țărănească, Locuința țărănească, Monumente de arhitectură, Portul popular, Obiceiurile*), însoțite de un *Glosar*, un spațiu etno-folcloric a cărui complexitate ține, în egală măsură, de contextul socio-politic, care a modificat granițe, dar și de schimbările provocate de-a lungul timpului în structura populației, ceea ce a condus la conviețuirea multietnică în zonă. Cartea cuprinde documente etnografice, de artă populară și de folclor care ilustrează specificul civilizației populare tradiționale, surprinzând în cele 248 de pagini „o densitate spirituală [într-]un spațiu uman primitiv și chiar îmbietor”, creând „impresia că ne aflăm într-un muzeu [...], într-atât cele înfățișate sunt reprezentative pentru partea cercetată”, după cum notează în *Prefață* George Muntean. Lucrarea s-a bucurat și de aprecierea reputatului cercetător ieșean Ion H. Ciubotaru, care considera că „lucrarea lui Dragoș Cusiatic este bine articulată, se axează pe o foarte bună cunoaștere a zonei și reprezintă, incontestabil, o contribuție care convinge. Suntem siguri că publicarea acestei lucrări va îmbogăți profitabil literatura de specialitate”¹².

Munca dedicată pe tărâmul culturii tradiționale i-a fost, astfel, împlinită prin apariția celor două volume.

După ce s-a pensionat, profesorul Dragoș Cusiatic s-a stabilit în Suceava. De aici a venit vestea trecerii lui la cele veșnice, în data de 1 august 2014.

Elena Pascaniuc

---

¹⁰ *Dosar personal Dragoș Cusiatic*, Arhiva Primăriei Municipiului Rădăuți.

¹¹ Primul volum al acestei serii, *longevive*, de altfel, a fost elaborat și publicat de Maria Cioară, *Zona etnografică Rădăuți*, București, Editura Sport–Turism, 1979, 156 p.

¹² Ion H. Ciubotaru, *Referat asupra lucrării „Zona etnografică Siret” elaborată de Dragoș Cusiatic*, în vol. Dragoș Cusiatic, *Zona etnografică Siret*, [Suceava, Grupul editorial Crai nou, Mușatinii, Bucovina viitoare, 2002], p. 6.